

Giới thiệu Kết Hôn - Ly Hôn

Truyện Kết Hôn - Ly Hôn, từ tình bạn rồi trở thành tình yêu sau đó đi tới hôn nhân nhưng do quá nhiều mâu thuẫn, cách sống đối lập nhau không thể hòa chung làm một đôi phương đều có tự ái rất cao nên phải đi tới bước cuối cùng giả thoát cho nhau đó chính là ly hôn.

Quãng thời gian họ yêu nhau thì chẳng bận tâm tới lời nói của người ngoài bàn tán gì hết nhưng khi kết hôn rồi thì tình thế ngược lại, đối với gia đình thì chắc ai cũng nghĩ đàn ông là trụ cột vững chắc về mặt tinh thần lẫn vật chất. Nhưng đối với hai người họ thì không, anh lại là một người thấp kém trong mắt người khác trong khi vợ mình lại chính là chủ trong gia đình này. Khi sống chung thì họ mới thật sự nhận ra rằng mình không thể hòa hợp với nhau trong khi đó có quá nhiều khuất mắt không thể lý giải được.

Trong lúc họ chuẩn bị ly hôn thì bất ngờ xảy ra một chuyện khiến hai người họ cảm nhận được đôi phương còn rất yêu nhau nên không ly hôn nữa. Sau một thời gian ngắn thì lại xuất hiện những rắc rối đến từ anh khiến hai người như ly nước đã đổ đi rồi khó mà hót đầy lại được. Cuối cùng cũng ly do đó mà ly hôn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cả tháng nay Lý Văn Bắc không động vào người vợ mình là Hoàng Y Đồng rồi. Đừng nói là chuyện vợ chồng, ngay cả những cái hôn cũng không có. Họ lấy nhau mới mấy tháng, theo lý mà nói thì đây là giai đoạn nồng nàn nhất của mỗi cặp vợ chồng, sao có thể lạnh nhạt như vậy được?

Chồng không động vào người mình khiến Y Đồng cảm thấy rất u uất. Trước đây làn da cô mịn màng, láng bóng và hồng hào, vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Thế mà giờ đây, da cô khô ráp, sắc mặt vàng vọt. Đàn bà mà thiếu hơi đàn ông thì chỉ cần liếc qua là thấy ngay.

Một hôm, hết giờ làm việc, Y Đồng lên mạng chat với mấy người bạn, chủ đề tán chuyện của họ xoay quanh vấn đề quan hệ vợ chồng.

Có một người bạn hỏi Y Đồng mỗi tháng làm chuyện đó với chồng mấy lần? Y Đồng chẳng nghĩ ngợi nhiều và tiện tay gõ luôn “hai lần”.

Sau đó cô hỏi lại đối phương làm chuyện đó với chồng mấy lần? Người kia trả lời là mười lần.

Cô cảm thấy khó hiểu, liền hỏi tình hình vợ chồng của mấy người bạn kia, phần lớn mọi người đều trả lời cô là cứ hai, ba ngày một lần.

Nếu là như vậy thì đừng nói là một tháng hai lần, có làm một tháng bốn lần thì cũng vẫn không bình thường. Y Đồng không tin, liền lên hỏi một cô bạn thân nhất trong số đó. Cô ấy nói, chỉ cần cô ấy đồng ý thì ngày nào chồng cô cũng muốn làm việc đó. Sự khác biệt quá lớn ấy khiến Y Đồng vô cùng hoang mang, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Y Đồng tự dằn vò mình mấy ngày trời mà không giải đáp được uẩn khúc này. Cô liền tìm đến bạn thân là Ngô Liễu để tâm sự. Ngô Liễu ít hơn cô một tuổi, là bạn thân nhất của Y Đồng. Hai người cùng lớn lên bên nhau, cùng học chung tiểu học, trung học và cả đại học. Mặc dù đã kết hôn nhưng họ vẫn thường xuyên rủ nhau đến bar, đi dạo... Hai người họ có thể coi là những người bạn thân thiết như keo sơn.

Đến nhà Ngô Liễu, cô thấy Ngô Liễu chỉ mặc mỗi cái váy ngủ màu hồng phấn. Mặt đắp mặt nạ đen xì, bộ dạng rất uể oải. Ông xã cô là Tần Văn không có ở nhà, nghe nói là đi công tác rồi. Vừa vào đến cửa, chưa để Y Đồng kịp ca thán gì, Ngô Liễu đã lên tiếng: “Chị Đồng à, nhìn sắc mặt của chị không được tốt, có chuyện gì thế?”

Y Đồng nói: “Haiz, đừng nhắc nữa, đang buồn chết đây!”

- Sao thế? Mới lấy được trai đẹp mà còn không thấy vui à?

Y Đồng thở dài rồi nói:

- Dạo này hình như chồng chị chẳng có hứng thú với chị, làm thế nào bây giờ?

- Sao lại không có hứng thú?

- Gần đây anh ấy chẳng động đến chị!

- Hà? Thế một tháng hai vợ chồng chị làm chuyện đó mấy lần?

- Chắc là khoảng ba, bốn lần.

Ngô Liễu bật cười khiến Y Đồng cảm thấy rất khó hiểu: “Có gì buồn cười chứ?”

Ngô Liễu liền hỏi: “Chị nói thật hay giả vờ thế hả?”

- Đương nhiên là thật rồi!

- Ở độ tuổi này của chúng ta, một tháng làm có ba, bốn lần là không bình thường. Em với chồng em gần như mỗi ngày một lần.

Y Đồng kinh ngạc há hốc mồm: “Thật à? Em thật là hạnh phúc!”

Ngô Liễu lại hỏi: “Là chị không muốn hay anh ấy không muốn?”

Y Đồng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hình như đã lâu lắm rồi chồng chị không chủ động làm chuyện đó với chị.”

Ngô Liễu mỉm cười, đùa đùa: “Thế thì e là chồng chị đã có bồ nhí ở ngoài rồi. Chị Đồng à, chị phải cẩn thận đấy!”

Thực ra Ngô Liễu chỉ nói đùa. Nhưng Y Đồng bắt đầu sinh nghi. Một gã trai trẻ như Văn Bác, thân hình cường tráng, sinh lực dồi dào, một tháng quan hệ với vợ có ba, bốn lần thì chắc chắn không bình thường. Đàn ông phải ngoài bốn mươi mới bắt đầu xuống dốc, giờ vẫn còn chưa đến lúc mà?

Về đến nhà, Y Đồng càng nghĩ càng tức, bực bội chất vấn Văn Bác: “Rốt cuộc anh có còn yêu em không?”

Văn Bác nằm dài trên ghế sofa, im lặng không nói. Câu hỏi này anh đã nghe không ít lần, nghe đến phát ngáy lên rồi. Nếu cô còn hỏi nữa chắc anh phải nhảy lầu mất.

Y Đồng thấy chồng không nói gì càng bực mình hơn, liền đi thẳng vào vấn đề: “Tại sao anh không muốn quan hệ với em?”

Văn Bác im lặng một lát rồi thờ ơ nói: “Anh cũng chẳng biết, nói chung là không muốn thôi!”

Y Đồng nghe xong suyết ngất, đây là thứ lý do gì vậy? Văn Bác thậm chí còn chẳng tìm được một cái cớ cho ra hồn. Điều này khiến cô càng sinh nghi, mình là người có tiền, hơn nữa dung mạo lại không kém ai, thân hình đầy đặn, vừa xinh đẹp vừa quyến rũ. Thế mà tại sao chồng lại không có hứng thú với mình chứ?

Y Đồng không sao hiểu nổi, lúc mới cưới nhau, đời sống vợ chồng của hai người vẫn rất ôn, thời gian sinh hoạt mỗi lần cũng phải nửa tiếng, điều đó đủ để chứng minh khả năng sinh lý của Văn Bác không có vấn đề gì. Vậy tại sao bây giờ anh lại không chịu quan hệ với vợ?

Cô đã nhiều lần nhắc ra hiệu cho chồng nhưng anh chẳng có chút phản ứng gì. Anh thật sự không biết hay giả vờ không biết? Y Đồng có một linh cảm không lành, lẽ nào anh đã có vấn đề gì đó thật? Nhưng theo quan sát của cô, anh vẫn ôn về mọi mặt, chẳng có gì bất thường cả.

Lúc còn học đại học, Y Đồng từng là một hoa khôi nổi tiếng trong trường, đàn ông theo đuổi cô có thể xếp thành hàng dài. Sau khi đi làm, bên cạnh cô cũng không thiếu đàn ông theo đuổi. Cô có một dáng hình khiến mọi gã đàn ông phải nhòe mắt thèm thuồng và có rất nhiều phụ nữ phải ghen tỵ. Chiều cao của Y Đồng là 1,68m, số đo ba vòng là 84,62,86, đây chính là số đo tiêu chuẩn của phụ nữ châu Á. Nếu cô mặc áo cổ trễ cùng váy ngắn đi ra đường, đảm bảo trăm người thì cả trăm đều phải ngoái đầu nhìn, không chỉ có đàn ông mà rất nhiều phụ nữ cũng không thể không ngoái đầu lại nhìn cô. Cô luôn rất tự tin về thân hình và dung mạo của mình. Vậy nguyên nhân gì khiến chồng cô thờ ơ với cô vậy?

Y Đồng năm nay 26 tuổi, sinh ra ở một thành phố lớn, gia đình rất giàu có, sau khi tốt nghiệp xin vào làm thư ký tổng giám đốc của một doanh nghiệp nước ngoài, lương tháng 8000 tệ, là một người đẹp văn phòng rất được nhiều người ngưỡng mộ. Năm 24 tuổi, trong một hoạt động của công ty, cô đã gặp và quen biết với Văn Bác, chính là chồng cô hiện giờ. Văn Bác có thân hình cao lớn, trắng kiện, khuôn mặt rất đẹp trai, lớn hơn cô hai tuổi, chỉ có điều xuất thân từ nông thôn, điều kiện kinh tế tương đối kém, khó khăn lắm mới học xong đại học. Sau khi tốt nghiệp, anh trở thành nhân viên quen trong một công ty nhỏ. Điều đáng tiếc là tiền lương mỗi tháng của anh rất thấp, còn chưa đến 2000 tệ. Trong thời buổi hiện nay, với số lương ít ỏi ấy, cuộc sống của anh tương đối đạm bạc.

Người khác ngưỡng mộ Văn Bác tìm được một người vợ tuyệt vời, nhưng Văn Bác thấy khổ mà không dám than. Không phải là vì vợ kiếm được nhiều tiền hơn mình khiến anh cảm thấy mất mặt mà sau khi lấy nhau xong, vợ anh thay đổi 180 độ, trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay. Suốt ngày đứng ở trên cao nhìn xuống, coi anh như kẻ dưới. Trong mắt cô, cô chính là lãnh đạo, là kẻ thống trị, còn anh chỉ là một nô lệ, là kẻ bị thống trị.

Văn Bác còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp mặt, Y Đồng vô cùng nổi bật trong đám đông, áo hai dây xanh nhạt, váy ngắn màu hồng phấn, để lộ bờ vai thon thả và đôi chân nuột nà, trắng muốt, có thể gọi là mặt đẹp, dáng xinh. Những người phụ nữ xinh đẹp và sexy đều có sức hấp dẫn với đàn ông. Tối đó Văn Bác nhiều lần để mắt đến Y Đồng. Có thể là vì Y Đồng đã biết Văn Bác đang nhìn mình nên mỗi khi Văn Bác nhìn cô, anh đều bắt gặp ánh mắt của cô, đôi mắt của cô rất sáng với ánh mắt cực kỳ dịu dàng khiến tim Văn Bác chỉ chực bắn ra khỏi lồng ngực. Sau buổi gặp gỡ tối đó, Văn Bác bắt đầu đem lòng yêu cô, có thể nói tình yêu đã vô tình tìm đến như vậy đấy.

Điều trùng hợp là Y Đồng cũng có ấn tượng không tồi về Văn Bác, cảm thấy anh chàng này không chỉ là người có văn hóa mà còn rất phong độ, điều quan trọng là anh rất đẹp trai. Đàn ông thích đàn bà đẹp, đương nhiên đàn bà cũng thích đàn ông đẹp. Họ phải lòng nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Về sau, qua mấy lần hẹn hò và tiếp xúc thân mật, Văn Bác và Y Đồng đã yêu nhau. Y Đồng và Văn Bác đã yêu nhau hai năm, cuối cùng quyết định cưới nhau lúc Y Đồng 26 tuổi. Cô cảm thấy đàn bà càng lớn tuổi càng mất giá, đến ba mươi tuổi sẽ thành gái ế, chẳng ai muốn lấy nữa rồi. Đàn bà không thể bỏ lỡ tuổi thanh xuân, nếu không sẽ trở thành phế phẩm.

Lúc mới kết hôn, hai vợ chồng rất tình cảm, suốt ngày bám dính lấy nhau, vô cùng ngọt ngào. Ngày nào hai người cũng dính lấy nhau như hình với bóng. Y Đồng bản chất là một cô gái bé bỏng, thích làm nũng, thích dựa dẫm vào anh, làm gì cũng muốn có anh làm cùng, kể cả khi tắm cũng bắt anh phải đi

ở bên ngoài, đến khi nào cô tắm xong, đi ra mới thôi. Hai ba ngày như vậy còn được, chứ ngày nào cũng vậy khiến Văn Bác chịu không nổi, anh thích có không gian riêng, nhưng Y Đồng không cho anh có không gian riêng. Văn Bác rất bức, nhưng cưới nhau không bao lâu nên anh kiềm chế không cãi cộ. Nhưng có thể chính sự dựa dẫm này khiến Văn Bác không thể chịu đựng được nữa. Mỗi lần anh không đáp ứng yêu cầu là Y Đồng lại nổi trận lôi đình.

Có một hôm đi làm về, Văn Bác rất mệt, về đến nhà liền đi tắm. Mới vào phòng tắm chưa bao lâu thì điện thoại anh để trên bàn đồ chuông báo có tin nhắn. Y Đồng ngồi bên cạnh liền tiện tay mở ra xem. Xem rồi cô như bị điện giật. Nội dung tin nhắn là: “Cung ơi, tối nay anh có đến nữa không? Em mới mua bộ đồ lót rất đẹp đây! Hôn cung!”

Y Đồng xem xong, máu nóng trong người bốc lên ngùn ngụt. Tin nhắn rõ ràng là của một người đàn bà gửi đến. Sau cơn phản nộ cô lại thấy hơi hoang mang. Ôi trời ơi, chồng mình ngoại tình rồi, anh ta có bồ nhí ở bên ngoài. Máu nóng dồn lên đỉnh đầu, cô lao vào phòng tắm, đang định chất vấn Văn Bác thì đột nhiên cô lại nghĩ, sao không âm thầm theo dõi, đợi đến khi có chứng cứ hoặc bắt tại trận xem anh ta còn chối cãi được không? Nghĩ đến đây Y Đồng liền ghi lại số điện thoại ấy rồi nhắn lại một tin bằng giọng điệu của Văn Bác: “Xin lỗi nhé, anh vừa bất cẩn xóa tin nhắn ấy rồi, em gửi lại cho anh nhé! Đợi em”

Gửi tin nhắn xong, Y Đồng liền đặt điện thoại vào chỗ cũ rồi lặng lẽ vào bếp làm cơm, vừa nấu nướng vừa âm thầm quan sát. Văn Bác tắm xong liền đi ra, cầm điện thoại lên xem rồi vội vã mặc quần áo, vừa lau giày vừa nói với Y Đồng: “Bà xã à? Anh phải ra ngoài một chút, hôm nay có sinh nhật của đồng nghiệp, tối anh không ăn cơm ở nhà đâu!”

Hừ, có tạt giặt mình, chắc chắn anh ta định đến hú hí với con gian phụ ấy đây mà! Mới kết hôn chưa được bao lâu mà đã vậy rồi! Con giận dữ của Y Đồng lên đến đỉnh điểm. Cứ làm theo kế hoạch của mình đi, đầu tiên là giả vờ như không biết rồi âm thầm theo dõi, bắt tại trận. Nghĩ đến đây, Y Đồng liền nói: “Muộn thế này rồi còn ra ngoài à? Sinh nhật ai thế?”

- Ừ, là một đồng nghiệp. Bà xã à, tối nay anh không ăn cơm với em được rồi! -Nói rồi Văn Bác đi ra cửa, trước khi đi còn chải đầu bóng mượt và soi gương rất kỹ.

Không cần hỏi cũng biết, chắc chắn anh ta đi hẹn hò với con đàn bà kia rồi! Không kịp thu dọn nhà bếp, Y Đồng vội vàng lên đi theo.

Văn Bác đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ra khỏi khu đô thị rồi vội vàng bắt một chiếc taxi. Y Đồng cũng bắt một chiếc taxi rồi bám theo. Đến trước cửa một khách sạn, Văn Bác liền xuống xe. Lúc này có một cô gái trẻ đang đứng ở cửa khách sạn chạy ủa đến, kéo tay Văn Bác, nôn nóng nói: “Mau lên, em sắp không chờ nổi rồi!”

Y Đồng đứng cách đó không xa đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Cô đang định xông lên thì Văn Bác đã bị đưa con gái kia kéo tay đi như bay lên lầu, chẳng mấy chốc đã mất tích không còn chút dấu vết. Y Đồng lên lầu tìm mấy vòng mà không thấy đâu, đành nghiêng rằng nói: “Đồ khôn, tôi đứng đây chờ, xem các người bao giờ thì ra?”

Y Đồng quan sát những người ra vào vào ở bên ngoài, cô liên tục đi qua đi lại trước cửa. Chắc khoảng hai tiếng đồng hồ sau, Văn Bác ra ngoài, không chỉ có đưa con gái ấy mà theo sau còn có một đám cả nam lẫn nữ nói nói cười cười. Văn Bác vừa ngẩng đầu lên đã thấy Y Đồng, anh sững người, hỏi: “Bà xã, sao em lại ở đây?”

“Bốp” một cái, Y Đồng thẳng tay giáng cho Văn Bác một cái bạt tai: “Anh đến hú hí với con khốn kia, anh tưởng tôi không biết chắc?”

- Cái gì? Sao em lại đánh anh? – Văn Bác ngỡ ngàng, những người đi cùng sững lại, ai nấy đưa mắt nhìn nhau.

- Anh làm trò xằng bậy với cô ta, còn tưởng tôi không biết à? – Y Đồng chỉ vào cô gái trẻ ban nãy và gào lên.

- Em nói bậy bạ gì thế? Đó là đồng nghiệp của anh, Lương Tuyết mà! Hôm nay là sinh nhật, cô ấy nhắn tin bảo anh đến tham gia, giữa bọn anh chẳng có chuyện gì cả! - Văn Bác thanh minh.

- Hừ, không có gì ư? Anh tưởng là tôi không biết cái tin nhắn ghê tởm ấy à? – Y Đồng giận tím mặt.

- Cái gì? - Văn Bác càng ngỡ ngàng hơn.

- Anh còn làm bộ làm tịch à?

- Anh không biết thật mà, trong máy của anh làm gì có cái tin nhắn ghê tởm nào? Chỉ có tin nhắn của đồng nghiệp gửi cho anh thôi mà!

Y Đồng giật lấy điện thoại trong tay Văn Bác, quả nhiên chỉ thấy tin nhắn của đồng nghiệp Lương Tuyết: “Mau đến dự tiệc sinh nhật của em đi, ở khách sạn Thăng Lợi, chỉ còn thiếu mình anh thôi đấy, mau lên!”

- Cái tin nhắn tình tứ ấy đã bị tôi xóa đi rồi! -Y Đồng nói.

- Chị à, chị hiểu nhầm rồi, hôm nay là sinh nhật Lương Tuyết, cô ấy mời bọn em đến tham dự mà. Thật đấy! Bọn em đều có thể làm chứng! - Trương Bân, Đồng nghiệp của Văn Bác lên tiếng bênh vực cho Văn Bác.

- Đúng đấy,mọi người đều có thể làm chứng mà! - Các đồng nghiệp khác của Văn Bác cũng lên tiếng.

- Thế thì lạ nhỉ, cái tin nhắn đó là ai gửi đến nhỉ?

- Em có nhớ số điện thoại không? Gọi đến hỏi là biết ngay mà! - Văn Bác ầm ức nói.

- Giờ tôi sẽ gọi đi! - Y Đồng nói rồi ấn số gọi đến số điện thoại ấy.

- A lô, xin hỏi ai đấy ạ? - Đối phương quả nhiên là một đứa con gái trẻ tuổi, cô ta nhẹ nhàng hỏi Y Đồng.

- A lô, cô đã gửi tin nhắn đến số điện thoại này phải không? Xin hỏi cô với anh ấy có quan hệ gì? - Y Đồng cố dè con giận xuống, điềm đạm hỏi.

- À, xin lỗi chị, tôi gửi nhầm ạ! - Đối phương nói.

- Thế à, không có gì!

Cúp điện thoại, Y Đồng xác thực được đám thanh niên trước mặt mình đúng là đến dự tiệc sinh nhật đồng nghiệp, nên thôi không chất vấn nữa. Nhưng đứa con gái đã gửi tin nhắn tình tứ ấy đến cho Văn Bác có phải đang lừa cô hay không? Y Đồng vẫn còn hoài nghi.

Hành động này của Y Đồng đã khiến cho Văn Bác mất hết thể diện trước mặt bạn bè.

Kể từ sau chuyện này, Văn Bác cảm thấy sự nghi ngờ của vợ càng ngày càng nghiêm trọng. Thỉnh thoảng Văn Bác về hỏi mượn một chút vì công việc ở công ty rất bận rộn là Y Đồng lại liên tục gọi điện giục anh về, còn ở đó đến bao giờ? Có khi anh đang trên đường về, mà cô cứ gọi điện liên tục, hỏi anh đang ở đâu, mấy phút nữa thì về nhà...

Văn Bác nghĩ, có thể bản năng của người đàn bà là quán lấy đàn ông. Cô ấy làm như vậy cũng là vì yêu mình, quan tâm đến mình. Nhưng lâu dần, anh cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy, dường như là Y Đồng không tin tưởng mình. Do đó mỗi lần tụ tập với bạn bè đồng nghiệp, Y Đồng lại chất vấn anh, hỏi anh đi với những ai? Chơi ở chỗ nào? Như vậy chưa đủ, cô còn gọi điện cho đồng nghiệp của anh để chứng thực, khiến anh trở thành trò cười của đồng nghiệp.

Có lần nghỉ tết, một nữ đồng nghiệp là bạn học cũ của Văn Bác gọi điện hỏi thăm anh, Y Đồng biết chuyện liền nghĩ anh có quan hệ mờ ám với họ, thế là cô liền in danh sách cuộc gọi của Văn Bác rồi gọi điện đến từng số điện thoại đó để chửi bới, sau đó cãi cọ một trận ầm ỹ với Văn Bác, nói rằng anh có quan hệ với nhiều phụ nữ như vậy, đúng là một người ong bướm. Mặc cho Văn Bác giải thích, Y Đồng vẫn một mực không tin. Cô còn bắt Văn Bác phải đoạn tuyệt không qua lại với những người khác giới.

Chẳng mấy chốc bạn bè của Văn Bác đều biết chuyện và dần dần xa lánh anh, không qua lại với anh như trước đây. Lâu dần, Văn Bác chẳng có lấy một người bạn, vì chẳng ai muốn tự chuốc lấy phiền phức cho mình.

Từ đó về sau, cuộc sống của Văn Bác hoàn toàn bị phong tỏa, hết giờ làm là về nhà, lễ tết đều không đi ra ngoài, chỉ nằm nhà xem tivi, lên mạng hoặc dọn dẹp vệ sinh... gần như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên Y Đồng vẫn không tin tưởng chồng. Có hôm, em gái của Y Đồng là Hoàng Thanh đến nhà chơi, Văn Bác nói dăm ba câu với Hoàng Thanh, thế mà Y Đồng đã sinh nghi, cho rằng anh với Hoàng Thanh có quan hệ âm muội. Ngay cả em gái mình mà cô cũng đa nghi như vậy, điều này khiến Văn Bác thực sự không thể chịu nổi, thế này thì còn sống với nhau được không?

Thường ngày Văn Bác bị Y Đồng quản lý rất chặt, cô không bao giờ cho Văn Bác ngủ qua đêm ở bên ngoài, anh có đi công tác thì cô cũng gọi điện thoại bất cứ lúc nào để kiểm tra. Y Đồng yêu cầu Văn Bác mỗi ngày đến công ty phải lấy máy bàn gọi cho cô, hết giờ làm cũng phải gọi điện báo cho cô mấy giờ về đến nhà, tuyệt đối không cho anh la cà ở ngoài dù chỉ một phút.

Mỗi khi hết giờ làm về nhà hoặc nghỉ ngày lễ tết, Y Đồng cũng không rời Văn Bác lấy một bước. Chồng ra ngoài mua sắm, cô cũng đi theo. Chồng tụ tập đồng nghiệp, cô cũng đi theo. Chồng đến tiệm cắt tóc, cô cũng đi theo. Ngay cả lúc chồng đi chợ mua đồ cô cũng đi theo gót. Nói tóm lại, trừ lúc đi làm thì dù anh đi đâu cô cũng đi theo. Không chỉ có vậy, cô còn kiểm tra điện thoại, hòm thư điện tử, nick chat của chồng. Thậm chí cô còn tra hỏi cụ thể về từng người có liên hệ với anh...

Theo lý luận của Y Đồng thì cô phải bóp chết mọi bất trắc từ khi nó còn trong trứng nước. Ai có thể chịu đựng nổi một cuộc sống thế này? Thói đa nghi của Y Đồng thực sự quá nghiêm trọng. Văn Bác cảm thấy cực kỳ áp lực. Y Đồng đã hạn chế sự tự do và không gian riêng của anh quá sức tương tượng. Văn Bác lúc này giống như đang sống trong một môi trường chân không, không thể thở nổi, chuẩn bị sụp đổ đến nơi. Với cuộc sống thế này thì đừng nói là làm tình, ngay cả những chuyện khác anh cũng chẳng hứng thú.

Mỗi buổi tối, dù Y Đồng có mặc những bộ đồ lót gợi cảm lượn qua lượn lại trước mặt Văn Bác, anh cũng coi như không nhìn thấy. Y Đồng nhiều lần dùng lời lẽ ngầm ra hiệu cho chồng nhưng anh chẳng có phản ứng gì, anh đã lãnh cảm rồi. Lâu dần Y Đồng cảm thấy nếu cứ như thế này thì cuộc hôn nhân của mình chắc chắn sẽ đứng bên bờ vực thẳm.

Y Đồng về ra viễn cảnh một cuộc hôn nhân ngọt ngào và nồng nàn. Nhưng thật không ngờ, kết hôn chưa đầy một năm mà hôn nhân của cô đã bật đèn đỏ. Chẳng phải người ta nói bảy năm sau kết hôn mới gặp nguy cơ sao? Sao cô chưa đến một năm đã bị đe dọa thế này? Lẽ nào mình không đủ gợi cảm? Y Đồng ngẫm nghĩ hồi lâu, thường ngày cô thể hiện cũng đâu có tồi, ăn mặc, trang điểm cực kì gợi cảm. Lẽ nào ông xã muốn mình chủ động? Trước đây, trong đời sống vợ chồng, mặc dù bản thân có hơi bị động nhưng dù gì cũng là đàn bà, nếu chủ động quá đàn ông lại nghĩ mình phóng đảng. Nhưng trước tình hình hiện nay, nếu bản thân không chủ động thì chắc chắn không xong. Thế là cô quyết định sẽ thử xem sao.

Tối hôm đó cô tắm rửa thật sạch sẽ, cố ý xịt nước hoa thơm phức, mặc một chiếc váy ngủ trong suốt vô cùng sexy, rồi là loi đến trước mặt Văn Bác nũng nịu nói: “Ông xã à, mượn thể này rồi, nên đi ngủ thôi!”

- Em ngủ trước đi! - Văn Bắc ậm ừ đáp, chẳng buồn quay đầu lại, mắt vẫn dán chặt vào màn hình ti vi.

- Anh à, mong em càng ngày càng to, anh nói xem, em có nên giảm béo không? - Y Đồng cố tình khiêu khích.

Văn Bắc không nói gì, mắt vẫn không rời khỏi màn hình ti vi. Lúc này anh thậm chí còn không buồn đáp lời để đối phó nữa.

- Ông xã, sao anh chẳng buồn nhìn em thế hả? - Y Đồng chất vấn. Cô có thể chịu được việc người khác thờ ơ với cô, nhưng tuyệt đối không chịu được sự thờ ơ của chồng với mình.

- Em để anh yên tĩnh một lát có được không? - Văn Bắc nổi cáu.

- Hừ, có gì ghê gớm chứ? Đồ đáng ghét! - Y Đồng bực mình quay người bỏ đi.

Xem xong ti vi, Văn Bắc liền vào nhà tắm. Lúc vào phòng, Y Đồng hất chăn ra, vòng tay níu cổ Văn Bắc xuống, dịu dàng nói: “Ông xã à, chúng ta lâu lắm không thân mật rồi, anh có muốn không?”

- Đừng quấy nữa, anh mệt rồi, đi ngủ sớm đi, mai còn phải đi làm đấy! - Văn Bắc nói rồi gỡ tay cô ra, chẳng chút hứng thú.

- Đạo này anh sao thế? - Y Đồng sững người, dường như không nhận ra người đang ở trước mặt mình chính là người đã từng yêu cô tha thiết và nuông chiều cô hết mực.

- Không có gì, ngủ đi! - Văn Bắc thả người xuống giường.

- Hừ, không muốn thì thôi, anh tưởng anh là ai chứ? Nói cho anh biết, đàn ông thích tôi còn xếp hàng cả đồng ngoài kia kìa! - Nói rồi Y Đồng kéo chăn trùm kín đầu.

Họ nằm quay lưng vào nhau như vậy suốt cả đêm...

Sáng hôm sau Y Đồng dậy sớm, đánh răng rửa mặt xong, cô ngồi trước gương trang điểm. Thoa nước hoa hồng, bôi kem dưỡng ẩm, đánh phấn lót, đánh mắt, kẻ mắt, kẻ mi, kẻ lông mày, tô son. Bận rộn suốt cả buổi sáng, xong đầu đấy rồi mới ngoảnh sang vẫn chưa thấy chồng dậy. Cô liền giục: “Ông xã, mau dậy đi, sắp muộn giờ rồi đấy!”

Người ta đều nói vợ chồng chớ để chuyện cãi vã kéo dài đến ngày hôm sau, mặc dù mới cãi nhau với Văn Bắc tối qua nhưng Y Đồng vẫn nói chuyện với Văn Bắc trước, Văn Bắc chỉ hơi động đậy người rồi lại ngủ tiếp, chẳng buồn đếm xỉa gì đến cô.

Y Đồng trang điểm và thu dọn xong, thấy vẫn chưa yên tâm liền soi gương lần nữa, ngắm nghía rất kỹ càng, chỉ sợ có chỗ nào chưa hoàn mỹ. Khuôn mặt của đàn bà còn quan trọng hơn bất cứ cái gì. Có câu: “Không có người đàn bà xấu, chỉ có người đàn bà không biết làm đẹp.” Vì vậy Y Đồng quyết tâm bỏ thời gian ra để trang điểm cho mình.

Y Đồng vỗ vai Văn Bắc, hỏi: “Ông xã, anh thấy em trang điểm thế này có xinh không?”

- Ừm... - Văn Bắc miễn cưỡng mở mắt ra nhìn cô, bụng thầm nhủ: lông mày tự nhiên đang đẹp, tự dung lại cạo đi rồi tô vẽ vào, trông như quỷ ấy, đẹp ở chỗ nào chứ? Mặc dù thấy rất phản cảm nhưng anh không nói ra điều ấy.

- Anh lại ậm ừ cho xong phải không? Hừ, mặc xác anh! - Nói rồi Y Đồng tức tối bỏ đi.

Văn Bắc thấy Y Đồng đi rồi mới lồm cồm bò dậy, đánh răng rửa mặt, thay quần áo, chỉ ba phút là giải quyết xong mọi vấn đề và lao ra khỏi nhà.

Trước đây hai vợ chồng đều cùng nhau đi làm, lúc về còn hẹn nhau ở một chỗ rồi cùng về nhà. Thế mà bây giờ tất cả đã thay đổi, Văn Bắc thường viện đủ lý do để không phải đi cùng cô, điều này khiến Y Đồng vô cùng ảm ức. Mặc dù sống chung dưới một mái nhà nhưng hai người chẳng khác nào người đứng nước lã.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Buổi chiều, hết giờ làm là Văn Bắc lại về nhà trước, đi chợ mua rau về nấu nướng. Thường ngày Văn Bắc ít khi để Y Đồng xuống bếp, anh sợ dầu mỡ làm hỏng làn da mịn màng mỏng manh của Y Đồng. Y Đồng được vậy thì mừng lắm, đàn bà mà không phải lo chuyện bếp núc thì đúng là nằm mơ cũng không dám nghĩ đến!

Văn Bắc đang lúi húi ở trong bếp thì Y Đồng về. Vừa vào cửa cô đã hào hứng nói: “Ông xã ơi, hôm nay được phát tiền thưởng rồi, vợ chồng mình ra ngoài ăn một bữa đi!”

- Anh không muốn ra ngoài! - Văn Bác nói.
- Tại sao?
- Anh mệt lắm!
- Anh làm sao thế? Từ sáng tới tối lúc nào cũng ừ ừ, sao lúc nào anh cũng mệt mỏi thế? Đi chuyển đá hay đi đào than hả? - Y Đồng nổi cáu.
- Anh mệt tim, em thì hiểu cái gì? - Văn Bác trả miếng.
- Anh mệt tim á? Tim em còn mệt hơn anh đấy! - Y Đồng gào lên.
- Có phải anh làm cho em mệt đâu, em thích thế nào thì cứ làm như thế!
- Anh...

Hai người nói chuyện không hợp, cứ nói là cãi nhau, vốn dĩ hôm nay Y Đồng được phát tiền thưởng, trong lòng vui lắm, định ra ngoài ăn, coi như tự thưởng cho mình, nào ngờ vừa mới về đã bị Văn Bác làm cụt hứng.

Nhìn thấy Y Đồng có vẻ không vui, Văn Bác sợ sẽ cãi nhau, bởi vì tối nay anh còn phải viết báo cáo của công ty, ngày mai sẽ phải dùng đến trong cuộc họp, nếu viết không tốt sẽ bị lãnh đạo truy cứu trách nhiệm, ảnh hưởng không tốt đến việc thăng chức và tăng lương của anh. Nghĩ đến đây, anh đành phải nhẫn nhịn, vội vàng cười giả lả: “Bà xã, anh xin lỗi, ý của anh là giờ chúng ta cần phải tiết kiệm một chút, nếu không tiết kiệm tiền thì sau này sinh em bé biết làm thế nào?”

- Chuyện ấy vẫn còn xa vời lắm, anh nhìn xa ngắm nhĩ?
- Thì anh chuẩn bị trước mà!
- Em thấy đầu óc anh có vấn đề rồi đấy!
- Thôi được rồi, thì đầu óc anh có vấn đề!
- Đúng thế còn gì!
- Cung à, thế này đi, ngày mai anh mời em ăn đồ Tây, coi như xin lỗi, thế nào?
- Thế còn tạm được!

Sau một hồi vỗ về, cơn giận của Y Đồng đã nguôi ngoai. Thấy vậy Văn Bác thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tránh được một trận cãi vã. Nếu không, làm sao anh viết báo cáo được đây? Đàn bà ưa ngọt, ưa nịnh, xem ra đây đúng là chân lý cuộc đời!

Ăn xong, Văn Bác đang chuẩn bị đi viết báo cáo thì Y Đồng đã nói: “Anh đi đâu thế? Mau rửa bát trước đi!”

- Bà xã à, hôm nay anh phải viết xong một bản báo cáo, ngày mai phải nộp lên công ty, rất gấp, em có thể rửa bát một lần được không? - Văn Bác nói bằng giọng năn nỉ.
- Không được, em còn phải xem “Trái tim mùa thu” với “Cô nàng bướng bỉnh!” – Y Đồng từ chối.

Đương nhiên Văn Bác chẳng thấy ngạc nhiên với cái đáp án này, anh vốn chẳng hi vọng. Kể từ khi lấy nhau đến giờ luôn là anh rửa bát, vợ anh chẳng động tay động chân bao giờ.

Văn Bác chán nản đành bỏ đi rửa bát. Dọn dẹp vệ sinh xong anh liền ngồi xuống viết báo cáo. Vừa viết báo cáo xong, chưa kịp thở thì Văn Bác đã nhận được mệnh lệnh của bà xã: “Ông xã ơi, mau mang quần áo của em đi giặt đi, à phải rồi, còn cả tất nữa, anh đừng quên đấy!”

Lúc này Y Đồng đang ngồi vắt chân trên ghế sofa, vừa uống nước dưa hấu vừa xem phim Hàn Quốc, miệng cười hi hi, bộ dạng vô cùng lười biếng.

Văn Bác vờn vai một cái cho đỡ đau nhức rồi đứng dậy, chậm chạp lê bước. Anh có chút miễn cưỡng và bực bội nhưng không muốn làm âm lên. Trước khi kết hôn, ngay cả quần áo của mình anh còn lười không giặt, ấy thế mà sau khi kết hôn, anh còn phải giặt quần áo cho cả vợ nữa. Có lúc anh nghĩ rốt cuộc anh lấy vợ để làm gì?

- Mau đi đi, anh còn lè mè đến bao giờ? Mau giặt cho sạch đi! – Y Đồng lại lần nữa ra lệnh.

Văn Bác chán nản đành phải làm theo. Anh đi vào trong nhà vệ sinh, thu nhặt quần áo của vợ. Vừa liếc nhìn đã thấy quần lót của vợ dính máu, chắc là cô ấy đã đến ngày. Nói thật là một thằng đàn ông, giúp phụ nữ giặt quần lót thật là một chuyện đáng xấu hổ, nhất là giặt những cái quần lót trong thời kỳ sinh lý đặc biệt này. Mặc dù nói là kết hôn rồi nhưng dù sao anh cũng là thằng đàn ông, anh làm sao chấp nhận được chuyện này?

Văn Bác vốn dĩ không muốn làm nhưng lại nghĩ, Y Đồng giàu có như vậy, ấy thế mà chẳng chê một thằng nghèo kiết xác như mình, đồng ý lấy mình đã là

thiệt thòi cho người ta rồi, giúp cô ấy chút chuyện vặt coi như là bù đắp cho cô ấy. Huống hồ hiện giờ cô ấy đang đến tháng, mình phát huy tí ga lăng của đàn ông cũng có sao. Thôi thì giặt đi!

Nói rồi anh vùi đầu vào giặt giũ đống quần áo trong nhà tắm. Chưa giặt xong thì Y Đồng đã nói vọng vào từ trong phòng khách: “Ông xã ơi, mau rửa chân cho em!”

Văn Bác lau sạch xà phòng trên tay rồi bê chậu đi rửa chân cho Y Đồng. Khoảnh khắc khom lưng xuống anh cảm thấy một sự xỉ nhục trào lên trong lòng. Mặc dù nói là ở trong nhà, không có người ngoài nhưng anh thật sự cảm thấy khó chịu. Đàn bà mà lười nhác đến mức này thì thật quá nghiêm trọng, quần áo không giặt thì thôi không nói, nhưng ngay cả chân mình cũng bắt người khác rửa hộ, thật chẳng ra làm sao! Nếu gặp phải một thằng đàn ông gia trưởng thì hẳn đã sớm trở mặt: “Cái gì? Không phục vụ ông đây thì thôi, còn bắt ông phải phục vụ mày à? Tao phải đánh chết mày mới được!”

- Anh giúp em mát xa lòng bàn chân nhé, dạo này em mệt quá! - Bà xã lại hạ lệnh.

Văn Bác cúi đầu mát xa chân cho vợ, chẳng còn cách nào khác, ai bảo mình lấy phải một thiên kim tiểu thư? Người ta là tư sản, nhà có của ăn của để, lại xinh đẹp, nếu mà là cô bé lọ lem thì có tăng cô thêm mười lả gan nữa, cô cũng không dám làm vậy.

- Ái, anh nhẹ tay một chút có được không? Sao mà mạnh tay thế? Đau chết đi được! - Y Đồng trách móc.

- Anh xin lỗi! Văn Bác vội xin lỗi, sau đó nhẹ tay xoa bóp. Anh nghĩ, ban nãy bóp mạnh quá, giờ phải nhẹ tay hơn.

- Anh chưa ăn cơm à? Sao nhẹ hều thế này? Anh bị mắc bệnh mềm xương à? - Y Đồng lại la lên.

Cuối cùng Văn Bác không thể nhịn nổi nữa, anh nói: “Con người em sao mà khó phục vụ thế hả? Em tưởng em là ai? Nếu như em không phải là phụ nữ thì anh đã đâm cho em..”

- Cái gì? Anh dám đánh tôi à? Anh có gan thì đánh đi! - Y Đồng gào lên.

- Mặc xác cô!

Văn Bác hầm hầm bỏ về phòng ngủ. Vừa nằm xuống giường thì Y Đồng đã xông vào, cầm cái gối dựa xô pha đập vào mặt Văn Bác. Văn Bác ôm đầu tránh trận đòn tới tấp của Y Đồng. Y Đồng đánh tới tấp mất năm phút mà vẫn chưa có ý định dừng tay. Văn Bác cuối cùng cũng nổi điên, anh giật lấy cái gối, ném sang bên rồi gào lên.

- Cô gây chuyện đủ chưa hả?

Y Đồng hùng hổ lao đến như một con sư tử bị thương, ra sức cào cấu, đâm đá lên người Văn Bác. Đột nhiên Văn Bác cảm thấy mũi mình nóng bừng, một dòng máu tươi chảy ra. Xong rồi!

Y Đồng dường như vẫn còn chưa chịu thôi. Văn Bác bức bối vô cùng, anh ra sức đẩy Y Đồng ra, vô tình khiến cho Y Đồng ngã ra đất. Trong cơn tức giận, Y Đồng đứng đứng bỏ về nhà mẹ đẻ.

Vừa vào đến cửa, mẹ của Y Đồng là Trương Thanh đang nấu cơm, thấy con gái về liền hỏi:

- Y Đồng à, sao con về mà không báo trước với mẹ một tiếng? Ăn cơm chưa?

- Mẹ à, con không đói! - Y Đồng chào mẹ rồi đi thẳng vào phòng ngủ của mình. Sau khi cô lấy chồng bố mẹ vẫn giữ căn phòng này của cô lại, chờ khi nào cô có thời gian rảnh về nhà ở vài hôm, đoàn tụ với gia đình.

Phòng ngủ của em gái Hoàng Thanh ở ngay sát vách, nghe thấy tiếng của Y Đồng, Hoàng Thanh liền chạy sang, vui vẻ nói: “Chị về rồi à? Đây là thạch em mới mua đấy, ngon lắm, chị ăn thử đi!”

Y Đồng nhìn em gái, nói: “Em đấy, suốt ngày chỉ biết ăn, lớn bằng đầu bằng cổ rồi mà cứ như trẻ con ấy, thế này thì làm sao mà lấy chồng được?”

Hoàng Thanh thè lưỡi, quay về phòng mình.

- Mẹ ơi, bố con đâu ạ? - Y Đồng đi vào phòng bếp hỏi mẹ.

- Bố con ra ngoài đi dạo rồi. Ông ấy dạo này hay đau lưng, bác sĩ nói khi nào rảnh rồi nên ra ngoài đi dạo!

- À, phải rồi, mẹ ơi con muốn về nhà ở vài ngày! - Y Đồng nói.

- Sao thế? Con cãi nhau với Văn Bác à? - Mẹ nhíu mày, lo lắng hỏi.

- Đâu có, làm gì có chuyện đó hả mẹ!

- Thật không?

- Mẹ à, ở nhà con bức bối quá, con muốn về nhà ở với bố mẹ cho vui, lẽ nào mẹ không nhớ con sao?

- Không phải chứ? Y Đồng, con đừng có dẫu mẹ!
- Mẹ, làm gì có chuyện đấy! Mẹ cứ yên tâm!
- Con ngốc, con tưởng là giấu được mẹ sao? Mẹ một tay nuôi các con khôn lớn đấy!
- Mẹ à, con...
- Văn Bác bắt nạt con à? Ngày mai mẹ sang bên đó, mắng cho nó một trận!
- Mẹ, không phải thế đâu! Mẹ đừng nhắc đến anh ấy nữa có được không?

Đang nói chuyện thì bố của Y Đồng vui vẻ về nhà, trong tay ông còn cầm một chai rượu cao lương mới mua ở siêu thị về. Vừa nhìn thấy Y Đồng, ông đã mỉm cười nói: “À, con gái cưng đã về đây à!”

- Bố ạ, con về thăm...
- Con mà men kia, biết ngay là ông lại uống rượu mà. Chẳng phải bác sĩ đã nói ông không được uống nhiều rượu sao? - Y Đồng còn chưa kịp nói hết thì mẹ cô đã bắt đầu mắng bố cô rồi.
- Tôi uống có chút rượu thì đã làm sao? Có phải phạm pháp đâu?
- Ông tránh sang một bên!
- Bố, mẹ, đừng cãi nhau nữa! Con vừa mới về nhà đã không được yên thân rồi! - Y Đồng chán nản nói.
- Thôi được rồi, nể mặt con gái, hôm nay tôi không tranh cãi với ông, mau đi ăn cơm đi!

Cả nhà lặng lẽ ăn cơm. Ăn cơm xong, em gái Hoàng Thanh về phòng lên mạng, hai mẹ con Y Đồng xuống bếp dọn dẹp, bố Y Đồng vào phòng đọc sách.

- Y Đồng, mẹ thấy sắc mặt con không được tốt, gần đây thấy khó chịu ở đâu à? - Mẹ hỏi
- Không có, con rất khỏe mà!
- Đừng giấu mẹ! À, hay là con có bầu rồi? - Bà vuốt vuốt má Y Đồng triu mến hỏi.
- Mẹ ơi, làm gì nhanh thế ạ? - Y Đồng vỗ vỗ vào tay mẹ, vội vàng phủ định.
- Có thật không? Mẹ mong cháu lắm rồi đấy, chỉ mong được bế cháu ngoại thật nhanh thôi! Ha ha...
- Mẹ à, còn chưa thấy tăm hơi đâu cả, nhìn mẹ sốt ruột kìa!
- Thì mẹ sốt ruột, muốn được bế cháu mà! Để muộn nữa mẹ sợ bé không nổi. Ha ha... mau sinh một đứa đi!
- Mẹ, cả tháng nay anh ấy chẳng động đến con rồi! - Y Đồng bức bối nói.
- Cái gì? Một tháng nay nó không động đến con á? - Mẹ Y Đồng ngây người.
- Con cũng chẳng biết rốt cuộc có chuyện gì. Kể từ sau khi lấy nhau, anh ấy cứ như trở thành một người khác ấy!
- Có phải nó có vấn đề về chuyện ấy không? - Mẹ cô hoài nghi.
- Không ạ, con thấy anh ấy vẫn ổn, nhưng anh ấy không muốn thân mật với con.
- Con à, có phải nó đang tức con chuyện gì không?
- Bọn con thường xuyên cãi nhau! - Y Đồng ngao ngán nói.
- Con à, hai đứa con còn ít tuổi, lại chẳng phải lo ăn, lo uống, nhà cửa đầy đủ, xe cộ cũng có rồi, có gì mà phải cãi nhau chứ?
- Mẹ à, con cũng đâu muốn cãi nhau với anh ấy, nhưng anh ấy lúc nào cũng chộc tức con! - Y Đồng ầm ức nói.
- Tại sao? - Mẹ Y Đồng càng nghe càng không hiểu.
- Mẹ không biết đấy thôi, nhà bố mẹ mua anh ấy không ở, xe bố mẹ mua anh ấy không đi!

- Mẹ biết Văn Bắc có lòng tự trọng rất cao, nó thà đi thuê nhà chứ không chịu ở nhà bố mẹ mua cho các con. Để lần sau mẹ sang khéo léo khuyên bảo nó vậy!

- Mẹ à, con với anh ấy cãi nhau không biết bao nhiêu lần về chuyện này rồi, anh ấy cứng đầu lắm, chẳng ích gì đâu mẹ!

- Mẹ không tin là không làm gì được, hồi đầu bố con chẳng ương ngạnh lắm hay sao? Mẹ huấn luyện ông ấy trở nên dễ bảo đấy thôi!

- Mẹ à, anh ấy sống chết gì cũng không chịu ở nhà của chúng ta!

- Chuyện của nó cứ để mẹ, con không phải lo!

Lúc Y Đồng lấy Văn Bắc, Văn Bắc còn chưa có sự nghiệp, nghèo kiết xác, gần như chẳng có thứ gì. Bố mẹ Y Đồng đều làm kinh doanh, làm ăn không tồi, do đó tiết kiệm được không ít. Trước khi cô kết hôn, nhà cô đã mua một căn nhà rất rộng, giá hơn 600 nghìn tệ, ngoài ra còn mua thêm một chiếc xe hơi Audi A8 cho hai người. Sau khi mua nhà, bố mẹ Y Đồng đã bán căn nhà cũ và chuyển về sống trong căn nhà mới. Vốn dĩ cô định sau khi kết hôn sẽ sống với cả nhà cho vui, nhưng Văn Bắc một mực không chịu. Văn Bắc thuê một căn phòng, Y Đồng tạm thời sống với anh trong căn nhà thuê ấy.

Văn Bắc vì sự tôn nghiêm của đàn ông mà từ xưa đến nay không bao giờ tiêu tiền của cô, cho dù là khi hẹn hò với Y Đồng hay khi đã cưới nhau. Văn Bắc cho rằng đàn ông không thể ăn bám, không thể sống dựa vào đàn bà, nếu không cả đời này anh không thể ngẩng đầu lên được. Đàn ông nghèo cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể không có khí phách. Anh rất thích một câu thoại trong bộ phim “Số 7 Trường Giang”: “Chỉ cần có khí phách, không bốc phét, không đánh nhau, cố gắng học hành, dù nghèo thì đi đâu cũng vẫn được tôn trọng!”

Tối đến, Y Đồng và mẹ ngủ cùng phòng, bố của Y Đồng ở trong phòng đọc sách nghiên cứu cách làm ăn rồi ngủ lại luôn ở bên ấy. Em gái Y Đồng online chat chit cả đêm, mẹ Y Đồng cũng chán chường buồn quản lý. Đây là một cơ hội để hai mẹ con tâm sự. Mẹ nói: “Y Đồng, lúc nào thì bọn con chuyện về đây ở?”

- Con cũng bảo anh ấy dọn về nhà ở nhưng anh ấy toàn việc có khoái thác!

- Con nhất định phải bảo nó về đây ở, mẹ già rồi, cần có người chăm sóc!

- Vâng, để con khuyên nhủ anh ấy!

- Con à, có phải vì chuyện này mà con với Văn Bắc thường xuyên cãi nhau, vì vậy mà nó không buồn động đến con không?

- Không phải, con cũng không biết vì nguyên nhân gì!

- Thế thì lạ thật, có điều mẹ không nói con, Văn Bắc mà cứ thế này là không ổn đâu, con phải quản lý cho chặt, xem xem liệu nó có bồ nhí ở ngoài không?

- Dạ, con biết mà, con quản lý nghiêm ngặt lắm, ngày nào cũng kiểm tra. Mỗi ngày anh ấy gấp mấy cái con đều biết!

- Đàn ông mà không có hứng thú với đàn bà thì hôn nhân chẳng lâu bền được đâu. Con à, con phải cẩn thận đấy!

- Mẹ ơi, con nên làm thế nào?

- Con à, theo mẹ thì con nên sớm có bầu đi!

- Tại sao ạ? - Y Đồng khó hiểu hỏi.

- Con có bầu rồi thì sẽ buộc được trái tim của nó. Đàn ông có trách nhiệm sẽ không thay lòng đổi dạ nữa. Hơn nữa, bố mẹ đã lớn tuổi rồi, cũng muốn sớm được bế cháu ngoại!

- Nhưng hiện giờ anh ấy không muốn có con sớm, biết là thế nào ạ?

- Đồ ngốc, nó nói nó không muốn là con không muốn luôn à? Con phải lên bầy trò mà tạo ra chuyện ngoài ý muốn chứ!

- Trước đây anh ấy toàn sử dụng biện pháp an toàn, vô cùng cẩn thận. Giờ lại không chịu động đến con, con có muốn có bầu cũng khó!

- Thế thì phải xem con ra sao rồi!

- Nhưng con thấy anh ấy rất phiền phức, lúc đầu đúng là không nên lấy anh ấy!

- Con à, con nghĩ thế là sai rồi! Hồi đó bố mẹ đồng ý chuyện cưới xin của con là bởi vì nhà nó ở nông thôn, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn!

- Tại sao ạ?

- Nhà nó ở nông thôn, chắc chắn không thể mua nổi nhà ở thành phố, sau khi cưới sẽ phải dọn về nhà ta ở, ở rể chẳng khác gì “chó chui gần chạn”. Chẳng mất chút sức lực nào mà bố mẹ vẫn có được cái lợi lớn, sau này sẽ có người chăm sóc lúc tuổi già.

- Ừm, lúc ấy con cũng nghĩ như vậy, nhưng mà khó sống với anh ấy quá!

- Con phải nhẫn nhịn, đợi đến khi con có bầu rồi lập tức yêu cầu nó dọn về đây ở, con nói là ở nhà điều kiện tốt hơn, có lợi cho việc dưỡng thai, nó sẽ phải đồng ý thôi!

- Mẹ à, ý này hay đấy!

- Đợi nó chuyển vào nhà ta rồi, nó làm gì cũng phải nhìn sắc mặt người nhà ta, lúc ấy chúng ta sẽ nắm quyền chủ động, bảo nó làm gì nó phải làm cái nấy. Chúng ta sẽ ngày ngày bắt nó dọn dẹp, rửa bát giặt quần áo, cọ nhà vệ sinh... Ha ha... Thế là chúng ta được nhàn thân rồi!

- Thế có được không mẹ?

- Chắc chắn là được! Con nghĩ mà xem, nó ở trong nhà ta, ít nhất con cũng không bị nó bắt nạt còn có thể tránh được mâu thuẫn với mẹ chồng, lợi để đầu cho hết!

- Đúng đấy, người ta thường nói mẹ chồng với nàng dâu như oan gia, đặc biệt là mấy bà nhà quê, không có văn hóa, bản thủ, thật đáng sợ!

- Còn nữa, sau này các con sinh con rồi, sẽ nhập hộ khẩu vào nhà chúng ta, theo họ của chúng ta. Bố mẹ con không có con trai nhưng vẫn có thể ôm cháu nội, còn gì vui hơn hả con?

- Mẹ à, thế thì con phải làm sao?

- Con phải làm thế này này...

- Vâng ạ, để con thử xem!

- Ừ, con nhớ cho kĩ, về nhà rồi thì chớ có ương bướng, ngang ngược nữa!

Nhờ có sự hướng dẫn của mẹ mà Y Đồng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cô ở lại nhà mẹ đẻ vài hôm rồi về nhà. Trước khi về nhà, cô đến bách hóa mua hai bộ đồ lót cực kì sexy, lại mua thêm hai chai nước hoa Pháp, tất cả hết hơn 3000 tệ. Quan điểm của Y Đồng là, đàn bà phải phóng tay một chút vì bản thân.

Về đến nhà, Y Đồng chủ động giặt quần áo, nấu nướng. Thái độ của cô cũng dịu dàng hơn hẳn. Điều kì lạ là Văn Bác chẳng hề tỏ chút vui mừng nào với những biểu hiện khác thường của cô. Y Đồng chửi thầm trong bụng: Mẹ kiếp, tôi sẽ coi anh như một thằng khờ!

Buổi tối lúc đi ngủ, Y Đồng liền nhẹ nhàng cọ cọ vào người Văn Bác, hi vọng sự chủ động của mình cộng với sự gọi cảm của cơ thể đàn bà sẽ đánh thức ham muốn của Văn Bác. Nhưng Y Đồng hoàn toàn thất vọng, Văn Bác ngủ say như chết, hoàn toàn chẳng có phản ứng gì.

Y Đồng tâm trạng rối bời, chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Cô ngồi dậy, bật đèn ngủ lên, ngắm nhìn ông chồng đang say ngủ trong ánh đèn mờ mờ, nhớ lại cảnh tượng những ngày đầu hai người mới kết hôn. Lúc ấy Văn Bác rất ân cần, rất quan tâm và dịu dàng với cô, cũng rất chủ động trong chuyện quan hệ, luôn luôn đóng vai trò là người “cầm cương”. Còn cô thì khép mình nằm trong vòng tay anh, hưởng thụ dư vị của hạnh phúc... Đến giờ thì tất cả những thứ ấy đều không còn. Cô thật không hiểu nổi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao hạnh phúc lại biến mất nhanh như một ngôi sao băng? Đêm dài lắm mộng, những ngày tháng sau này biết sống ra sao? Lẽ nào để tuổi xuân tươi đẹp của mình cứ thế này mà qua đi sao?

Cô mặc áo ngủ vào, đi ra trước cửa sổ, châm một điếu thuốc lên và rít mạnh mấy hơi, cô muốn trút toàn bộ áp lực trong lòng. Bình thường cả Văn Bác và Y Đồng đều không hút thuốc, thuốc lá là để tiếp khách. Nhưng hôm nay tâm trạng Y Đồng cực kì tồi tệ, cô muốn hút. Vừa hút được mấy hơi thì Văn Bác tỉnh giấc, nhìn thấy Y Đồng hút thuốc, anh tức giận nói: “Sao em lại hút thuốc? Nửa đêm không ngủ còn giờ trò gì thế hả?”

- Liên quan gì đến anh? Tôi muốn hút!

- Anh còn không hút thuốc, em hút cái gì mà hút!

- Tôi vui thì hút, được chưa hả?

- Sa đọa! - Văn Bác mắng một câu rồi ôm gối ra phòng khách ngủ.

Thấy Văn Bác bỏ đi, trái tim Y Đồng như rỉ máu. Đây gọi là hạnh phúc tân hôn sao? Rõ ràng là giờ cô chẳng khác gì một bà quả phụ. Đừng nói là mang thai, ngay cả nhu cầu bình thường của phụ nữ còn không được đáp ứng chứ đừng nói là sinh em bé.

Mấy ngày hôm ấy Y Đồng rất ham muốn nhưng chồng cô lại một mực không chịu thân mật với cô, khiến cô tức phát điên lên. Cô hậm hực nghĩ, nếu còn không thân mật, cô sẽ cấm sùng cho anh.

Y Đồng cảm thấy vô cùng áp lực, cô nghĩ mãi mà không hiểu vì sao Văn Bác lại không có hứng thú với mình, trong khi những gì đàn ông khác đều nhỏ dãi thêm thường trước cô, có nằm mơ cũng muốn được lên giường với cô! Hồi đầu, lúc cô chưa quen với Văn Bác, có biết bao nhiêu gã đàn ông theo đuổi cô. Thế mà cô chẳng để mắt đến ai. Rất nhiều người cho rằng Y Đồng quá thanh cao, trong mắt chẳng có ai, vậy mà thật không ngờ, cô lại đi lấy một thằng nhà quê nghèo kiết xác. Rất nhiều người nói rằng cô đã tự hạ thấp giá trị bản thân. Cô nên tìm một anh chàng thành phố, gia đình có tiền để lấy làm chồng. Những cả cô và mẹ cô đều không nghĩ như vậy. Hai người nghĩ rằng kết hôn với một anh nhà quê nghèo kiết xác có rất nhiều cái lợi: gia đình cần đi mua đồ, đi tảo mộ, đi chúc tết...đều cần có con rể. Bởi vì con rể là tài xế miễn phí, lại là một ô sin thật thà. Chỉ khổ cho mẹ của anh, vất vả sinh

con, nuôi con khôn lớn lại bị người ta cướp mất, chẳng khác gì cho không nhà người ta.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Chuyện tranh cãi khiến cho Văn Bác và Y Đồng cả đêm chẳng nói tiếng nào. Ngày hôm sau, Y Đồng lại tìm đến Ngô Liễu tâm sự. Ngô Liễu nói: “Chị Đồng à, có phải chồng chị có bất mãn gì với thân hình của chị không?”

- Làm gì có chuyện đó? Thân hình chị còn có điểm gì chưa ổn sao?
- Thân hình chị không có chỗ nào không ổn, nhưng đàn ông thích những phong cách khác nhau. Chị cảm thấy hài lòng nhất với bộ phận nào trên người mình?
- Chị thấy phần mông chị là gọi cảm nhất.
- Thế chị cảm thấy không hài lòng nhất với bộ phận nào trên cơ thể?
- Chị cảm thấy ngực không được to cho lắm!
- Chị cảm thấy anh ấy có thích mông và ngực của chị không?
- Trước đây anh ấy từng khen mông của chị, chưa bao giờ khen ngực chị cả, hình như anh ấy cảm thấy vẫn chưa đủ to.
- Thế thì tìm thấy nguyên nhân rồi, chắc chắn là do phần ngực của chị không đủ lôi cuốn anh ấy.
- Thế thì phải làm sao?
- Chuyện này không phải quá đơn giản sao? Nâng ngực thôi!
- Nâng ngực á? Thế có được không?
- Haiz, giờ là thời đại gì rồi mà chị còn sợ chuyện này? Đàn bà bây giờ có mấy ai chưa từng đi nâng ngực?
- Chị không có ý đó, ý của chị là, sau khi chị nâng ngực xong, anh ấy có hứng thú với chị không?
- Chị chưa làm thì làm sao dám chắc anh ấy không có hứng thú với chị? Hơn nữa có thằng đàn ông nào không thích những người đàn bà có bộ ngực lớn đâu? Chồng em mỗi lần ra đường nhìn thấy những người đàn bà có ngực to, hai mắt cứ muốn lồi ra ý chứ!
- Thế thì thử đi!

Y Đồng về nhà, bắt đầu tìm kiếm các tài liệu và bệnh viện có tiến hành phẫu thuật nâng ngực. Sau một hồi chọn đi chọn lại, cuối cùng cô đã chọn được một bệnh viện. Nghe nói kỹ thuật của bác sĩ rất tốt, có thể làm phẫu thuật mà không để lại dấu vết gì, ít đau mà lại ổn định trong thời gian dài, tự nhiên như đồ thật, thậm chí còn có thể cải thiện các đường cong của cơ thể. Y Đồng hào hứng lắm, lập tức tìm đến bệnh viện để ký cam đoan làm phẫu thuật.

Lúc ăn cơm, Y Đồng vì hào hứng nên chẳng ăn được mấy, vội vàng ăn vài đũa rồi đi tắm, cô phải điều chỉnh trạng thái tâm lý của mình. Vừa mới tắm được một lát thì điện thoại của Y Đồng đổ chuông, nhưng điện thoại của cô lại ở túi xách trong nhà, cô liền lớn tiếng gọi chồng: “Ông xã ơi, mau mang điện thoại vào đây cho em!”

Văn Bác đang ngồi đọc báo, miễn cưỡng đứng dậy cầm điện thoại cho Y Đồng. Lúc mở túi của Y Đồng ra, Văn Bác phát hiện ra một tờ giấy A4 có ghi “cam kết phẫu thuật”. Phẫu thuật? Cô ấy định làm phẫu thuật ư? Văn Bác giật mình kinh ngạc, lẽ nào cô ấy có bệnh gì sao?

Sau khi nhét điện thoại vào tay Y Đồng, Văn Bác liền quay lại đọc cam kết phẫu thuật. Sau khi xem xong, suýt chút nữa thì anh bị ngất. Thật không ngờ Y Đồng lại định đi nâng ngực, thật là quá hoang đường!

Lúc này Y Đồng vừa mới tắm xong, cô quấn một cái khăn tắm quanh người, đầu tóc ướt nhẹp: “Ông xã, anh giúp em sấy tóc nhé?”

- Tại sao em lại muốn đi nâng ngực? - Văn Bác bức bối hỏi.
- Sao thế anh? - Thấy Văn Bác tức giận, cô có phần kinh ngạc.

- Anh hỏi em, tại sao lại muốn đi nâng ngực?
- Em...em... - Y Đồng nhất thời không nói thành lời, cô không hiểu tại sao chồng cô lại nổi nóng vì biết chuyện cô muốn đi nâng ngực.
- Em đúng là điên rồi! Văn Bác lớn tiếng trách mắng.
- Em muốn nâng ngực thì sao nào? Chẳng phải anh khiến em phải đi nâng ngực sao?
- Anh không đồng ý!
- Hừ, chẳng lẽ anh không đồng ý thì em không đi chắc?
- Thế thì cô cứ làm theo ý cô đi! - Văn Bác tức giận nói.

Tối đó Văn Bác bức mình với Y Đồng nên anh ra phòng khách ngủ, chẳng ai thêm đêm xia đến ai. Nửa đêm, Y Đồng tỉnh dậy đi vệ sinh, Văn Bác liền bật đèn hỏi: “Ai đấy?”

- Là em, sao thế? - Y Đồng hỏi.
- Anh còn tưởng là trộm chứ! - Văn Bác nói chẳng chút thiện chí.

Y Đồng cảm thấy rất buồn cười nhưng cô không cười nổi. Văn Bác liền tắt phụt đèn đi. Một lát sau, Văn Bác bỗng cảm thấy có một khối thịt nóng hổi đang áp vào người mình: “Ông xã...” - Y Đồng dịu dàng thì thầm.

- Em làm cái gì vậy? - Văn Bác hỏi.
- Ông xã à, em muốn... em muốn thân mật với anh...
- Haiz, anh mệt lắm, anh không muốn!
- Nhưng em không mệt, em muốn!
- Đi ngủ đi, anh thật sự rất mệt!
- Không, không, không, người ta muốn mà! - Y Đồng bắt đầu nũng nịu, chen vào nằm cạnh Văn Bác, Văn Bác không biết làm sao đành phải nằm dịch sang một bên. Y Đồng nhân cơ hội chồm lên, cười lên người Văn Bác. Văn Bác định tiếp tục từ chối nhưng lại thấy có phần hơi quá đáng, đành thôi không phản kháng nữa. Y Đồng vô cùng hưng phấn, nhanh tay cởi hết quần áo của Văn Bác ra rồi cởi luôn cả của mình.
- Khoan đã! - Văn Bác đột nhiên nói.
- Sao thế?
- Anh còn chưa đeo bao!
- Được, để em đi lấy!

Y Đồng liền nhanh chân vào phòng ngủ lấy bao cao su, nhân lúc Văn Bác không để ý, cô đã dùng kim chọc lỗ trên bao cao su. Lúc cầm ra, cô chủ động đeo vào cho Văn Bác. Cứ như thế, hơn một tháng trời, hai vợ chồng khó khăn lắm mới có một lần ân ái.

Mặc dù Y Đồng cảm thấy Văn Bác chỉ làm qua loa cho xong chuyện để đối phó với mình nhưng cô cảm thấy dù sao cũng còn hơn là không có gì, sau này sẽ từ từ từng bước một. Hơn nữa âm mưu có bầu của cô cũng sắp thành rồi.

Ngày hôm sau, Y Đồng vui vẻ đi làm. Vừa đến công ty được một lúc thì cô nhận được điện thoại của mẹ. Hình như mẹ cô rất lo lắng, hỏi thẳng luôn vào vấn đề: “Y Đồng, tại sao đang yên đang lành con lại muốn đi phẫu thuật nâng ngực?”

- Mẹ à, ai nói với mẹ thế? - Y Đồng ngây người, mẹ cô làm sao lại biết chuyện này nhanh thế?
- Con không cần biết là ai nói, nhất định con không được đi phẫu thuật! - Mẹ nghiêm giọng nói trong điện thoại.
- Tại sao hả mẹ?
- Con à, việc ấy tuyệt đối không được, chẳng may phẫu thuật không thành công là con tự hại mình đấy! Hơn nữa ngực của con cũng đâu có nhỏ, còn nâng cái gì chứ?
- Mẹ à, mẹ chớ nghe người khác nói bậy!
- Con à, mẹ lo lắng cho con thôi. Mấy hôm trước, mẹ đọc được một bài viết trên báo, nói là có một cô gái đi phẫu thuật nâng ngực, sau đó không bao

lâu thì nhiễm hóa chất, tình trạng ngày càng nghiêm trọng, dịch lỏng không ngừng chảy ra từ ngực cô ta, cuối cùng ngực trở nên rỗng không, không thể không cắt bỏ, trở thành thương tật 80% vĩnh viễn đầy con a...

Mẹ Y Đồng khổ sở khuyên nhủ con gái mất cả tiếng đồng hồ chỉ vì sợ con sẽ đi làm phẫu thuật nâng ngực. Y Đồng cũng cảm thấy bức bối trong lòng. Cô thầm nghĩ, chuyện mình đi nâng ngực đâu có nói với ai, chỉ có cô bạn thân là Ngô Liễu biết, còn cả ông xã Văn Bác nữa thôi. Đương nhiên Ngô Liễu không thể nói với mẹ cô chuyện này, vậy thì chỉ còn một khả năng duy nhất mà thôi, chắc chắn là Văn Bác đã nói cho mẹ cô biết.

Y Đồng càng nghĩ càng tức giận, lập tức gọi điện cho Văn Bác, mắng cho anh một trận. Mắng xong, dường như cô vẫn chưa trút hết giận, còn nhắn cho anh một tin nhắn: “Anh cứ đợi đấy, về nhà tôi sẽ tính sổ với anh!”

Văn Bác cũng rất buồn bức chuyện cãi cọ với Y Đồng. Nghĩ đi nghĩ lại, để thư thái hơn, anh quyết định không về nhà, vì anh không muốn cãi cọ. Tối hôm ấy, anh nhắn cho Y Đồng một cái tin, nói rằng tối nay mình không về nhà, sau đó tắt máy, tìm khách sạn ở lại một đêm.

Văn Bác chẳng muốn đếm xỉa gì đến Y Đồng. Anh biết đàn bà vô lý còn đáng sợ hơn cả vô lại, không đối mặt được thì cứ trốn đi cho yên tâm.

Sáng hôm sau, Văn Bác vừa mới đi làm đã nhận được điện thoại của Y Đồng. Lại là một tràng chửi bới, chất vấn, hỏi tối qua anh đã đi đâu, hú hí với con đàn bà nào? Văn Bác giải thích với Y Đồng suốt cả buổi nhưng cô nhất định không chịu tin. Văn Bác bức mình liền tắt máy luôn.

Trước khi hết giờ làm, Văn Bác nhận được thông báo là tối nay công ty phải họp, anh không về nhà bởi có quá nhiều việc, thậm chí anh còn chẳng có thời gian ăn cơm nữa. Đang bận tối mắt tối mũi thì điện thoại đổ chuông, liếc nhìn màn hình, thì ra là Y Đồng gọi đến. Anh nghe máy, định nói với cô rằng tối nay anh không về ăn cơm, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Y Đồng gào lên trong điện thoại: “Đồ chết tiệt, anh còn không mau về nhà đi? Anh không về là biết tay tôi đấy!”

Văn Bác mặc kệ những lời dọa nạt của Y Đồng, vẫn đi họp như bình thường. Họp được nửa chừng thì Văn Bác nghe thấy có tiếng huyền nào bên ngoài phòng họp, tiếp đó là tiếng đám cửa thỉnh thỉnh. Ai nấy đều nghi hoặc nhìn nhau, vừa mở cửa ra thì chẳng phải ai khác mà chính là Y Đồng và chú bảo vệ đang lôi lôi kéo kéo nhau.

Chú bảo vệ nói: “Họ đang họp, cô không thể vào trong được!”

- Tôi cứ vào đây, tôi phải tìm anh ta, tôi là vợ của anh ta!

Lúc này Y Đồng đã xông vào trong, chỉ thẳng mặt Văn Bác và bắt đầu chửi bới: “Anh là đồ mặt dày, tối qua anh đi hú hí với con nào hả?”

Mặt Văn Bác hết đỏ lại chuyển sang trắng. Có thể nào thì cũng không được làm âm ỉ lên đến công ty chứ? Có lãnh đạo ở đây, Văn Bác không tiện nổi nóng, đành phải đẩy Y Đồng ra ngoài cửa.

Phó tổng giám đốc Trần Giang nổi cáu, gắt: “Muốn cãi nhau thì về nhà, đừng có làm loạn ở đây!”. Nói rồi liền đóng sầm cửa lại để mọi người tiếp tục họp.

Văn Bác nói với Y Đồng: “Có việc gì để về nhà hãy nói, cãi nhau ở đây còn ra thể thống gì nữa hả?”

- Ai bảo anh không về nhà? Anh trốn tôi làm gì? Chắc chắn là có tật giật mình! - Y Đồng tiếp tục chất vấn.

- Tôi đang họp, có việc gì đợi về nhà nói có được không? - Văn Bác giận tím mặt nói.

- Tôi hỏi anh, rốt cuộc anh đã đi hú hí với con nào?

- Tôi chỉ ngủ bên ngoài có một đêm, có việc gì phải âm ỉ lên thế hả?

- Anh có tật giật mình, không dám thừa nhận phải không?

- Đừng nói ở đây nữa, chúng ta về nhà rồi nói!

- Tôi không về, tôi cứ phải nói ở đây đây!

Cuối cùng Văn Bác cũng không thể chịu đựng được nữa, liền hất tay Y Đồng ra, đi thẳng một mạch. Y Đồng vẫn ngoác miệng chửi bới không ngừng. Qua sự việc ngày hôm nay, Văn Bác hoàn toàn mất hết thể diện ở công ty. Anh thật không hiểu sao vợ mình lại có thể cực cần và vô lý đến như vậy. Văn Bác thật sự rất hối hận, tại sao hồi đó anh lại lấy một người vợ như cô cơ chứ? Nếu được quay lại từ đầu, anh thà sống độc thân cả đời còn hơn phải lấy một người như Y Đồng.

Lấy một người đàn bà thích làm âm ỉ lên một cách vô lý chẳng khác nào tự hủy hoại tiền đồ của mình. Còn lấy một người đàn bà thích điều khiển đàn ông chẳng khác nào tự hủy hoại bản thân.

Kể từ khi Y Đồng và Văn Bác kết hôn cho đến nay, cô luôn nghi ngờ chồng mình có quan hệ mờ ám với người đàn bà khác, thậm chí không phải chỉ là một người. Cô chưa bao giờ tin tưởng chồng mình, tại sao chứ? Bởi vì, thứ nhất: chồng cô rất đẹp trai, là đối tượng yêu thích của phụ nữ. Có người đàn bà nào không thích trai đẹp đâu? Thứ hai: chồng cô có rất nhiều bạn khác giới, bao gồm cả lãnh đạo, đồng nghiệp, bạn học... Thứ ba: chồng cô rất nhu nhược nhìn phái nữ, rất có duyên với phái nữ, cư xử rất hòa thuận với họ.

Trước đó không lâu, Văn Bác có tham dự một bữa tiệc sinh nhật của đồng nghiệp Trương Tân. Anh nói với Y Đồng: “Tối nay anh đi dự tiệc sinh nhật đồng nghiệp Trương Tân, không về nhà ăn cơm, là đàn ông...” - Anh cố ý nhấn mạnh là đàn ông vì sợ Y Đồng sẽ hiểu nhầm.

Y Đồng liền nói: “Em cũng muốn đi!”

Văn Bác nói: “Sinh nhật đồng nghiệp của anh, em đi làm gì?”

- Anh đi sao không cho em đi cùng?

- Anh đi sinh nhật đồng nghiệp, chẳng lẽ em không thể cho anh một chút không gian riêng sao?

- Em là vợ anh, tại sao không thể đi?

- Nói chuyện với em mệt lắm! - Văn Bác nói rồi quay người bỏ đi, cả nam cả nữ đang vui vẻ uống rượu. Đột nhiên điện thoại của Văn Bác đổ chuông, là Y Đồng gọi đến. Đang định nghe thì Trương Tân cười nói: “Văn Bác, có phải vợ gọi không? Lại gọi đến kiểm tra hả?”

Chỉ một câu nói đã khơi dậy cơn tức giận trong lòng Văn Bác, nghĩ đến việc Y Đồng kiểm tra mình từng ly từng tý một, anh bật chửi một câu: “Mẹ kiếp, ông mày không thèm nghe!” Nói rồi anh tắt máy và ném sang một bên.

- Nào các anh em, chúng ta tiếp tục uống! - Anh mỉm cười khoát tay với mọi người.

Mọi người vừa nâng cốc thì điện thoại của Trương Tân đổ chuông. Trương Tân nghe điện thoại, hỏi: “Xin hỏi ai đấy ạ? Ồ, em dâu à, bọn anh đang ăn ở khách sạn Vạn may đến. Ồ, có, em muốn bảo cậu ấy nghe điện thoại hả? Được, em đợi tý!” Nói rồi Trương Tân đưa mắt nhìn Văn Bác rồi mỉm cười nói: “Người anh em, vợ cậu gọi đấy! Đã gọi cho tôi rồi thì cậu nghe đi vậy!”

Văn Bác cảm thấy xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, liền cầm lấy điện thoại, bực bội nói: “Rất cuộc cô muốn gì?”

- Tại sao anh không nghe điện thoại của em? - Y Đồng gào lên.

- Tôi chết rồi! - Nói rồi Văn Bác cúp điện thoại.

Mọi người cười ầm ĩ, Văn Bác càng cảm thấy xấu hổ hơn, mặt đỏ rần rần.

- Nào nào các anh em, chúng ta tiếp tục uống! - Văn Bác đành phải hô hào mọi người nâng cốc để che dấu sự bối rối và sượng sùng của mình.

- Được, mọi người cùng cạn li nào! - Trương Tân vui vẻ hòa theo.

Bọn họ lại bắt đầu uống, mọi người đang vui vẻ thì đột nhiên Y Đồng hùng hổ lao vào, chỉ mặt Văn Bác chửi: “Giờ mà anh không về thì đừng bao giờ về nữa!” Nói rồi cô trợn mắt lườm Văn Bác.

Văn Bác tức điên lên, chẳng nói chẳng rằng, xoay người bỏ đi. Lúc ra ngoài, Văn Bác lơ đãng bước trên đường, trong bụng thầm nghĩ: “Đồ khốn, tối nay tôi sẽ cho cô biết tay!”

Văn Bác đi một vòng trên phố rồi về nhà. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Y Đồng đang ngồi ở phòng khách, mặt mày sa sầm, rõ ràng là vẫn còn tức giận. Tối nay bị Y Đồng làm cho mất mặt trước bao nhiêu bạn bè, Văn Bác tức lắm. Anh chẳng buồn đoái hoài gì đến Y Đồng, đi thẳng vào trong phòng. Vào đến phòng, máu nóng như bốc lên tận đỉnh đầu khi anh nhìn thấy, trên màn hình máy tính đang hiển thị danh sách cuộc gọi của anh.

Văn Bác điên tiết xông ra ngoài, chất vấn Y Đồng: “Tại sao cô lại xem danh sách liên lạc của tôi?”

Y Đồng thản nhiên nói: “Tôi xem xem rốt cuộc anh đã gọi cho những ai và đã ở với con nào rồi!”

- Cô thật là quá quắt!

- Cái gì quá quắt, tôi là vợ anh, tôi có quyền giám sát anh!

- Cô thật là vô lý thái quá!

Văn Bác cảm thấy mình như bị lột trần và đẩy ra giữa phố đông. Anh giận sôi người, lửa giận trong lòng bùng lên dữ dội. Kể từ khi kết hôn cho đến nay, về cơ bản là anh đang sống một cuộc sống bị giám sát 24/24 giờ. Đây đâu phải là cuộc sống của một người chồng, đó là cuộc sống của một tên trộm thì đúng hơn.

Văn Bác nhìn Y Đồng, cơn giận ngùn ngụt bốc lên. Anh thấy vợ mình càng lúc càng vô lý. Anh vốn dĩ luôn an phận, giữ mình, hạn chế tối đa việc qua lại với các cô gái khác vì yêu cầu cực kỳ vô lý của vợ, nhưng giờ bị cô giám sát kiểu này, anh thực sự không thể chịu nổi.

Đang uất đến mức không nói thành lời thì đột nhiên chuông điện thoại của anh reo vang. Lấy ra xem thì ra là bạn học Trương Mạnh gọi đến, mời anh đi họp lớp. Anh nghĩ, tốt nghiệp đã bao nhiêu năm nay rồi mà chưa có dịp gặp lại nhau, giờ bạn bè tụ tập, xem xem mọi người thay đổi ra sao cũng hay, thế là đồng ý ngay.

Hôm sau Văn Bắc đang chuẩn bị đi họp lớp thì đột nhiên nhận được điện thoại của Trương Mạnh, nói rằng anh không phải đi họp lớp nữa. Văn Bắc vô cùng ngạc nhiên, chẳng phải hôm qua đã nói rõ rồi sao? Sao đột nhiên lại chẳng cho anh đi nữa? Văn Bắc rất bức xúc, vội vàng hỏi Trương Mạnh vì sao? Trương Mạnh bảo anh không đi thi tốt hơn, tránh để mọi người gặp chuyện phiền phức. Văn Bắc ngây người, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra Y Đồng đã in bản danh sách cuộc gọi trong điện thoại của anh, kiểm tra số điện thoại của Trương Mạnh. Y Đồng rất nhạy cảm, chỉ cần nhìn thấy số điện thoại lạ gọi vào máy của Văn Bắc là cô lập tức gọi điện lại để hỏi, xem xem đối phương có quan hệ gì với chồng mình. Cô gọi điện cho Trương Mạnh, nghe thấy giọng con gái liền bắt đầu chửi bới, cảnh cáo Trương Mạnh không được dụ dỗ chồng cô. Trương Mạnh vội vàng giải thích, nói chỉ là bạn bè với Văn Bắc nhưng Y Đồng đâu có tin, còn chửi người ta tới mất tới mũi. Trương Mạnh tức giận gọi điện báo Văn Bắc đừng đến họp lớp nữa.

Sau khi làm rõ sự việc, Văn Bắc liền nổi trận lôi đình, không thể nhịn được nữa liền cãi nhau một trận với Y Đồng.

Ngày hôm sau, Văn Bắc đi làm, đồng nghiệp nữ của anh là Lương Tuyết liền hỏi: “Tối qua vợ anh gọi điện cho em, hỏi em có quan hệ gì với anh. Em nói là đồng nghiệp, chị ấy liền mắng em vài câu rồi cúp máy, em chẳng biết là có ý gì nữa?”

- Hà, có chuyện này à?

- Vâng, lúc đó em còn ngạc nhiên lắm, lẽ nào chị ấy nghi em là nhân tình của anh?

- Xin lỗi em, có thể là do cô ấy quá đa nghi!

Hóa ra nhân lúc Văn Bắc đi tắm, Y Đồng đã lấy điện thoại của anh để xem tin nhắn và tra cứu các cuộc gọi của anh. Xem suốt cả buổi mà chẳng phát hiện ra điều gì nhưng cô chưa yên tâm, liền lấy bút ghi lại các số điện thoại trong đó, sau đó gọi điện chất vấn đối phương có quan hệ gì với Văn Bắc. Văn Bắc tắm xong đi ra nhưng không hề biết chuyện này, vì rất mệt nên anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đang nói chuyện thì có mấy người bạn thì nhau gửi tin nhắn đến, nói rằng hôm qua Y Đồng nhắn tin hỏi họ có quan hệ gì với anh. Trong cơn nóng giận, Văn Bắc chửi thề: “Con đàn bà này thật đáng ghét, cô làm thế này bảo tôi sau này làm sao ngẩng mặt nhìn bạn bè, làm sao làm người đây?”

Kể từ đó về sau, Văn Bắc quyết định chiến tranh lạnh với Y Đồng. Về đến nhà là anh im lìm. Mặc cho Y Đồng có nói chuyện thì anh cũng chẳng buồn đếm xỉa, coi như không nghe thấy. Mỗi lần đi làm về, ngoài việc nấu cơm, anh hết tắm lại xem ti vi, lên mạng rồi vào phòng đọc sách ngủ.

Mấy ngày liền như vậy, Y Đồng cũng cảm thấy lạ. Cô nói chuyện với Văn Bắc, anh cũng chẳng buồn đếm xỉa, trong lòng vô cùng bất mãn, cô không thể chịu đựng không khí như vậy. Nhưng Văn Bắc chẳng để tâm đến điều đó, anh cứ việc tôi tôi làm, cô thích làm gì thì làm, tôi không can thiệp.

Thực ra tình trạng này cho thấy cuộc hôn nhân của họ đã bật đèn đỏ. Nếu cứ thế này thì chỉ có một khả năng là ly hôn mà thôi. Cả hai người đều ý thức được vấn đề này, chỉ có điều cả hai không thể bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau.

Một buổi chiều, Văn Bắc nhận được thông báo của công ty, yêu cầu anh ở lại làm thêm giờ. Anh gọi điện cho Y Đồng, nói với cô anh phải làm thêm giờ, sẽ về nhà muộn. Anh ở văn phòng chưa được bao lâu thì điện thoại đổ chuông, là Y Đồng gọi đến, cô hỏi Văn Bắc: “Bao giờ anh về?”

Rõ ràng là Y Đồng đang tra xét Văn Bắc. Văn Bắc liền nói: “Chắc là khoảng sau mười giờ, em không cần đợi anh ăn cơm đâu, anh ăn qua loa ở công ty cũng được.”

Cúp điện thoại, Văn Bắc lại tiếp tục làm việc. Công ty có bao nhiêu là việc, anh bận đến tối mất tới mũi. Khoảng hơn nửa tiếng sau, điện thoại của anh lại đổ chuông, lại là Y Đồng gọi đến: “Anh còn ở công ty bao lâu nữa?”

Văn Bắc nói: “Chẳng phải anh đã nói rồi à, phải hơn mười giờ, sao em lại gọi nữa thế?”

Y Đồng nói: “Em chỉ hỏi khi nào anh về, không có ý gì khác.”

Thực ra Y Đồng không yên tâm, gọi đến chỉ để kiểm tra xem Văn Bắc có ở văn phòng thật không, nếu không có ở văn phòng chứng tỏ anh có chuyện gì khuất tất.

Một tiếng sau, điện thoại lại đổ chuông, vẫn là Y Đồng, Văn Bắc tức điên người, gắt: “Cô làm sao thế hả? Bị dở hơi à? Tôi làm thêm giờ mà cô cứ gọi liên tục như vậy, có định để tôi sống nữa không hả?”

Y Đồng nói: “Em gọi điện thì sao? Chẳng qua là quan tâm đến anh, sao anh chẳng biết điều gì cả?”

- Cút đi, tôi không muốn nói chuyện với cô nữa!

Về nhà, Văn Bắc với Y Đồng lại cãi nhau một trận toí bời. Y Đồng liền gọi điện cho bố mẹ cô, mách tội của Văn Bắc. Lần này thì đúng là động phải ở kiến lửa rồi. “Nhạc phụ”, “Nhạc mẫu” vừa nghe thấy con gái bị bắt nạt là lập tức đến nhà Văn Bắc. Mẹ vợ đỏ mặt tía tai, chỉ vào mặt Văn Bắc mà mắng. Bố vợ Văn Bắc thì mắng anh nóng nảy, cục cằn. Văn Bắc tức giận lao ra khỏi nhà, tắt điện thoại.

Văn Bắc rất bức bối, anh giờ giống như một phạm nhân vậy. Anh không thể chịu đựng được cuộc sống như thế này. Anh lấy vợ chứ có lấy bà quản gia đâu mà chuyện gì cũng phải bẩm báo với cô, rõ ràng đây chẳng phải là cuộc sống của con người. Anh bắt đầu nhớ cuộc sống độc thân, lúc ấy anh muốn làm gì thì làm, muốn chơi thế nào cũng được. Khái niệm ly hôn bắt đầu hình thành trong đầu anh, thậm chí anh muốn trước khi ly hôn sẽ thật sự ngoạn tình một lần. Chẳng phải cô đã cho rằng tôi có bồ sao? Đã thế tôi sẽ làm thật một lần cho biết, không lại phải mang tiếng oan!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tâm trạng Văn Bác vô cùng tồi tệ, áp lực. Những ngày tháng này, anh không biết làm sao để sống tiếp được. Anh nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng làm sao mà qua được cửa ải của bố mẹ đây? Anh từng nói chuyện ly hôn với bố mẹ, nhưng bố mẹ anh cho rằng đó là một chuyện cực kỳ mất mặt, khiến gia đình không ngẩng đầu lên nhìn người khác, vì vậy ông bà kịch liệt phản đối. Bố mẹ anh còn nói, nếu anh dám ly hôn, họ sẽ chết cho anh xem. Văn Bác chẳng còn cách nào khác, đành phải bỏ ý nghĩ ly hôn đi.

Nhưng anh nghĩ, cuộc hôn nhân hiện giờ “Bỏ đi thì thương, vương thì tội”, nhạt nhẽo vô vị, chẳng có ý nghĩa gì. Anh rất muốn chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân này.

Tối đó đã muộn lắm rồi mà chưa thấy Văn Bác về nhà, Y Đồng có một linh cảm không lành, cô liền gọi cho anh nhưng máy tắt, gọi điện đến văn phòng của anh cũng chẳng có ai nghe máy. Cô liền gọi điện thoại cho cấp trên của anh, người ta nói rằng công ty đã tan sở từ lâu rồi.

Y Đồng như ngồi trên đồng lửa, không sao bình tâm được. Chồng cô muộn thế này rồi mà vẫn chưa về nhà, bảo cô làm sao yên tâm cho được?

Hơn mười một giờ, bỗng nhiên cô nhận được cuộc gọi của một cô gái trẻ, cô ta nói: “Chồng cô đang ở chỗ tôi, tối nay anh ấy sẽ không về nhà đâu.”

- Cô là ai? – Y Đồng hỏi.

- Là ai không quan trọng, tôi nói cho cô biết để cô chuẩn bị tâm lý thôi!

- Cái gì? Máy là ai? Sao mày mặt dày thế hả? – Y Đồng chưa kịp nói hết, đối phương đã cúp máy.

Y Đồng liền gọi vào máy chồng cô, máy vẫn tắt. Cô cảm nhận được tính nghiêm trọng của tình hình, trằn trọc cả đêm không sao ngủ được.

Thật không ngờ, thường ngày cô nghiêm khắc như vậy mà chồng cô vẫn ngoại tình. Hơn nữa, kẻ thứ ba kia lại dám gọi điện tới để lên mặt với cô. Xem ra, à đàn bà này không phải hạng tầm thường, tuyệt đối không phải là loại dễ đối phó.

Đối phương rốt cuộc là loại đàn bà như thế nào? Có sức quyến rũ đến đâu mà lại mê hoặc được chồng cô? Y Đồng rất muốn điều tra rõ ngọn ngành, nhưng không biết bắt tay từ đâu? Tìm công ty thám tử hay trực tiếp tìm à đàn bà ấy để hỏi cho rõ đây?

Sáng hôm sau, Văn Bác mệt mỏi về nhà. Con giận của Y Đồng bùng bùng bốc lên:

- Tối qua anh đi đâu?

Văn Bác nhìn cô, thờ ơ nói:

- Tâm trạng tôi không vui nên đi uống rượu!

- Tại sao cả đêm anh không về nhà?

- Tôi ngủ ở văn phòng.

- Làm gì có chuyện đó? Tôi gọi đến văn phòng, làm gì có ai nghe máy?

- Tôi không nghe, thế thì sao?

- Anh đi tìm con đàn bà khác chứ gì? Con đàn bà ấy là ai?

- Cô nói lằng nhằng cái gì thế? Tôi ở văn phòng suốt mà!

- Người ta gọi điện đến cho tôi đấy, anh xem đi! – Nói rồi Y Đồng liền chỉ cho Văn Bác xem số điện thoại hôm qua gọi đến.

Văn Bác liếc qua, nói:

- Tôi không biết người này!

Y Đồng trợn mắt, gào lên:

- Đừng giả vờ nữa, rõ ràng là anh có bồ rồi!

- Tôi nói lại lần nữa, tối qua tôi ở văn phòng, không tin thì thôi! – Nói rồi Văn Bác liền đi ngủ.

- Anh còn định lừa tôi à? Hôm nay, anh nhất định phải nói cho rõ ràng với tôi! – Y Đồng liền kéo anh ra khỏi giường, quyết không chịu buông tha.

Văn Bác bức bối định ra ngoài nhưng Y Đồng đã níu áo anh, sống chết cũng không để anh đi. Văn Bác đẩy mạnh một cái khiến cô ngã ra đất. Lần này, anh lại chọc vào tổ vò vè rồi. Y Đồng bật khóc nức nở.

Cô gọi điện cho bố mẹ Văn Bác, mách tội anh, nói rằng anh làm điều xằng bậy ở bên ngoài, về nhà lại ra tay đánh vợ, bảo bố mẹ anh nhanh nhanh lên thành phố. Sau đó cô lại gọi điện khóc lóc với bố mẹ mình. Một lát sau, bố mẹ Y Đồng đã đến.

Mẹ Y Đồng vừa vào đến cửa đã chửi bới: “Cái thằng này vong ân phụ nghĩa kia, sao mày có thể làm những chuyện như vậy hả? Lương tâm của mày bị gặm mất rồi à?”

- Mẹ à, mẹ đừng đổ oan cho con như vậy! – Văn Bác âm ức nói.

- Trương Thanh, có gì từ từ nói, đừng như vậy! – Bố Y Đồng nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Cái gì? Ông định ăn com nhà vác tù và hàng tổng đấy hả?

- Tôi nói là có gì thì ngồi xuống, từ từ nói!

- Từ từ nói à, chuyện đến nước này rồi, ông còn nói đỡ cho nó à? Về nhà tôi sẽ xử lí ông! – Nghe mẹ Y Đồng nói vậy, bố Y Đồng chẳng biết nói sao nữa, đành ngồi sang một bên hút thuốc.

- Mẹ, sao mẹ không hỏi sự việc trắng đen trước đã?

- Mày không nhìn lại bản thân, còn lên mặt cái gì hả?

Văn Bác không nói lại được với bà, đành cúi đầu im lặng, mặc cho bà mắng đã thi thôi. Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, bố mẹ Văn Bác đã lên thành phố. Vừa gặp mặt, mẹ Y Đồng đã chỉ mặt bố mẹ Văn Bác, mắng hỏi: “Đứa con này do ông bà sinh ra đấy hả? Rõ ràng là đồ súc sinh, dám làm điều xằng bậy với đàn bà bên ở ngoài!”

- Bà thông gia, xin bớt giận, Văn Bác nhà tôi nó sai, để tôi bảo nó, xin lỗi ông bà!

- Xin mẹ hãy nói chuyện tự trọng một chút, mẹ có tư cách gì mà mắng chửi người khác? – Thấy mẹ vợ mắng bố mẹ mình, Văn Bác vô cùng tức giận.

- Tao nói cho mày biết, chuyện này chưa xong đâu! – Mẹ Y Đồng đe dọa.

Bố mẹ Văn Bác đều là nông dân, nhìn thấy thông gia tức giận như vậy, sợ làm to chuyện liền vội vàng khuyên con trai: “Con à, mau nhận lỗi với mẹ vợ đi, nhận sai đi, mẹ xin con đấy!”

Văn Bác tức tới tím mặt, nghĩ đến chuyện bố mẹ mình lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn phải chịu tội thay cho mình, mắt anh đỏ hoe. Anh nghĩ, sống chung với nhau dưới một mái nhà, không thể không cúi đầu. Để dàn hòa, anh ép mình phải xin lỗi mẹ vợ. Anh thâm thê trong lòng: “Cứ chờ đấy!”

Mẹ vợ anh càng được thể, làm ầm lên. Cứ như vậy ầm ĩ suốt cả buổi, cuối cùng cũng êm chuyện. Văn Bác đành ngọt nhạt khuyên nhủ bố mẹ mình để họ yên tâm. Hai ông bà vì sợ đắc tội với nhà con dâu nên ra sức dăn dò Văn Bác phải đối xử tốt đối với vợ mình để sống cho yên ấm. Văn Bác đành nín nhịn để bố mẹ đỡ lo lắng. Anh gạt đầu đồng ý cho họ yên lòng.

Sau khi bố mẹ ra về, Văn Bác càng nghĩ càng hận, vốn chẳng có chuyện gì mà lại làm ầm lên, lời cả bố mẹ anh từ xa xôi đến đây để mà day nghiêng, giày vò, thật chẳng ra sao cả. Anh chợt có cảm giác muốn giết người.

Vì phải nuốt sự khó chịu đó nên Văn Bác nhất định không chịu về nhà. Nào ngờ anh vừa đi thì ngay lập tức, người đàn bà ấy lại gọi cho Y Đồng, giọng nói còn kênh kiệu hơn trước, gần như khiến cho Y Đồng phát điên lên. Cô ta nói: “Cô đã nghĩ kỹ chưa?”

- Mày thật là vô liêm sỉ! Đồ thói tha, đồ mặt dày! – Y Đồng bắt đầu chửi bới với người đàn bà đó trong điện thoại, nghĩ ra được câu nào là cô tuôn ra hết. Điều kỳ lạ là người đàn bà kia chẳng chút e sợ.

Y Đồng tức điên lên, liền chạy đến công ty của chồng để gây sự. Chẳng mấy chốc, toàn bộ mọi người trong công ty đều biết chuyện này, mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn.

Sau đó, Văn Bác quyết định chuyển ra ngoài ở. Tâm trạng Y Đồng rất tồi tệ, lại đi tìm cô bạn thân là Ngô Liễu để tâm sự. Ngô Liễu nói với cô: “Làm ầm ĩ lên là cách ngốc nghếch nhất đấy, càng đẩy chồng mình về phía đối lập với mình hơn, chẳng khác gì mang chồng tặng không cho à đàn bà kia.” Vợ chồng càng lục đục lại càng có lợi cho kẻ khác. Người đàn bà đó không chỉ có cơ hội được ngủ với chồng cô mà còn có thể sống trong nhà cô và tiêu tiền của cô.

Suốt bảy ngày trời, Văn Bác không về nhà. Sang ngày thứ tám, người đàn bà ấy lại gọi điện đến, nói: “Chồng cô đã lên giường với tôi rồi!”

Đây là lần thứ ba, Y Đồng nhận được điện thoại của người đàn bà đó. Hai lần trước, cô dùng cách chửi bới để đánh phủ đầu nhưng không đánh đuổi được kẻ thứ ba mà còn khiến cho đối phương thích thú phô trương thanh thế. Cô điềm tĩnh khiêu khích đối thủ: “Chồng tôi ngủ ở chỗ cô, anh ấy chẳng mất mát gì. Đạo này tôi mệt quá, chẳng có nhiều thời gian dành cho anh ấy!”

Kẻ thứ ba kia quyết không chịu lép vế, liền nói: “Chồng cô không thích cô nữa rồi, cô còn không mau rút lui đi! Nếu không cứ đợi đến khi vàng mặt ra, lúc ấy chẳng còn ai đếm xỉa đến nữa thì hết đời. Giờ ly hôn vẫn còn kịp đấy!”

- Nói láo, chồng tao sao có thể ly hôn với tao được? Anh ấy chỉ chơi bời với mày mà thôi, đừng có nằm mơ! À phải rồi, anh ấy chẳng cho mày tí lợi lộc gì phải không? Nếu như đúng thế thì để tao chuyển lời đến anh ấy cho nhé! Ngủ với người ta rồi thì ít nhất cũng phải cho người ta một ít lấy lệ chứ, đi tìm đi cũng phải mấy trăm tệ một lần đấy!

Khẩu khí của Y Đồng quả là ghê gớm, có thể khiến cho kẻ thứ ba kia tức nghẹn họng. Đối phó với ả đàn bà vô liêm sỉ thì lại càng phải ghê gớm hơn cô ta. Nếu không, bạn hoàn toàn không có khả năng chiến thắng. Đây là điều Y Đồng đã nghiệm ra gần đây.

Mới chớp mắt đã nửa tháng, Văn Bác không về nhà. Y Đồng biết chắc chắn anh đang ở chung với người đàn bà kia. Cô hiểu rằng “trận chiến không khói” này chắc chắn còn kéo dài, bản thân cô cũng không dám chắc rốt cuộc có lấy lại được chồng mình hay không?

Văn Bác không về nhà bởi vì không muốn bị Y Đồng giám sát như một phạm nhân. Anh đã chán ghét cuộc sống như thế, thực sự rất muốn thoát ra. Khi chưa kết hôn, anh muốn đi đâu thì đi, muốn chơi thế nào thì chơi, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, muốn giao du với ai thì giao du. . . Nhưng hiện giờ, tất cả đều không còn nữa. Anh đã xa cách với bạn bè, xa cách với những người khác giới, xa cách với tất cả những đối tượng bị cô ấy hoài nghi, ấy vậy mà Y Đồng vẫn không chịu tin tưởng anh.

Kể từ sau khi nhận được điện thoại của kẻ thứ ba kia, Y Đồng thường xuyên gây hấn với Văn Bác. Trong nhà có gì có thể ném được thì cô gần như ném hết rồi: điện thoại, ti vi, máy tính, bể cá. . . Ngay cả ảnh cưới cũng chung số phận.

Y Đồng từng gay gắt yêu cầu ly hôn với Văn Bác, nhưng mẹ cô một mực không đồng ý. Mẹ cô từng ly hôn nên không muốn con gái đi vào vết xe đổ của mình. Vì vậy, Y Đồng đành phải từ bỏ ý định ly hôn.

Rồi Y Đồng lại chạy đến công ty Văn Bác làm ầm lên. Điều kỳ lạ là cho dù có làm ầm ĩ thế nào đi nữa, chồng cô cũng một mực không chịu nhận là mình đã ngoại tình. Đương nhiên là không bắt được tại trận nên cô không có bằng chứng chính xác. Có đánh chết, Văn Bác cũng không chịu thừa nhận, chẳng ai chịu thua ai. Thực ra, Văn Bác cũng rất bức xúc, bản thân không hề có quan hệ âm mưu với người đàn bà nào cả, lẽ nào có người âm thầm hãm hại anh? Anh dắc tội với ai chẳng?

Y Đồng như phát điên, làm ầm ĩ cả hai bên gia đình, đôi bên cãi nhau mãi không thôi. Cuối cùng, vì sự ép buộc của bố mẹ, Văn Bác đành chuyển về nhà ở, nhưng kể từ lúc anh trở về, hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

Văn Bác chẳng buồn ngó ngang đến Y Đồng. Hai vợ chồng sống cùng một mái nhà nhưng ai làm việc người nấy, xa cách như người dung. Cuối cùng, Y Đồng không thể chịu nổi nữa, liền về nhà bố mẹ ở.

Cứ như vậy, chiến tranh lạnh diễn ra suốt mấy tuần liền, đôi bên chẳng ai có ý định thỏa hiệp. Văn Bác bận rộn suốt ngày, ngoài công việc ra thì chẳng còn thứ gì khác. Cuộc sống cần có “gia vị”, tình yêu cần có “gia vị”, con người sống trên đời cũng cần có “gia vị”. Nhưng tất cả, những thứ này đối với anh đều hoàn toàn vô nghĩa.

Y Đồng là một phụ nữ ghê gớm. Trước đây những người quen biết chẳng ai dám động chạm đến cô. Cô có thể mắng chửi một người đàn ông khiến họ không ngẩng mặt lên được. Chỉ có điều, mấy năm nay, tính tình của cô đã hiền dịu đi nhiều. Cô với Văn Bác là kiểu tình yêu sét đánh, lúc mới quen anh, cô lo lắng tính cách của mình sẽ khiến anh sợ hãi mà bỏ chạy nên luôn kiềm chế bản thân, không dám bộc lộ tính cách của mình ra.

Văn Bác đến quầy bar uống rượu, chỉ có rượu mới có thể xoa dịu nỗi ám ức và khổ sở trong lòng anh. Anh ngồi ở một góc khuất, uống hết ly này đến ly khác, vừa uống vừa thờ ơ nhìn những người ăn mặc diêm dúa, cầu kỳ xung quanh. Văn Bác trầm nghĩ, đợi đến khi tòi có tiền, tôi sẽ khiến cô sống dờ chết dờ, đến lúc ấy chớ có trách tôi vô tình! Tối hôm ấy, anh uống tới say mèm.

Thực ra, sức chịu đựng của đàn ông có hạn, một khi đã không thể chịu đựng nổi nữa, con giận sẽ như nham thạch núi lửa phun trào.

Lúc cưới, Y Đồng đã nói với anh: “Bản cô nương đã hạ mình lấy anh, anh phải biết cảm thấy biết ơn. Sau này không được để em phải chịu ám ức.” Văn Bác biết, chịu lấy mình là thiệt thòi cho cô ấy, vì vậy, mọi chuyện anh đều âm thầm chấp nhận hết.

Văn Bác vì không muốn ở trong nhà của Y Đồng nên đã thuê một căn nhà hai phòng để ở, hai người khéo léo bài trí nên trông cũng ấm cúng và tiện nghi.

Lễ cưới được tổ chức linh đình ở một khách sạn năm sao của thành phố, có tất cả hơn năm mươi bàn, hai mươi xe đón dâu, tất cả chi phí cho lễ cưới lên đến mấy trăm nghìn tệ. Văn Bác vốn định làm đám cưới đơn giản, mời họ hàng thân thích của hai bên gia đình ăn bữa cơm. Nhưng Y Đồng nói, cả đời người chỉ có một lần, có tiêu nhiều tiền hơn nữa cũng đáng, không có tiền thì bố mẹ cô có thể cho cô.

Để tận hưởng những giây phút lãng mạn, Hoàng Y Đồng đòi đi Maldiver hưởng tuần trăng mật, Văn Bác không muốn đi, anh cảm thấy như thế lãng phí tiền bạc, chỉ cần đi Hải Nam cũng được rồi, không cần phải đi ra nước ngoài, nếu thật sự muốn đi thì để sau này có cơ hội thích hợp sẽ đi. Nhưng Y Đồng không đồng ý, nhất quyết muốn đi cho bằng được. Thấy Y Đồng một mực đòi đi, Văn Bác đành phải nghe theo. Hai người xin nghỉ làm để đến

Makdiver hưởng tuần trăng mật, tiêu mất mấy chục nghìn tệ. Đương nhiên, tiền chi phí này quá nửa là của Y Đồng bỏ ra. Văn Bác xót xa, ngần này tiền có thể giải quyết được bao nhiêu việc.

Cuộc sống sau hôn nhân cũng không được như ý. Y Đồng trong bất cứ chuyện gì cũng nói với Văn Bác như ra lệnh, coi anh như một người làm thuê trong nhà. Nếu là ở nhà, cô làm vậy cũng không sao, đằng này...

Một hôm, Văn Bác và Y Đồng đến nhà của một người bạn chơi, có rất nhiều bạn bè tụ tập ở đó, mọi người cười nói hết sức vui vẻ. Lúc đó, dây giày của Y Đồng bị tuột, cô liền ra lệnh cho Văn Bác “Anh buộc dây giày vào cho em!”. Trước mặt bao nhiêu bạn bè Văn Bác cảm thấy vô cùng ngại, trong lòng thầm nhủ Y Đồng làm vậy bảo anh làm sao ngẩng mặt nhìn bạn bè? Vì thế, Văn Bác liền từ chối. Y Đồng bực mình, cứ ép anh phải buộc dây giày cho bằng được. Để xoa dịu, Văn Bác đành phải cúi người buộc lại dây giày cho vợ. Bạn bè ai cũng cười nhạo anh sợ vợ khiến anh mất hết thể diện. Thực ra thứ đàn ông coi trọng nhất chính là thể diện, mất thể diện còn khó chịu hơn cả mất tiền. Văn Bác cố nén cơn giận, trước mặt bao nhiêu bạn bè, anh đâu dám nói con tam bành? Mặc dù nói đàn ông phải biết như biết cương, nhưng một thằng đàn ông lại bị đàn bà đối xử như vậy thật sự quá nhục nhã!

Nỗi uất ức cứ tích tụ như vậy, càng ngày càng sâu sắc. Một hôm, Văn Bác nói muốn về nhà thăm bố mẹ, Y Đồng không đồng ý, nói: “Chẳng phải tết nhất gì, anh muốn về nhà làm gì?”

Anh nói: “Bố mẹ lớn tuổi rồi, hơn nữa, anh rất nhớ bố mẹ, về nhà thăm cũng là lẽ đương nhiên!”

- Anh về rồi thì ai nấu cơm cho em?

- Em tự nấu cơm không được à? Nếu không muốn làm thì về nhà mẹ vậy!

- Thôi bỏ đi, anh đừng về! Ở quê chỗ nào cũng thấy phân chó, phân gà, có gì hay ho chứ? – Y Đồng bĩu môi bảo.

- Anh thấy em mang tiếng học đại học mà chẳng khác gì đồ rác rưởi!

Hai người cãi nhau ầm ĩ, Văn Bác thu dọn hành lý, đang chuẩn bị ra cửa thì Y Đồng đã đuổi theo, ngăn lại: “Anh về nhà cũng được, nhưng phải để tiền lại!”

- Trên người anh không mang theo nhiều tiền!

- Bao nhiêu?

- Năm trăm!

- Để em lục soát!

- Em lục soát á?

- Đúng thế! – nói rồi Y Đồng liền cướp ví tiền của Văn Bác, lấy tiền ra đếm. Hai nghìn tệ.

Cô nói: “Đây là cái gì?”

- Trả lại đây.

- Không trả!

Văn Bác nóng mặt: “Cô đừng bắt nạt người khác thái quá. Đây là tiền của tôi, sao tôi phải đưa cho cô?”

- Tiền của anh cũng là tiền của em, là tài sản chung của hai vợ chồng, em có quyền đòi lại.

- Cô sợ tôi cho bố mẹ tiền chứ gì?

- Em đâu có nói như thế!

- Cô có ý như vậy đấy!

Y Đồng không nói gì, nhưng ý cô đúng là như vậy. Cô một mực không cho Văn Bác mang tiền về. Anh phẫn nộ nói: “Tiền tôi kiếm ra để báo hiếu bố mẹ, cô dựa vào đâu mà ngăn cản?”

- Dựa vào việc em là vợ anh!

- Bố mẹ sinh tôi ra, nuôi dưỡng tôi ba mươi năm trời, cô có phần nào trong đó không? Cô là cái thá gì chứ?

Y Đồng tức khí gào lên: “Đã nói không đưa là không đưa!”

Văn Bác bực bội gất lên: “Cô biến đi, tiền của tôi, trả lại tôi!”

Y Đồng đe dọa: “Có giỏi anh cứ đi đi, đừng quay trở lại nữa!”

- Cô tưởng tôi không rời xa cô được chắc? Cô tưởng cô là ai? Trong mắt tôi, cô chỉ là rác rưởi!

- Anh mới là đồ rác rưởi!

...

Cuối cùng Văn Bác vẫn về quê. Anh nghĩ, bố mẹ sinh ra anh, nuôi nấng anh, ân sâu nghĩa nặng. Là con trai, báo hiếu bố mẹ cũng là lẽ thường tình, Y Đồng dựa vào cái gì mà ngăn cấm anh? Như thế có còn là người không?

Văn Bác trong con tức giận liền tắt máy, và còn gác máy bàn ở nhà. Anh muốn yên tĩnh một mình và tận hiếu với bố mẹ.

Văn Bác ở nhà mấy ngày, bố mẹ cảm thấy có gì đó bất thường liền khuyên anh về nhà. Văn Bác sau cũng nguôi ngoai dần, liền trở về.

Nhưng sự việc đâu có đơn giản vậy. Y Đồng thấy anh về nhà thì quyết không buông tha, một mực cho rằng anh ra ngoài hú hí với người đàn bà khác, nhất định cô sẽ làm rõ trắng đen chuyện này. Cô nghĩ, đợi khi nào có được bằng chứng trong tay, để xem anh còn chối cãi được không.

Không uống công chờ đợi, cuối cùng cũng có ngày Y Đồng bắt được tại trận Văn Bác và ả đàn bà ấy. Trước hôm mùng một tháng năm, Y Đồng được công ty cử đi Bắc Kinh công tác. Vì công việc diễn ra suôn sẻ nên cô về sớm hơn một ngày so với dự định. Lúc cô xuống máy bay đã là mười một giờ nhưng cô không gọi điện cho Văn Bác.

Vừa vào đến cửa, cô giật mình nhìn thấy trước cửa có một đôi giày nữ. Đôi giày không phải của cô. Rõ ràng là của một người đàn bà khác.

Cánh cửa phòng ngủ khép hờ, bên trong vọng ra tiếng rên rỉ của một người đàn bà, nghe không giống như tiếng rên rỉ trên ti vi, trong lòng cô chợt có linh cảm không lành, lẽ nào chồng cô dẫn phụ nữ về nhà?

Nghĩ đến những lời khiêu khích của kẻ thứ ba dạo gần đây, cô biết chồng mình thực sự đã ngoại tình, hơn nữa cô còn có cơ hội bắt quả tang hai người họ đang ở trên giường. Bỗng nhiên, trong lòng cô lại thấy bình thản. Nếu đổi lại là lúc bình thường, chắc chắn cô sẽ lao vào phòng với tốc độ nhanh nhất có thể, đánh cho ả đàn bà kia một trận, nhưng hôm nay cô lại lặng lẽ ngồi trong phòng khách, chờ đợi chân tướng sự việc phơi bày.

Cô cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, để cho mình thật bình tĩnh lúc đối mặt. Thực ra mấy hôm trước, Ngô Liễu đã nói với cô rằng chồng cô ngoại tình. Lúc ấy, cô còn hoài nghi, bởi vì hôm đó cô có gọi đến văn phòng của Văn Bác để kiểm tra, Văn Bác nhận điện thoại, anh thực sự ở trong văn phòng. Ngô Liễu nói, lúc cô ấy ra ngoài đi dạo đã chính mắt trông thấy chồng Y Đồng đi cùng với một cô gái trẻ vào khách sạn, chắc chắn là họ đã thuê phòng. Y Đồng còn tưởng Ngô Liễu hoa mắt, nhận nhầm người. Nào ngờ hôm nay chồng cô còn dám dẫn gái về nhà! Y Đồng giận điên người, toàn thân cô như bốc hỏa.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa phòng ngủ mở ra, một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, mặc một cái váy trễ xuống tận ngực, vô cùng gợi cảm, ưỡn ẹo bước ra, hình như là định vào nhà vệ sinh. Nhìn thấy Y Đồng, cô ta kinh ngạc tới mức há hốc miệng, đứng sững ra đó.

Y Đồng nhìn từ đầu đến chân người phụ nữ đó, trông bộ dạng chắc khoảng hơn hai mươi tuổi, rất xinh đẹp, tóc dài ngang vai, làn da trắng nõn, trông rất trong sáng, không giống như là loại hồ ly tinh chuyên quyến rũ chồng người khác. Lúc này Văn Bác đi ra.

- Anh không thấy ngực nó quá nhỏ à? Có tìm cũng phải tìm một người cho ra hồn chứ! – Y Đồng nhìn Văn Bác, lạnh lùng ném ra một câu rồi trợn trố nhìn anh.

- Xin lỗi, em hiểu nhầm rồi, anh... - Văn Bác thấp thóm bất an, nói không thành lời.

- Đã lên giường với nhau rồi còn gì mà hiểu lầm? Anh không cảm thấy nhục nhã sao?

- Em hiểu nhầm bọn anh rồi, chuyện không như em tưởng tượng đâu... .

- Chính mắt tôi nhìn thấy, anh còn chối ư? Xin anh sau này đừng có dẫn đàn bà về nhà, ở bên ngoài còn thiếu chỗ hay sao?

- Em... .

- Các người rút đi, chớ có làm bẩn giường của tôi!

Văn Bác len lén đi vào trong phòng ngủ, lát sau, anh và cô gái kia cùng ra ngoài. Nhìn theo bóng của họ, tâm trạng Y Đồng tồi tệ đến cực điểm. Ngày ngày, cô đề phòng kẻ trộm, ai ngờ kẻ trộm đã mò vào nhà.

Sau chuyện bắt quả tang đó, Văn Bác mất tích. Anh muốn trốn tránh cô, trốn tránh hiện thực.

Mấy hôm sau, người đàn bà đó lại gọi cho Y Đồng, yêu cầu cô rút lui, nói rằng chồng cô không còn yêu cô nữa. Lòng dạ Y Đồng như bị lửa thiêu, cô nghiêng răng kèn kẹt. Về sau cô điều tra ra, cô gái đó tên Trần Na, sinh viên mới tốt nghiệp, là thư ký mới của công ty Văn Bác. Sao cô ta có thể mê hoặc chồng cô nhanh đến vậy chứ?

Tâm trạng Y Đồng vô cùng tồi tệ, ngày nào cô cũng đến công ty Văn Bắc tìm gặp lãnh đạo để phản ánh tình hình, nói ra chuyện vụng trộm giữa Văn Bắc và cô thư ký Trần Na kia. Công ty cho điều tra, hoàn toàn không có chuyện này, Văn Bắc luôn là người có phẩm chất tốt, gương mẫu, không làm những chuyện như vậy. Hơn nữa, cô thư ký kia cũng rất đứng đắn. Nhưng mặc cho công ty có giải thích như thế nào thì Y Đồng cũng không chịu tin.

Ngày nào, cô cũng đến công ty Văn Bắc làm âm ỉ lên. Sáng nay mới mở mắt ra cô đã đến đó rồi. Nhưng đột nhiên cô sững người khi nhìn thấy ả đàn bà lần trước vụng trộm với Văn Bắc ở nhà mình bước xuống xe cùng với một người đàn ông khác. Người đàn ông ấy xách túi cho cô ta. Lúc bước vào cổng công ty, cô ả còn hôn lên mặt người đàn ông kia, mỉm cười đi vào trong.

Cảnh tượng này Y Đồng nhìn rõ mồn một, cô có một thói quen cảnh giác cao độ đối với những kiểu phụ nữ chuyên đi quyến rũ chồng người khác. Giờ ả đàn bà vụng trộm với chồng mình đang ở trước mặt, mối hận trong lòng cô lại trào lên.

- Mày... sao mày lại đi tìm người đàn ông khác thế hả? – Y Đồng chất vấn cô ta.

- Cô nói lằng nhằng gì thế hả? Đây là bạn trai của tôi, chúng tôi yêu nhau mấy năm rồi, tình cảm vô cùng sâu đậm đấy!

- Thế tại sao mày còn quyến rũ chồng tao? – Y Đồng ngạc nhiên hỏi.

- Ai quyến rũ chồng chị?

- Tôi hôm ấy chẳng phải mày đến nhà tao hay sao?

- Hôm ấy, chồng chị bị ốm, tôi đến tìm chồng chị để lấy tài liệu vì có việc gấp, chẳng may lúc lên lầu bị treo chân, nên chồng chị mới giúp tôi bôi thuốc.

- Hả? Các người... các người không phải là... - Y Đồng nói không thành lời.

- Ha ha ha... - Cô ta bật cười rồi bỏ đi.

Y Đồng ngậy người, hóa ra chuyện bất quả tang hôm ấy chỉ là một sự hiểu lầm. Thế thì người đàn bà gọi điện thoại trên người cô là ai? Con đàn bà ấy là yêu nghiệt phương nào?

Văn Bắc ở ngoài mấy ngày, lòng dạ rối bời. Anh nghĩ, cứ trốn tránh mãi như thế này cũng không phải cách hay. Đồng nghiệp Lương Tuyết hỏi anh: “Văn Bắc, vợ anh gần đây đang phát điên lên rồi phải không?”

- Sao em biết? – Văn Bắc kinh ngạc hỏi.

- Mấy cuộc điện thoại là do em gọi đấy! Em có ý nói giọng là loi để trêu chọc chị ta, chọc tức chị ta. Ha ha...! – Lương Tuyết bình thản nói.

- Hả? Tại sao em lại làm thế? Em hại chết anh rồi! – Văn Bắc gần như nhảy dựng lên.

- Vợ anh thường xuyên gọi điện đến quấy nhiễu em, hơn chục lần liền, cứ nghi ngờ em có quan hệ này nọ với anh. Thế nên em đành phải “thăng thẩn” thôi! – Lương Tuyết ngao ngán nói.

- Giữa chúng ta hoàn toàn trong sạch, sao em lại nói bậy bạ như vậy?

- Nhưng chị ta cứ nói rằng chúng ta có quan hệ âm mưu, ngày nào cũng gọi điện, nhắn tin chửi mắng em, làm bạn trai em tưởng em là kẻ thứ ba chen vào giữa hai người. Giờ bọn em chia tay rồi đấy! – Nói đến đây, Lương Tuyết tỏ vẻ buồn bã.

- Hả? Thật sự xin lỗi em! – Văn Bắc cảm thấy rất áy náy.

- Giờ em đã bị chị ta bức bách đến đường cùng rồi, còn cách gì nữa đâu? – Lương Tuyết ủ rũ nói.

- Đúng là bó tay!

- Em thấy anh không đáng chịu đựng như vậy, chị ta cứ như một người điên vậy! – Lương Tuyết bức bối nói.

- Đúng thế, anh đang khổ sở chết đi được đây này!

- Vì vậy em mới làm như vậy, thực ra để giúp anh thoát khỏi bế tắc thôi.

- Ôi trời ơi, có mà em đổ thêm dầu vào lửa ấy. Vốn dĩ anh đâu có ngoại tình, lần này thì xong rồi, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

- Anh trai à, thôi bỏ đi, một người đàn bà như vậy đá quách đi cho xong! Tìm một người khác tốt hơn. Anh đẹp trai như vậy, lo gì không kiếm được người tốt hơn?

- Đây đâu phải là chuyện đơn giản, anh sớm muốn thoát khỏi cô ấy, nhưng người nhà một mực không đồng ý!

- Em nói cho anh biết, cứ như thế này mãi anh chẳng thể làm nổi việc gì đâu. Đàn ông đàn ông, chí hướng ở bốn phương, sao có thể để một người đàn

bà trôi chân trời ta như vậy chứ?

Văn Bác nghe xong cảm thấy Lương Tuyết nói cũng có lý. Bản thân mình cứ thế này mãi chẳng những không làm được gì ra hồn mà ngay cả việc sống thêm được bao lâu cũng là vấn đề lớn, chắc chắn sớm muộn gì cũng chết vì uất ức thôi! Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng Văn Bác cũng đi đến quyết định sẽ ly hôn với Y Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Văn Bác về đến nhà, vẫn gặp bộ mặt lạnh lùng của Y Đồng. Anh nhẹ nhàng đến bên cạnh, nhìn cô và bình thản nói: “Ngày mai chúng ta ly hôn thôi!”

Y Đồng không nói gì, chỉ im lặng nhìn anh, ánh mắt có chút kinh ngạc. Có lẽ cô không ngờ rằng một người xuất thân nhà quê như Văn Bác lại đưa ra đề nghị ly hôn với một người vợ xuất thân thành phố như cô. Cô thật sự không tin vào tai mình.

Thấy Y Đồng không lên tiếng, Văn Bác lại lặp lại: “Nghe này, ngày mai chúng ta sẽ đi làm thủ tục ly hôn!”

- Được, đây là anh nói đấy nhé, chớ có hối hận! – Y Đồng hét lên.

- Tôi đã nghĩ kỹ rồi, sẽ không hối hận đâu! – Văn Bác bình thản nói.

- Được, ngày mai ai không ly hôn kẻ đó là con rùa rụt đầu! – Y Đồng tức tối trợn trừng mắt lên.

Văn Bác không nói thêm mà đi thẳng vào phòng ngủ, thu dọn đồ đạc. Cứ nghĩ đến việc chỉ ngày mai thôi anh sẽ kết thúc con ác mộng này, được trở về cuộc sống tự do trước đây là anh lại cảm thấy tâm trạng nhẹ nhàng, thư thái. Anh đến siêu thị mua rất nhiều đồ ăn rồi về nhà nấu nướng.

Anh nói: “Ngày mai chúng ta ly hôn rồi, chia tay trong hòa bình nhé. Hôm nay anh xuống bếp lần cuối, làm một bữa cơm chia tay.”

Y Đồng chẳng buồn đếm xỉa đến anh, chỉ im lặng ngồi xem ti vi. Nhưng có một điều khác biệt là, hôm nay xem phim Hàn Quốc, Y Đồng không còn cười hi hi ha ha như thường ngày nữa. Văn Bác thăm nhủ, mặc kệ cô ta, mình nấu nướng, cô ta có ăn hay không thì tùy, dù sao cũng là bữa cuối rồi.

Văn Bác ăn cơm xong rồi lên giường ngủ sớm. Ngày hôm sau, anh tìm cuốn sổ hộ khẩu, giấy chứng minh, đăng ký kết hôn rồi nói với Y Đồng: “Cô chuẩn bị xong chưa? Đi thôi!”

Y Đồng không nói không rằng, cũng lấy giấy chứng minh, sổ hộ khẩu và đăng ký kết hôn ra, sau đó cô bắt đầu soi gương và trang điểm. Văn Bác nghĩ, có lẽ đây là ngày cuối cùng nên cô ấy muốn trang điểm cho tươi tắn một chút. Chỉ có điều, có trang điểm ra sao, có xinh đẹp thế nào thì cũng đã chẳng liên quan gì đến anh nữa.

Một lát sau, Y Đồng đã trang điểm xong, cô mặc một chiếc váy hai dây vô cùng gợi cảm, đeo vào tay chiếc nhẫn kim cương long lánh, đeo sợi dây chuyền vàng Ý trắng tinh lên cổ, còn đeo cả khuyên tai vàng Ý nữa. Trông cô lúc này cực kỳ sang trọng, quý phái và nổi bật. Văn Bác đưa mắt nhìn, gần như không thể nào tin vào mắt mình nữa. Có thể là do trước đây khi cãi nhau, anh đã không mấy chú ý đến cô. Hôm nay, anh mới biết hóa ra cô thật sự rất xinh đẹp.

Haiz... có đẹp hơn thế cũng phải ly hôn. Văn Bác thăm cổ vũ bản thân, anh đã quyết định rồi, cứ thế mà làm thôi!

Văn Bác đi trước, Y Đồng theo sau, hai người một trước một sau, luôn giữ khoảng cách nhất định.

Đi khỏi khu đô thị, ra đến đường cái, Văn Bác đang chuẩn bị đưa tay ra chặn taxi thì đột nhiên phía sau vang lên tiếng hét thảm thiết của Y Đồng: “Á... Có cướp... Cứu tôi với!”

Văn Bác giật nảy mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai gã choai choai cười trên một cái xe máy màu đỏ, đầu đội mũ bảo hiểm, kẻ ngồi sau đang giật sợi dây chuyền trên cổ Y Đồng. Sau khi giật đứt sợi dây chuyền, hắn bắt đầu giật túi xách của cô. Y Đồng hét hoảng, nắm chặt lấy túi xách của mình, sống chết cũng không chịu buông tay. Do quán tính của xe máy đang chạy, Y Đồng bị ngã và bị kéo lê trên đường. Trong cơn hoảng loạn, một chiếc giày của cô cũng bị rơi ra. Tên điều khiển xe mô tô ngoặt đầu xe lao về phía Văn Bác.

Văn Bác né người, tránh được chiếc mô tô. Tên phía sau bật một con dao sáng loáng lên, hươu hươu trước mặt, dọa: “Nếu còn không buông tay thì ông đâm chết mày!”

Văn Bác chẳng chút e sợ, xông vào đánh nhau với tên cướp. Anh cao giọng: “Mày chạy không thoát đâu!”

Tên điều khiển mô tô thấy Văn Bác không hề sợ hãi, liền rút đao ra, liều mạng lao về phía anh. Văn Bác né người, tránh được cú đâm của hắn. Tiếp theo, tên kia cũng cầm dao đâm Văn Bác. Trong lúc hỗn loạn, Văn Bác bị đâm vào đùi non, một dòng máu tươi trào ra.

Lúc này tên côn đồ tóm lấy Y Đồng, kẻ dao vào cổ cô, uy hiếp: “Mày mà còn lại đây là tao đâm chết nó.”

Văn Bác sợ quá, vội vàng giơ hai tay lên, nói: “Mày đừng làm bậy, đừng làm hại cô ấy. Chẳng phải mày cần tiền sao? Tao có đây này, mày qua đây mà lấy!” Nói rồi, anh lấy ra một xấp tiền trong túi, ném xuống trước mặt tên côn đồ. Anh muốn phân tán sự chú ý của hắn nhằm bảo toàn tính mạng cho Y Đồng.

Lúc này một đám đông hiếu kỳ cũng kéo đến vây xung quanh, đã có người báo cảnh sát. Hai tên côn đồ thấy mình chạy không thoát liền tuyệt vọng gào lên: “Cút hết cho tao, nếu không tao sẽ giết con này!”

Văn Bác lo Y Đồng sẽ bị thương, liền nói: “Đừng kích động, thế này đi, mày thả cô ấy ra trước, để tao làm con tin cho mày, thế có được không?”

- Không được, chúng mày đứng tránh ra hết ra, mau mạng cho tao một cái xe ra đây, nếu không tao giết nó! – Tên côn đồ gầm lên.

Hai tên côn đồ đánh mắt sang xung quanh, tìm kiếm cơ hội thoát thân. Văn Bác nắm bắt thời cơ, lao đến như một mũi tên, kẹp chặt lấy tên côn đồ đang bắt Y Đồng, vừa cướp dao của hắn vừa hô to: “Y Đồng, mau chạy đi!”. Nói rồi, anh và hai tên côn đồ kia bắt đầu ẩu đả.

Y Đồng dốc sức thoát khỏi cánh tay của gã côn đồ. Lúc này, cánh tay của Văn Bác đã bị tên côn đồ kia đâm mấy nhát, máu tuôn xối xả. Nhìn thấy Y Đồng đã thoát khỏi vòng nguy hiểm, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh sát đã đến, bắt hai gã côn đồ. Toàn thân Văn Bác toàn là máu tươi, anh nghiêng rãng chịu đựng cơn đau, khó nhọc lết đến gần Y Đồng. Y Đồng bị tên côn đồ kéo lê trên đường đến hơn chục mét nên da ở đùi và eo đều bị cào xước, rom róm máu tươi, cánh tay cũng bị thương, thế thảm không đến không nỗi nhìn.

Văn Bác ôm chặt lấy cô, an ủi: “Bà xã, đừng sợ, em bị thương ở đâu rồi? Có đau không?”

- Chân và eo của em đau lắm, rách da hết rồi!

- Để anh đưa em đi bệnh viện!

- Ông xã, vết thương của anh có nặng không?

- Anh vẫn ổn, không nghiêm trọng lắm! Em có đau không?

Chẳng mấy chốc, xe cứu thương đã đến, Văn Bác một mực không chịu lên xe, xua xua tay nói: “Cứu vợ tôi trước đi, cô ấy bị thương rồi!”

Văn Bác nhìn Y Đồng được khiêng lên xe cấp cứu. Y Đồng rất cảm động, cô hiểu rõ Văn Bác còn bị thương nặng hơn mình. Dưới lưỡi dao vô tình của mấy tên côn đồ, chồng cô đã mạo hiểm cả tính mạng của mình để cứu cô lúc nguy cấp, điều đó đủ để chứng minh anh thật sự rất yêu cô! Nghĩ thế, cô lại mỉm cười mãn nguyện.

Văn Bác bị đâm bốn nhát, vết thương rất nặng. Cô thầm cầu khẩn trong lòng: “Ông xã ơi, chúng mình không ly hôn nữa, em chỉ hi vọng anh bình an vô sự!”

Chẳng mấy chốc, gia đình và công ty đều biết tin, bố mẹ Y Đồng cùng lãnh đạo, đồng nghiệp của cả hai người đều đến bệnh viện. Bố mẹ Y Đồng rung rung nước mắt nhìn con gái, xót xa vô cùng. Em gái Hoàng Thanh cũng bật khóc nức nở.

Mẹ cô lo lắng hỏi: “Con gái à, con đã đỡ hơn chưa? Mẹ đau lòng đến chết mất!”

Y Đồng khẽ gật đầu, mẹ cô xoa xoa vết thương cho cô, nước mắt trào ra, bố cô ngồi bên cạnh thở dài. Em gái Hoàng Thanh nắm chặt lấy tay chị: “Chị ơi, em lo cho chị quá!”

Y Đồng cố nén nước mắt, mỉm cười nói: “Bố, mẹ, em gái, giờ con không sao rồi, mọi người đừng buồn nữa! Chẳng phải con vẫn rất ổn sao?”

Cũng may là vết thương của Y Đồng không phải là vết thương chí mạng, không nghiêm trọng lắm, chỉ cần băng bó lại là không sao. Lãnh đạo và đồng nghiệp cũng vào an ủi và thăm hỏi cô.

- À, phải rồi, chị ơi, anh rã thế nào rồi? – Em gái Y Đồng lo lắng hỏi.

- Đúng rồi, Văn Bác bị thương có nặng không con? – Bố mẹ Y Đồng cùng hỏi.

- Vết thương của anh ấy rất nặng, hiện giờ đang nằm trong phòng phẫu thuật, cũng không biết tình hình thế nào?

Quả thực, vết thương của Văn Bác rất nặng, tình hình chẳng mấy lạc quan. Thế nhưng, cuộc phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, cuối cùng, anh đã không bị nguy hiểm đến tính mạng. Biết được tin này, Y Đồng hết sức vui mừng, cô đến bên cạnh Văn Bác, nói: “Ông xã, anh đỡ hơn tí nào chưa?”

- Bà xã à, anh đỡ nhiều rồi, không sao rồi!

- Còn đau nữa không anh?

- Không đau, em cứ yên tâm!

- Nhưng em thương anh lắm! – Nói rồi, Y Đồng bật khóc.

- Đồ ngốc, thầy bói bảo anh mạng lớn, không chết được đâu! Chưa đến chín mươi thì Diêm Vương vẫn chưa sờ đến anh đâu! – Văn Bác vừa lau nước mắt cho cô vừa an ủi.

- Đã lúc nào rồi mà anh còn nói đùa được! – Y Đồng trách.

Sau đó, bố mẹ và em gái Y Đồng cũng vào thăm Văn Bác. Sau khi nói chuyện, cả nhà đã yên tâm phần nào. Tiếp đó, lãnh đạo và đồng nghiệp của anh cũng vào thăm và động viên anh.

Lương Tuyết cũng đến, vừa vào, cô đã quan tâm hỏi: “Văn Bác, anh không sao chứ? Anh làm bọn em chết khiếp đấy!”

- Anh không sao, cảm ơn các em đã quan tâm!

- Đây là thực phẩm bổ dưỡng mà các anh chị trong công ty mua biếu anh, anh phải chịu khó tâm bổ nhé!

- Được, anh sẽ tâm bổ, cảm ơn mọi người nhé!

- Còn khách sáo cái gì chứ? Có phải người ngoài đâu!

- Anh rất cảm động, thật đấy!

- Hy vọng anh sớm hồi phục sức khỏe, mọi người đang chờ anh đi làm lại đấy!

Nghe thấy Lương Tuyết quan tâm đến chồng mình như vậy, Y Đồng đứng bên cạnh lập tức sa sầm, mặt mày nhăn nhó như ăn phải mướp đắng, cô đang rất khó chịu. Nhìn thấy Lương Tuyết xinh đẹp như vậy, máu Hoạn Thư trong người cô lại nổi lên, cô thầm nhĩc mắng: “À đàn bà chết tiệt này, nói lắm nói nhiều, từ này không hết.”

Văn Bác dường như đã nhận ra điều gì bất thường, anh thầm kêu khổ. Anh nháy mắt ra hiệu cho Lương Tuyết, ý nhắc nhở cô mau về đi, đừng ở đây thêm nữa, nếu không sẽ xảy ra chuyện đấy! Tuy nhiên, đen đủi thay cho Văn Bác, khi anh nháy mắt ra hiệu cho Lương Tuyết thì Y Đồng đã nhìn thấy. Cô lại hiểu nhầm, cho rằng Văn Bác liếc mắt đưa tình với người ta. Mặt cô sầm xuống, không thể nhịn được nữa, cô gầm lên: “Cô là con đàn bà mặt dày, dám chạy đến phòng bệnh để dụ dỗ chồng tôi, còn không mau biến đi!”

Lương Tuyết nhìn Y Đồng khinh mạn: “Hóa ra chị chính là vợ của Văn Bác đấy hả? Với tính cách như vậy chẳng trách anh ấy lại không cần chị nữa!”

- Cô nói cái gì? Mau biến đi cho tôi! – Y Đồng gầm lên.

- Thôi bỏ đi, chị là người bệnh, tôi không so đo với chị làm gì! Lương Tuyết nói rồi quay sang nhìn Văn Bác: “Văn Bác, anh nhớ chú ý nghỉ ngơi, chịu khó trị thương, em đi đây.”

Y Đồng tức điên người, cô lao đến, kéo Lương Tuyết lại, định đánh cô. Y Đồng mặc dù bị thương nặng nhưng vẫn rất hung hăng. Văn Bác vội vàng níu chặt Y Đồng lại, nhờ thế mà Lương Tuyết mới thoát thân.

Nhìn thấy Lương Tuyết đã đi ra ngoài, Y Đồng tức tím tái mặt mày, Văn Bác lúc này mặt mày xám ngoét. Không phải vì anh nhút nhát, mà anh sợ Y Đồng sẽ lấy dao đâm chết Lương Tuyết. Anh hiểu rằng Y Đồng là một người phụ nữ táo tợn, chuyện gì cô cũng có thể làm được.

Thấy Văn Bác không chịu nói cho mình mà lại bênh vực Lương Tuyết, Y Đồng giận lắm, mắng chửi Văn Bác là đồ khốn, đồ bỏ đi, vợ mình bị người ta bắt nạt mà chẳng chút động lòng. Văn Bác lúc này cũng chẳng còn sức mà tranh cãi với Y Đồng, đã bị thương đến mức này rồi, còn hơi sức đâu mà cãi cò?

Thực ra Y Đồng không biết rằng Lương Tuyết chính là “kẻ thứ ba” đã gọi điện đến trêu ngươi mình, bởi lẽ lúc gọi điện, Lương Tuyết đã thay đổi giọng nói, vì vậy Y Đồng không nhận ra.

Sở dĩ Lương Tuyết gọi điện đến giả bộ là bồ của Văn Bác là vì muốn để họ cãi nhau đến mức người sống kẻ chết, sau đó mau chóng ly hôn. Cô thấy Văn Bác bị vợ quản lý đến mức đó thì tức giận thay cho anh. Cô nghĩ, cứ thắng thù chia rẽ hai người bọn họ cho xong. Tưởng rằng họ chuẩn bị ly hôn là đã thành công rồi, nào ngờ họ lại gặp cướp, đúng là khiến cho công lao của Lương Tuyết đổ xuống sông xuống bể. Phải hiểu là để thăm dò tình hình mâu thuẫn giữa hai vợ chồng Văn Bác và Y Đồng, cô đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức. Theo dõi, thám thính, nhìn trộm... thậm chí cô còn đứng rình dưới nhà Văn Bác mấy tiếng đồng hồ chỉ để xem bọn họ có phải vẫn đang cãi nhau hay không. Chuyện này vẫn chưa là gì, cô còn thường xuyên đến văn phòng kiểm tra xem có phải anh đang ở đó không? Nếu Văn Bác đang ở văn phòng, điều đó chứng tỏ anh mới cãi nhau với vợ, cô sẽ nhân cơ hội gọi điện cho Y Đồng, mạo nhận là kẻ thứ ba. Cô đã vất vả biết mấy!

Sau khi Lương Tuyết đi, Y Đồng nổi cáu với chồng. Cô cảm thấy khó chịu trong lòng. Văn Bác cũng chẳng đoái hoài đến cô. Hiện giờ, việc quan trọng nhất của anh là yên tâm dưỡng thương.

Sau khi Văn Bác nhập viện, anh nói với Y Đồng, khi nào thì đi giải quyết thủ tục ly hôn. Thật không ngờ, cô lại phản đối chuyện đó. Anh cảm thấy ngạc nhiên, rõ ràng cô đã đồng ý sẽ ly hôn rồi cơ mà? Y Đồng bảo, chuyện ly hôn cứ để sau hãy nói. Cứ như vậy, chuyện ly hôn bị gác lại.

Văn Bác bình tĩnh lại, lòng nhủ thầm thế cũng tốt, đôi bên cũng nói chuyện rõ ràng với nhau để hiểu nhau hơn, dù sao thì ly hôn cũng chẳng phải là chuyện về vang gì. Nếu ly hôn thật, anh cũng khó mà qua được cửa ải của bố mẹ. Mà nếu bố mẹ anh có mệnh hệ gì, hậu quả thật khôn lường.

Nhập viện hai tuần, Văn Bác đã khỏe hơn nhiều, có thể đi lại được bình thường nên bác sĩ đồng ý cho anh ra viện. Sau khi xuất viện, Y Đồng đưa ra đề nghị về nhà mẹ thăm cả nhà, Văn Bác liền đồng ý.

Lúc họ về đến nhà, mẹ Y Đồng vừa làm cơm vừa nói với cô: “Y Đồng à, các con về đây ở đi, bảo Văn Bác trả lại căn nhà ấy đi, hàng ngày thiếu con, mẹ ăn cơm chẳng thấy ngon. Nhà người ta đều đông đủ, sum vầy, nhà mình cứ lạnh tanh, mẹ thấy hụt hẫng lắm!”

- Vâng, để con bảo anh ấy mai dọn về ở, chúng con sẽ ngày ngày ở bên mẹ!
- Thế thì tốt! Vậy mẹ yên tâm rồi! Nếu các con về nhà ở, trong nhà có thêm người đàn ông, bố mẹ sẽ được thanh thoi hơn.
- Vâng ạ, mẹ đừng vất vả quá, mẹ phải giữ gìn sức khỏe đấy!

Ăn cơm xong, Y Đồng cảm thấy mệt nên mẹ cô không cho cô về, Văn Bác muốn về nhà. Y Đồng nói, đã đến đây rồi, ở lại một đêm, ngày mai hãy về. Văn Bác đành phải đồng ý.

Ngày hôm sau về nhà, Y Đồng đòi chồng phải chuyển về ở nhà mẹ đẻ với mình, nói rằng để tiện cho việc chăm sóc cả hai. Văn Bác không đồng ý, anh cảm thấy đàn ông đi ở rể, người ta lại lời ra tiếng vào. Hơn nữa, như vậy chẳng khác nào “chó chui gầm chạn”, sau này anh làm sao ngẩng mặt lên nhìn bạn bè, đồng nghiệp? Chắc chắn là chẳng còn chút thể diện nào! Không chỉ không dám ngẩng đầu lên nhìn họ hàng, bạn bè mà còn không dám ngẩng mặt lên nhìn hàng xóm.

Mặc dù nói giờ khác rồi nhưng tư tưởng truyền thống của người Trung Quốc mấy nghìn năm nay vẫn thâm canh cố đế, khó mà tránh khỏi chịu tiếng không hay. Người biết thì nghĩ anh thương vợ. Người không biết lại bảo anh ăn bám, sống bám váy vợ. Vì vậy anh quyết không đồng ý.

Y Đồng thấy chồng không đồng ý, liền nói: “Nếu anh không muốn thì hàng ngày về nhà mẹ ăn cơm vậy!”

Văn Bác hậm hực: “Ngày nào cũng về thì mệt lắm!”

- Em muốn ăn cơm mẹ nấu cơ, phải làm thế nào đây?
- Thế thì anh ra ngoài ăn!
- Không được, đồ ăn bên ngoài không ngon!
- Thế thì thôi, muốn về thì em tự về đi!
- Cái gì? Anh không về với em à? – Y Đồng khó chịu nói.
- Em về nhà mẹ đẻ, anh về làm gì? Anh đi làm cũng đủ mệt lắm rồi.
- Hừ, anh không muốn đi với em thì có! Có phải anh định nhân lúc em không ở nhà để hẹn hò với con đàn bà nào khác không hả?
- Em nói bậy bạ gì vậy?

Văn Bác nghe thấy vậy liền tỏ vẻ không vui, hai người lại bắt đầu cãi nhau. Cuối cùng, Y Đồng khóc lóc ăn vạ, Văn Bác chán cảnh này. Đành miễn cưỡng đồng ý.

Văn Bác và Y Đồng về nhà mẹ của cô, giao thông tắc nghẽn, tắc đường cả buổi, vì từ căn hộ mà họ thuê đến công ty của cả hai đều gần, chỉ mất nửa tiếng đồng hồ, nhưng về nhà mẹ đi làm thì ít nhất phải mất một tiếng rưỡi.

Khó khăn lắm mới về đến nơi, hai người mệt bỏ hơi tai. Mẹ Y Đồng vui mừng lắm, chạy ra hỏi: “Y Đồng, con thích ăn gì để mẹ làm?”

- Mẹ à, còn thích ăn cá nấu dưa, còn cá cá xốt. À phải rồi, mẹ cho thêm ít ớt cay vào mẹ nhé!
- Được rồi, mẹ đi làm đây! – Mẹ Y Đồng mỉm cười đi vào bếp.

Văn Bác nghe xong liền toát mồ hôi. Trời ơi, anh là người phương nam, đặc biệt sợ cay, anh chỉ thích ăn những món có vị thanh đạm thôi. Trước đây, ở với Y Đồng, anh thường tự nấu ăn, mặc dù Y Đồng thích món ăn cay nhưng anh có thể làm riêng vài món cho mình. Giờ về nhà mẹ cô ăn cơm, chuyện này đầu do anh quyết định nữa. Văn Bác thầm than vãn.

Một lát sau, bố mẹ và em gái Y Đồng về. Lúc này cơm nước đã xong xuôi. Văn Bác nhìn qua mâm cơm, quả nhiên toàn là những món cay! Gần như tất cả các món ăn đều có ớt.

- Văn Bác, con ăn nhiều vào nhé! – Bố Y Đồng nói.
- Vâng ạ, cảm ơn bố! Bố cũng ăn nhiều vào ạ!
- Anh rề ề, món ăn mẹ em làm có ngon không? – Em gái Y Đồng hỏi.
- Ngon lắm, rất ngon! – Văn Bác già bộ khen.

Anh nhắm mắt nhắm mũi ăn liền mấy miếng, cảm giác nóng bùng trong miệng khiến anh khó chịu. Trong khi đó, cả nhà Y Đồng ăn com ngon lành. Chốc lát sau, Văn Bác đã toát mồ hôi hột. Anh vội vàng ăn mấy miếng com rồi lấy cốc là nọ rồi, ra ngoài xem thời sự.

Vừa mới xem được một lát, Y Đồng đã gọi anh: “Ông xã ơi, đi rửa bát đi, mọi người ăn xong hết rồi!”

- Được! - Văn Bác đáp.

Thực tình, Văn Bác rất thích xem thời sự nhưng anh chẳng còn cách nào khác, đành phải đi rửa bát. Sau khi ăn com xong, bố Y Đồng vào đọc sách, ba mẹ con đi ra phòng khách xem ti vi.

Văn Bác thu dọn bàn ăn rồi đi vào rửa bát. Bát đĩa sao mà lắm thế này! Bữa bọn đến độ gần như chẳng có chỗ nào mà để chân nữa. Trước đây, anh từng nghe nói mẹ vợ anh thích đánh bài lúc rỗi rãi, chắc là vì vậy mà chẳng có thời gian rửa bát, thế nên bát đĩa mới tích lắm thế.

Mặc dù không vui nhưng anh vẫn phải làm. Lúc này, từ phòng khách vọng tới tiếng cười vui vẻ của ba mẹ con Y Đồng. Bọn họ đang bàn luận về tình tiết và nhân vật trong một bộ phim truyền hình nào đó.

Văn Bác bận rộn suốt cả buổi tối với đồng bát đĩa ngổn ngang. Rửa xong, vừa cầm cốc nước lên chưa kịp uống, chưa kịp thở thì Y Đồng đã gọi: “Ông xã ơi, mau lau sàn nhà đi!”

Chẳng còn cách nào khác, Văn Bác đành phải đi lau nhà. Còn chưa lau xong, mẹ của Y Đồng đã nói: “Văn Bác, tí nữa con đổ rác đi nhé!”

- Dạ.

Văn Bác lau nhà xong lại tất tưởi dọn rác rồi mang đi đổ, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Dọn dẹp xong, anh đang định ngồi xuống nghỉ ngơi một lát thì mẹ vợ lại gọi: “Văn Bác, con xuống gara cộ cho mẹ chiếc xe được không, hôm nay bố mang xe ra ngoài, bản ơi là bản!”

- Dạ.

Văn Bác đành phải xách xô nước xuống cộ xe. Anh nghĩ, bữa com này thật chẳng ra làm sao. Đây đâu phải là đến ăn com, rõ ràng là đến làm ô sin thì có. Ô sin làm theo giờ bấy giờ lương cũng cao lắm chứ, thế mà mình lại phải làm ô sin miễn phí. Ngẫm nghĩ một hồi, anh lại gạt đi: “Thôi bỏ đi, dù sao cũng chẳng phải làm cho người khác, làm cho nhà vợ mình cơ mà, có sao đâu, chỉ là thương bố mẹ mình.”

Rửa xe xong, Văn Bác lên lầu, định về thì Y Đồng nói: “Ông xã ơi, hôm nay không về có được không? Đã muộn thế này rồi, em mệt lắm!”

- Đúng đấy, Y Đồng nó mệt rồi, tối nay các con đừng về nữa! Sức khỏe của nó không tốt, con phải cho nó nghỉ ngơi nhiều mới được! Thường ngày chớ để nó chịu khổ. À phải rồi, con mau pha nước tắm cho nó đi!

Văn Bác cảm thấy rất ức chế. Anh nghĩ: “Chẳng lẽ chỉ có con gái mẹ mệt hay sao? Cả ngày cô ấy chẳng phải làm gì, thế thì mệt cái gì? Còn mình thì bận hết việc nọ đến việc kia, cái gì cũng đổ lên đầu, hừng hực cứ như trâu ấy, đã chẳng được ăn một bữa com ngon lành lại còn bị sai làm cái này, cái kia, mình mới là người phải mệt! Con gái của mẹ là người, còn người khác thì không hả?”

Sau khi Văn Bác pha nước tắm xong, Y Đồng bắt đầu đi tắm, em gái Hoàng Thanh vào phòng lên mạng, mẹ Y Đồng tiếp tục ngồi xem ti vi. Văn Bác không muốn xem những bộ phim ủy mị kia, anh chỉ thích xem thời sự hoặc các chương trình văn hóa, nhưng mẹ vợ anh đã đọc chiếm ti vi, anh cũng chẳng còn cách nào khác. Anh cảm thấy rất tệ nhạt, đành lên ban công hít thở không khí trong lành.

Anh vừa mới lên ban công đã nghe thấy tiếng vợ vọng từ trong nhà tắm: “Ông xã ơi, giúp em giặt quần áo đi!”

Văn Bác vốn định không giặt nhưng lại nghĩ, đang ở nhà Y Đồng, mình cũng không tiện từ chối. Haiz, giặt thì giặt! Nghĩ vậy Văn Bác liền đi giặt quần áo, Y Đồng tắm xong đi ra, mặc váy ngủ rồi nằm trên ghế sofa xem ti vi và cười nói với mẹ.

Văn Bác giặt quần áo xong, mệt phờ cả người. Anh bắt đầu tắm rửa, định đi ngủ sớm vì mai còn phải đi làm. Đang tắm dở thì có điện thoại. Anh còn chưa kịp đi lấy điện thoại thì đã bị Y Đồng cướp lấy. Y Đồng vừa nghe máy đã nói: “A lô, ai đấy? Muộn thế này rồi còn tìm anh ấy có việc gì? Đồ tiện nhân, không phải mày định quyến rũ chồng tao đấy chứ? Sau này đừng có gọi đến nữa!” Nói rồi cô cúp máy luôn.

- Bà xã à, là ai thế? Em đừng có chửi bới người ta chứ! – Văn Bác nói vọng ra từ trong nhà tắm.
- Là một người đàn bà, cô ta nói là bạn học của anh, em thấy không giống!
- Haiz, sao em không hỏi xem người ta tên gì, gọi đến có việc gì không?

- Em hỏi cô ta dám nói không? Cô ta là ai thế?
- Bạn học mà, còn có thể là ai nữa?
- Anh đừng có giả bộ, các người chắc chắn có gì đó ám muội!
- Bà xã à, em đừng nói bậy, mau đưa điện thoại cho anh xem là ai nào!

Y Đồng ghi lại số điện thoại ban nãy rồi đưa điện thoại cho Văn Bác. Anh mở máy ra xem, là số điện thoại của bạn học Trương Manh. Anh trầm nghĩ, lần này thì xong rồi, anh lại đắc tội với Trương Manh rồi.

- Bà xã à, đây là số của Trương Manh, bạn học đại học với anh.
- Xì, có chúa mới biết các người lén lút làm trò gì sau lưng tôi!
- Này, sao em ăn nói khó nghe thế?
- Muốn thế này rồi cô ta còn gọi điện cho anh làm gì? Còn có thể có chuyện gì khác? Anh bảo tôi nghĩ thế nào được? Chắc chắn các người có điều gì ám muội!

Nghe thấy tiếng cãi nhau, mẹ vợ Văn Bác chạy ra, hỏi: “Y Đồng, sao thế con?”

- Mẹ à, ban nãy có một người đàn bà gọi điện cho Văn Bác, chắc chắn anh ấy đã có bồ ở ngoài rồi! – Y Đồng thần nhiên tố cáo.
- Văn Bác, người đàn bà đó là ai? – Mẹ vợ Văn Bác trợn mắt chất vấn anh.
- Mẹ à, đó chỉ là một người bạn học của con, bọn con hoàn toàn trong sạch. Hơn nữa, người ta đã có bạn trai rồi! – Văn Bác giải thích.
- Nó tên là gì? – Mẹ vợ tiếp tục chất vấn.
- Cô ấy tên Trương Manh.
- Nhà nó ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm việc ở đâu?
- Nhà cô ấy ở đường Tân Hải, năm nay hai mươi lăm tuổi, làm việc ở Bách hóa Lạc Hoa.
- Mau đưa số điện thoại bàn, địa chỉ nhà riêng và địa chỉ nơi làm việc của nó cho mẹ! – Mẹ vợ Văn Bác nói.
- Mẹ cần những thứ đó để làm gì ạ? – Văn Bác khó hiểu hỏi.
- Mẹ phải chứng thực một chút!
- Mẹ à, chuyện này có quá không? Con với người ta hoàn toàn trong sáng!
- Không cho nghĩa là có tật giat mình! – Y Đồng đứng bên cạnh âm ức nói.
- Được rồi, con cho! – Văn Bác viết số điện thoại, địa chỉ nhà và nơi làm việc của Trương Manh lên giấy.

Tối đó tâm trạng của Văn Bác cực kỳ khó chịu, không sao ngủ được. Y Đồng cũng đang giận nên cả đêm chẳng nói chẳng rằng, chẳng ai đoái hoài đến ai.

Ngày hôm sau Văn Bác dậy sớm đi làm. Đến công ty, Văn Bác càng nghĩ càng giận. Anh cảm thấy thật sự không thể sống tiếp như vậy được. Nếu cứ tiếp tục như thế này, anh chắc chắn sẽ phát điên mất. Mà dù không phát điên cũng sẽ bị tâm thần phân liệt.

Cả ngày hôm đó anh làm việc trong trạng thái mơ màng, ủ rũ. Buổi chiều hết giờ làm, anh định về nhà ngủ một giấc cho đã. Đang chuẩn bị về thì đột nhiên mẹ vợ anh gọi điện thoại đến: “Văn Bác, lát hai vợ chồng con về đây nhé, mẹ có chuyện muốn nói với các con!”

- Mẹ à, con rất mệt, con muốn về nhà nghỉ ngơi một lát! – Văn Bác nói.
- Không được, nhất định phải về! – Bà nói.
- Con thật sự rất mệt!
- Không được, mẹ đã nói đến là phải đến!

Văn Bác không hiểu mẹ vợ có việc gì cần gấp, đành phải đồng ý: “Vâng ạ!”

Sau đó anh gọi cho Y Đồng, nhưng điện thoại của cô tắt máy. Vì thế, anh đành nghiêng rương đến nhà mẹ vợ. Vừa bước vào đến cửa, mẹ vợ đã hỏi: “Y Đồng đâu rồi? Sao nó chưa về?”

- Con gọi cho cô ấy nhưng cô ấy tắt máy!

- Haiz, sau này con đừng liên hệ với mấy đứa con gái nữa. Y Đồng nhà ta mà xảy ra chuyện gì thì mẹ quyết không tha cho con đâu!

- Mẹ à, con với Trương Manh thật sự không có gì, hoàn toàn trong sáng! – Văn Bác biện minh.

- Mẹ không cần biết con với nó có trong sáng hay không, mẹ chỉ yêu cầu con sau này không liên hệ với người phụ nữ nào khác nữa. Tim của Y Đồng không tốt, đừng để nó nổi nóng!

Cái gì? Không cho mình liên hệ với người phụ nữ khác? Thế này thì quá đáng quá rồi đấy! Văn Bác cảm thấy vô cùng hoang đường, anh nghĩ: “Chuyện này chỉ có bà ta mới có thể nói ra được. Mình lấy con gái bà ta chứ có phải bà ta đâu, bà ta dựa vào cái gì mà cấm mình không được liên lạc với người phụ nữ khác? Văn Bác vô cùng bức bối, nhưng anh không dám thể hiện trước mặt mẹ vợ, đành phải để cho bà ít thể diện chút.

Lúc này Y Đồng về nhà, chẳng buồn chào hỏi ai, mà đi thẳng vào phòng ngủ. Văn Bác cảm thấy rất bối rối, không biết phải làm sao.

- Con mau đi dỗ dành nó đi! – Mẹ vợ bảo.

Văn Bác vào phòng, thấy Y Đồng trùm chăn ngủ.

- Bà xã à, em làm sao thế?

Y Đồng chẳng buồn đoái hoài đến anh.

- Bà xã, em còn giận à? Là anh sai rồi, anh xin lỗi em!

Y Đồng vẫn im lìm không nói không rằng.

Văn Bác thấy vậy liền nản chí, biết có nói nữa cũng chẳng ích gì, liền đi ra ngoài.

- Y Đồng đã khá hơn chưa? – Mẹ Y Đồng hỏi.

- Cô ấy chẳng ngó ngang gì đến con cả!

- Haiz, cái thằng này thật vô dụng, có đồ vợ mà cũng chẳng xong! Đúng là đồ bỏ đi! – Mẹ Y Đồng thốt lên.

Văn Bác nóng mặt, con giận bốc lên ngàn ngút, vốn định cãi lại vài câu nhưng lại nghĩ, mẹ vợ là bề trên, không thể hỗn hào với bà được.

Lúc ăn cơm, mẹ vợ Văn Bác bày ra mấy món, cho toàn là ớt, Văn Bác nhìn thấy mà run. Mặc dù Mao chủ tịch[1] đã từng nói: “Không ăn cay làm sao làm cách mạng”, nhưng dù gì anh cũng là người phương Nam, làm sao ăn được cay. Đúng là giết người mà!

[1] Chủ tịch Mao Trạch Đông của Trung Quốc.

- Văn Bác, con mau đi gọi nó dậy ăn cơm! – Mẹ vợ ra lệnh.

- Cô ấy không thèm đoái hoài đến con!

- Thế anh không biết nghĩ cách à? – Bà ta gắt lên.

- Haiz...

Văn Bác thở dài, đi vào phòng. Y Đồng vẫn nằm im trên giường. Văn Bác kéo tay cô, nhẹ nhàng nói: “Bà xã à, mau dậy ăn cơm đi!”

Y Đồng vẫn chẳng buồn đoái hoài tới anh.

Văn Bác cảm thấy không kiềm chế được nữa. Nếu là ở nhà anh, mẹ vợ với Y Đồng chắc chắn không dám bắt nạt anh thế này. Cô không ăn chứ gì? Không ăn thì đồ đi, có giỏi thì cứ nhìn xem có chịu được mãi không?

Y Đồng không chịu dậy ăn cơm. Em gái Hoàng Thanh liền vào phòng khuyên chị, cuối cùng cũng thuyết phục được cô. Nhưng suốt bữa cơm, Y Đồng sa sầm mặt, chẳng nói nửa lời. Văn Bác vốn chẳng ngon miệng, lại ái ngại nên cảm thấy như đang ngồi trên thảm đinh.

Ăn cơm xong, anh định về nhà nhưng Y Đồng một mực không chịu. Mẹ vợ thấy Văn Bác định đi liền nói: “Y Đồng không muốn về nhà, anh để nó ở lại đây một mình thì còn ra thể thống gì nữa?” – Ý của bà là Y Đồng không về thì anh đừng có nghĩ đến chuyện về nhà. Văn Bác vô cùng ức chế nhưng cũng không biết phải nói thế nào.

Nếu đã không về thì tất sẽ phải rửa bát. Một đồng bát đĩa chất cao như núi thật là nghịch mắt. Mẹ Y Đồng nói với con gái: “Y Đồng, con mệt thì nghỉ

ngoi đi, mẹ sang nhà bên đánh bài đây!”

- Muốn thế này rồi còn bài bạc gì nữa? – Bố Y Đồng cất tiếng.
- Ông già chết tiết, tôi đi chơi tí thì đã sao? Ông cấm được à?
- Chẳng phải bà đã đi suốt cả chiều rồi hay sao? Tối đến còn định chơi nữa à?
- Tôi thua mất mấy trăm rồi, tối nay xem có thể gỡ lại không, ông đừng làm phiền tôi.
- Bà còn chưa rửa bát mà?
- Bảo Văn Bác rửa đi! Lắm chuyện!

Bố vợ không dám lên tiếng nữa. Đợi mẹ Y Đồng ra ngoài rồi, ông cũng ra ngoài đi dạo, có lẽ vì trong lòng bức xúc, ở nhà ngột ngạt không chịu nổi. Trong một gia đình mà đàn bà chiến thế mạnh thì đàn ông sẽ mất đi sự tôn nghiêm, mãi mãi bị đàn bà quất nạt, coi là ô sin. Cách Y Đồng đối xử với anh bây giờ chẳng phải cũng y như vậy sao? Đúng là gió nhà ai quai nhà nấy!

Văn Bác chửi bới trong lòng, đúng là đồ chết tiết, đi đánh bài mà còn to tiếng như vậy, đúng là không biết liêm sỉ! Anh nghĩ đến bố mẹ mình phải ngày ngày thức khuya dậy sớm, bận tới mất tối mũi, đừng nói là đi đánh bài, ngay cả thời gian để thờ cũng chẳng có. So với mẹ già kia thật đúng là một trời một vực! Văn Bác thâm thê với lòng mình, nhất định phải phấn đấu để bố mẹ mình được hưởng phúc.

Văn Bác lặng lẽ đi rửa bát. Rửa bát xong, đang định tắm thì Hoàng Thanh ở trong phòng Y Đồng đi ra, nói với anh: “Anh rể à, anh vào dỗ chị đi, tâm trạng của chị không được vui!”

- Ồ, chị ấy giận anh, không đoái hoài gì đến anh!
- Vì vậy anh mới phải vào dỗ dành chứ!

Thấy Văn Bác không muốn đi, cô liền cười: “Anh rể à, anh vào đi, cứ coi như là giúp em một lần có được không?”

Nghe Hoàng Thanh nói vậy, Văn Bác đành phải đi vào. Y Đồng sầm mặt ngồi trên giường. Văn Bác chán nản đành cười giả lả: “Bà xã, đừng giận nữa! Cuối tuần anh mời em đi ăn đồ ăn tây nhé!”

Thấy Văn Bác phải nịnh nọt mình, Y Đồng mới tươi tỉnh hơn đôi chút, nói: “Là anh nói đó nhé, chớ có hối hận!”

- Chắc chắn rồi, em cứ yên tâm, anh nói lời sẽ giữ lấy lời! – Văn Bác nói.
- Thôi được rồi, lần này tha cho anh đây!
- Cảm ơn bà xã!
- Chỉ có điều, tối nay, tối nay...
- Tối nay cái gì?
- Tối nay anh phải “yêu” em!
- Được, không thành vấn đề!
- Thế là biết điều đấy!

Văn Bác cố nén cơn giận trong lòng, thâm nhủ: “Đàn ông không sợ thiệt thòi trước mắt! Cứ chờ đấy mà xem! Đợi khi tôi có tiền, tôi nhất định sẽ cho cô nếm mùi vị của sự không được tôn trọng.”

Văn Bác tắm xong liền về phòng với Y Đồng. Y Đồng mặc váy ngủ nằm trên giường đợi anh. Cô nhìn anh, ánh mắt nóng bỏng thèm thuồng. Văn Bác vừa đến gần, cô đã nhảy chồm lên người anh, bám chặt vào cổ anh rồi hôn tới tấp lên mặt anh.

Hai người đổ nhào ra giường, chẳng mấy chốc đã cởi hết quần áo trên người, chuẩn bị hành sự. Văn Bác chợt khựng lại, hỏi: “Có bao cao su không?”

- Ồ có, em đi lấy! – Y Đồng nói rồi liền đứng dậy đi lấy bao.

Bao cao su để trong ngăn kéo trong tủ. Y Đồng lấy ra, đứng quay lưng về phía Văn Bác, dùng kim đâm vài lỗ trên bao. Lần trước làm tình với Văn Bác đến giờ đã hơn một tháng rồi, nhưng cô vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì của việc có thai. Không cần hỏi cũng biết lần trước không thành, do vậy lần này cô lại phải thực hiện chiêu này.

Y Đồng giúp Văn Bác đeo bao cao su vào rồi hai người quần chặt lấy nhau...

- Còn chưa tắt đèn kia!
- Em không thích tắt đèn!
- Việc này...
- Anh là đàn ông, có gì mà phải ngượng?
- Thế cũng được! – Nói rồi, Văn Bác và Y Đồng bắt đầu tập trung vào “trận đánh”.
- Chị ơi, chị có nước hoa hồng không, cho em mượn dùng tạm với! – Cánh cửa phòng bị mở ra, em gái Hoàng Thanh bước vào.

Nhìn thấy anh rỏ và chị gái mình trần như nhộng ở trên giường, Hoàng Thanh hét lên rồi vội vàng nói: “Em xin lỗi, xin lỗi, em không nhìn thấy gì hết nhé!”. Nói rồi, cô ngại ngùng lao thẳng ra ngoài.

Văn Bác sợ toát mồ hôi, vội vàng nhận sai: “Đều tại anh không khóa cửa, anh thật đáng chết!

- Thôi bỏ đi, đừng nói nữa, dù sao nó cũng chẳng phải là trẻ con nữa, chúng ta tiếp tục đi!

Văn Bác nghe thấy cũng có lý, họ lại tiếp tục. Y Đồng dường như rất khao khát nên vô cùng chủ động. Chiếc giường đôi của cô cứ rung lên bần bật, phát ra tiếng cọt kẹt liên hồi.

Văn Bác lo lắng nói: “Em gái em ở ngay bên phòng bên, nho nhỏ thôi kéo nó nghe thấy!”

- Có phải nó không biết đâu, đều là người lớn rồi, chẳng sao đâu!
- Thế thì cũng phải chú ý một chút!
- Không sao, sao anh lăm chuyện thế nhỉ?

Văn Bác chẳng biết nói gì nữa, đành phải để mặc cho Y Đồng thích làm gì thì làm. Cánh cửa của dục vọng một khi đã mở ra thì chẳng có gì có thể ngăn cản được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Ngày hôm sau, hai người cùng nhau đi làm. Trên đường đi, họ vừa nói vừa cười, lấy lại được trạng thái vui vẻ như bình thường. Văn Bác đưa vợ tới công ty trước rồi mới đi làm. Mặc dù phải lái xe hơn 15km nhưng để lấy lòng cô, anh đành phải làm như vậy.

Ở cơ quan, Văn Bác bỗng nhiên nhận được điện thoại. Mẹ nói với anh là bố bị bệnh dạ dày, rất nghiêm trọng, bác sĩ bảo là bị loét dạ dày, nhưng hiện giờ nhà không có tiền.

Trong lòng Văn Bác vô cùng lo lắng, chỉ hận không thể mọc cánh để bay về với bố mẹ ngay lập tức.

Chiều đi làm về, Y Đồng gọi điện bảo anh về nhà mẹ đẻ với mình, Văn Bác không muốn đi, anh cảm thấy việc đó chẳng khác gì sự giày vò đối với mình. Mỗi ngày tan làm đều phải mất hơn một tiếng đồng hồ đến đó, từ đó đi làm lại mất hơn một tiếng nữa, nếu gặp lúc tắc đường thì cả đi cả về phải mất đến ba tiếng đồng hồ. Trong khi đó nếu về nhà thì cả đi cả về chỉ mất một tiếng. Nhưng anh không cãi lại được với Y Đồng nên đành phải đồng ý.

Buổi tối lúc ngồi ăn cơm, Y Đồng hỏi chồng: “Ông xã, anh có lương rồi à?”

- Ủ! – Văn Bác đáp.
- Được bao nhiêu?
- Một nghìn tám trăm tệ!
- Ủ, thế tiền đâu?
- Trong thẻ của anh!

- Văn Bác, sao con không đưa tiền cho Y Đồng cầm? Nó là vợ con, tiền nên giao hết cho nó mới phải! – Mẹ Y Đồng nói chen vào.
- Mẹ à, tháng này con có bạn học đến chơi, con phải tiếp đãi...
- Giờ con giao thẻ cho Y Đồng đi! - Văn Bác còn chưa nói hết, mẹ Y Đồng đã ngắt lời anh.
- Sáng nay mẹ con gọi điện nói bố con bị bệnh, con phải về nhà thăm bố!
- Không được, con phải đưa thẻ ngân hàng cho Y Đồng giữ, nó là vợ con! – Mẹ Y Đồng gắt.
- Chuyện này... - Văn Bác có chút miễn cưỡng.
- Cái tháng này, đầu con có vấn đề à? Tiền lương không đưa cho vợ con sao được? – Mẹ Y Đồng nói như thúc ép.

Văn Bác hết cách, đành phải lấy thẻ ngân hàng ở trong túi ra, giao cho Y Đồng. Y Đồng cầm lấy thẻ ngân hàng của anh, mỉm cười hài lòng. Mẹ vợ thấy thế mới chịu thôi.

Văn Bác thầm nhủ, bố mẹ sinh anh ra, nuôi nấng anh, cho anh đi học đại học, mất bao nhiêu tiền, chịu bao nhiêu là khổ cực, cho bố mẹ chút tiền mình kiếm được chẳng lẽ không được? Kể từ khi tốt nghiệp đến giờ, anh vẫn chưa báo đáp được gì cho bố mẹ. Mặc dù nói Y Đồng là vợ của mình nhưng có ấy cũng có lương, một tháng hơn tám nghìn tệ, có tiêu cũng chẳng hết, còn của anh được có hơn một nghìn tệ, vốn dĩ đã chẳng đáng bao nhiêu, dựa vào đâu mà đòi cầm hết chứ? Hơn nữa, đàn ông trong người mà không có tiền thì còn ra thể thống gì nữa? Đi tiếp khách thì biết làm thế nào? Làm thế nào mà quan hệ bạn bè? Làm thế nào giải quyết vấn đề.

Văn Bác vô cùng ân hận vì đã lấy vợ. Anh thầm nghĩ, nếu như anh có cơ hội được lựa chọn thì cả đời này anh có độc thân cũng không thêm cưới vợ, cùng lắm thì làm thầy tu là cùng chứ gì.

Bị vợ thu thẻ ngân hàng, anh thật sự không nuốt nổi ầm ức này, trong lòng vô cùng hậm hực. Bệnh của bố, bác sĩ đã chẩn đoán là loét dạ dày, nên ông vẫn đang nằm liệt giường, giờ tiền lương lại bị vợ giữ, anh phải làm sao đây? Ngày hôm sau đi làm, anh nhăn nhó mặt mày, vò đầu bứt tai nghĩ cách.

Lương Tuyết rất tinh ý, nhìn thấy Văn Bác mặt nhăn mày nhíu liền hỏi: “Văn Bác, anh làm sao thế? Sắc mặt khó coi quá, anh khó chịu ở đâu à?”

- Không sao, có thể là do không nghỉ ngơi tốt!
- Có phải anh lại ốm rồi không?
- Đầu có!
- Nếu như anh khó chịu ở đâu thì mau đi khám bác sĩ, đừng kéo dài thời gian!
- Thật sự không có việc gì mà!
- Đừng lừa em, em biết chắc chắn anh có gì khó nói, mau nói với em đi, nếu như anh tin em!
- Chuyện này...
- Đừng dài dòng nữa, mau nói em biết đi!

Lương Tuyết mở to đôi mắt sáng như sao chờ đợi Văn Bác, ánh mắt cô tràn đầy sự dịu dàng và quan tâm. Chỉ là đồng nghiệp mà Lương Tuyết còn quan tâm đến anh như vậy, thế mà vợ anh... Văn Bác cảm thấy xót xa như có ai xát muối vào ruột gan mình.

Ngập ngừng hồi lâu, anh nói: “Bố anh bị loét dạ dày, anh định gửi ít tiền về nhà cho bố chữa bệnh, nhưng tiền lại bị vợ giữ rồi, anh chỉ cảm hận bản thân mình vô dụng! Haiz...”

- Hà? Vợ anh cũng thật quá quắt! Đúng là không phải người mà, chẳng có lương tâm gì hết!
- Đúng thế, sớm muộn gì cô ấy cũng bị báo ứng!
- Văn Bác, đây là hai nghìn tệ, em mới nhận lương, anh cầm lấy, gửi về cho bố chữa bệnh đi, tuyệt đối không được kéo dài thời gian!
- Thế này... thế này thì không được!
- Không sao đâu, anh cứ cầm đi!
- Lương của em đâu có nhiều, anh cầm tiền rồi em biết làm thế nào?
- Đừng nói nhiều nữa, mau cầm tiền đi điều trị cho bố trai, tránh để lâu quá!

- Thế này...

- Haiz, em cho anh vay, sau này có tiền anh trả em là được rồi!

- Được, cảm ơn em!

Hai nghìn tệ của Lương Tuyết đúng là “một miếng khi đói bằng một gói khi no”. Anh hiện giờ rất cần tiền, bệnh tình của bố anh nghiêm trọng như vậy, làm con, trong lòng anh khó chịu lắm! Lúc khó khăn nhất Lương Tuyết đã chìa tay ra giúp đỡ khiến anh vô cùng cảm kích, vội vàng xin nghỉ rồi chuẩn bị về quê.

Ở công ty, Lương Tuyết rất quan tâm đến Văn Bác, Văn Bác cũng rất quan tâm đến Lương Tuyết. Lương Tuyết là một trong những đồng nghiệp thân thiết nhất của Văn Bác, hai người họ dường như chẳng có chuyện gì là không thể nói với nhau, cũng có thể coi Lương Tuyết như một hồng nhan tri kỷ của Văn Bác.

Tối hôm ấy, Văn Bác nhắn tin cho Y Đồng, nói mình phải về nhà thăm bố, sau đó tắt điện thoại. Anh không về nhà, ngay cả quần áo cũng không cầm mà mua vé tàu hỏa về quê luôn. Nếu không làm như vậy, anh e ngay đến nhà mình cũng không về nổi, do đó đành phải tiền trạm hậu tẩu, lòng thầm nhủ: đều do các người ép tôi ra nông nỗi này!

Đêm hôm ấy anh về đến quê. Bố anh đang nằm trên giường bệnh, đau đớn rên rỉ, mẹ anh đứng cạnh, buồn bã thờ dài, đôi lông mày nhíu chặt lại. Văn Bác lập tức đưa bố lên bệnh viện lớn ngay trong đêm, đó là bệnh viện tốt nhất của cả thành phố. Chẳng mấy chốc, anh đã làm xong thủ tục nhập viện cho bố...

Qua một tuần điều trị, bố anh đã đỡ hơn một chút, có thể ra viện. Hai mẹ con anh mừng lắm. Về đến nhà, anh thử thăm dò bố mẹ: “Bố mẹ à, con muốn ly hôn với vợ con!”

- Cái gì? Con muốn ly hôn? – Bố mẹ anh tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Bố à, mẹ à, bố mẹ không biết đấy thôi, những ngày tháng này con đã chịu đủ lắm rồi, thực sự không thể tiếp tục được nữa!

- Không được, bố không đồng ý! – Bố anh quát lên.

- Mẹ cũng không đồng ý! – Mẹ anh cũng nói.

- Tại sao ạ?

- Con à, bố mẹ khó khăn lắm mới cho con học lên đại học, trở thành người thành phố, lấy được vợ thành phố, an cư lập nghiệp ở trên đây. Bố mẹ được nở mày nở mặt với hàng xóm! Giờ con đòi ly hôn, như thế là làm mất mặt tổ tiên nhà mình, con có biết không hả? – Bố anh nói.

- Bố à, con thật sự chịu đựng đủ lắm rồi! Con không thể sống với cô ấy được nữa, cái gì cô ấy cũng ràng buộc con, ngay cả việc về đây thăm bố, cô ấy cũng không cho! – Văn Bác uất ức nói.

- Cho dù là thế cũng không được. Bố mẹ chẳng sống được bao lâu nữa, không cần con phải lo! – Bố tức tối nói.

- Con không thể chịu nổi con dâu của bố với mẹ cô ta nữa rồi! Đúng là không phải con người mà! Con chịu không nổi, con nhất định phải ly hôn! – Văn Bác muốn nhận được sự đồng tình và thấu hiểu của bố mẹ.

- Đồ khôn, mày định làm tao tức chết phải không? – Bố Văn Bác giận điên người, chưa nói hết câu đã ho sặc sụa.

- Bố à, bố đừng giận, bố từ từ nghe con nói đã!

- Mày là đồ nghịch tặc, bao thế hệ nhà ta làm gì có ai ly hôn, thế mà mày dám ly hôn à? Tao đánh gãy chân mày! – Bố Văn Bác tức đến đỏ mặt tía tai.

- Con à, con đừng ly hôn, mẹ xin con đấy, mẹ cầu xin con đấy! – Mẹ anh nói.

- Mẹ, mẹ đừng như vậy!

- Con nghe lời mẹ đi, đừng ly hôn có được không?

- Bố, mẹ, bố mẹ không biết con dâu của bố mẹ độc tài đến mức nào đâu. Lần trước con về thăm bố mẹ, cô ta sợ con cho bố mẹ tiền nên đã lục soát người con. Lần này con về đưa bố đi khám bệnh, cô ta còn thu thẻ ngân hàng của con, cô ta hoàn toàn không quan tâm gì đến bố mẹ, không hiểu thảo với bố mẹ, còn đối xử với con như vậy nữa... Thế là kiểu con dâu gì chứ? – Văn Bác nhăn nhó khổ sở.

- Mày không biết nhẫn nhịn hay sao hả con? – Bố Văn Bác than thở.

- Con thật sự không thể nhẫn nhịn nổi nữa. Bố mẹ sinh con, nuôi con đâu có dễ dàng, con không thể bất hiếu với bố mẹ được!

- Bố mẹ không cần con phải báo hiếu, cũng không cần con phải lo lắng, chỉ cần con có thể làm người thành phố thì bố mẹ có chết cũng yên lòng! – Mẹ nói.

- Mẹ ơi, mẹ đừng nói như vậy! Con làm sao có thể không lo lắng cho bố mẹ được? Con có cái ăn thì bố mẹ cũng có, nếu con không báo hiếu bố mẹ thì sét đánh chết con đi!

- Nếu con đã có hiếu với bố mẹ như vậy thì lần này hãy nghe lời mẹ! Đừng ly hôn có được không? Ở nông thôn, chuyện ly hôn chẳng về vang gì, mất mặt lắm con ạ! – Mẹ anh than thở.

Văn Bác không nói gì, trong lòng vô cùng khó chịu, anh gần như muốn bật khóc.

Bố Văn Bác thấy con trai không nói gì liền quát lên: “Nếu mày mà dám ly hôn, tao chết cho mày xem...” – Còn chưa nói hết câu, ông lại ho sù sụ.

Văn Bác sợ toát mồ hôi, chỉ lo bố mình có mệnh hệ gì, nếu vậy thì cả đời này anh chẳng thể yên lòng. Nghĩ vậy, anh đành đáp: “Thôi được rồi, con không ly hôn nữa!”

Vì bố mẹ không đồng ý nên Văn Bác đành phải tạm thời gác chuyện ly hôn sang một bên. Nhưng cứ nghĩ đến cuộc sống tương lai anh lại thấy chán nản.

Văn Bác ở nhà mấy ngày. Tình hình sức khỏe của bố anh đã có chuyển biến tốt, tạm thời không có nguy hiểm gì, mẹ anh vừa lo liệu việc nhà, chăm sóc chồng, vừa nuôi lợn và giặt quần áo thuê cho người ta, kiếm thêm chút tiền chăm lo gia đình. Trước khi bố Văn Bác nằm viện, ông làm việc ở công trường gần đó, giờ ông bị bệnh, không thể làm việc nặng được nữa, mẹ anh đành phải kham nhiều việc hơn để kiếm tiền nuôi gia đình.

Bố đã khỏe hơn, Văn Bác cũng phải về đi làm. Bố mẹ anh liền giục anh về, sợ ảnh hưởng đến công việc của anh, vì thế, Văn Bác đành phải về nhà.

Sau mấy tiếng đồng hồ ngồi tàu, anh về đến nhà đã là tám giờ tối. Về đến nơi, anh không thấy vợ mình ở nhà, không cần hỏi Văn Bác cũng biết là vợ ở bên nhà mẹ đẻ. Văn Bác thăm nghĩ, cô không có nhà cũng tốt, tránh được phiền phức, anh cũng đang cần yên tĩnh.

Anh vô cùng mệt mỏi, bắt đầu tắm rửa, thay quần áo, chuẩn bị đồ ăn. Làm xong mọi việc, anh định gọi điện báo với bố mẹ đã về nhà bình an. Vừa mới mở máy, một núi tin nhắn của Y Đồng đã liên tục đổ đến, chất đầy trong hộp thư của anh. Nội dung về cơ bản vẫn là chửi bới và sỉ nhục anh, chất vấn anh tại sao không chào hỏi rồi mới đi. Văn Bác đọc từng tin một, tức muốn xì khói.

Anh còn chưa đọc xong đã nhận được điện thoại của Y Đồng, cô mở miệng là chửi bới: “Anh chết ở đâu rồi hả? Bao nhiêu ngày mà không về nhà?”

- Sao cô cứ mở miệng ra là mắng nhiếc người khác thế hả?

- Anh đáng chửi. Mấy ngày này anh đi hú hí với con nào hả?

- Tôi về nhà đưa bố đi trị bệnh!

- Xì, có chúa mới biết anh đã làm cái gì! Tại sao chưa chào hỏi mà anh đã đi thế hả?

- Chẳng phải tôi đã nhắn tin cho cô rồi sao?

- Thế tại sao không bàn bạc với tôi trước?

- Tôi mà bàn bạc với cô, liệu cô có cho tôi đi không?

- Giờ anh đang ở đâu?

- Tôi về rồi!

- Anh còn biết đường về à? Tôi tưởng anh chết đường chết chợ rồi chứ?

- Không nói với cô nữa, tôi phải nghỉ ngơi!

Văn Bác liền cúp điện thoại. Y Đồng lại gọi đến nhưng Văn Bác nhất quyết không nghe. Anh tắt máy luôn. Không nghe thì đầu óc đỡ mệt.

Nửa đêm, Văn Bác đang ngủ ngon thì đột nhiên cửa mở, Y Đồng hung hỏ lao vào. Cô chẳng nói chẳng rằng, giật phăng cái chăn ra rồi lao bỏ vào chồng. Văn Bác trợn mắt quát: “Cô đừng bắt nạt người khác thái quá!”

Y Đồng vẫn không chịu bỏ qua, hai người lại bắt đầu cãi nhau, Văn Bác rất mệt mỏi, thấy Y Đồng cứ đánh mình tới tấp liền với lấy áo rồi lao ra cửa, bỏ lại Y Đồng với tiếng chửi bới và bát đĩa mà cô ném ra.

Ra khỏi cửa rồi, Văn Bác chẳng biết nên đi đâu. Anh đi lang thang trên đường, trái tim như tan nát, nhớ lại những ngày tháng sau khi kết hôn chẳng khác gì ác mộng. Người ta nói hôn nhân là mật ngọt, là hạnh phúc, nhưng với anh, hôn nhân thật đáng sợ.

Đang nghĩ ngợi mông lung thì đột nhiên anh nhìn thấy một cái bóng quen thuộc trước mặt, nhìn kỹ hóa ra là Lương Tuyết. Anh còn chưa kịp mở miệng thì Lương Tuyết đã lên tiếng: “Văn Bác, anh về khi nào vậy?”

- Anh mới về hôm nay. Sao em còn chưa về nghỉ?

- Em qua nhà người bạn có chút việc nên về muộn. Sao anh cũng chưa về nghỉ thế?
- Anh ra ngoài đi dạo một chút, không ngủ được!
- Thế à? Nhìn sắc mặt anh không được tốt, có phải lại cãi nhau với vợ không?

Văn Bác cười như mếu, không trả lời thẳng vào câu hỏi nhưng Lương Tuyết đã đoán ra. Cô thờ dài: “Văn Bác à, anh sống khổ sở thật đấy!”

- Anh còn khó chịu hơn là chết đấy!
- Em khuyên anh cứ ly hôn đi, ly hôn càng sớm càng tốt!
- Anh đang cân nhắc, đang tranh thủ thoát khỏi cô ta càng sớm càng tốt!
- Đi thôi, em mời anh đi uống cà phê nhé!
- Không, không, để anh mời em!
- Em biết giờ anh đang khó khăn, cứ để em mời!

Lương Tuyết một mực đòi mời Văn Bác uống cà phê, Văn Bác đành phải nhận lời. Hai người vào một quán cà phê tên là Lam Thuần, vừa uống vừa nói chuyện. Thường ngày, Văn Bác và Lương Tuyết đều nói chuyện trên công ty chứ anh nào dám gặp gỡ riêng tư với người khác phái. Y Đồng cực kỳ nhạy cảm, nếu bị cô phát hiện thì chỉ có chết. Y Đồng không chịu được cảnh Văn Bác đi với bất kỳ người con gái nào khác, đó là yêu cầu của cô.

Hai người ngồi xuống bàn, Lương Tuyết liền hỏi Văn Bác về tình hình của bố anh. Văn Bác nói với cô rằng bố anh đã khỏe hơn rồi cảm ơn cô đã quan tâm và giúp đỡ mình. Văn Bác hỏi Lương Tuyết liệu có cơ hội làm lại với bạn trai không. Lương Tuyết nói: “Tất cả đã kết thúc rồi, hiện giờ một mình cũng rất ổn. Ít nhất cảm giác rất thoải mái.” Sau đó hai người lại nói chuyện công việc và những phiền phức trong cuộc sống. Lương Tuyết liên tục phải khơi thông tư tưởng cho Văn Bác, bảo anh phải nghỉ thoáng một chút, đừng bận tâm mấy chuyện vớ vẩn, ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc, dù gì sức khỏe cũng vẫn quan trọng nhất.

Văn Bác nói chuyện với Lương Tuyết một lúc, thấy tâm trạng đã thoải mái hơn nhiều. Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên có một người xông vào, Văn Bác chưa kịp nhìn rõ là ai thì đã lãnh trọn mấy cú đấm mạnh như búa bổ vào ngực. Lúc này anh mới nhận ra, người ấy không phải ai khác mà chính là vợ anh, Y Đồng.

Y Đồng phẫn uất, mở miệng ra là mắng chửi: “Nửa đêm nửa hôm anh không ngủ, hóa ra là chạy ra đây để hẹn hò với con khốn này!”

- Đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, cô đừng nghĩ bậy bạ!
- Nửa đêm nửa hôm anh không về nhà mà ở với người đàn bà khác để làm gì?
- Cô hiểu nhầm rồi, bọn tôi chẳng có gì hết!
- Anh tưởng tôi mù à? Càng lúc anh càng quá quắt!
- Chúng tôi hoàn toàn trong sáng, chỉ là đồng nghiệp thôi! – Thấy Y Đồng vẫn chưa chịu buông tha, Lương Tuyết đành phải giải vây.
- Cô thật là đồ mặt dày! Tôi chưa từng thấy kẻ nào đê tiện như cô đâu, nửa đêm nửa hôm quyến rũ chồng người khác ra ngoài – Y Đồng chỉ thẳng vào mặt Lương Tuyết mà mắng.
- Văn Bác, xin lỗi nhé, đã để cho vợ anh hiểu nhầm. Em đi trước đây! – Lương Tuyết có chút ngại ngùng.

Y Đồng vẫn kéo lấy áo của Văn Bác không chịu buông tha, hai người cãi nhau mỗi lúc một gay gắt. Văn Bác không thể hiểu nổi mình chỉ đi uống cà phê với đồng nghiệp thôi, lẽ nào giữa đồng nghiệp với nhau mà không thể ngồi uống một cốc cà phê sao? Hơn nữa, pháp luật đâu có quy định đàn ông sau khi kết hôn không thể đi uống cà phê với đồng nghiệp nữ? Rõ ràng Y Đồng còn độc tài hơn cả Viên Thế Khải[1].

[1] Một đại thần cuối đời nhà Thanh và là nhà chính trị đầu thời Trung Hoa dân quốc.

Văn Bác vì cãi nhau với vợ nên muốn ra ngoài tĩnh tâm lại, tình cờ gặp đồng nghiệp rồi nhân tiện vào quán uống cốc cà phê, thật chẳng ngờ lại khiến vợ càng thêm hiểu nhầm, đúng là ngoài sức tưởng tượng! Điều kỳ lạ là làm sao Y Đồng biết anh ở đây? Lẽ nào cô biết xem bói? Hay là theo dõi mình?

Văn Bác có nằm mơ cũng chẳng ngờ khi anh và Lương Tuyết vừa mới bước chân vào quán cà phê đã bị một người ngồi trong quán nhìn thấy. Người này lập tức gọi điện cho Y Đồng. Người này chẳng phải ai khác mà chính là bạn thân của Y Đồng, Ngô Liễu. Ngô Liễu cũng hẹn hò với một đàn ông khác ở quán cà phê này, chồng cô không có nhà, thường xuyên đi công tác nên cô cũng đi tìm ai đó để giết thời gian. Cứ ở nhà suốt, một mình trong căn phòng trống không thì quá sức tẻ nhạt, cô thực sự không chịu nổi.

Khi Ngô Liễu phát hiện ra Văn Bác và Lương Tuyết, cô liền gọi điện cho Y Đồng rồi lặng lẽ bỏ đi, tránh để Văn Bác phát hiện ra rằng chính mình là người mách tội anh ta. Điều quan trọng hơn là để tránh bị Y Đồng và Văn Bác phát hiện ra mình có quan hệ vụng trộm với một người đàn ông khác.

Văn Bác không muốn cãi nhau với Y Đồng nên bỏ về nhà trước. Y Đồng không về nhà, chắc là về nhà mẹ đẻ rồi. Văn Bác cũng chẳng muốn nghĩ nhiều làm gì, vợ không về nhà thì anh càng được yên tĩnh.

Về đến nhà, đầu óc Văn Bác quay mòng mòng. Anh thậm chí chẳng buồn tắm rửa mà đi thẳng vào phòng ngủ. Không có vợ ở nhà, anh càng thấy nhẹ nhõm, chẳng có ai quấy rầy, ngủ một mạch đến sáng, cứ như thể được quay trở lại những ngày tháng trước khi lấy vợ vậy.

Sáng hôm sau đi làm, vừa gặp anh, Lương Tuyết đã quan tâm hỏi: “Tối qua anh không sao chứ?”

Văn Bác nói: “Không sao, em đừng lo!”

- Thế thì tốt! Em chỉ sợ to chuyện!

- Không đâu!

- Em về rồi mà cứ nom nớp trong lòng, chỉ sợ làm ảnh hưởng đến anh!

- Anh đã quen rồi, thật đấy!

- Haiz, thật không ngờ anh lại có một người vợ như vậy!

- Có thể là do anh quá hồ đồ, quá vội vàng!

- Đúng thế, đáng lẽ hồi đầu anh phải tìm hiểu cho kỹ chứ! Những ngày tháng sau này biết sống thế nào đây?

- Bút sa gà chết mà, sai một lần rồi khó quay đầu lại!

- Anh với chị ta không nói chuyện cho rõ ràng sao? Anh có thể nói chuyện với chị ta một cách thẳng thắn để xóa bỏ sự hoài nghi trong lòng chị ta.

Văn Bác cười như mỉa. Những chuyện thế này có phải một, hai lần đâu, đã cãi nhau đến hàng trăm lần rồi nhưng có chút tác dụng nào đâu. Có giải thích thêm nữa cũng chỉ phí công, Y Đồng sẽ không bao giờ tin.

Chiều tan sở, về đến nhà, Văn Bác thấy nhà vẫn tắt đèn tối om, rõ ràng là Y Đồng vẫn chưa về. Anh liền ra chợ mua ít thức ăn để làm bữa tối. Vừa ăn được mấy miếng thì cửa nhà mở ra, vợ và mẹ vợ anh hùng hổ xông vào, theo sau là bố vợ, em vợ. Xem ra lại có chuyện chẳng lành rồi, chắc chắn là đến để hỏi tội anh đây mà. Các dây thần kinh của anh đột nhiên căng ra như dây đàn.

Văn Bác còn chưa kịp mở miệng thì bàn ăn đã bị hất tung lên bởi bà mẹ vợ. Bà ra sức chửi mắng: “Mày là đồ khốn nạn, dám chơi bời với đàn bà ở bên ngoài. Chẳng phải tao đã cảnh cáo mày rồi sao? Rốt cuộc mày có trí óc không hả?”

- Mẹ à, mẹ đứng có mắng người khác như thế! Dù gì mẹ cũng phải tìm hiểu cho rõ sự thực rồi hãy nói!

- Sự thực á? Y Đồng nhà ta đã bắt được tận tay rồi mà mày vẫn còn chối à?

- Đó chỉ là hiểu nhầm, hoàn toàn chẳng có gì hết, là Y Đồng đa nghi thôi!

- Hiểu nhầm? Hiểu nhầm cái đầu mày ấy, làm gì lắm hiểu nhầm thế hả?

- Xin mẹ nói chuyện lịch sự một chút, dù gì mẹ cũng là người trí thức.

- A, mày dám giáo huấn tao à? Tao nói cho mày biết, mày đừng có “trứng khôn hơn vịt”!

- Văn Bác, con mau nói rõ sự tình, giải thích cho mẹ con biết đi! – Bố vợ Văn Bác nói.

- Giải thích á? Còn gì mà giải thích? Con gái ông chính mắt nhìn thấy, còn giải thích gì nữa? Tôi thấy lão già như ông đầu óc mù mịt hết cả rồi! – Mẹ vợ lớn tiếng quát.

- Mẹ, có gì từ từ nói, bố nói cũng có lý mà! – Hoàng Thanh cũng lên tiếng.

- Cảm ơn, oắt con, đây không phải việc của con!

Hoàng Thanh lè lưỡi không dám nói gì nữa. Mẹ Y Đồng hùng hống hổ hổ, Văn Bác thấy mình có lý cũng chẳng nói lại được, anh thối thu, hèn hèn không sợ thiệt thòi trước mặt, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Đúng rồi, cứ làm thế đi!

Anh nói: “Thôi được rồi, mọi người đợi ở đây, con gọi cô ấy đến đối chất!”

Nói rồi anh cầm điện thoại, ấn đại vài cái rồi giả bộ như đang gọi điện, sau đó kêu tín hiệu không tốt rồi vừa nói vừa đi ra ngoài. Mẹ con Y Đồng tưởng anh đang gọi điện nên không nói gì. Vừa ra đến cửa, Văn Bác đã chuồn thẳng một mạch. Anh chạy vào xuống lầu rồi chặn một chiếc taxi. Lên taxi, anh nhanh tay tháo pin ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến cổng công ty, chuẩn bị xuống xe, anh mới phát hiện ra lúc đi vội vàng nên chẳng kịp lấy ví tiền, lần này biết làm sao? Đúng là quá ư thê thảm! Chẳng còn cách nào khác, Văn Bác đành phải gọi điện cho Lương Tuyết đến giúp đỡ. Lát sau, Lương Tuyết đến, đưa cho anh hai trăm tệ trả tiền taxi, số còn thừa bảo anh giữ lại mà dùng.

Vào văn phòng, Lương Tuyết liền hỏi: “Anh định làm thế nào?”

Văn Bác nói: “Anh ngủ lại văn phòng một đêm, ngày mai nghĩ cách sau!”

- Văn phòng cũng không an toàn, chắc chắn chị ta sẽ tìm đến!
- Đúng thế, em không nói thì anh quên mất đấy! Chắc chắn cô ta sẽ đến công ty tìm anh!
- Anh còn bạn bè nào khác không?
- Có, Trương Tân, bạn học đại học của anh, chỉ có điều cậu ấy có vợ con rồi, đến làm phiền cậu ấy thế này thì ngại lắm!
- Thế thì phải làm sao?
- Thôi bỏ đi, anh ở khách sạn vậy! Ngủ tạm một đêm, mai chuồn về lấy ví tiền!

Thực ra trong ví của anh cũng chẳng có bao nhiêu tiền, thẻ ngân hàng đã ở trong tay vợ anh rồi, cô kiểm soát quá gắt gao nên trong ví anh cũng chỉ có mấy chục tệ tiền tiêu vặt thôi.

- Anh định ở ngoài bao lâu?
- Anh định ra ở ngoài một thời gian, cô ta khủng khiếp quá!
- Em thấy ở khách sạn đắt lắm, hay là anh ở tạm nhà em vài ngày, bố mẹ em đều không có nhà, họ đến Quế Lâm du lịch rồi!
- Thế có tiện không?
- Tiện, bố mẹ em đi Quế Lâm du lịch xong còn đến Đại Lý ở Vân Nam, chắc phải mười đến mười lăm ngày sau mới về!
- Được, cảm ơn em!
- Không cần khách sáo, đồng nghiệp với nhau, giúp đỡ nhau là việc nên làm! Hơn nữa chuyện này cũng tại em một phần, em rất áy náy!

Không liên quan đến em, đều tại anh không giải quyết ổn thỏa!

- Đi thôi, đừng nói nữa, về đi!

Văn Bác và Lương Tuyết vừa lên xe đi thì hai mẹ con Y Đồng đến, thật là nguy hiểm! Cũng may Văn Bác và Lương Tuyết đi sớm một bước, chỉ chậm một bước thôi là hậu quả thật khó lường!

Chẳng mấy chốc, Văn Bác và Lương Tuyết đã về đến nhà cô. Nhà Lương Tuyết nằm ở trung tâm thành phố, trong một khu đô thị cao cấp, môi trường hết sức trong lành. Nhà có ba gian, trong phòng khách có treo mấy bức tranh chữ nổi tiếng của danh nhân, có “Lan Đình Tự” của Vương Hi Chi, còn có “Bôn Mã Đồ” của Từ Bì Hồng, “Vạn Sơn Hồng Biên” của Lí Khả Nhiễm. Đương nhiên, đây đều là tác phẩm chép lại, mặc dù không phải là bản gốc nhưng lại mang đến cho người ta không khí văn hóa, cảm giác rất tao nhã.

Đây là lần đầu tiên Văn Bác đến nhà Lương Tuyết. Anh rất rụt rè, có vẻ không tự nhiên. Lương Tuyết dịu dàng nói: “Lát nữa anh đi tắm, em làm gì đó cho anh ăn nhé!”

Văn Bác vội vàng nói: “Không cần đâu, không phải phiền phức thế đâu”

Lương Tuyết bảo: “Không sao, tối nay anh ngủ phòng em, em ngủ ở phòng bố mẹ em!”

Văn Bác đang tắm thì Lương Tuyết nói vọng vào: “Đây là quần áo của bố em, anh mặc tạm đi, em đặt ở đây nhé!”

- Ừ, cảm ơn em!

Văn Bác tắm xong, mặc quần áo rồi đi ra. Lương Tuyết đang chuẩn bị đồ ăn. Văn Bác hỏi cô: “Em làm gì thế?”

Lương Tuyết nói: “Com rang thập cẩm, anh làm thử bao giờ chưa?”

- Chưa, anh không biết làm, nhưng đã ăn ở nhà hàng rồi!
- Thế để em dạy anh, ha ha!

- Được, cảm ơn em!

- Thực ra làm cơm rang thập cẩm rất đơn giản, đầu tiên cần chuẩn bị một số nguyên liệu: hai quả trứng gà, nửa củ hành tây, ba cái xúc xích cua, một phần tư củ cải, bao nhiêu cơm thì tùy. Bước thứ nhất: đập trứng vào chảo. Bước hai, đổ hành vào chảo, dùng mỡ rán trứng để xào hành. Bước ba, cho xúc xích cua vào. Bước bốn: củ cải, trứng gà đổ vào xào lẫn, sau đó đổ cơm vào. Bước năm: nêm nếm chút gia vị, sau đó cho chút xì dầu vào. Bước sáu: bắc bếp, phi hành cho thơm rồi rắc lên trên cho mùi bị thêm thơm ngon.

Một lát sau, món cơm rang thập cẩm đã “ra lò”. Văn Bác không khỏi trầm trồ: “Thơm quá!”

- Nào, ngồi xuống ăn thôi!

Văn Bác nếm thử một miếng, mùi vị rất ngon. Anh tấm tắc: “Tài nghệ nấu ăn của em tuyệt thật!”

- Thực ra lần này là do vợ, nếu em có thời gian thì sẽ ngon hơn đây!

Chỉ một bữa cơm đơn giản mà Lương Tuyết đã khiến nó trở nên có ý nghĩa đến vậy. Văn Bác cảm thấy vô cùng ấm áp, nếu vợ mình mà dịu dàng và quan tâm, thấu tình đạt lý như Lương Tuyết thì tốt biết mấy!

Cuộc sống là như vậy, cứ luôn làm cho người khác phải hối tiếc. Bạn thích một người nhưng chưa chắc người ấy sẽ ở bên bạn. Nhưng người mà bạn không thích rất có thể lại là người sống chung dưới mái nhà với bạn.

Văn Bác ăn xong, ngồi nói chuyện với Lương Tuyết một lúc, sau đó mới về phòng cô ngủ. Văn Bác nằm trên giường của Lương Tuyết, đầu óc rối như tơ vò, không sao bình tĩnh lại được. So sánh Y Đồng với Lương Tuyết càng khiến cho anh hạ quyết tâm phải ly hôn.

Ngày hôm sau đi làm, Văn Bác nom nớp lo sợ, chỉ sợ Y Đồng lại đến công ty làm loạn. Nhưng lạ là cả ngày hôm ấy chẳng xảy ra chuyện gì. Văn Bác không dám mở máy, anh chỉ sợ Y Đồng có thể nhắn tin bất cứ lúc nào. Đến tầm trưa, anh thăm lên về nhà, cầm theo hai bộ quần áo sạch để thay.

Chuyện đã đến nước này, hai người họ lại bắt đầu chiến tranh lạnh. Văn Bác ở nhà Lương Tuyết mấy hôm, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Tối ngày thứ sáu, anh dùng điện thoại công ty gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe của bố mẹ, anh thực sự rất lo cho bệnh tình của bố.

Điện thoại vừa kết nối, mẹ anh đã hỏi: “Con à, mấy hôm nay con đi đâu thế hả? Làm mẹ lo chết đi được!”

- Sao thế mẹ? - Văn Bác nóng ruột hỏi.

- Y Đồng với mẹ nó gọi điện đến, nó là con mắt tích, báo bố mẹ lên tìm con!

- Sao họ lại làm vậy?

- Con mau về đi, đừng cãi nhau nữa! Nếu con không về, sức khỏe của bố đã kém như vậy, chỉ sợ nhờ ông ấy nổi giận, hôm nào đó lại... Con phải thương hai cái thân già này, mau đi nhận lỗi với Y Đồng đi!

- Mẹ, mẹ đừng nói nữa, bây giờ con về nhà ngay, bố mẹ cứ yên tâm, hãy giữ gìn sức khỏe.

- Thế thì tốt, mau về đi con!

Văn Bác hứa với mẹ sẽ về nhà, anh không dám tưởng tượng nếu vì chuyện này mà bệnh tình của bố thêm nghiêm trọng, hoặc sức khỏe lại có vấn đề thì anh sẽ ân hận thế nào trong cả phần đời còn lại. Bố mẹ anh đến giờ vẫn chưa được hưởng phúc, anh đâu thể thêm gánh nặng cho họ.

Văn Bác nói rõ tình hình gia đình cho Lương Tuyết nghe rồi trở về nhà. Tối đó, để lấy lòng Y Đồng, anh đã mua một bó hồng tươi thắm. Phụ nữ đều thích hoa, đặc biệt là hoa hồng, chỉ có thứ vũ khí này mới có thể đánh bại được họ.

Văn Bác nhắn tin cho Y Đồng, bảo cô rằng mình đã về, sau đó anh vừa dọn dẹp nhà cửa vừa đợi Y Đồng về.

Một tiếng sau, Y Đồng về nhà. Văn Bác lập tức bỏ cây lau nhà trong tay xuống, cầm bó hoa a, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói:

- Bà xã, em về rồi à? Tặng em này!

- Anh còn mặt mũi nào mà quay về hả? – Y Đồng khinh khỉnh đáp.

- Bà xã à, anh xin lỗi, anh sai rồi, em đừng giận nữa.

- Anh chớ có làm bộ làm tịch nữa, mấy ngày nay anh chơi bời ở bên ngoài, *happy* lắm nhì?

- Chẳng phải anh về xin lỗi em đây sao?

- Tôi thật sự muốn đá anh ra khỏi cửa!

- Anh đáng chết, anh đáng chết! Chỉ cần em bớt giận thì em muốn phạt anh thế nào cũng được!
- Được, tôi phạt anh chui gầm bàn ba lần!
- Bà xã à, em đâu cần phải giày vò chồng em như thế chứ?
- Anh còn biết rằng anh là chồng à? Chẳng có chút nhân tính nào cả!
- Thôi được rồi, được rồi, bà xã à, anh nhận sai mà, thế đã được chưa?
- Được, lần này tôi tha cho anh, cho anh thêm một cơ hội nữa!

Văn Bác vội vàng gạt đầu. Giờ chỉ có thể làm như vậy, chẳng còn cách nào khác. Nếu càng làm lớn chuyện thì càng không có lợi cho bố mẹ anh. Vì bố mẹ, anh chỉ còn biết nhẫn nhịn.

Tối hôm ấy Văn Bác tận tụy, ân cần với vợ, phục vụ bà xã ăn cơm, đi tắm, lúc đi ngủ còn mát xa, rửa chân cho vợ. Nói chung là cực kỳ nhiệt tình.

Tâm trạng của Y Đồng có vẻ cũng không tồi, cô nói trong điện thoại với mẹ:

- Mẹ à, mẹ yên tâm, con đã hàng phục anh ấy rồi... chuyện đấy còn phải nói sao? Anh ấy có mọc cánh cũng chẳng thoát khỏi tay con đâu! Anh ấy á, đã xin lỗi, nhận sai với con rồi, ngoan ngoãn chẳng khác gì một con cún, ha ha ha... Loại đàn ông này mà không kiểm soát anh ta thì anh ta có bay lên tận trời ấy, đúng là chẳng biết trời cao đất dày...

Văn Bác nghe vậy nghiêng răng trèo trẹo, chửi thầm trong lòng:

- Mẹ kiếp, đợi ông phát tài rồi, có tiền rồi ông sẽ xử lí mày!

Nửa đêm yên tĩnh, Văn Bác và Y Đồng lại quán lấy nhau.

Vợ chồng có cãi nhau thế nào đi chăng nữa cũng không thể thiếu “chuyện ấy”. Mặc dù Văn Bác không muốn nhưng vẫn giả bộ hào hứng. Giờ anh đã hoàn toàn chẳng còn cảm giác với Y Đồng nữa rồi, dù cô vẫn còn xinh đẹp và cực kỳ gợi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sau khi quan hệ giữa hai vợ chồng được hòa giải, bố mẹ Văn Bác rất vui mừng, bệnh tình của bố anh cũng hồi phục nhanh chóng, sức khỏe đã khá hơn nhiều. Con người gặp chuyện vui thì tinh thần sẽ sáng khoái, hai ông bà định có thời gian sẽ lên thăm con trai. Văn Bác cũng muốn đón bố mẹ lên ở để để bề phụng dưỡng.

Y Đồng nghe thấy Văn Bác nói bố mẹ anh chuẩn bị lên liền nói: “Lên làm gì? Xa như vậy còn lên. Anh chưa được chết mệt à?”

Văn Bác bảo: “Em nói gì vậy? Bố mẹ lớn tuổi rồi, lên đây anh để bề tận hiếu.”

Hai tuần sau, bố mẹ anh lên. Hôm ấy, Văn Bác sát giờ về thì được thông báo phải ở lại họp, nhất thời không thể về trước được, anh liền gọi điện báo Y Đồng đến ga tàu đón bố mẹ, sau đó tắt máy vào họp.

Văn Bác họp xong đã hơn tám giờ, anh vội vàng về nhà nhưng không gặp bố mẹ, vợ anh cũng không có ở nhà. Anh còn tưởng bố mẹ đi chuyển tàu muộn hơn, liền gọi điện hỏi Y Đồng: “Bà xã à, em đã đón được bố mẹ chưa?”

- Em không đi, đang ở nhà chơi bài với mẹ!
- Cái gì? Em không đi đón bố mẹ à?

Nghe thấy vợ không đi đón bố mẹ mình, con giận trong lòng Văn Bác trào lên.

Văn Bác vội vàng chạy đến nhà ga, từ xa đã nhìn thấy bố mẹ mình đang đứng ở bên đường, bên cạnh là hai bao tải to, trông rất tội nghiệp. Nghĩ đến việc vợ mình ham chơi, không đi đón bố mẹ, anh lại tức điên người. Người đàn bà này thực chẳng có chút lương tâm nào cả, nói thế nào thì nói, đây là bố mẹ anh, là bố mẹ chồng của cô ta chứ có phải người ngoài đâu.

Văn Bác chạy đến, dìu bố mẹ lên, áy náy nói: “Bố mẹ, con đáng chết, con đến muộn vì có chút chuyện gấp, đã để bố mẹ chờ lâu!”

Nhìn thấy con trai, bố mẹ vui lắm. Bố anh nói: “Không sao, chỉ sợ nhờ việc của con thôi!”

- Không sao ạ! Bố, mẹ, sao bố mẹ mang nhiều đồ thế? Một người ra!

- Đây đều là cây nhà lá vườn, mang đến cho con ăn, cũng là để Y Đồng thưởng thức đặc sản quê mình!

- Bố, mẹ, lần này bố mẹ lên chơi, con nhất định phải đưa bố mẹ đi thăm thú đây đó!

- Không cần đâu, bố mẹ chỉ đến thăm con thôi, đi đây đó lại tốn tiền! – Mẹ nói.

- Chúng ta về nhà trước đã! – Nói rồi Văn Bác bắt một chiếc taxi, dìu bố mẹ vào xe rồi chất hành lý vào trong cốp.

Về đến nhà, bố mẹ anh hỏi: “Y Đồng đâu rồi?”

- Dạ, Y Đồng hôm nay có việc bên nhà mẹ đẻ ạ!

Bố mẹ anh mở bao tải ra, lấy ra nào là khoai lang, nào là lạc, trứng gà, còn cả chân giò muối nữa. Mẹ anh nói: “Đây toàn là những thứ con thích ăn, mẹ đã làm sạch rồi, khi nào ăn con chỉ cần lấy ra nấu là xong.”

- Mẹ, mẹ đẻ ở nhà mà ăn, mang từ xa đến đây nặng lắm!

- Mẹ muốn con ăn nhiều hơn một chút. À phải rồi, những thứ này con để vào tủ lạnh đi! – Mẹ đưa trứng gà với chân giò muối cho Văn Bác cất vào tủ lạnh.

- Bố, mẹ, con làm chút gì cho bố mẹ ăn nhé!

- Con à, để mẹ làm cho!

- Không, mẹ cứ nghỉ ngơi đi, để con làm, con biết làm mà!

- Thế hai mẹ con mình nấu ít mì đi, bố con thích ăn mì lắm!

- Vâng ạ!

Hai mẹ con Văn Bác nấu nướng trong bếp còn bố anh ngồi ngoài phòng khách, cúi đầu hút thuốc. Ông trầm ngâm như đang nghĩ ngợi điều gì. Một lát sau, mì đã nấu xong, trong bát mì còn có thêm mấy quả trứng. Hai mẹ con Văn Bác vừa ăn vừa nói chuyện, vô cùng vui vẻ.

- Mẹ ơi, chị với em gái con vẫn khỏe chứ ạ? Chị con có hay về thăm bố mẹ không ạ? – Văn Bác hỏi.

Văn Bác có một chị gái hơn anh hai tuổi, đã lấy chồng và chuyển đến ở vùng khác với chồng. Dưới anh còn có một cô em gái, năm nay mới 19 tuổi, đang học cấp ba.

- Haiz, chị con kể từ ngày tới Bắc Kinh đã về thăm nhà lần nào đâu. Bố mẹ rất lo cho nó, không biết giờ nó thế nào rồi? – Mẹ anh thờ dài nói.

- Em con học hành vẫn ổn chứ mẹ?

- Nó năm nay phải thi đại học rồi, cũng chẳng biết thế nào. Nó ở nội trú trong trường, hai tháng mới về nhà một lần. Bố con bị bệnh mà mẹ có dám nói cho nó biết đâu, sợ làm nó phân tâm!

Hai mẹ con Văn Bác tâm sự đến tận khuya mới đi nghỉ. Hai mẹ con anh có rất nhiều chuyện muốn nói.

Ngày hôm sau, Văn Bác vốn định xin nghỉ để dẫn bố mẹ đi thăm thành phố, nhưng công ty đang nhiều việc, không nghỉ được. Anh đành phải đi làm. Trước khi đi, anh dặn bố mẹ ở nhà nghỉ ngơi một ngày, tối anh sẽ về. Văn Bác đi rồi, bố mẹ anh bắt đầu thu dọn phòng ở.

Chiều đến, Văn Bác đi làm về, thấy cửa khóa, vào nhà chẳng thấy bố mẹ đâu, hỏi người trong khu cũng không ai biết. Anh hoảng hốt, không biết bố mẹ đi đâu? Sốt ruột như kiến trên chảo nóng, đứng ngồi không yên, anh hoảng hốt gọi cho Y Đồng, hỏi cô: “Hôm nay em có về nhà không?”

Y Đồng nói: “Sáng nay em có về lấy mấy bộ quần áo.”

- Thế em có gặp bố mẹ anh không?

- Có gặp.

- Giờ anh đang ở nhà, sao không thấy bố mẹ anh đâu cả? Em có biết bố mẹ đi đâu không?

- Em không biết.

- Lúc em đi bố mẹ còn ở nhà không?
- Lúc em đi, em thấy bố mẹ ở đấy, em bảo họ xuống dưới ghế dài ở dưới khu ngồi một lát, sau đó không gặp họ mà đi luôn.
- Hả, cô... cô...
- Chuyện này không thể trách em được, em sợ họ làm bẩn sàn nhà nên bảo họ xuống dưới ngồi một lát, ai mà biết sau đó họ đi đâu chứ?
- Con tiện nhân này, hóa ra chính cô đã đuổi bố mẹ tôi đi. Tôi về sẽ cho cô một trận!

Văn Bác định gọi điện về nhà, hỏi xem bố mẹ có ở nhà không thì đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông, là bố mẹ anh gọi đến. Anh hoảng hốt hỏi: “Bố mẹ đã về nhà rồi à?”

- Ừ, con à, bố mẹ thấy con bận rộn quá nên về luôn. Lúc đi gấp gấp nên không kịp nói với con một tiếng! Mẹ từ tốn nói.
- Mẹ à, có phải Y Đồng đuổi bố mẹ đi không? – Văn Bác tức tối hỏi.
- Không phải đâu, nó rất tốt với bố mẹ.
- Con à, con đừng hiểu nhầm nó, là bố mẹ thấy con bận quá, sợ làm nhờ việc của con nên mới về.

Văn Bác đang chuẩn bị lên gác thì phát hiện ra thùng rác ở dưới tầng toàn là lạc với khoai lang, không cần hỏi anh cũng biết chắc chắn là Y Đồng đã ném hết những thứ bố mẹ anh mang lên vào thùng rác. Anh quay về phòng kiểm tra, quả nhiên những thứ bố mẹ anh mang lên không còn gì. Văn Bác tức điên lên.

Đúng lúc ấy thì Y Đồng về. Anh lạnh lùng hỏi: “Đồ ăn bố mẹ tôi mang lên, cô vứt hết đi phải không?”

- Đúng thế, bản thủ thế, để trong nhà làm gì?
- Bố mẹ tôi vất vả, từ xa xôi mang đến đây, thế mà cô nở lòng vứt đi à?
- Ở siêu thị đây, cần gì mấy thứ thối nát ấy? Toàn là bùn!
- Được, mấy thứ ấy cô có thể ném đi, nhưng tại sao cô dám đuổi bố mẹ tôi?
- Tôi đâu có đuổi, tôi chỉ bảo họ xuống ghế dưới nhà ngồi một lát...

“Bốp”, một cái bạt tai giáng thẳng vào mặt Y Đồng.

Y Đồng kinh ngạc, tay ôm lấy mặt, bật khóc: “Anh dám đánh tôi à?”

- Tôi không chỉ dám đánh cô mà còn muốn giết chết cô đấy, đồ tiện nhân! Tôi chưa từng thấy ai không có lương tâm như cô! - Văn Bác gầm lên, một cái bạt tai nữa lại đập thẳng vào mặt Y Đồng.

Y Đồng nổi điên, lao về phía Văn Bác đánh đấm túi bụi. Chỉ có điều cô đâu phải là đối thủ của anh, làm sao có thể khỏe như Văn Bác. Văn Bác đánh cho Y Đồng một trận. Đánh xong, anh nói: “Ngày mai chúng ta ly hôn!”

- Được, anh có gan thì đừng hối hận! – Y Đồng gào lên.
- Cái gì? Tôi hối hận á? Lầy cô mới khiến tôi phải hối hận, tôi hối hận lắm rồi đây!
- Anh thật sự muốn ly hôn?
- Phải, lần này tôi đã quyết tâm, sẽ ly hôn. Mẹ kiếp, không ly hôn với cô, tôi sống chẳng bằng chết!
- Được lắm, tôi nói cho anh biết, tôi đã có thai đứa con của anh rồi!
- Cô nói cái gì? Cô có thai?
- Phải, hôm qua tôi phát hiện ra mình có thai rồi!
- Sao cô biết là mình có thai rồi?
- Tôi mua que thử!
- Kỳ lạ, chẳng phải mỗi lần làm chuyện đó, đều dùng biện pháp sao?

- Tôi cũng không biết.

Nghe thấy Y Đồng nói cô có thai, Văn Bác vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết phải làm thế nào. Hiện giờ anh chẳng có gì, chỉ là một thằng đi làm thuê nghèo kiết xác. Nếu không phải hồi đầu bố mẹ ép anh phải lấy vợ sớm thì dù thế nào anh cũng chưa kết hôn. Anh vốn định kết hôn trước cho bố mẹ yên tâm, đợi vài năm nữa, công việc ổn định sẽ tích lũy tiền nuôi con. Hiện giờ anh chẳng có sự chuẩn bị gì cả mà vợ đã có bầu. Giờ phải làm thế nào đây? Rốt cuộc có nên giữ đứa bé này không? Anh cảm thấy vô cùng mâu thuẫn. Nên giữ lại, anh lấy gì mà nuôi nó? Mỗi tháng lương chưa đến hai nghìn tệ, nuôi kiểu gì đây? Nếu bỏ đi, dù sao nó cũng là một sinh mạng, đứa bé vô tội mà! Văn Bác vô cùng khó xử.

Nghĩ thế, anh liền hỏi: “Cô định thế nào?”

Y Đồng nói: “Tôi muốn sinh nó ra!”

- Giờ điều kiện kinh tế của tôi khó khăn, tôi sợ con sẽ không có được cuộc sống tốt!

- Tôi sẽ nuôi con!

- Tôi không có ý đó, cô đừng hiểu nhầm. Nếu đã sinh ra thì tôi sẽ phải có trách nhiệm!

Tối đó Y Đồng đòi về nhà mẹ đẻ, Văn Bác đành phải đi cùng. Bà bầu mà, chắc chắn cần có sự chăm sóc chu đáo, nhờ trên đường đi có sơ suất gì thì chẳng phải hại đến hai tính mạng sao?

Đến nơi, mẹ Y Đồng lớn tiếng nói: “Văn Bác, Y Đồng nó có thai rồi, sau này anh phải đối xử với nó tốt một chút, đừng để nó nổi giận nữa. Nếu anh còn chọc giận nó, tôi quyết không tha cho anh đâu!”

Nghe giọng điệu của mẹ vợ, Văn Bác biết bà đã biết chuyện Y Đồng có thai trước cả mình, chắc chắn Y Đồng đã thông báo. Vợ có bầu, chuyện lớn thế này mà không thông báo với chồng trước, anh mới là bố của đứa bé chứ! Rõ ràng mình là nhân vật chính, ấy thế mà lại bị biến thành nhân vật phụ, trong lòng anh thấy rất khó chịu.

- Mẹ yên tâm, con sẽ đối xử tốt với cô ấy!

- Không được chỉ nói thôi đâu mà phải hành động nữa!

- Vâng!

- Văn Bác, con phải chuẩn bị một chút, có con rồi, không được lãng nhãng như trước nữa! – Mẹ vợ nói.

Văn Bác trầm nghĩ, nói gì vậy? Tôi luôn chăm chỉ làm ăn, không hút thuốc, không uống rượu, không bài bạc, không chơi điện tử, không đến bar, hết giờ là về nhà, ngày ngày làm việc nhà, về căn bản không vui chơi bên ngoài, lớn bằng ngần này còn chưa đi mất xa chân lấm nào chứ đừng nói lãng nhãng ở ngoài! Bà đúng là điên rồi!

Đương nhiên là nghĩ trong lòng thế thôi chứ đâu dám nói ra ngoài. Văn Bác liền gật đầu lia lịa. Em gái Hoàng Thanh nghe nói chị có bầu liền vui vẻ bảo: “Chị ơi, thế là em sắp được lên chức rồi, sắp được làm dì rồi!”

- Sau này nhà chúng ta lại có thêm một người rồi, ha ha! – Bố Y Đồng cười sung sướng.

- Đúng thế, chúng ta có thể bế cháu rồi! – Mẹ Y Đồng cười không khép được miệng.

Văn Bác mặt chẳng chút biểu cảm, thậm chí: “Nhà các người thêm người á? Nhà tôi thêm người mới đúng, đừng có nhận vơ!”

Sau đó cả nhà họ bắt đầu tranh luận với nhau đứa bé này là trai hay gái, còn đặt tên cho đứa bé. Người này nói, nếu đứa bé là con trai thì gọi là Lạc Lạc, người kia nói nếu đứa bé là con gái thì gọi là Quả Quả. Cả nhà mỗi người một ý, bàn tán sôi nổi, chỉ có Văn Bác là đầu óc rối bời, không sao xác định được lập trường. Nói thực lòng anh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý làm cha.

Về đến nhà, Văn Bác liền gọi điện nói với bố mẹ chuyện Y Đồng có thai. Bố mẹ anh nghe nói sắp được bế cháu nội thì vui lắm.

Bố anh vui vẻ nói: “Con trai à, hai con phải sinh cho bố mẹ một thằng cháu nội mũm mĩm, để cả nhà ta được về vang!”

- Bố à, bố mẹ cứ yên tâm, chúng con nhất định sẽ sinh một thằng cu kháu khỉnh cho bố mẹ!

- Thế thì tốt. Bố mẹ muốn bế cháu nội đến phát điên lên rồi đây này!

- Bố à, bố nói với mẹ là mẹ sắp được bế cháu nội rồi nhé! Bố mẹ phải giữ gìn sức khỏe, đợi khi nào có tiền, con sẽ đón bố mẹ lên hườn phúc!

- Được, được, chỉ cần được bế cháu thôi, có được hưởng phúc hay không không quan trọng!

- Bố, nghe bố nói kìa, con sẽ đón bố mẹ lên đây nhanh thôi!

Cúp điện thoại, Văn Bác cảm thấy gánh nặng trên vai mình như nặng hơn. Anh sắp làm bố rồi, làm sao để làm một người bố tốt, trở thành một người cha

đạt tiêu chuẩn đây? Càng nghĩ càng thấy mơ hồ.

Vì có bầu nên Y Đồng không chịu về nhà. Cô không những không về nhà mà còn yêu cầu Văn Bác phải trả căn hộ đang thuê và chuyển về ở nhà mẹ mình. Văn Bác một mực không đồng ý, thế là mẹ Y Đồng ngày nào cũng tìm anh để làm ầm lên. Văn Bác cũng chẳng buồn đếm xỉa nữa, mặc họ muốn làm gì thì làm! Dù sao anh cũng thích ở một mình cho nhẹ thân, mắt không nhìn thấy, đầu đỡ phải nghĩ nhiều, mặc họ thích giày vò thế nào thì giày vò.

Ngày thứ ba, bố mẹ anh gọi điện đến. Mẹ anh nói: “Con à, mẹ Y Đồng gọi điện cho mẹ, nói với mẹ là con cãi nhau với Y Đồng, khiến Y Đồng tức đến sinh bệnh, sao con không chịu sang thăm nó?”

- Mẹ à, bà ấy gọi cho mẹ à?

- Ừ, nghe giọng có vẻ đang câu lăm, mở miệng ra là mắng người ta, mẹ sợ tim của bố con chịu không nổi nên không để ông ấy nghe điện thoại.

- Bọn họ đúng là ức hiếp người khác thái quá!

- Con à, giờ con đến đó đón Y Đồng về có được không?

- Mẹ à, con không muốn đón cô ta về, cô ta thật chẳng ra cái thể thống gì!

- Nếu con không nghe lời mẹ, mẹ sẽ rất buồn. Bố con ngày nào cũng lo lắng cho con đấy!

- Mẹ à, bố con đâu?

- Đang hút thuốc ở bên ngoài, sốt ruột lắm đấy!

- Mẹ à, bố mẹ phải giữ gìn sức khỏe, tuyệt đối đừng để bố tức giận!

- Thế thì hôm nay con phải đón Y Đồng về. Giờ nó đang mang cốt nhục của nhà chúng ta, sao con có thể làm như vậy? – Bố Văn Bác cướp máy, nôn nóng nói.

Văn Bác an ủi bố mẹ vài câu rồi đồng ý đi đón vợ về, lúc này hai cụ mới yên tâm.

Cúp điện thoại, anh liền đến nhà mẹ đẻ Y Đồng. Vừa vào đến cửa đã thấy hai mẹ con Y Đồng đang đánh mạt chược, xem ra có vẻ hăng lắm. Anh vào đến nơi mà họ chẳng buồn ngán đầu lên nhìn một cái, cứ giả vờ như không nhìn thấy.

Văn Bác đằng hắng vài tiếng, nói: “Bà xã, em đi làm về rồi à? Mau theo anh về nhà đi!”

Y Đồng chẳng buồn đoái hoài đến anh, thậm chí còn chẳng buồn ngẩng đầu.

- Về đâu? – Mẹ Y Đồng lớn tiếng nói.

- Về nhà ạ, còn có thể về đâu được nữa ạ?

- Về nhà, về cái đầu mày ấy, chỗ đó mày cũng gọi là nhà à? – Mẹ Y Đồng lớn tiếng nhếch mồm.

Văn Bác nghe thấy câu này, lửa giận như bùng lên, anh lớn tiếng: “Con nói cho mẹ biết, mẹ đừng tưởng mẹ có tiền mà coi thường người khác. Đợi khi nào con có tiền thì mẹ đừng có trách!”

- Không về đâu cả, ở lại đây, tôi nói là phải nghe! – Mẹ Y Đồng nói.

- Được, không về thì thôi, bà cứ sống cả đời với con bà đi!

Văn Bác nói xong liền quay người bỏ đi. Anh nghĩ thông rồi, dù sao thì người anh cưới là Y Đồng chứ đâu phải mẹ cô ta!

Văn Bác về nhà chưa lâu lại nhận được điện thoại của mẹ: “Con à, Y Đồng bảo con về nhà nó ở, sao con không chịu về?”

- Mẹ à, đàn ông ai lại đi ở nhà vợ, thế còn ra thể thống gì nữa?

- Con phải chăm sóc cho nó chứ! Nó đang mang cốt nhục của nhà ta, con phải nghe lời nó!

- Mẹ, con không muốn ở trong nhà của họ!

- Cứ coi như con thay mẹ làm một việc tốt, mẹ cầu xin con đấy!

- Mẹ, con không chịu nổi khi phải sống trong cái nhà đó!

- Con gắng chịu đựng, chẳng qua chỉ là đến nhà nó ở thôi mà! Ồ vài tháng, đợi sinh con rồi lại về nhà là được!

- Mẹ à, đây không đơn giản là chuyện nhẫn nhịn. . .

- Con à, Y Đồng đã mang cốt nhục nhà ta, con hãy đồng ý với mẹ đi! Nếu cháu nội của mẹ có vấn đề gì, mẹ sống đâu còn ý nghĩa gì nữa?

- Thôi được rồi, mẹ cứ yên tâm, con đồng ý với mẹ là được chứ gì?

Văn Bác đồng ý và an ủi mẹ vài câu rồi cúp máy. Nhưng nghĩ lại, anh vẫn cảm thấy không ổn. Ôm tia hi vọng cuối cùng, anh lại đến nhà mẹ vợ, định sẽ thử lần cuối cùng.

Vào đến cửa, hai mẹ con họ vẫn đang đánh mặt chược với người ta, cười nói vui vẻ. Không nhìn thấy bố vợ và cô em dâu, chắc là đang bận việc riêng.

Văn Bác thấy hai mẹ con họ như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu. Nếu là một nhóm người lớn tuổi, nhàn hạ, ngồi đánh mặt chược giết thời gian còn được, đằng này đàn bà mới tí tuổi đầu đã bài bạc, thật chẳng ra làm sao. Huống hồ cô ta còn đang mang bầu nữa.

Văn Bác nhìn vợ, hỏi: “Y Đồng, em nhất định phải ở nhà mẹ sao?”

- Đúng thế, em mang bầu rồi, ở nhà mẹ có điều kiện chăm sóc, như vậy mới an tâm dưỡng thai!

- Ủ, thế hàng ngày tan ca anh sẽ qua thăm em, có được không?

- Cái gì? Anh không muốn chuyển sang đây ở à?

- Anh... anh cũng lo có người nói ra nói vào. Dù sao anh cũng là đàn ông, ở đây không tiện.

- Ở nhà mẹ, điều kiện tốt, muốn gì có cái đó, còn tốt hơn thuê nhà ở ngoài nhiều!

- Nhưng mà...

- Nhưng nhĩ cái gì? Anh không vì em thì thôi, giờ em có bầu rồi, anh phải nghĩ cho con chứ? Sao anh có thể ích kỷ như vậy?

Văn Bác không nói ra lời, mặt đỏ gay. Anh nhớ lại những lời mẹ nói, hồi lâu đành phải nhượng bộ: “Thôi được rồi, anh chuyển sang đây ở!”

- Ủ, giờ anh về chuyển đồ đạc sang đi!

Vì bố mẹ, Văn Bác đành phải đồng ý với vợ, tạm thời chuyển về nhà vợ ở.

Tối hôm ấy Văn Bác thu dọn qua loa vài vật dụng và quần áo rồi chuyển đến nhà vợ. Y Đồng nói: “Sao anh chỉ mang có mấy bộ quần áo sang thế?”

- Sau này từ từ chuyển sang, chuyển một lần không hết.

Y Đồng nghĩ cũng phải nên không hỏi gì thêm. Sau đó cô lại ra lệnh cho chồng: “Ông xã, anh rót cho em cốc nước!”

- Bà xã, ngày mai em còn phải đi làm, nghỉ sớm đi! - Văn Bác mang nước đến, khuyên nhủ vợ.

- Hừ, anh chớ nhiều lời, em muốn chơi thêm một lát nữa. À phải rồi, anh đi rửa bát đi, vẫn chưa rửa đâu!

Cái gì? Lại rửa bát? Văn Bác nghe xong suýt ngất. Sau này phải sống thế nào đây? Đúng là nhảy vào bể lửa mà!

Thấy Văn Bác đứng ngây ra đó, Y Đồng nói: “Đàn ông đàn ông gì mà lười thế hả? Có rửa chậu bát thôi mà cũng không chịu, đúng là chỉ thích việc nhẹ nhàng, mà có phải bảo anh nhảy vào vạc dầu đâu cơ chứ! Thật vô dụng!”

Haiz, đúng là số khốn kiếp! Hết đường lui rồi, đành phải rửa thôi!

Tối đó tắm xong, lên giường nằm, Y Đồng mặc một bộ đồ rất gợi cảm, ôm lấy Văn Bác, dịu dàng nói: “Ông xã à, chúng ta lâu rồi không làm chuyện ấy, tối nay chúng ta chơi đùa tí đi!”

Dưới ánh đèn dịu dàng, Y Đồng cởi sạch quần áo trên người, mình trần như nhộng đứng trước mặt Văn Bác. Mái tóc đen mượt của cô xoa xuống bờ vai, che đi cái cổ cao và cái xương quai xanh gợi cảm. Làn da của cô trắng muốt, rất mịn màng, trơn láng như đang phát sáng, những đường cong nơi ngực và mông tuyệt đẹp, đặc biệt là cặp chân trắng muốt không tí vết cang khiến người ta say đắm. . .

Thân hình của Y Đồng thật không có chỗ nào để chê cả, cô chẳng khác gì một siêu mẫu. Cô cũng từng suýt nữa trở thành người mẫu đấy!

Nếu đổi lại là trước đây thì chắc chắn Văn Bác đã lao vào cô như một con hổ đói. Nhưng giờ anh chẳng có chút hứng thú nào, cũng chẳng có tâm trạng nào. Thường ngày anh phải chịu quá nhiều áp lực từ vợ, đến mức chẳng còn chút ham muốn nào nữa.

- Em đang mang thai, giờ là thời kỳ quan trọng, “yêu” lúc này không tốt đâu! – Đây là một cái cớ rất tốt để Văn Bác không phải động vào người Y Đồng.

- Ông xã, có phải giờ anh chẳng còn ham muốn với em nữa không? – Y Đồng leo lên người Văn Bắc, buồn bã nói, tay không ngừng xoa cơ ngực anh.
- Không phải, tại anh nghe người ta nói mang thai ba tháng đầu rất quan trọng, dễ bị sảy thai, vì vậy không dám động đến em!
- Chẳng phải anh nhẹ nhàng một chút là được hay sao? Ai bắt anh lỗ mãng đâu?
- Nhưng anh vẫn lo lắng bà xã à!
- Không được, em rất muốn, ngay trong tối nay!

Y Đồng nói rồi liền cởi quần đùi của Văn Bắc ra. Văn Bắc dùng tay ngăn lại nhưng Y Đồng một mực không chịu buông, cứ quăn quật lấy người anh.

Cô nói: “Anh không quan hệ với em thì cứ cẩn thận em cảm sùng cho anh!”

- Cái gì? Em dám cảm sùng anh à? Xem anh có đánh chết em không?
- Ha ha, anh dám?

Văn Bắc định tiếp tục từ chối nhưng lại sợ gây mâu thuẫn nên đành thôi. Thôi thì trả bài qua loa cho xong, dù sao cũng chẳng tránh được...

Hai vợ chồng có mâu thuẫn với nhau nên khó tránh khỏi cảm giác “bài xích” về cơ thể. Văn Bắc phải chịu nhiều áp lực trong suốt thời gian dài, dẫn đến thái độ lạnh nhạt của anh với vợ. Y Đồng quá độc đoán, thích kiểm soát đàn ông. Chính vì vậy cuộc hôn nhân của họ không thể hạnh phúc.

Sau cuộc mây mưa, Y Đồng nhìn chồng, hỏi: “Anh yêu, chúng ta nói chuyện đi!”

- Ủ, nói cái gì?
- Ngoài em ra anh còn có người đàn bà nào khác không?
- Bà xã, em chớ nói bừa, anh chỉ có mình em, tuyệt đối chỉ có mình em!
- Anh chớ lừa em, em biết anh có quan hệ với rất nhiều phụ nữ khác.
- Những người đàn bà ấy có quan hệ với anh thế nào em còn biết rõ hơn anh đấy!
- Em thấy anh không bình thường!
- Nói bậy, anh rất đứng đắn!
- Những người đàn bà có quan hệ với anh em đều thấy không bình thường, nửa đêm nửa hôm còn gọi điện đến, anh thấy có bình thường không hả?
- Em cũng biết đấy, những người phụ nữ liên lạc với anh không là đồng nghiệp, bạn học thì cũng là bạn bè cũ, đều là những mối quan hệ hết sức bình thường, chỉ có điều em chưa bao giờ tin anh cả.
- Tin anh thế nào đây? Em thấy anh rất đào hoa!
- Cái gì? Anh đào hoa? Anh làm gì mà đào hoa?
- Em biết là anh rất có duyên với đàn bà.
- Anh chẳng có quyền, chẳng có tiền, lấy đâu ra duyên với đàn bà? Giờ anh nghèo kiệt xác, lương mỗi tháng chẳng được hai nghìn tệ, đến sống còn khó khăn nữa là bao gái? Anh nói cho em biết, đàn ông có tiền mới có duyên với đàn bà!
- Nói tóm lại, em cảm thấy anh có quan hệ âm muội với người phụ nữ khác!
- Oan cho anh quá, anh đâu dám đứng núi này trong núi nọ chứ!
- Thế em hỏi anh, mấy ngày trước, người đàn bà gọi điện cho em là ai? Rốt cuộc là đứa nào?

Văn Bắc ngậy người, anh nhớ đến Lương Tuyết. Bởi vì Y Đồng năm lần bảy lượt quấy nhiễu Lương Tuyết, hoài nghi cô chính là kẻ thứ ba, làm cho Lương Tuyết phải chia tay với bạn trai. Lương Tuyết tức quá nên mới mạo danh là kẻ thứ ba để trả thù cô, nào ngờ Y Đồng lại tin là thật.

Văn Bắc nghĩ, rốt cuộc có nên nói cho cô ấy biết sự thật người gọi điện chính là Lương Tuyết hay không? Nếu nói ra, Lương Tuyết chắc chắn sẽ gặp phiền phức. Nếu không nói thì làm sao anh rửa hết tội. Văn Bắc lúc này như đang cười trên lưng hổ, không biết phải làm thế nào.

Sau một hồi cân nhắc, Văn Bắc cảm thấy không nói ra thì Y Đồng vẫn sẽ không tin anh. Nếu nói ra rồi có khi cô sẽ thôi không hoài nghi anh nữa. Thế là anh quyết định nói ra cho Y Đồng biết chân tướng sự việc. Nhưng anh ra điều kiện trước: “Anh sẽ nói cho em biết người đó là ai, nhưng em phải hứa với anh không được làm hại cô ấy!”

- Được, anh nói đi, em đồng ý!

- Thế thì anh nói cho em biết, người gọi điện cho em chính là đồng nghiệp Lương Tuyết của anh. Cô ấy vì bị em nghi ngờ là kẻ thứ ba, thường xuyên bị em mắng chửi, khiến cô ấy và bạn trai chia tay nhau. Vì vậy Lương Tuyết mới tức giận mà gọi điện mạo danh là kẻ thứ ba. Anh hoàn toàn trong sáng, mọi người trong công ty đều có thể chứng minh.

- Thật không? Hóa ra là con tiện nhân ấy!

- Thực ra cô ấy không xấu, thật đấy!

- Cái con tiện nhân này, tức chết đi được!

- Em nghĩ đi, trước đây cả ngày anh ở bên em, như hình với bóng, làm sao có thể ngoại tình được?

Hai người nằm trên giường nói chuyện rất lâu, Văn Bác bộc bạch hết lòng mình, lần lượt giải thích các mối quan hệ của anh với những phụ nữ khác. Anh ngây thơ cho rằng, chỉ cần nói ra chân tướng sự việc là vợ sẽ tin mình. Nào ngờ cuộc sống luôn có những biến động.

Đêm đã về khuya, Y Đồng lại đòi Văn Bác phải âu yếm mình thêm vài lần nữa, có lẽ cô muốn bù đắp tổn thất những ngày qua. Văn Bác vui vẻ đồng ý, hơn nữa biểu hiện cũng không tồi, dốc hết sức lực, chỉ có điều không dám có hành động mạnh. Dù gì cũng có em bé rồi, một đêm làm chuyện đó đến mấy lần rất nguy hiểm, không thể không nghĩ đến cái thai được.

Sáng hôm sau đi làm, nhìn thấy Lương Tuyết, Văn Bác cảm thấy có chút ngại ngùng. Dù gì anh cũng đã nói chuyện của cô nên có chút e ngại không dám đối mặt, trong lòng cảm thấy rất áy náy.

Buổi trưa, lúc ăn cơm trong nhà ăn, Văn Bác gặp Lương Tuyết, hai người nói được dăm ba câu thì đồng nghiệp Trần Na cũng chạy đến. Nhìn thấy Văn Bác, Trần Na liền oán trách: “Mấy hôm trước, vợ anh gọi điện đến, cứ hỏi em rằng rốt cuộc anh có quan hệ gì với em, đã lên giường với nhau chưa? Em nói lần đó ở nhà anh chẳng qua chỉ là một sự hiểu nhầm, trước đây em đã giải thích với chị ấy rồi. Nhưng chị ấy cứ đến quấy rầy em đến mấy lần liền. Haiz, em sợ vợ anh lắm rồi đấy!”

- Đúng thế, mấy hôm trước chị ta còn chất vấn em, còn nhiều lần gửi tin nhắn mắng chửi em, nói những điều rất khó nghe, cứ một mực cho rằng em với anh có những quan hệ không bình thường, em thật chẳng biết nói gì nữa! – Lương Tuyết nói.

- Thật là đáng sợ. Giờ em sợ chẳng dám qua lại với anh nữa! – Trần Na nói.

- Thật sự xin lỗi các em! Điều tại anh không giải quyết ổn thỏa việc này! - Văn Bác áy náy nói.

- Văn Bác, ly hôn thôi! Cậu cần một người đàn bà như thế để làm gì? – Đột nhiên có tiếng người chen vào.

Văn Bác giật mình ngẩng đầu lên nhìn, thấy đồng nghiệp Trương Tân đang ngồi phía bên kia mỉm cười với mình. Trương Tân đang ngồi cùng phó tổng giám đốc Trần Giang ở một bàn ăn cách đó không xa, chắc chắn họ đã nghe được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ.

Văn Bác cười như mếu, lắc lắc đầu không nói gì. Anh có điều khó nói, nếu có thể ly hôn thì anh đã ly hôn từ lâu rồi, sao phải đợi đến bây giờ? Huống hồ hiện giờ Y Đồng lại đang có thai nữa.

Yêu đương là chuyện của hai người, không có ràng buộc, vướng mắc gì. Nhưng ly hôn cũng là chuyện lớn giữa hai gia đình. Yêu đương không hợp nhau có thể chia tay, giải tán trong êm đẹp. Nhưng ly hôn lại có quá nhiều trở ngại và khó xử, phức tạp hơn nhiều. Mấy ngày trước, anh còn muốn ly hôn, nhưng áp lực từ phía bố mẹ khiến anh cảm thấy như không thở nổi.

Trương Tân thấy vậy liền nói: “Văn Bác sợ vợ, chẳng có chút khí phách nào cả. Nếu là tôi, tôi đã sớm chặt cô ta ra thành từng khúc rồi.”

- Đúng thế, anh thử cho chị ta một bài học xem lần sau chị ta có còn dám như thế nữa không? – Trần Na nói.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Văn Bác cảm thấy rất ảm ức, chán chường, vốn dĩ mình là người hoàn toàn trong sạch nhưng hết lần này đến lần khác bị vợ hoài nghi. Anh cảm thấy không sao hiểu nổi. Lẽ nào Y Đồng mắc bệnh thần kinh? Một người đàn bà bình thường, lại là trí thức cao, sao có thể trở nên như vậy chứ? Văn Bác vô cùng u uất, đầu óc rối bời, đau như búa bổ...

Hết giờ làm, Văn Bác không muốn về nhà sớm. Phải đối mặt với cả gia đình nhà vợ khiến anh cảm thấy rất khủng khiếp, vì thế, anh liền ở lại văn phòng, lên mạng chát chít.

Văn Bác có một cái nick yahoo tên là “Đồng phương bất bại”, đương nhiên ý anh không phải chỉ nhân vật giáo chủ “Nhật nguyệt thần giáo” trong cuốn tiểu thuyết “Tiểu Ngạo giang hồ” của Kim Dung mà ý để chỉ tương lai sau này của mình sẽ luôn ở trạng thái “bất bại” trước cả gia đình nhà vợ.

Văn Bác đang đọc tin tức thì đột nhiên có một cái nick là “Viên ngọc nhỏ” add nick của anh. Một lát sau, “Viên ngọc nhỏ” viết: “Hey guy, có thể nói chuyện một lát không?”

Văn Bác gõ: “Có thể, nói cái gì bây giờ?”

Viên ngọc nhỏ: “Anh có thời gian không?”

Văn Bác: “Có, bạn có chuyện gì à?”

Viên ngọc nhỏ: “Bạn trai tôi chia tay với tôi rồi, tâm trạng không vui, muốn tìm người thử làm tình một đêm!”

Văn Bác giật nảy mình, hỏi lại: “Hả? Sao bạn lại nghĩ như vậy?”

Viên ngọc nhỏ: “Anh có muốn thử làm tình một đêm với em không?”

Văn Bác: “Bạn chớ xúc động, có gì từ từ nói!”

Viên ngọc nhỏ: “Cho anh xem mặt em nhé!”

Viên ngọc nhỏ gửi đến một bức ảnh. Văn Bác liếc qua, cô gái này khoảng hơn 20 tuổi, tóc dài, đôi mắt to, làn da trắng ngần, rất xinh đẹp, vừa nhìn là biết đây chính là một người đẹp đạt tiêu chuẩn.

Viên ngọc nhỏ viết: “Nếu như anh đồng ý, tám giờ tối nay, đợi em ở cửa khách sạn Như Ý. Em sẽ mặc một cái váy hai dây màu hồng.”

Nói rồi Viên ngọc nhỏ out nick.

Tìm Văn Bác đập thình thịch, toàn thân nóng bừng lên. Chuyện này quá đột ngột! Một cô gái xinh đẹp như vậy, sao lại tự chà đạp bản thân mình như thế? Như vậy là vô trách nhiệm với bản thân, ngộ nhỡ gặp phải người xấu thì sao? Không được, mình phải khuyên nhủ cô ấy mới được!

Đúng lúc ấy, Y Đồng gọi điện đến:

- Ông xã, sao anh vẫn chưa về? Hết giờ làm lâu lắm rồi mà?

- Ồ, anh đang còn chút việc chưa xong, giờ đang ở văn phòng! – Văn Bác nhấn mạnh mình đang ở văn phòng vì sợ vợ sẽ nghi ngờ làm gì bậy bạ ở ngoài.

- Thế anh về nhanh đi, em đợi anh!

Cúp điện thoại xuống, Văn Bác do dự, không biết rốt cuộc có nên đi hay không? Anh thực sự rất mâu thuẫn.

Nếu như không đi, có thể cô gái ấy sẽ qua đêm với một người khác, tự vùi dập bản thân, hủy hoại đời mình. Nếu đi mà chẳng may bị vợ biết được, hậu quả thật khôn lường. Sau một hồi cân nhắc, Văn Bác quyết định sẽ mạo hiểm đi gặp cô gái kia, khuyên nhủ cô ấy, chắc sẽ không tình cờ bị vợ anh biết được đâu nhỉ?

Văn Bác ra khỏi văn phòng, đã là bảy giờ bốn mươi phút tối rồi. Cô gái đó hẹn lúc tám giờ, chỉ còn hai mươi phút nữa. Văn Bác vội vàng bắt một chiếc taxi, nhanh chóng đi đến khách sạn Như Ý, trên đường đi, để tránh bị vợ gọi điện kiểm tra, anh đã tắt máy.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn Như Ý, đã gần đến tám giờ. Cũng may là không đến muộn. Văn Bác xuống xe, đứng ở cửa khách sạn Như Ý chờ đợi.

Đúng tám giờ, cô gái kia vẫn không thấy xuất hiện. Văn Bác nghĩ, đàn bà đến muộn là chuyện bình thường. Những cô gái xinh đẹp một chút, cho dù là có hẹn với bạn trai cũng thường xuyên đến muộn, nếu như không đến muộn mới là bất thường.

Năm phút trôi qua, cô gái kia vẫn không thấy xuất hiện, Văn Bác tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi. Mười phút đã trôi qua, vẫn chưa thấy bóng dáng của cô ta đâu. Văn Bác có chút sốt ruột, trong lòng thầm nghĩ: liệu cô ta có cho mình leo cây không nhỉ? Anh chuẩn bị quay về. Đúng lúc ấy thì đột nhiên nhìn thấy Y Đồng và Ngô Liễu đi đến. Văn Bác giật nảy mình, sắc mặt trắng bệch ra.

Y Đồng lạnh lùng nói:

- Người anh đợi vẫn chưa đến à?

- Cái gì mà đợi với chờ? Anh ra ngoài đi dạo ấy mà!

- Anh còn dám nói dối à? Thế tôi hỏi anh: “Viên ngọc nhỏ” là ai?

- Anh làm sao biết được? – Văn Bác hơi chột dạ, chắc chắn vợ anh đã biết chuyện anh nói chuyện với “Viên ngọc nhỏ”. Lần này thì tiêu rồi, vốn dĩ mình chẳng có cái ý nghĩ ấy, giờ thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng rửa hết tội.

- Anh còn giả bộ? Ngô Liễu chính là “Viên ngọc nhỏ”, em cố ý bảo cô ấy thăm dò anh, nào ngờ anh lại đến thật! – Y Đồng đành giọng chì chiết, sắc mặt vô cùng đáng sợ.

- Nói thực lòng, anh chẳng có ý gì khác cả, anh vốn định khuyên cái cô “Viên ngọc nhỏ” ấy thôi! – Văn Bác áp ứng nói.

- Thật không ngờ anh lại lảng nhãng như vậy! Đúng là vô liêm sỉ!

- Anh thật sự ko có ý gì khác mà!

- Giờ tôi đã nhìn rõ bộ mặt thật của anh rồi! – Nói rồi, Y Đồng và Ngô Liễu liền bỏ đi.

Văn Bác đứng sững ra đó, hồi lâu sau mới bình tĩnh. Giờ phải làm thế nào? Trong lòng anh rối như tơ vò. Nghĩ lại, anh thấy mình chẳng làm chuyện gì đáng xấu hổ cả, cây ngay không sợ chết đứng. Vốn dĩ anh không định về nhà vợ, nhưng nếu như không về thì chẳng phải mình có tật giật mình hay sao? Hay là thôi, cứ về nhà vợ đi.

Văn Bác về đến nhà bố mẹ vợ. Vừa mới vào cửa đã nhìn thấy hai mẹ con Y Đồng mặt mày hăm hăm đang ngồi trong phòng khách. Anh còn chưa kịp mở miệng đã nghe mẹ vợ nói:

- Mẹ kiếp, mày còn dám vác mặt về đây à? Chẳng phải đi tình một đêm rồi sao? Tao biết ngay mà, mày đúng là đồ lảng nhãng!

Y Đồng quát lên:

- Anh là đồ mất nết, sao anh không chết đi cho tôi nhờ?

Văn Bác biết mình “tình ngay lý gian”, có lý mà chẳng thể nói ra, đành thôi không biện minh, chỉ im lặng mặc cho hai mẹ con họ muốn nói gì thì nói. Nhưng anh càng không nói gì thì hai mẹ con Y Đồng càng chửi bới dữ dội.

- Anh nói cho em biết, anh hoàn toàn trong sạch, anh hoàn toàn không làm gì bậy bạ với người khác! – Văn Bác thực sự không thể nín nhịn được nữa.

- Ai mà tin được anh chứ? Nói mau, rốt cuộc anh có bao nhiêu người đàn bà ở bên ngoài? – Y Đồng chất vấn.

- Sao mày có thể làm ra những chuyện vô liêm sỉ như thế được cơ chứ? – Mẹ Y Đồng day nghiến.

Văn Bác quay người định đi, Y Đồng liền nói:

- Anh đi đâu? Lại đi tìm đàn bà phải không?

- Các người mắng chửi đủ chưa hả? – Văn Bác không chịu nổi nữa.

- Nói cho anh biết, từ nay về sau thì ngoan ngoãn mà ở nhà, không được đi đâu hết!

- Tôi chẳng phải nô lệ của cô, tôi muốn làm gì thì làm, tôi xem ai cấm được tôi nào? – Văn Bác vô cùng phẫn nộ.

- Mày còn dám phản kháng à? – Mẹ Y Đồng quát lên.

- Chân tôi mọc trên người tôi, để tôi xem ai ngăn được tôi?

Văn Bác chẳng buồn ngoảnh đầu lại, đi thẳng một mạch, phía sau vẫn vang lên tiếng chửi rủa chói tai của hai mẹ con Y Đồng. Trái tim Văn Bác như bị xé tan thành từng mảnh trước những tiếng mắng chửi ấy.

Anh lại nghĩ đến chuyện ly hôn, những ngày tháng này thực sự không sao sống nổi, anh cứ như sắp đổ sắp đến nơi rồi... Nhưng mà ly hôn rồi, làm sao qua cửa ải của bố mẹ đây? Làm thế nào mới có thể thuyết phục được bố mẹ anh đây?

Văn Bác không về nhà, anh biết nếu anh về nhà, Y Đồng sẽ đến để cãi nhau với anh. Về công ty cũng không được, chắc chắn cô ta có thể tìm đến tận công ty. Đứng giữa con phố rực rỡ đèn hoa, Văn Bác lại cảm thấy chán nản. Cả thành phố rộng lớn thế này mà lại chẳng có lấy một chỗ cho anh dung thân. Thật là thâm!

Anh lang thang trên đường, bước chân vô tình lại dừng lại trước cửa công ty. Anh ngẩng người nhìn tòa văn phòng cao ngất, đột nhiên sau lưng anh lại vang lên tiếng gọi:

- Văn Bác, sao muộn thế anh còn qua đây? Lại tặng ca à?

Văn Bác ngoảnh đầu nhìn, hóa ra là Lương Tuyết:

- Không, anh chỉ đi ngang qua đây thôi, sao em vẫn còn chưa về nhà?
- Hôm nay em chưa xong việc, ở lại làm thêm chút nữa! – Lương Tuyết nói.
- Em cần chú ý nghỉ ngơi đấy!
- Cảm ơn anh, anh có rảnh không? Em mời anh đi uống cà phê!

Văn Bác trầm nghĩ, cũng tốt, đúng lúc tâm trạng đang rối bời, nói chuyện với Lương Tuyết cũng tốt. Thế là hai người liền vào một quán cà phê ở gần công ty. Không khí ở đây khá tốt, rất thanh tao. Âm nhạc cổ điển du dương vổ về bên tai, dịu dàng như con gió tháng ba, khiến cho lòng anh như dịu lại.

- Anh lại không có nhà để về rồi! – Vừa ngồi xuống, Văn Bác bắt đầu kể lể với Lương Tuyết.
- Sao thế? Hai người lại cãi nhau rồi à? – Lương Tuyết hỏi.
- Ừ, thường xuyên cãi nhau! Anh thật sự rất mệt mỏi!
- Ly hôn đi, đừng tự giày vò bản thân nữa!
- Anh muốn ly hôn nhưng hiện giờ cô ta đang có bầu!
- Hả? Chị ta có bầu ư? – Lương Tuyết kinh ngạc thốt lên.
- Ừ, đã gần hai tháng rồi!
- Lần này thì phiền phức to rồi!

Văn Bác bối rối chẳng biết làm thế nào. Nếu như không cần đến đứa con này... Nhưng cứ nghĩ đến đứa bé vô tội, anh lại thấy mềm lòng. Nếu như bỏ nó đi, thật sự anh không nhẫn tâm. Mặc dù hiện giờ có thể phá thai, chuyện này là rất bình thường nhưng anh không thể làm như vậy. Đứa bé là một sinh mạng nhỏ nhoi, vẫn chưa được nhìn thấy thế giới này đã bị giết chết. Điều này thật sự quá tàn khốc. Là một người đàn ông, một người cha, anh phải chịu trách nhiệm về điều đó.

- Anh đã nghĩ đến chuyện bảo chị ta phá thai chưa? – Lương Tuyết hỏi.
- Rồi, nhưng anh không nhẫn tâm!
- Đàn ông muốn làm việc lớn thì không thể quá nhu nhược!
- Anh biết, nhưng cho dù anh đồng ý làm vậy thì cô ta cũng không đồng ý. Cho dù cô ta đồng ý thì bố mẹ anh cũng không đồng ý!
- Anh có thể tạm thời giấu bố mẹ anh!
- Để anh cân nhắc thêm đã!

Hai người nói chuyện một lúc lâu, chẳng mấy chốc đã đến nửa đêm, Lương Tuyết hỏi:

- Anh đến nhà em đi, bố mẹ em vẫn chưa về!
- Thế thì lại làm phiền em à?
- Không sao, chúng ta là bạn tốt mà!
- Được, anh lại làm phiền em thêm lần nữa vậy!
- Đừng khách sáo!

Ra khỏi quán cà phê, Lương Tuyết và Văn Bác bắt một chiếc taxi về nhà cô. Đây là lần thứ hai Văn Bác ở nhờ nhà Lương Tuyết, thế nên anh không còn giữ ý tứ quá mức như lần trước nữa.

Vào phòng, Lương Tuyết cười nói:

- Anh mệt lắm rồi hả? Để em pha nước cho anh tắm một cái nhé!

Văn Bác bỗng nhiên thấy vô cùng cảm động, bởi vì thường ngày ở nhà đều là anh pha nước cho vợ tắm, vợ anh chưa bao giờ pha nước cho anh. Không chỉ có vậy, cô ta còn thường xuyên sai bảo anh, mắng chửi anh, giơ tay lên là đánh đập. Trước mắt vợ, anh thậm chí còn chẳng bằng một ôsin. Ôsin bây giờ ngay cả bà chủ cũng không dám tùy tiện đánh chửi! So với Lương Tuyết, vợ anh chẳng khác gì bà chủ.

Văn Bác tắm xong, Lương Tuyết lại mang một bộ quần áo ngủ sạch sẽ cho anh thay. Bộ quần áo ngủ gấp phẳng phiu, là bộ quần áo mà Lương Tuyết đã đến bách hóa mua cho anh vào ngày anh đến lánh nạn nhà cô.

Thay quần áo xong, Văn Bác liền hắt xì hơi một cái, Lương Tuyết thấy vậy liền nói:

- Cần thận kéo bị cảm đấy! Nào, để em lấy cho anh cái áo khoác mau mau mặc vào người!

Sự chăm sóc chu đáo và dịu dàng của Lương Tuyết khiến Văn Bác cảm thấy vô cùng ấm áp. Anh thầm nghĩ: “Nếu mà Lương Tuyết là vợ của mình thì tốt biết mấy!”

Văn Bác đang nghĩ vơ vẩn thì Lương Tuyết lên tiếng:

- Em làm ít sa lát hoa quả cho anh nếm thử trong lúc em đi tắm nhé, không anh lại ngồi không thấy chán!

- Không cần đâu, em đừng làm gì cả!

Một lát sau, món sa lát hoa quả đã làm xong. Nhìn điệu bộ cặm cụi của Lương Tuyết, Văn Bác đột nhiên lại có cảm giác muốn ôm chặt lấy cô...

Lương Tuyết làm xong liền đi tắm. Văn Bác vừa xem tivi vừa ăn sa lát, đợi Lương Tuyết. Một lúc lâu sau, Lương Tuyết tắm xong đi ra, quần một cái khăn tắm, tóc ướt nhẹp. Thân thể Lương Tuyết rất đẹp, những đường cong hiện rõ trên thân hình cô, làn da trắng mịn màng không tì vết, sáng loáng dưới ánh đèn diu dịu khiến cho cô càng thêm gợi cảm...

Văn Bác nói: “Để anh sấy tóc cho em, kéo bị cảm lạnh!”

- Ok, cảm ơn anh!

Văn Bác cầm máy sấy, vừa sấy tóc vừa chải đầu cho Lương Tuyết. Mùi nước gội đầu thơm thoang thoảng phảng phất qua mũi anh, khiến cho anh cảm thấy rất hưng phấn.

- Tóc em thơm quá! – Văn Bác vuốt ve mái tóc đen óng ả của Lương Tuyết, không kiềm chế được, thốt lên khen ngợi.

- Thật à? Đạo này em không chăm sóc tốt nên tóc hơi bị khô.

- Tóc em rất đen, rất trắng, lại óng ả nữa!

Lương Tuyết vui vẻ mỉm cười, im lặng không nói gì, để mặc cho Văn Bác vuốt ve mái tóc mình. Chẳng mấy chốc tóc đã khô, Văn Bác và Lương Tuyết ngồi nói chuyện với nhau một lúc, Lương Tuyết cảm thấy hơi buồn ngủ, Văn Bác liền nói:

- Em nghỉ sớm đi, mai còn phải đi làm!

- Vâng, anh cũng ngủ sớm đi, nhìn bộ dạng anh có vẻ không được tốt lắm.

Lương Tuyết về phòng ngủ. Văn Bác nằm trần trọc trên giường không sao ngủ được. Cứ nghĩ đến những chuyện ở nhà là trong lòng anh lại thấp thỏm lo lắng, không sao bình tĩnh được. Cứ nghĩ đến sự si nhục của hai mẹ con Y Đồng, bao nỗi cay đắng, chua xót và bức bối lại tràn về... Rõ ràng là bản thân anh hoàn toàn trong sáng, nhưng vợ anh cứ một mực nghi ngờ anh có quan hệ vụng trộm với người khác, suốt ngày mang ra đây nghiến, chửi bới. Giờ anh đang nằm trên giường của một người đàn bà khác, hay là ngoại tình một lần cho đỡ mang tiếng oan!

Nghĩ thế, Văn Bác liền đứng dậy, nhẹ nhàng đi đến trước giường của Lương Tuyết, lặng lẽ quan sát đáng ngủ của cô. Lương Tuyết mặc một chiếc váy ngủ, nằm ngửa trên giường, để lộ ra bờ vai và cặp chân nuột nà, vô cùng xinh đẹp, vô cùng quyến rũ. Văn Bác nghĩ người ngắm cô, thật sự muốn ôm lấy cô, muốn nồng nàn âu yếm cô. Nhưng anh cảm thấy như vậy là không công bằng cho Lương Tuyết, người ta là con gái chưa kết hôn, lại là bạn tốt của mình, còn giúp mình bao nhiêu việc, có thể nói cô là ân nhân của anh, sao anh có thể làm cái trò khiếm nhã này với cô được?

Văn Bác đang mải suy nghĩ thì đột nhiên Lương Tuyết tỉnh dậy, nhìn anh dịu dàng hỏi:

- Sao anh còn chưa ngủ?

- Ồ, anh đang định xem em đã đắp chăn chưa, sợ em bị cảm lạnh! – Văn Bác trong cái khó ló cái khôn, tìm ngay ra một cái cớ để lấp liếm.

Trong nháy mắt Lương Tuyết lấp lánh ánh nhìn dịu dàng. Cô giờ hai tay ra dịu dàng nói:

- Chúng ta cùng ngủ nhé!

Văn Bác nhìn Lương Tuyết, tim anh đập rộn ràng, anh gần như không thể kiểm soát được bản thân. Nghĩ đến sự đa nghi quá đáng của Y Đồng, nghĩ đến sự ngang ngược của cô... Văn Bác liền nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Lương Tuyết, nhưng anh không dám có những hành động khiếm nhã, chỉ im lặng giữ một khoảng cách nhất định với cô. Hai người nằm bên nhau và bắt đầu nói chuyện.

Lương Tuyết hỏi:

- Anh định sau này thế nào?

Văn Bác nói:

- Anh còn chưa biết, trong lòng rất hỗn loạn, anh nghĩ không thể nào sống chung với cô ta lâu dài được!

- Lần đầu tiên em gặp một người đàn bà như chị ta, thật đáng sợ!

- Nếu như không phải vì bố mẹ thì anh đã ly hôn với cô ta từ lâu rồi, nhưng bố mẹ anh sống chết cũng không chịu. Anh thì chẳng cần gì hết, nhưng không thể không cần bố mẹ!

- Chuyện này quả thực rất khó tư tưởng của thế hệ trước có thể hơi bảo thủ một chút, nhất thời không thay đổi được ngay đâu!

Văn Bác ôm lấy Lương Tuyết, vuốt ve lưng cô, nhẹ nhàng nói: Nếu như Y Đồng có thể thấu tình đạt lý, dịu dàng, quan tâm bằng một nửa em thì tốt!

- Thế à? Anh cảm thấy em hơn chị ta ở điểm nào?

- Em biết tôn trọng người khác!

- Có thể chị ta cảm thấy mình có điều kiện tốt, cảm thấy mình đứng cao hơn người khác nên mới tỏ thái độ như vậy!

- Đúng thế, nếu như cô ta tìm được một người chồng nhiều tiền hơn cô ta, có lẽ cô ta sẽ chẳng dám hành động như vậy!

- Chắc chắn là thế rồi!

- Đợi khi nào anh có tiền, điều đầu tiên anh làm là đá cô ta!

Cứ nhắc đến Y Đồng là trong lòng anh lại giận sôi lên. Giờ trái tim anh đang bị chèn ép đến mức sắp bị vỡ vụn rồi.

Hai người nói chuyện được một lúc lâu sau nhưng càng nói càng không thấy buồn ngủ. Lương Tuyết mặc một chiếc váy ngủ rộng, bên trong không mặc gì, có thể thấp thoáng thấy những đường cong nơi bầu ngực cô... Thân hình trắng nõn của Lương Tuyết dịu dàng hiện lên dưới ánh đèn mờ ảo, làn da của cô mềm mại và săn chắc. Văn Bác nằm sát vào người cô, cảm nhận rõ ràng nhịp đập con tim cô.

Ngắm nhìn Lương Tuyết xinh đẹp và gọi cảm, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô. Văn Bác không kiềm chế được bản thân, không tự chủ được mình hôn cô nồng nàn. Con khát vọng bùng lên dữ dội, Văn Bác đã vượt qua "hàng rào" cuối cùng.

Kể từ khi kết hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên Văn Bác có quan hệ với một người phụ nữ không phải vợ mình. Anh vô cùng hưng phấn và cuồng nhiệt. Áp lực đè nén bấy lâu khiến cho tâm trạng anh luôn không ổn định. Nhưng hôm nay anh đã hoàn toàn giải phóng được áp lực ấy, không một chút bó buộc nào nữa. Anh giống như một con ngựa đứt cương, thả sức chạy nhảy trên đồng cỏ.

Văn Bác không ngờ mình lại có thể quần quýt với Lương Tuyết đến hơn một tiếng đồng hồ. Anh vô cùng ngạc nhiên, anh cứ tưởng rằng 30 phút mây mưa với Y Đồng đã là giới hạn của mình, nhưng thật không ngờ, hôm nay anh lại có thể phá kỉ lục như vậy...

Ngày hôm sau đi làm, tinh thần anh vô cùng sáng khoái. Để tránh con mắt của thiên hạ, anh đi làm trước. Văn Bác đến công ty một lúc rồi Lương Tuyết mới chậm rãi bước vào công ty. Hai người nhìn nhau, mỉm cười.

Sáng hôm ấy, Văn Bác đề nghị công ty làm cho mình một cái thẻ ngân hàng mới, không dùng thẻ cũ nữa. Tiền lương của anh luôn bị Y Đồng kiểm soát, điều này khiến cho anh cảm thấy bất mãn. Chẳng mấy chốc, công ty đã phê chuẩn, Văn Bác đã thành công chuyển tiền lương vào thẻ ngân hàng mới. Người ta nói đúng, đàn ông không thể một ngày không có tiền. Trên người không có tiền thì chẳng làm được cái gì hết.

Chiều hôm ấy, bộ phận tài vụ phát lương, Văn Bác nhận được một nghìn tám trăm tệ tiền lương, có tiền rồi, cuối cùng cũng có thể sống tạm bợ qua ngày. Tối đến về đến nhà mình, Văn Bác thư thái nằm trên ghế sofa xem tivi, không quay về nhà vợ nữa. Cùng lắm thì sống cuộc đời độc thân chứ gì.

Anh quyết định sẽ làm chủ mọi chuyện sau này của đời mình, sẽ không chịu ảm ức thêm nữa, dù gì anh cũng chẳng phải sống nhờ vào người đàn bà ấy, mình tiêu tiền của mình. Văn Bác còn quyết định trở thành một người đàn ông "ba không": Cô có nhà chứ gì? Tôi không ở. Cô có xe chứ gì? Tôi không đi. Cô có tiền chứ gì? Tôi không cần.

Vừa nằm xuống chưa lâu thì điện thoại đổ chuông, Y Đồng ngao mạn nói:

- Sao anh còn chưa về? Lại ở ngoài hủ hí không về nhà chứ gì?

- Tôi sẽ không bao giờ về nhà mẹ cô nữa, cô muốn làm thế nào thì làm, tôi không quan tâm! – Văn Bác lạnh lùng đáp.

- Anh cũng cứng góm nhỉ, thích chống đối phải không?

- Đúng đấy, từ giờ tôi sẽ không bao giờ để cô bắt nạt nữa! – Nói rồi, anh liền thẳng thừng cúp máy.

Y Đồng tức gần chết. Con điên của cô lại bắt đầu phát tác, đang định mắng chửi Văn Bác thì anh đã cúp điện thoại mất rồi. Chẳng còn chỗ nào trút giận,

Y Đồng liền vung tay ném thẳng điện thoại xuống đất. Kết quả là cái điện thoại hơn bốn nghìn tệ phút chốc tan tành.

Ngày hôm sau, hết giờ làm việc. Văn Bác rảnh rồi không có việc gì làm, anh đột nhiên muốn mua cho Lương Tuyết một chiếc áo. Dù gì người ta cũng đã giúp mình một việc lớn, lại có quan hệ với mình rồi, nói thế nào thì nói cũng phải quan tâm đến người ta một chút. Nhưng quan tâm thế nào đây? Dùng vật chất là một phương án tốt nhất.

Văn Bác đến trung tâm mua sắm, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhắm được một cái váy, giá 1200 tệ. Anh thầm nhủ, Lương Tuyết mà mặc nó vào chắc là đẹp lắm, nhất định cô ấy sẽ thích nó. Thế là anh chẳng chần chừ mà mua chiếc váy ấy luôn.

Sau khi mua chiếc váy, Văn Bác lập tức gọi điện thoại cho Lương Tuyết, chuẩn bị mang tặng cho cô. Nhưng không may lúc ấy Lương Tuyết có việc nên phải ra ngoài.

Anh vừa đi vừa ngắm nghía, tâm trạng không tồi. Về đến nhà vừa vào cửa anh đã sững người. Không hiểu vì sao hôm nay Y Đồng lại về nhà, khiến cho anh giật mình, tâm trạng có chút căng thẳng. Con đàn bà chết tiệt này sao tự nhiên lại về nhà? Cô ta muốn làm cái gì đây?

Văn Bác đang do dự thì Y Đồng đã đến bên cạnh, nhìn thấy cái váy trong tay Văn Bác, vội vàng cười toe toét, dịu dàng nói:

- Ông xã, anh mua quần áo mới cho em à?

- Ờ, ừ... - Văn Bác ngập ngừng.

Văn Bác vốn dĩ mua chiếc váy này cho Lương Tuyết, nhưng không ngờ Y Đồng lại nhìn thấy, tưởng là mua cho mình. Văn Bác đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Cảm ơn ông xã, để em thử xem nào! - Vừa nói, cô vừa đón lấy cái túi trong tay Văn Bác.

Văn Bác không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa cái túi cho vợ.

- Oa, đẹp quá nhỉ, rất vừa vặn! - Y Đồng phấn khởi nói.

- Thế thì tốt! - Văn Bác mặt chẳng chút biểu cảm.

- Ông xã à, anh thật tốt, nào, lại đây, em hôn cái!

- Thôi đi!

- Không, em muốn hôn mà!

Văn Bác chẳng còn cách nào khác, đành để cho cô hôn một cái. Sau đó anh u uất bỏ về phòng. Đúng lúc ấy thì Lương Tuyết gọi điện đến. Văn Bác thầm nghĩ có nên nghe hay không?

- Ông xã à, điện thoại của ai đấy? Sao anh không nghe? - Y Đồng hỏi.

- Ờ, của đồng nghiệp! - Văn Bác nói.

- Đồng nghiệp nào thế? - Y Đồng hỏi tiếp.

- Em hỏi kĩ thế làm gì? - Văn Bác gắt gỏng.

- Em hỏi thì đã sao? Sao anh nóng thế? - Y Đồng cũng bực dọc đáp.

- Hỏi nhiều làm người ta bực mình!

- Anh thần kinh à?

- Cô mới thần kinh ấy!

- Sao anh lại mắng người ta?

- Tôi không thích cô xía vào việc của người khác!

- Anh đi đâu đấy?

- Tôi thích đi đâu thì đi, liên quan gì đến cô? - Văn Bác nói rồi đi thẳng ra cửa.

Y Đồng định ngăn anh lại nhưng làm sao ngăn được. Y Đồng tức lắm. Đây là lần đầu tiên cô bị Văn Bác đối xử như vậy, trong lòng cảm thấy không thể chấp nhận được. Nếu là trước đây cô nói gì anh sẽ nghe nấy, cô chính là chủ nhân. Giờ thì hay rồi, tất cả đã đảo ngược hết cả.

Văn Bác ra khỏi cửa liền gọi cho Lương Tuyết, anh nói:

- Xin lỗi em, lúc này không tiện nghe điện thoại. Em đang ở đâu? Vẫn ổn chứ?

- Em về nhà rồi, anh có rảnh thì qua em đi!

- Anh mua cho em một chiếc váy, nhưng ban này về nhà bị cô ta nhìn thấy, tưởng là mua cho cô ta... anh xin lỗi, anh... - Văn Bác nói bằng giọng tiếc nuối.

- Không sao đâu, em có nhiều quần áo mà!

- Lần sau anh sẽ mua cho em một cái khác!

- Ok, thế giờ anh có qua đây không?

- Anh qua đó ngay đây!

Văn Bác bắt một cái taxi, vội vàng đến nhà Lương Tuyết. Lúc đến nơi, Lương Tuyết đang buộc tạp dề, hầm canh ở trong bếp.

Văn Bác hít hà:

- Ôi thơm quá!

- Ha ha, thế à? Anh có biết là canh gì không? Thử đoán xem nào! – Lương Tuyết mỉm cười, tỏ vẻ bí ẩn nói.

- Canh sườn à?

- Hi hi, anh chỉ đoán trúng một nửa thôi. Em hầm canh sườn với cải xoong để cho anh bồi bổ đấy!

- Thật à? Cảm ơn em! Anh đúng là có phúc, được ăn canh em hầm!

Văn Bác cảm thấy rất cảm động. Đến vợ anh còn chưa hầm canh cho anh ăn bao giờ, thế mà Lương Tuyết lại hầm canh cho anh ăn. Lúc này anh đột nhiên thấy lòng mình ấm áp.

- Thường ngày vợ anh không hầm canh cho anh ăn à? – Lương Tuyết hỏi.

- Cô ta chưa làm thế bao giờ.

- Xem ra chị ta là một người vợ không làm đúng chức trách rồi!

- Cô ta lười đến mức chẳng giống một người phụ nữ!

- Mau ném thử tay nghề của em đi! – Lương Tuyết nói rồi múc một bát canh, bê đến trước mặt Văn Bác.

- Ai mà lấy được em sau này thì có nằm mơ cũng cười đến khi tỉnh.

- Thật không? Thế anh có dám ly hôn rồi cưới em không? – Lương Tuyết hỏi.

Nghe thấy Lương Tuyết nói vậy, Văn Bác giật nảy mình, anh cứ tưởng mình nghe nhầm, nhưng những lời Lương Tuyết nói rành rành ở bên tai. Anh nhất thời không biết phải trả lời thế nào, chỉ biết ngồi ngây ra đó.

- Thôi bỏ đi, trông anh hoảng lên kìa, em nói đùa với anh đấy! – Lương Tuyết nói.

- Nhưng anh thật sự rất muốn lấy em! – Văn Bác nói.

- Thôi được rồi, giờ bảo anh ly hôn cũng không tiện lắm, em hiểu mà.

Văn Bác càng thấy thích Lương Tuyết hơn, cô không chỉ xinh đẹp, cởi mở, rất biết tôn trọng người khác mà còn quan tâm, chu đáo, dịu dàng, lại tâm lý thế này. Đối với một người đàn ông mà nói, có người đàn bà nào có thể hơn được cô? Lấy vợ phải lấy một người như vậy.

- Đùng có ngồi ngây ra đó nữa, mau ăn canh đi! Nguội hết cả rồi!

Văn Bác uống một ngụm canh, tấm tắc!

- Ngon thật đấy! À phải rồi, em làm thế nào vậy?

- Anh muốn học à?

- Ủ, em dạy anh đi, hôm nào anh làm cho em thử!

- Món này cũng không khó lắm, đầu tiên phải chuẩn bị nguyên liệu: nửa cân sườn, một bó cải xoong, gia vị gồm có: một thìa rượu, một thìa gia vị. Cách làm: Rửa sạch sườn, đun sôi, lọc bỏ nước bẩn, sau đó đổ nước vào ninh. Cải xoong nhặt lấy ngọn non, rửa sạch rồi để cho ráo nước; phần cuống già rửa sạch, sau đó cho vào ninh cùng với xương. Đợi khi xương chín như thì vớt bỏ cuống ra, nêm nếm cho vừa miệng rồi thả phần ngọn rau non vào là xong.

Văn Bác vừa ăn vừa gật đầu tấm tắc khen ngon.

- Còn nữa, phải chú ý, mùi vị của món canh chính là mùi hương của xương ninh như với rau cải xoong, vì vậy xương không cần thiết phải chọn nạc quá hoặc nhiều thịt quá, chỉ cần chọn xương cục hoặc xương đuôi là được. Khi ninh xong, nhặt hết cuống rau già trong nồi ra rồi mới thả ngọn non vào. Như vậy mới giữ được mùi thơm ngon, hơn nữa rau lại xanh, trông rất ngon mắt! Rau mà ninh lâu sẽ trở thành màu vàng, trông không được ngon!

Ăn xong canh, Văn Bác liền ôm lấy Lương Tuyết, thì thầm vào tai cô:

- Nếu anh mà quen em từ sớm thì tốt biết mấy!

- Tại sao anh lại nói vậy?

- Nếu như sớm quen em, giờ anh đã không phải kết hôn với người đàn bà biến thái kia! – Văn Bác tiếc nuối nói.

- Sao hồi đó anh không nhìn ra con người chị ta thế?

- Lúc yêu cô ta đâu có như thế này. Lúc ấy cô ta rất tử tế!

- Sau khi kết hôn với anh, chị ta mới thành ra như vậy hả?

- Đúng thế, đúng là con người hai mặt, chẳng biết đằng nào mà lần.

- Xem ra những ngày tháng sau nay anh sẽ phải lãnh đủ! À phải rồi, anh có sợ không? – Lương Tuyết hỏi.

- Có em rồi, anh chẳng sợ, anh thấy rất hạnh phúc!

- Thế anh cảm thấy quan hệ của chúng ta là gì? – Lương Tuyết hỏi.

Văn Bác nhất thời không biết nói sao, cảm thấy mặt mình đang nóng bừng lên. Anh không ngờ Lương Tuyết lại hỏi một câu như vậy, thế nên cảm thấy rất bối rối. Thấy Văn Bác hồi lâu không lên tiếng, Lương Tuyết cười bảo:

- Anh đừng căng thẳng, em chỉ tiện miệng hỏi thế thôi!

- Anh xin lỗi! – Văn Bác cúi đầu.

- Em ở bên anh chẳng có ý gì khác, là do em tự nguyện mà!

- Tiểu Tuyết, thiệt thòi cho em quá!

- Không sao, chỉ cần anh vui là được!

- Lúc ở bên cạnh em, anh lại có cảm giác như mình đang trong mối tình đầu. Đáng tiếc là giờ anh đang trong tình trạng bất đắc dĩ!

Văn Bác ủ rũ và buồn chán như một đứa trẻ làm sai việc gì đó. Lương Tuyết vội vàng an ủi anh, bảo anh đừng nghĩ đến những chuyện không vui. Cuộc đời ngắn ngủi, vui vẻ là quan trọng nhất.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại Văn Bác đổ chuông. Anh nhìn vào màn hình, là mẹ Y Đồng gọi điện đến. Văn Bác đi ra ban công nghe điện thoại.

Mẹ Y Đồng gầm lên:

- Mày là đồ vô lương tâm, Y Đồng có bầu rồi mà mày vẫn còn lảng nhãng ở bên ngoài à?

- Tôi không phải là nô lệ của các người, làm cái gì cũng phải nghe lời, phải chịu sự ràng buộc của các người! Tôi là một con người, những việc tôi không muốn làm thì chẳng ai ép được tôi cả! – Văn Bác chẳng chút khách khí nói.

- Y Đồng có bầu rồi, cần có người chăm sóc, tại sao mày không quan tâm đến nó một chút?

- Quan tâm á? Cô ta đã từng quan tâm đến tôi chưa? Bát tôi rửa, quần áo tôi giặt, dọn dẹp vệ sinh tôi làm, còn phải hầu hạ cô ta. Còn cô ta thì sao? Chẳng làm cái gì hết, còn bắt tôi cái gì cũng phải nghe theo cô ta. Tôi lấy cô ta về có phải làm vợ dâu, làm mẹ tôi thì đúng hơn đấy!

- Anh đừng có nói khó nghe như vậy!

- Tôi chẳng có thời gian cãi nhau với bà! – Văn Bác nói xong liền gác máy.

Trước đây, trước mặt vợ với mẹ vợ, Văn Bác chẳng dám nói gì, cũng chẳng bao giờ dám phản bác. Giờ thì anh đã hết sợ rồi, cùng lắm thì ly hôn, dù gì bản thân anh đã bắt đầu rồi. Con gái bà ta thì là người, cần có người quan tâm chăm sóc, còn tôi không phải người nên không cần người quan tâm chăm sóc chắc? Tôi đi làm cả ngày mệt gần chết, về còn phải phục vụ các người sao?

Văn Bác vừa vào phòng, Lương Tuyết đã hỏi:

- Điện thoại của ai thế?

Văn Bác tức đến mức thở hồng hộc:

- Cái bà già chết tiệt ấy!

- Mẹ vợ anh ấy á?

- Ủ, tức chết đi được, tôi sẽ cho các người biết tay!

- Sao anh dám mắng bà ấy?

- Không nể bà ấy là bề trên thì anh đã cho bà ta mấy cái tát rồi! Chuyện gì cũng xía vào, một mực ép anh phải nghe họ!

Lương Tuyết nhú mày:

- Có một bà mẹ vợ như vậy đúng là khó chịu thật! Chuyện gì cũng xen vào, rồi cuộc ai sống với ai chứ?

Văn Bác nói:

- Thôi không nhắc chuyện này nữa. Đi thôi, anh mời em ăn đồ Tây.

- Thôi, nên tiết kiệm thì hơn! Ăn canh em nấu là được rồi!

- Thế cái váy mua cho em bị cô ta cướp mất rồi, anh nên làm gì để bù đắp cho em đây?

Lương Tuyết ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Bù đắp à? Uống canh của em trước đi, sau đó ở bên em tối nay, không được về nhà!

Văn Bác cười nói:

- Chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề!

Lương Tuyết vui vẻ nép vào lòng Văn Bác như một con chim nhỏ. Văn Bác với Lương Tuyết đang quần quýt với nhau thì điện thoại của anh đổ chuông. Văn Bác liếc nhìn, là Y Đồng gọi đến, nhưng anh không nghe. Y Đồng liên tục gọi điện đến. Văn Bác bực mình thẳng tay ấn nút ngắt. Một lúc sau, Y Đồng lại gọi đến, Văn Bác liền tắt máy luôn.

Nếu như là trước đây, anh đâu dám như vậy. Giờ anh đã không còn sợ nữa. Một người đàn ông mà bị đàn bà trói chân trói tay thì còn ra cái thể thống gì nữa, sau này làm sao bước ra xã hội được?

Hôm sau, Văn Bác vừa mới đến công ty, Y Đồng đã hùng hổ xông vào văn phòng, chỉ vào mặt Văn Bác:

- Anh chết ở đâu hả? Anh có còn cần cái nhà này nữa không?

- Cô gào thét cái gì? Giữ sức mà ăn cơm đi, tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với cô!

- Đồ khốn, không nói rõ tối qua anh đi đâu thì tôi quyết không đi!

- Tôi đi đến đâu thì đó chính là nhà của tôi, tôi đâu có mua nổi nhà!

Hai người đang tranh cãi thì phó tổng giám đốc Trần Giang bước vào, anh vội vàng nói:

- Văn Bác, cậu lập tức gửi fax đến chi nhánh ở Quảng Châu mau lên!

- Vâng ạ!

Văn Bác vừa nói vừa đi ra bàn lấy văn bản, chuẩn bị gửi fax. Y Đồng túm lấy cổ áo của Văn Bác không chịu buông ra. Văn Bác đẩy cô ta ra, Y Đồng

đứng không vững liền ngã ra cửa. Văn Bác gửi fax xong mà Y Đồng vẫn chưa đi. Văn Bác bực bội nói:

- Tôi cảnh cáo cô, cô còn ở đây làm loạn thì tôi không khách sáo với cô nữa đâu!

Y Đồng đứng bật dậy, tóm lấy Văn Bác đang định giăng co thì Văn Bác nổi giận, giang tay cho cô một bạt tai nẩy lửa. Y Đồng ngồi trên nền đất khóc tu tu.

Đúng lúc ấy, thư ký Trần Na của công ty bước vào. Cô dìu Y Đồng lên, nói:

- Chị về nhà đi, hai người có gì từ từ nói chuyện, đừng đánh nhau! – Nói rồi, Trần Na quay lưng sang nói với Văn Bác – Anh là đàn ông sao lại đánh phụ nữ?

- Cô ta thực sự quá đáng ghét!

- Có đáng ghét hơn nữa thì anh cũng không nên đánh phụ nữ!

Văn Bác nhìn Y Đồng thảm như: “Cô cũng có lúc phải khóc à? Trước đây chính cô là người ép tôi thành ra như vậy, tưởng rằng tôi dễ bắt nạt ư? Không ra mặt cho cô thấy cô lại tưởng tôi đàn. Hồ không ra oai là các người tưởng là mèo à? Không cho cô mấy cái bạt tai cô đâu biết phận! Còn cả bà mẹ biến thái của cô nữa, ông đây sớm muộn gì cũng cho hai người biết tay! Cứ chờ đấy!”

Mặc dù Y Đồng khóc lóc rất thảm thiết nhưng chẳng ai tình nguyện đi dỗ dành cô cả. Phần lớn những người trong công ty của Văn Bác đều biết cô, cũng biết hành vi thường ngày của cô. Y Đồng đã đến công ty làm loạn mấy lần, mọi người đều hiểu cô là người thế nào. Vì vậy nhìn thấy Văn Bác đánh cô mà chẳng có ai can ngăn.

Đồng nghiệp Trương Tân lặng lẽ bật một ngón tay lên khen ngợi Văn Bác:

- Văn Bác, cậu đúng là một trang nam nhi! Loại đàn bà này cần phải dạy dỗ!

Y Đồng ngồi lì trên sàn không chịu đứng dậy, Trần Na đành phải dìu cô đứng dậy. Y Đồng không như không cảm ơn mà còn quát lên với Trần Na:

- Mặc xác tôi, cô cũng chẳng từ tế gì!

- Há? Tôi làm gì chị nào? – Trần Na nháy dưng lên.

- Lần trước lúc ở nhà tôi, cô quyến rũ chồng tôi, giờ còn giả bộ làm người tốt à?

- Con người chị làm sao thế hả? Tôi có lòng tốt thế mà lại bị chị coi là kẻ xấu bụng!

- Đồ hồ ly tinh! Còn giả bộ gì chứ?

- Hừ, đúng là chó cắn cà, đồ không biết phải trái! – Trần Na giận tím mặt, tức tối bỏ đi.

Y Đồng lau nước mắt, đứng dậy, cũng giận dỗi bỏ đi. Văn Bác nhìn theo cái bóng yếu ớt của cô ta đi ra khỏi văn phòng, cũng có vẻ tội nghiệp, anh thậm chí còn cảm thấy có chút mềm lòng.

Văn Bác thảm như trong lòng: tôi ngoại tình cũng là do cô ép mà thôi! Vốn dĩ tôi rất trong sạch, chẳng làm gì sai trái hết. Nhưng chính cô luôn nghi ngờ, luôn ngang ngược, hại tôi thân bại danh liệt, thậm chí chẳng có nổi một người bạn, chẳng có ai dám liên lạc với tôi, thật quá quắt!

Cứ nghĩ đến sự sỉ nhục và chà đạp của hai mẹ con Y Đồng với mình là Văn Bác lại nghiêng răng trèo trẹo vì tức. Anh cảm thấy mình chưa bao giờ được tôn trọng, gần như đã mất hết nhân cách.

Tối đó, Văn Bác không về nhà. Anh không muốn về, không muốn về cái nhà đó. Anh cảm thấy vô cùng áp lực, cứ về đến nhà vợ là anh lại thấy cả con người mình như muốn sụp đổ.

Văn Bác gọi điện cho Lương Tuyết, muốn đến chỗ cô. Anh sợ Y Đồng sẽ kiểm tra danh sách cuộc gọi của mình nên đã dùng máy công cộng.

Lương Tuyết nói:

- Hôm nay bố mẹ em về rồi! Anh không đến nhà em được đâu!

- Ồ, thế thì phải làm thế nào bây giờ?

- Để vài hôm nữa xem tình hình thế nào đã!

- Nhưng mà anh nhớ em, làm sao đây? – Văn Bác nôn nóng nói.

- Thế thì anh gắng chịu đựng một chút vậy!

- Anh không nhịn nổi!
- Ha ha, thế để em nghĩ cách vậy! – Lương Tuyết cười bảo.
- Chúng ta đi thuê phòng ở bên ngoài nhé?
- Thế bố mẹ em hỏi thì sao?
- Thì em nói là tăng ca!
- Anh biết nói dối thật đấy! – Lương Tuyết nói.
- Đấy là bởi vì anh muốn ở bên em mà! Chẳng còn cách nào khác cả!
- Thật không?
- Thế anh thuê phòng ở khách sạn Lâm Tân đợi em nhé!
- Sao không đến khách sạn Như Ý nữa? – Lương Tuyết ngạc nhiên hỏi.
- Đấy gọi là bán một phát, đổi một địa điểm!
- Anh thật xấu xa!
- Cứ thế nhé!
- Ok! Anh thuê phòng rồi nói số phòng cho em, em qua đó tìm anh!

Sau khi thuê phòng ở khách sạn, Văn Bác liền gọi điện cho Lương Tuyết. lát sau, Lương Tuyết đã tìm đến khách sạn gặp Văn Bác. Hai người quán lấy nhau. Văn Bác vô cùng yêu chiều, nâng niu cô. Anh tìm thấy cảm giác gia đình ở Lương Tuyết, rất ấm áp, rất dịu dàng.

Sáng hôm sau đi làm, Văn Bác vừa vào văn phòng, Trần Na đã nói:

- Ban nãy có một người gọi điện mấy lần đòi gặp anh, nhưng anh không có ở đây!
- Em có hỏi là ai không?
- Em có hỏi nhưng người đó không nói.
- Là đàn ông hay đàn bà?
- Là đàn bà.

Đang nói thì có điện thoại gọi đến, Trần Na nói:

- Chắc chắn là của anh đấy!

Văn Bác vừa nhắc điện thoại, đầu dây bên kia đã vọng lại tiếng chửi bới chói tai

- Thằng nhà quê mất dạy, thằng khốn nạn kia, Y Đồng nhà tao có gì không tốt chứ hả? Sao mày dám đánh nó?

Đúng là tiếng của mẹ vợ, Văn Bác vừa nghe thấy giọng bà ta đã thấy sôi máu, bà ta còn dám gọi điện thoại đến công ty của anh làm loạn, đã thế còn mở miệng ra là chửi, toàn những lời lẽ bẩn thỉu, tục tĩu. Anh lớn tiếng quát:

- Anh ngần ấy tuổi đầu rồi mà chẳng có chút văn hóa nào hết, lẽ nào các người bản năng đã vô giáo dục thế rồi hả?
- Mày giỏi lắm, mày dám chửi lại tao à?
- Bà đi ngay đi, đây là công ty, tôi phải làm việc, không có thời gian tranh cãi với bà!

Nói rồi, Văn Bác cúp điện thoại. Điện thoại vừa cúp đã lại đổ chuông. Không cần hỏi cũng biết chắc đó là mẹ Y Đồng gọi đến. Văn Bác không nghe điện thoại mà đi làm việc của mình.

Điện thoại cứ đổ chuông liên tục, Văn Bác sợ làm lỡ việc của công nên đành phải bảo thư ký Trần Na nhận điện thoại. Anh nói:

- Nếu như là mẹ già ấy gọi đến, em cứ nói là anh không có ở đây, ra ngoài rồi. Nếu như là người khác thì hãy bảo anh!

Trần Na đương nhiên hiểu rõ chuyện này. Cô nhắc máy, nhẹ nhàng hỏi:

- Alo, xin hỏi ai đấy ạ? À, tìm anh Văn Bác ạ, anh ấy không có ở đây, anh ấy ra ngoài giải quyết công chuyện rồi... Vâng, tôi cũng không biết anh ấy bao giờ quay lại. Có chuyện gì không ạ? Tôi có thể giúp bà chuyển lời lại ạ... Dạ, không cần ạ. Chào bà!

Văn Bác đứng ở bên cạnh cười thâm, đúng là mặt già đáng ghét, dai như đĩa! Cũng may nghĩ ra chiều này, nếu không thì không biết bà ta còn dai dẳng đến khi nào.

Hết giờ làm, Văn Bác liền về nhà, vốn dĩ anh chẳng muốn quay về nhưng anh cần phải thay quần áo, cứ không về nhà mãi cũng không được. Anh tắm rửa rồi thay quần áo, bắt đầu lên mạng. Vừa ngồi chưa lâu đã nhìn thấy hai mẹ con Y Đồng đăng đăng sát khí xông vào. Văn Bác thâm nhủ, không cần hỏi cũng biết chắc chắn là đến để chửi bới mình. Đã thế tôi quyết liều mạng, xem các người làm gì được tôi?

Văn Bác không nói gì, chuẩn bị rót nước. Nhưng chưa kịp đi đã thấy mẹ vợ hùng hổ lao đến, vung tay đánh vào mặt mình. Văn Bác nhanh như cắt né sang một bên, tránh được cái tát trời giáng của bà. Mẹ Y Đồng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại xông vào đánh anh, Văn Bác không nhịn được nữa, lấy tay đẩy mẹ Y Đồng ra, khiến cho bà ngã ngửa ra ghế sofa.

Lần này thì to chuyện rồi. Mẹ Y Đồng bỏ dậy, cầm chiếc ghế đập vào anh. Văn Bác nhanh chóng né tránh, nhưng thật đen đủi, bức hoành phi treo trên tường trong phòng khách rơi bộp xuống đất và vỡ tan. Văn Bác xót đứt cả ruột, bức hoành phi ấy có khác gì báu vật của anh. Bức hoành phi “Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ” của Tô Đông Pha[1] này anh đã bỏ ra một trăm tệ để mua về.

[1] Tô Đông Pha là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường – Tống.

Đang xót xa thì một cái ấm trà bay vèo về phía anh, Văn Bác cúi đầu, tránh được cái ấm. Lần này càng xúi quẩy hơn nữa, “bộp” một tiếng, cái laptop của anh lập tức “đình công” luôn. Ruột gan Văn Bác như bị ai xát muối, đó cũng là báu vật của anh, anh đã phải bỏ ra hơn sáu nghìn tệ để mua nó về, hơn ba tháng tiền lương của anh chứ có ít ỏi gì đâu, anh mới dùng chưa được một năm, thế là tiêu rồi.

Mẹ Y Đồng vẫn chưa chịu dừng tay. Bà ta lại cầm một cái ghế lên định đập Văn Bác. Nhưng anh đã nhanh như chớp lao đến, cướp lấy cái ghế trên tay bà ta rồi vung tay đẩy bà ta ra. Mẹ Y Đồng giật lùi lại sau mấy bước rồi ngã xuống trên nền đất. Bà ta bắt đầu điên tiết, chửi bới:

- Văn Bác, mày là đồ mất dạy, mày dám đánh tao thì cả nhà mày không được chết yên thân!

- Bà giữ mồm giữ miệng cho sạch sẽ một chút! Nếu không đừng trách tôi không khách sáo!

Y Đồng nhìn thấy mẹ mình bị đẩy ngã liền lao đến giằng co với Văn Bác. Văn Bác chẳng buồn nhìn mà vung tay đánh ngã Y Đồng. Cô ngồi bệt dưới đất, gào khóc ầm ỹ.

Nhìn thấy hai mẹ con Y Đồng bị đẩy ngã dưới nền nhà, trong lòng Văn Bác vô cùng vui sướng. Bản thân anh đã phải nhẫn nhục bao lâu nay rồi, giờ mới có cơ hội trả mối thù này.

Văn Bác sung sướng quay lưng bỏ đi, anh mỉm cười mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nói ra cũng kì lạ, sau mấy ngày xô xát với hai mẹ con Y Đồng, Văn Bác đột nhiên nhận được thông báo thăng chức. Hóa ra, vì hàng ngày anh bán mạng làm việc, có tinh thần trách nhiệm, thể hiện rất xuất sắc nên công ty đã đặc cách cất nhắc anh lên làm giám đốc bộ phận marketing.

Chẳng mấy chốc, anh đã nhận được thông báo bổ nhiệm chức vụ. Đương nhiên thăng chức làm giám đốc khiến cho Văn Bác vô cùng vui mừng. Thăng chức đồng nghĩa với việc được tăng lương, tăng lương đồng nghĩa với việc có tiền, có tiền đồng nghĩa với việc sẽ được tôn trọng, được tôn trọng đồng nghĩa với việc kẻ khác sẽ không dám khinh thường anh nữa. Như thế, anh đã có được sự tôn nghiêm cho mình.

Văn Bác thâm nhủ, mình có tiền rồi, sau này để xem còn kẻ nào dám bắt nạt mình nữa? Người không phụ ta, ta chẳng phụ người, người mà phụ ta, ta ắt phải phụ người. Nếu như không sợ chết thì cứ đến mà bắt nạt tôi đi, các người hãy mở mắt to ra mà xem!

Sau khi được thăng chức lên làm giám đốc bộ phận, tiền lương của Văn Bác tăng lên gấp hơn ba lần, cộng thêm tiền phụ cấp và tiền thưởng, tính tổng lại cũng gần bằng lương của Y Đồng. Lần này anh cảm thấy mình có thể ngẩng cao đầu xuất hiện trước mặt người khác. Trước đây, có ai hỏi lương của anh bao nhiêu, Văn Bác thường ngại ngần chẳng muốn nói ra. Nếu có ai hỏi đến lương của vợ anh thì anh càng khó mở miệng, lúc nào cũng cảm thấy mặt đỏ ửng. Đương nhiên, đây đều là yếu tố cá nhân. Điều quan trọng là tiền lương thấp, Y Đồng coi thường anh, lớn tiếng sai bảo anh như ôsin. Nhưng giờ thì anh có thể ngẩng cao đầu mà đi rồi.

Văn Bác còn có dã tâm lớn hơn. Anh muốn được lên làm phó tổng, làm tổng giám đốc. Nhưng miếng mồi lớn không phải há miệng là nuốt được ngay, phải từ từ mà ăn thôi.

Kể từ ngày đánh nhau với hai mẹ con Y Đồng, Y Đồng không còn hỏi anh chuyện anh đang ở đâu nữa. Cô cũng không về nhà. Đây đúng là mong ước của Văn Bác, không phải gặp cô, anh mừng hơn bất được vàng.

Chiến tranh lạnh một tháng, Văn Bác được nhẹ nhõm một tháng, cũng thong dong một tháng. Nhưng cuối cùng, dưới sự ép buộc của bố mẹ, anh lại đành đón Y Đồng về nhà. Đương nhiên anh biết chuyện này là do vợ mình giữ trò, nếu không chắc chắn bố mẹ anh sẽ không biết, bởi vì anh chẳng bao giờ nói chuyện chiến tranh lạnh với vợ cho bố mẹ mình biết.

Sau khi Y Đồng quay về, Văn Bác đối xử với cô chẳng nóng chẳng lạnh, dù gì hiện giờ anh ở bên cạnh Y Đồng cũng chỉ là vì bị ép buộc. Nhưng ngày tháng làm trâu làm ngựa cho nhà cô ta đã một đi không trở lại.

Sau khi được thăng chức, công việc của Văn Bác bận rộn hơn nhiều, cũng có nhiều bữa tiệc phải tham dự hơn, phải tiếp xúc với đủ các tầng lớp trong xã hội, bàn bạc đủ thứ nghiệp vụ, xử lý vô khối công việc. Làm ăn không thể thiếu những buổi tiệc tùng, vì vậy anh thường xuyên phải mời khách hàng đi ăn, tối muộn mới về nhà.

Văn Bác về càng muộn thì Y Đồng càng bức bối. Cô lại bắt đầu kiểm tra điện thoại của chồng. Chỉ cần Văn Bác nhận được điện thoại, không cần biết là của ai, Y Đồng cũng phải tra hỏi thật kỹ càng.

Một hôm, Văn Bác mời khách hàng ăn cơm ở khách sạn. Đang ăn thì Y Đồng gọi đến. Anh đứng dậy ra hành lang nghe điện thoại. Y Đồng hỏi:

- Anh đang ở đâu? Sao giờ này còn chưa về?

- Đang ăn cơm với khách hàng!

- Khách hàng nào?

- Phó tổng giám đốc tập đoàn Tân Khoa.

- Ăn ở nhà hàng nào?

- Khách sạn Kim Thuận.

- Ok, em qua đó xem sao, anh đừng hòng lừa em!

- Cái gì? Cô định qua đây á?

Văn Bác vô cùng bức mình. Tiếp khách là yêu cầu của công việc, tại sao cô ta lại không tin mình cơ chứ? Kiểm tra danh sách cuộc gọi đã đủ khiến Văn Bác khó chịu lắm. Vì nể mặt cô đang mang bầu nên anh đã nhẫn nhịn, nhưng giờ cô ta còn đòi đến tận đây để kiểm tra, rõ ràng là sỉ nhục anh mà!

Nghĩ đến đây, Văn Bác liền nói:

- Cô mà dám đến đây, tôi đánh gãy chân cô!

- Anh dám! Anh mà dám động vào tôi, tôi liều mạng với anh!

- Cô đừng có mà quá quắt, rượu mời không uống thích uống rượu phạt hả?

- Anh có tật giật mình chứ gì? Tôi biết anh vụng trộm ở bên ngoài, đừng có kiêu có nữa!

- Không tin thì thôi!

Văn Bác bức bối ngắt điện thoại rồi vào trong phòng ăn. Qua ba tuần rượu, đang ăn uống vui vẻ thì cánh cửa phòng ăn bị đẩy ra, Y Đồng tức tối xông vào. Văn Bác vừa nhìn thấy đã biết lần này lại mất mặt trước khách hàng rồi. Đường đường là một thằng đàn ông mà chẳng có lấy một chút tự do và không gian riêng, thế thì sống còn có ý nghĩa gì? Anh đứng bật dậy, quát lên:

- Cô định làm gì hả?

- Tôi đến xem anh ăn chơi đàng điếm với ai?

- Tôi đang bàn chuyện làm ăn với khách hàng!

- Muộn thế này rồi còn bàn chuyện làm ăn gì hả? Anh định lừa ai?

- Cô rút ra cho tôi!

Khách hàng vừa nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy rất ái ngại liền đứng dậy bỏ đi. Văn Bác thấy khách hàng bỏ đi mất, khó khăn lắm mới tìm được cơ

hội làm ăn, giờ thì tan tành mây khói rồi. Anh cảm thấy không thể nín nhịn được nữa.

- Cô bị điên à?

- Anh điên thì có, nửa đêm không về nhà còn đủ đôn ở bên ngoài!

Mặt Y Đồng đằng đằng sát khí. Văn Bác không muốn xung đột với cô ta ở bên ngoài, đành hạ giọng nói:

- Có chuyện gì thì về nhà nói!

- Tôi không về, tôi cứ nói ở đây đây! Anh cả ngày không về nhà, còn sợ mất mặt à?

Văn Bác chẳng buồn đoái hoài đến cô, đi ra quầy thanh toán rồi bỏ về. Đây là việc công nên nhất định phải thanh toán. Y Đồng vừa đuổi theo chồng vừa chửi bới không ngớt.

Về đến nhà, Y Đồng lại bắt đầu nổi con tam bành, ném hết đồ đạc trong nhà, ngay cả tivi cũng bị đập. Sau đó, cô ta còn gọi điện cho bố, mẹ và em gái mình đến. Chẳng mấy chốc, cả nhà ba người họ lại hùng hổ đến hỏi tội Văn Bác.

Mẹ Y Đồng lớn tiếng mắng chửi:

- Cái thằng mất nết, mày lấy vợ rồi mà còn lảng nhãng ở ngoài thế hả?

- Bà chó ngậm máu phun người, nói chuyện phải tôn trọng người khác một chút!

- Nói chuyện với loại rác rưởi như mày mà còn phải tôn trọng à? Mày có xứng không?

- Văn Bác, tôi cảnh cáo anh, anh mà còn dám bắt nạt con gái tôi, tôi sẽ không khách sáo với anh nữa! – Nói rồi, bố Y Đồng định ra tay đánh Văn Bác.

- Các người đừng tưởng tôi dễ bắt nạt. Ông dám động vào một ngón tay của tôi, hậu quả thế nào ông tự gánh! – Văn Bác cũng chẳng chịu nhún nhường.

- Thằng ranh con láo xược, tao đã nghịch mắt với mày từ lâu rồi. Tao nói cho mày biết, hôm nay tao phải dạy cho mày một bài học!

- Ông dám đánh tôi thì tôi cũng dám cho ông bò lê ra khỏi đây đây! Ông có tin không?

Đôi mắt Văn Bác vì phần nộ mà như đang tóe lửa, sắc lạnh đến đáng sợ, không biết vì nguyên nhân gì mà cuối cùng bố của Y Đồng không dám động tay. Văn Bác đã không còn là kẻ nhu nhược trước đây nữa rồi, giờ anh đã trở nên cứng rắn hơn nhiều. Trước đây vì không có tiền nên anh mới bị bắt nạt, mới bị chửi bới, sỉ nhục, sao có thể nhịn nổi nhục này?

- Tao muốn mày xin lỗi con gái tao! – Mẹ Y Đồng nói.

- Xin lỗi á? Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta? – Văn Bác nhếch miệng cười.

- Mày ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài, cả ngày chẳng ngó ngang tới gia đình, mày phải xin lỗi con gái tao!

- Gớm nhỉ? Bà xem cô ta đã làm những gì? Bảo cô ta xin lỗi nghe còn có lý đấy!

- Nó có làm gì sai đâu mà phải xin lỗi mày?

- Tôi đi tiếp khách cho công ty, cô ta xông vào làm loạn, thế còn ra cái thể thống gì? Không chỉ kiểm tra danh sách cuộc gọi của tôi, còn nghi ngờ tôi làm bậy ở bên ngoài, chạy đến làm loạn, làm tôi mất đi một khách hàng quan trọng như vậy!

- Khách hàng? Khách hàng quan trọng hay vợ quan trọng? – Mẹ Y Đồng quát.

Văn Bác nghe thấy mẹ chất vấn thì càng nổi cáu. Kể từ khi kết hôn đến giờ, Y Đồng chưa bao giờ hỏi han đến bố mẹ mình, chẳng bao giờ quan tâm chăm lo cho họ. Có người con dâu nào như cô ta không cơ chứ?

Nghĩ đến đây, anh lớn tiếng nói:

- Tôi không cố gắng làm việc thì làm sao được thăng chức? Không thăng chức lấy đâu ra được tăng lương? Không tăng lương làm sao nuôi gia đình? Bố mẹ tôi còn ở dưới quê kia kia, cuộc sống vất vả trăm bề, tôi không bán mạng làm việc thì ai phụng dưỡng bố mẹ tôi!

- Anh tưởng chỉ có mình anh cố gắng thôi sao? Anh chớ viện lý do này nọ! – Y Đồng gào lên.

- Câm miệng, cô có tư cách gì mà nói tôi, kể từ khi lấy tôi, cô đã chủ động gọi điện cho bố mẹ tôi lấy một lời chưa? Là một người con dâu, cô thấy mình đã làm tròn trách nhiệm chưa hả? – Văn Bác càng nói càng kích động, mặt mày đỏ phừng phừng.

- Gọi điện tôi cũng chẳng biết nói cái gì, biết gọi thế nào?

- Gọi thế nào à? Ngày ngày tôi ở đây, gọi bố mẹ cô ngọt xót là “bố”, “mẹ”. Thế cô đã gọi bố mẹ tôi là “bố”, “mẹ” được bao nhiêu lần? Cô còn có lương tâm không hả? – Văn Bác nói hết những bất mãn trong lòng mình bấy lâu nay ra.

- Anh mới là kẻ vô lương tâm!

- Bố mẹ tôi xa xôi đến đây, mang bao nhiêu đặc sản quê lên, cô đều ném vào thùng rác hết. Bố mẹ tôi quan tâm đến cô như vậy nhưng có bao giờ cô quan tâm đến họ chưa, có bao giờ hỏi han bố mẹ tôi không? Cô có bố mẹ còn tôi thì không à? Lẽ nào tôi từ cái lỗ nẻ nào đấy chui ra? Tôi biết cô coi thường họ, chê bai họ, tôi đã nhìn cô đủ lắm rồi, tôi phải ly hôn với cô!

Văn Bác vô cùng tức giận, anh lại muốn ly hôn. Lấy một người phụ nữ về làm vợ, nhưng cô ta không những không đối xử tốt với mình, giằng vò mình mà ngay cả sự tôn trọng với bố mẹ mình còn không có chứ đừng nói là báo hiếu bố mẹ.

Kể từ khi kết hôn, bản thân anh trước mặt bố mẹ vợ một câu “bố”, hai câu “mẹ” ngọt xót, vô cùng tôn trọng, còn chăm chỉ làm việc nọ việc kia, vô cùng chịu thương chịu khó. Bản thân mình luôn coi bố mẹ cô ta là bố mẹ của mình, thế mà cô ta đâu coi bố mẹ mình là bố mẹ cô ta. Văn Bác đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, lần này anh phải tính toán hết nọ nằn.

Y Đồng thấy Văn Bác đòi ly hôn liền hăng máu, nói:

- Ly hôn thì ly hôn, ai sợ ai chứ?

- Ly hôn à? Mày nói dễ nhỉ? Ly hôn rồi đứa nhỏ làm thế nào? Lẽ nào mày không định chịu trách nhiệm với nó? – Mẹ Y Đồng gào lên.

- Đây là chuyện giữa tôi và con gái của bà, chẳng liên quan gì đến bà hết!

- Cái gì? Không liên quan đến tao à?

- Tôi lấy con gái bà chứ có lấy bà đâu, bà có tư cách gì mà xía vào chuyện của chúng tôi?

- Mày, mày... - Mẹ Y Đồng tức tối tím mặt, nghẹn họng không nói nên lời.

Văn Bác cãi nhau với cả nhà Y Đồng mãi không dứt. Đúng lúc ấy, Lương Tuyết nhắn tin đến, hẹn anh ra ngoài ăn cơm. Văn Bác cũng muốn ra ngoài, có cãi nhau nữa với cả nhà điên loạn này cũng chẳng có kết quả gì, chỉ phí thời gian vô ích mà thôi!

Nghĩ đến đây Văn Bác liền đi một mạch ra khỏi nhà. Chẳng phải các người thích làm loạn sao? Cứ tiếp tục làm ầm lên đi, tôi chẳng có thời gian tiếp các người đâu!

Văn Bác đã đến nơi hẹn với Lương Tuyết. Lúc anh đến, cô đã ở đấy đợi anh rồi. Vừa nhìn thấy Văn Bác, Lương Tuyết đã hỏi:

- Sắc mặt anh xấu thế, có chuyện gì à? Lại cãi nhau với chị ta sao?

- Đâu chỉ mình cô ta, cả nhà cô ta cùng kéo đến ấy chứ!

- Bọn họ cũng thật quá quắt, ức hiếp người khác thái quá!

- Thôi mặc kệ bọn họ! Đi thôi, chúng ta đi ăn gì đi!

Còn chưa nói được mấy câu, bố mẹ Văn Bác đã gọi đến. Văn Bác cảm thấy có chuyện chẳng lành, chắc chắn nhà vợ anh đã mách leo chuyện này với bố mẹ anh rồi, chỉ có điều, bố mẹ gọi điện, anh không thể không nghe.

- Mẹ à, bố mẹ có khỏe không ạ?

- Cái thằng hư hỏng, tại sao mày không nghe lời thế hả con? Sao mày cứ phải làm cho bố mẹ tức điên lên thế hả con?

- Mẹ à, sao thế? Có gì thì từ từ nói, mẹ đừng giận!

- Mẹ có thể không giận được ư? Mày đòi ly hôn, thế cháu nội của mẹ phải làm thế nào?

- Mẹ à, mẹ nghe ai nói thế ạ?

- Con không cần biết mẹ nghe ai nói, mẹ nói cho con biết, nhà ta chỉ có một mình con là con trai, con mà dám ly hôn, mẹ không muốn sống nữa!

Nghe thấy mẹ nói vậy, Văn Bác thấy choáng váng đầu óc. Anh đành phải nhẹ nhàng khuyên mẹ:

- Mẹ à, mẹ đừng lo, bọn con nhất định sẽ sinh cho bố mẹ một thằng cháu mập mạp!

- Sức khỏe của bố con hiện giờ cũng rất tệ, còn đừng cãi nhau với Y Đồng nữa. Tuổi không còn nhỏ nữa rồi, sao con không chịu nghe lời thế hả?

- Mẹ à, cô ta đối xử với bố mẹ chẳng ra làm sao, không tôn trọng bố mẹ, chẳng hiếu thảo chút nào. Đây cũng gọi là con dâu sao?

- Thôi bỏ đi, bố mẹ cũng chẳng so đo chuyện đó. Người ta dù gì cũng là con gái thành phố, đương nhiên là coi thường người nhà quê chúng ta rồi. Bố mẹ không để bụng đâu!

- Bố mẹ không để bụng nhưng con để bụng. Cô ta láo lếu, chẳng có chút phép tắc nào cả!

- Con à, bố mẹ không quan tâm chuyện nó có hiếu thảo với bố mẹ hay không, chỉ cần bọn con sống tốt là được, phải biết đủ con ạ. Con nghe mẹ nói, cố mà sống cho tốt với nó, giữ gìn hạnh phúc gia đình đừng để bố mẹ phải lo lắng nữa!

- Vâng ạ, bố mẹ cứ yên tâm!

Nói chuyện với mẹ xong, Văn Bác cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy mình đúng là một thằng con vô dụng, nếu như anh không vô dụng thì bố mẹ anh đâu phải chịu đựng sự vô lễ của con dâu như vậy? Xét cho cùng cũng chỉ là một nguyên nhân, đó là không có tiền. Nếu anh có tiền, anh đã mua được nhà, mua được xe, vợ anh đã không dám đối xử với anh như vậy.

Cuộc hôn nhân hiện nay khiến cho Văn Bác thật sự không chịu nổi. Bố mẹ anh không hiểu cho anh, khiến anh bị kẹt ở giữa. Haiz, hay là thôi, cứ tiền trăm hậu tâu, ly hôn rồi hẵng nói. Nhưng Y Đồng đang mang bầu, ly hôn ắt phải được sự đồng ý của cô ta. Nhưng hiện nay cho dù cô ta có đồng ý thì bố mẹ cô ta cũng không đồng ý, chắc chắn họ sẽ ngăn cản.

Nếu như ly hôn thật, chắc chắn sẽ phải bỏ đứa bé. Nếu như không bỏ đứa bé, sau này sinh nó ra, nó sẽ phải sống mà không có tình yêu thương của cha, như vậy làm sao nó có thể phát triển bình thường như những đứa trẻ khác? Hơn nữa, ai mà biết được cái gia đình đáng sợ ấy sẽ giằng vò nó thành ra thế nào?

Không cần biết có được hay không, cứ phải thử mới biết.

Văn Bác gọi cho Y Đồng, bình tĩnh nói:

- Chúng ta ly hôn đi, ngày mai đi làm thủ tục!

- Ok, tôi đợi anh!

Nghe Y Đồng thân nhiên nhận lời, trong lòng Văn Bác vô cùng vui mừng, chỉ cần ly hôn rồi, những chuyện còn lại cứ từ từ giải quyết, chỉ sợ không ly hôn được mà thôi.

Lương Tuyết ngồi bên cạnh, hỏi:

- Chị ta đồng ý rồi ạ?

- Ừ, tạm thời là đồng ý, chỉ không biết có thay đổi gì không?

- Anh đã nghĩ kĩ rồi chứ?

- Ừ, anh đã sống chẳng bằng chết rồi!

- Chúng ta đi ăn thôi, chúc mừng chuyện này, chúc mừng sự tự do sắp trở lại của anh!

- Ok, cảm ơn em!

Văn Bác và Lương Tuyết vô cùng vui mừng. Hai người vui vẻ đi đến một nhà hàng cách đó không xa. Tên nhà hàng là Quán Duyệt, không khí cũng không tồi. Nhà hàng được bài trí theo phong cách tự nhiên, giản dị, trông rất dễ chịu.

Hai người ngồi xuống ghế, nhân viên phục vụ liền mang menu đến, bảo Văn Bác chọn món. Văn Bác đưa menu cho Lương Tuyết nói:

- Em gọi món đi!

- Ok, vậy em không khách sáo đâu nhé!

- Cái gì ngon em cứ gọi cái đấy!

Một lát sau, Lương Tuyết đã gọi xong món, cô mỉm cười nhìn Văn Bác:

- Anh xem, thế này đã được chưa?

Văn Bác xem rồi nói:

- Tuyệt lắm, chúng ta uống chút bia nhé!

- Ok, em uống với anh, nguyện “xả thân vì chàng”.

Chẳng mấy chốc món ăn đã được đưa lên. Cá hấp, sườn xào, tôm rán, nộm ngó sen, còn cả một bát canh trứng gà nấu rong biển. Sau đó, nhân viên phục vụ mang lên mấy chai bia Thanh Đảo.

Văn Bác giờ tay ra, lịch sự nói:

- Mời cô Lương!
- Còn khách sáo với em thế sao?
- Đương nhiên rồi, phải lịch sự với phụ nữ chứ!
- Ha ha, anh chớ giả bộ với em nữa, em còn không biết thừa đấy!
- Đương nhiên là em rất hiểu anh rồi! Nào, chúng ta cạn ly!

Văn Bác rót bia cho Lương Tuyết rồi rót cho mình. Hai người nâng cốc chúc mừng. Văn Bác chạm cốc xong liền ngửa cổ tu ực một hơi hết cốc. Anh mỉm cười, nói:

- Tuyết à, em cứ tự nhiên, uống được bao nhiêu thì uống, không cần phải uống hết đâu!

Lương Tuyết uống nửa cốc rồi đặt xuống, sắc mặt hơi thay đổi. Cô nói:

- Em cứ uống là say, anh phải chăm sóc em chu đáo đấy!
- Đương nhiên rồi, em cứ yên tâm, anh sẽ chăm sóc em chu đáo!
- Thế thì em yên tâm rồi!

Lương Tuyết và Văn Bác uống một lát đã hết sạch cả bốn chai bia. Văn Bác lại vẫy tay bảo phục vụ:

- Cho anh thêm bốn chai nữa!
- Khoan đã, đừng gọi nhiều thế, uống nhiều quá rồi, sẽ say mất! – Lương Tuyết lắc đầu.
- Không sao đâu, say rồi làm tình càng hăng mà!

Sắc mặt Lương Tuyết đột nhiên trở nên rất khó coi. Văn Bác liền hỏi:

- Em sao thế?
- Ồ, không sao, em đi vệ sinh một lát! – Lương Tuyết nói.

Văn Bác lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng là Lương Tuyết không muốn thân mật với mình chứ. Văn Bác uống tới ngà ngà say, tâm trạng vô cùng phấn khởi, chưa bao giờ anh cảm thấy vui vẻ như bây giờ, lỗ chân lông dường như đều nở hết ra, toàn thân vô cùng dễ chịu. Nghĩ đến việc lát nữa có thể ôm người đẹp lên giường, anh lại thấy hưng hực trong người.

Giữa Lương Tuyết và Y Đồng, ai xinh đẹp hơn ai? Thực ra hai người họ là hai mẫu phụ nữ khác biệt, mặc dù đều đẹp nhưng phong cách lại khác nhau, “mùi vị” cũng khác nhau. Người xưa nói, mỗi người đàn bà đều có “mùi vị” riêng.

Y Đồng thuộc loại phụ nữ xinh đẹp nhưng chanh chua, hung tợn, vẻ ngoài nhìn có vẻ dịu dàng như thực chất rất ghê gớm, hơn nữa lại đa nghi, bên ngoài thì yếu đuối mà bên trong thì cứng rắn, còn thích điều khiển, sai khiến đàn ông, có thể coi là một mẫu phụ nữ quyền lực. Ở bên cạnh cô, Văn Bác cảm thấy vô cùng áp lực, cuộc sống cứ tẻ tẻ như ngày tận thế, khó mà nhẫn nhịn được. Còn Lương Tuyết là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng và biết quan tâm, tính tình ôn hòa, thấu tình đạt lý, vui vẻ, không gây áp lực cho người khác. Chẳng có gã đàn ông nào thích một người đàn bà mạnh mẽ hơn mình, càng chẳng có thằng đàn ông nào thích bị đàn bà điều khiển.

Ăn cơm xong, Lương Tuyết và Văn Bác đều đã ngà ngà say, đặc biệt là Văn Bác, anh đã say lắm rồi, bước đi cũng lảo đảo, Lương Tuyết phải dìu anh đi đến một khách sạn gần đó. Bởi vì bố mẹ Lương Tuyết ở nhà nên cô không dám dẫn anh về.

Sau khi thuê phòng, Lương Tuyết liền dìu Văn Bác đi tắm. Cô với Văn Bác cùng tắm, chẳng mấy chốc, Văn Bác đã tỉnh táo hơn. Anh nhìn thấy Lương Tuyết cũng đang khóa thân tắm chung với mình liền cười bảo:

- Chúng ta là đôi uyên ương trong nhà tắm đấy!
- Sao? Anh không thích chứ gì?
- Không phải, anh thích lắm, thích chết đi được ấy! – Nói rồi, Văn Bác bắt đầu ôm hôn Lương Tuyết.

- Khoan đã...

Lương Tuyết còn chưa nói xong thì môi Lý Văn Bác đã áp chặt lấy môi cô. Lương Tuyết không tự chủ được nữa, chẳng mấy chốc đã bị cuốn vào cuộc mây mưa với Văn Bác trong phòng tắm.

Sau cuộc mây mưa, Lương Tuyết liền hỏi:

- Anh cảm thấy giữa em và vợ anh, ai hơn ai?

Văn Bác ngẩng người nhìn Lương Tuyết, không biết cô hỏi như vậy là có ý gì? Anh nhất thời không biết phải trả lời ra sao. Thực ra đáp án không cần nói cũng đã quá rõ ràng rồi. Nếu như Lương Tuyết không hơn Y Đồng thì Văn Bác đâu có ở bên cạnh cô?

Một lát sau, Văn Bác mỉm cười nói:

- Đương nhiên là em hơn rồi, nếu không sao anh ngày nào cũng quần lấy em chứ?

Lương Tuyết ôm cổ Văn Bác, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: - Anh không thấy là em không xinh đẹp bằng vợ anh à?

- Đồ ngốc, “trong mắt người tình hóa Tây Thi” mà, cái đẹp cũng đâu có tiêu chuẩn cụ thể!

- Nhưng vợ anh thực sự đẹp hơn em!

- Em nghĩ thế à?

- Đúng thế, em phải thừa nhận điều đó!

- Cho dù cô ta có đẹp hơn em cả trăm lần thì giờ anh chỉ yêu em thôi, không yêu cô ta!

- Anh yêu em vì cái gì?

- Anh yêu sự dịu dàng, yêu khí chất, yêu giọng nói, yêu sự quan tâm, yêu cơ thể của em!

- Ha ha, không phải anh vì quan hệ với em nên mới thích em đấy chứ?

- Đương nhiên là không rồi, anh vì yêu em nên mới quan hệ với em chứ không phải vì quan hệ với em nên mới thích em.

- Thật không?

- Thật, nếu không thì anh là loại vô liêm sỉ à?

- Hi vọng trong lòng anh cũng nghĩ vậy!

- Em yên tâm!

Văn Bác vòng tay siết chặt lấy Lương Tuyết, hai người lại quần chặt lấy nhau. Tắm một cái thôi mà đến hơn hai tiếng đồng hồ, đúng là điên cuồng hết chỗ nói! Văn Bác đắm chìm trong thế giới dịu dàng của Lương Tuyết, không sao thoát ra được.

Người ta thường nói con người khó mà tự thoát khỏi tình yêu. Văn Bác lúc này đúng là như vậy. Anh yêu Lương Tuyết đến điên cuồng, còn Lương Tuyết cũng yêu thương Văn Bác sâu sắc. Văn Bác giờ cái gì cũng tốt, chỉ có điều trên mình anh vẫn còn một xiềng xích, đó là tờ đăng ký kết hôn, chính tờ giấy đăng ký kết hôn này đã khiến cho anh giờ đang là chồng của người khác.

Văn Bác hiện giờ rất muốn thoát khỏi xiềng xích. Anh đang nóng lòng giằng co để thoát ra, đòi lại sự tự do cho chính mình. Nhưng tình hình hiện giờ rất khó khăn. Áp lực đến từ gia đình khiến cho anh thở không ra hơi, hơn nữa hiện giờ Y Đồng đang có bầu, làm thế nào để xử lý mọi việc một cách ổn thỏa đây?

Cứ nghĩ đến sự ngang ngược, độc đoán, vô lý, thậm chí là biến thái của hai mẹ con Y Đồng là cái ý nghĩ muốn ly hôn của Văn Bác lại càng thêm mãnh liệt. Anh thật không dám tưởng tượng ra cảnh mình sẽ sống tiếp thế nào trong cái gia đình như vậy? Trước mặt bọn họ, anh chính là một kẻ bị si nhục, một nạn nhân, hoàn toàn mất đi cái gọi là sự tôn nghiêm, mất hết nhân cách, chẳng giống một thằng đàn ông nữa.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, là tin nhắn của Y Đồng. Cô viết: “Giờ anh đang ở đâu, anh về nhà ngay, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng!”

- Sao thế? Anh phải về à? – Lương Tuyết hỏi.

- Anh không về, cô ta là một con điên! – Văn Bác nói.

- Nếu như vợ anh nghi ngờ chúng ta thì phải làm thế nào?

- Nghi ngờ càng tốt, anh đỡ phải giải thích!
- Anh không sợ chị ta à?
- Chuyện này sớm muộn gì cũng phải giải quyết!

Văn Bác chẳng buồn đoái hoài đến Y Đồng, phải ôm người đẹp đi ngủ trước đã. Cùng thưởng thức một giấc ngủ ngon lành với Lương Tuyết là quan trọng nhất. Tục ngữ có câu: ‘Đêm xuân đáng giá nghìn vàng’ mà.

Ngày hôm sau đi làm, tinh thần Văn Bác vô cùng sáng khoái, con người hừng hực sức sống. Vừa đến công ty, anh đã nhận được tin, công ty cử Lương Tuyết đi công tác với phó tổng Trần Giang vì công ty đã quyết định như vậy nên anh chẳng thể thay đổi được.

Đội Lương Tuyết chuẩn bị hành lý xong, Văn Bác liền tìm một nơi không có người, nói chuyện với Lương Tuyết. Anh dặn dò:

- Em ra ngoài phải chú ý an toàn, nhớ chăm sóc cho bản thân nhé!

Lương Tuyết mỉm cười:

- Sao thế, anh không nhớ rời xa em à?
- Đúng thế, em đi rồi, trái tim anh cũng theo em đi luôn!
- Anh đừng như vậy, trông cứ như mất hồn ấy. Phải vui lên chứ, em đi rồi lại về mà!
- Nhưng mà anh sẽ chờ đến sốt ruột mất!
- Đâu phải là sinh ly tử biệt, thật là...

Tiền Lương Tuyết lên đường mà Văn Bác đứng ngồi không yên, tinh thần bất an. Hai tuần đối với Văn Bác mà nói rõ ràng là quá dài. Nếu như anh được đi chung với Lương Tuyết thì tốt biết mấy!

Văn Bác đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì đột nhiên thư ký Trần Na hoảng hốt chạy vào. Cô hoảng nói:

- Giám đốc Lý, có thể giúp em một chút được không?
- Sao thế?
- Tủ hồ sơ mở mãi không được, chủ tịch bảo em tìm một ít tài liệu. Em lo chết đi được, anh giúp em xem thử đi.
- Không thành vấn đề, đi nào!

Đến phòng để tài liệu, Văn Bác nhìn vào hai cái tủ tài liệu, cầm chìa khóa, vặn trái vặn phải mà khóa vẫn không mở được. Anh lấy tay kéo thử mới phát hiện ra cái ổ khóa bị gì sắt bịt chặt rồi. Anh nói:

- Bên trong bị gì bịt chặt rồi, anh xuống nhà tìm một ít dầu bôi trơn xem sao!

Văn Bác đến chỗ di Trương – lao công để xin một ít dầu máy. Lúc đi ra, anh phát hiện ra cổ mình đau nhói như bị kim châm, dường như có con gì đó đang cắn anh. Anh vội vàng đưa tay lên gãi, phát hiện ra một con côn trùng màu đen. Văn Bác nói:

- Di Trương à, đi phải phun thuốc diệt côn trùng đi, bên trong có nhiều côn trùng lắm!

Về đến phòng tài liệu, Văn Bác liền nhỏ vài giọt dầu máy vào trong ổ khóa, đang vặn thử xem đã được chưa thì Trần Na hỏi:

- Có anh làm sao thế kia?
- Ồ, ban nãy ở dưới tầng bị con gì nó đốt ấy mà!
- Có đau không? Sưng lên rồi kia kia!
- Không sao đâu!

Chẳng mấy chốc tủ tài liệu đã được mở ra, Trần Na vui lắm, vội vàng cảm ơn Văn Bác. Văn Bác nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ, có gì đâu!

Làm việc cả ngày bận rộn khiến cho Văn Bác có chút mệt mỏi. Đi làm về đến nhà, Y Đồng đang ngồi xem tivi trong phòng khách. Văn Bác chẳng buồn đếm xỉa đến cô, cởi quần áo định đi tắm thì đột nhiên Y Đồng lạnh lùng hỏi:

- Vết son trên cổ anh kia là của ai?

- Cái gì? Vết son á? Làm gì có vết son nào? – Văn Bác sững người, khó hiểu hỏi.

- Trên cổ anh kia kìa! – Y Đồng bực bội gắt.

Văn Bác lật cổ áo ra, soi vào gương, quả nhiên thấy cổ mình có một vết đỏ rất rõ, trông giống như một bông hoa đào vậy.

Văn Bác nghĩ, chắc hẳn đây là vết đốt của côn trùng lúc đi tìm dầu máy.

Anh thờ ơ nói:

- Đây là vết côn trùng cắn, không phải là son!

- Đừng có lừa tôi, tôi còn không nhận ra à? – Y Đồng lớn tiếng.

- Đây hoàn toàn không phải là vết son môi, hôm nay tôi bị côn trùng cắn!

- Côn trùng cắn á? Chỉ có mình anh nghĩ ra, anh chớ có nói nhảm, nói dối cũng tìm một cái cớ cho hợp lý một tí!

- Sao cô không chịu tin người khác nhỉ?

- Tại sao côn trùng không cắn anh vào chỗ khác mà lại cắn trúng cổ anh thế kia?

- Làm sao tôi biết được? Lẽ nào côn trùng nó hỏi ý kiến trước khi đốt tôi chắc? – Văn Bác cũng bắt đầu tức sôi lên.

- Chỉ có quỷ mới tin anh, đây đã chẳng phải là lần đầu rồi! – Y Đồng nhắc lại chuyện cũ.

Còn nhớ có một hôm sau khi kết hôn, Văn Bác về nhà, trên cổ có một vết đỏ. Y Đồng nhìn thấy trên cổ anh có vết đỏ liền chất vấn anh là dấu son của ai. Cô nghi ngờ anh hủ hỉ với người phụ nữ khác nên đã làm ầm lên, cứ một mực hỏi anh đó là người nào. Mặc dù Văn Bác đã hết lời giải thích nhưng Y Đồng vẫn không chịu tin, vừa chửi bới, vừa đấm đá, vừa cắn anh. Văn Bác thực sự chẳng còn cách nào khác đành phải đi tìm bác sĩ chuẩn đoán. Bác sĩ nói là do anh bị dị ứng, nhưng Y Đồng lại cho rằng anh đã mua chuộc bác sĩ để lừa cô. Tối hôm ấy, Y Đồng liền gọi điện cho cả nhà mình, mẹ cô ta tưởng con gái bị bắt nạt, vừa vào cửa đã chửi bới Văn Bác. Nghĩ đến việc vừa mới kết hôn chưa lâu nên Văn Bác đành phải nhẫn nhịn. Ngày hôm sau, anh đến bệnh viện lớn tìm bác sĩ kiểm tra, xác định đúng là dị ứng, anh cảm tò kết quả kiểm tra về, ném ra trước mặt Y Đồng, chuyện này mới tạm thời lắng xuống.

Đến hôm nay lại xảy ra chuyện này, Văn Bác cuối cùng cũng nổi điên lên. Y Đồng quyết không chịu buông tha, liền gọi điện về nhà. Chẳng mấy chốc bố mẹ cô lại kéo đến. Xem ra lần này sự việc lại trở nên nghiêm trọng rồi.

Mẹ Y Đồng vừa vào đến cửa đã lớn tiếng:

- Sao mày lại bắt nạt con gái tao hả? Mày là đồ chết tiệt, rốt cuộc mày muốn thế nào?

Văn Bác bực bội nói:

- Tôi cảnh cáo bà, đừng có mắng chửi người khác, có gì từ từ nói!

- Ha, mày oai nhỉ? Khốn kiếp, ra về cái gì chứ? Đồ nhà quê!

- Tôi nói lại lần nữa, bà đừng có nói mấy lời bẩn thỉu đó, nếu không tôi sẽ không khách sáo với bà đâu!

- Mày đủ lông đủ cánh rồi chứ gì? Muốn đá Y Đồng nhà tao chứ gì?

- Tôi đã nói rồi, đây không phải là vết son!

- Không phải thì là cái gì?

Văn Bác thực sự phẫn nộ, chẳng còn để ý đến lịch sự với văn hóa nữa, anh cũng chẳng muốn tôn trọng một người mẹ vợ như vậy. Anh chỉ vào mặt bà ta, chửi:

- Mẹ kiếp, bà đừng có ức hiếp người khác thái quá! Bà mở to hai mắt của bà lên mà nhìn cho kĩ đây rốt cuộc có phải là vết son không?

- A thằng này giỏi, mày dám chửi bà à? – Mẹ Y Đồng gào lên.

- Chính bà chửi tôi trước, tôi cũng chỉ đáp trả bà thôi! Làm người phải có đi có lại mà!

- Mày... Mày... tức chết đi được! – Mẹ Y Đồng tức nghẹn họng.

- Anh hãy tôn trọng bố mẹ tôi một chút! – Y Đồng giận dữ nói.

- Cô đã từng tôn trọng bố mẹ tôi chưa? Đối với loại người không có giáo dục như các người, tôi không cần phải tôn trọng gì hết! – Văn Bác chửi lại.

Những điều Văn Bác nói khiến cho Y Đồng tức đỏ mặt, nói không nên lời. Văn Bác cảm thấy vô cùng hả hê.

Mẹ Y Đồng kiểm tra vết đỏ trên cổ Văn Bác. Tỉ mỉ quan sát suốt cả buổi, bà ta nói với Y Đồng:

- Đây chỉ là một vết mẩn đỏ, không phải là son.

- Mẹ à, mẹ nhìn cho kĩ đi!

- Không cần xem nữa, mẹ xem kĩ lắm rồi!

- Hà? Không phải thật á? – Y Đồng có vẻ sốt ruột.

- Hừ! – Văn Bác hừ giọng, lườm hai mẹ con cô ta.

Lần này thì Y Đồng mặt trắng bệch ra rồi. Hai mẹ con cô ta chỉ biết nhìn nhau. Văn Bác mặc áo vào, cảm giác vô cùng sáng khoái. Miệng hát khe khẽ, lấy thức ăn trong tủ lạnh ra, nói:

- Tôi đi nấu cơm, các người có ở đây ăn cơm không?

Y Đồng ngồi yên bất động. Mẹ cô ta nói:

- Y Đồng, con về nhà ăn cơm với mẹ!

- Mẹ à, mẹ có thể nuốt trôi cục tức này sao?

- Con à, con còn muốn thế nào nữa?

- Con muốn anh ta phải nói xin lỗi!

- Cái gì? Tôi xin lỗi cô á? Dựa vào cái gì? – Văn Bác nghe thấy liền điên tiết gât.

- Con à, đừng gây chuyện nữa có được không?

- Không được, con hôm nay nhất định phải bắt anh ta xin lỗi!

- Tôi sai ở đâu hả? Dựa vào cái gì mà tôi phải xin lỗi cô, cô đừng có nằm mơ!

- Dựa vào việc hôm nay anh sỉ nhục tôi! – Y Đồng nói.

- Cái gì? Tôi sỉ nhục cô á? Đầu óc cô có vấn đề à? – Văn Bác tức điên lên.

- Thôi bỏ đi, bỏ đi, về nhà với mẹ đi! Nghe lời mẹ lần này! – Mẹ Y Đồng khuyên con gái.

- Không đi đâu hết! – Y Đồng vung tay ném cái cốc trà về phía Văn Bác.

- Tôi cảnh cáo cô, đừng có mà quấy rầy tôi nữa, thường ngày cô gây chuyện vô cớ tôi chẳng so đo làm gì, nếu như cô còn cố tình gây chuyện nữa thì đừng trách tôi trở mặt vô tình! – Văn Bác sầm mặt nói.

- Mẹ kiếp, anh dám không?

- Tôi mà không dám tôi gọi cô bằng mẹ!

Nghĩ một lát, anh nói:

- Tôi ở quê lên, cô xem thường tôi cũng được, nhưng bố mẹ tôi đã làm gì cô nào? Họ đến đây, cô xem thường họ, lườm nguyệt họ, còn đuổi họ ra khỏi nhà. Dù thế nào, bố mẹ tôi cũng là bố mẹ chồng của cô, cô không hiếu thuận với họ thì thôi, nhưng cô phải tôn trọng họ một chút! Cô cũng là người có học hành đàng hoàng, những việc cô làm có còn giống hành động của con người nữa không? Bố mẹ cô là người, cần được tôn trọng, bố mẹ tôi không phải là người à? Thế nên không cần tôn trọng chứ gì? Tôi cảnh cáo cô lần nữa, trước khi ly hôn, bố mẹ tôi vẫn là bố mẹ chồng của cô, yêu cầu cô hãy đối xử tốt với họ, nếu không tôi sẽ thay bố mẹ dạy dỗ cô, dạy cho cô biết phải làm thế nào để tôn trọng bề trên!

- Tôi liều mạng với anh! – Y Đồng xông đến như một con thú điên, hai tay cào cấu loạn xạ. Chẳng mấy chốc, mặt Văn Bác đã bị cào rớm máu.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! – Mẹ Y Đồng vội vàng kéo cô ta ra, vội vàng can ngăn.

Văn Bác đứng ngậy ra, đưa tay sờ lên mặt. Nhìn thấy vết máu tươi trên tay, anh nổi trận lôi đình:

- Mẹ kiếp! – Văn Bác vung tay tát một cái khiến cho Y Đồng ngã ra đất.
- Tôi giết chết cô! – Văn Bác gầm lên, tay cầm cái ghế đập vào người Y Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Văn Bác giơ cao cái ghế lên định đập vào người Y Đồng. Y Đồng nhìn thấy thế run lên cầm cập vì sợ hãi. Mẹ Y Đồng đứng bên cạnh cũng phát hoảng. Bàn tay Văn Bác dừng lại trên không trung, anh trừng mắt nhìn Y Đồng, lòng thâm nhủ: “Minh mà giáng cái ghế này xuống, e rằng xương cốt toàn thân của Y Đồng sẽ vỡ vụn.”

Thực ra Văn Bác cũng chả dám đập Y Đồng, anh chỉ muốn dọa nạt cô ta một chút. Nếu như đập chết cô ta rồi, bản thân anh cũng phải ngồi tù. Việc gì phải vì chuyện này mà hủy hoại tiền đồ của mình chứ?

Nghĩ đến đây, Văn Bác trừng mắt nhìn Y Đồng đang run rẩy, nói:

- Nề mặt cô đang mang bầu, tôi đã nhường cô lắm rồi, lần này tôi tha cho cô đấy!

Mẹ Y Đồng sợ hãi, mặt cắt không còn một giọt máu. Bà vội nói:

- Thôi bỏ đi con, theo mẹ về nhà mau!

Y Đồng gần như đã quy hần, người mềm nhũn, ngồi bệt trên đất. Mẹ Y Đồng từ từ diu con gái đứng dậy về nhà. Trước khi ra khỏi cửa, Văn Bác đột nhiên quát lên:

- Đứng lại đã!

Hai mẹ con Y Đồng giật nảy mình, không biết có chuyện gì, lẽ nào Văn Bác vẫn chưa chịu bỏ qua chuyện này? Hai người họ đang bối rối không biết làm thế nào thì Văn Bác nói:

- Hy vọng hai người sau chuyện này sẽ biết điều hơn một chút!

Văn Bác nói xong liền thu dọn phòng ốc, sau đó đi nấu cơm. Không ăn một bữa cơm mà đói đến mờ mắt. Có tức đến mấy thì vẫn phải ăn cơm.

Văn Bác vừa ăn cơm vừa nhớ lại chuyện cũ. Nhớ đến những uất ức trước đây, anh lại không sao bình tĩnh được. Nhấn nhin bao lâu rồi, hôm nay ra tay đánh Y Đồng khiến cho anh sáng khoái lắm, đặc biệt là khiến Y Đồng sợ run lên. Nhớ lại cái bộ dạng run như cây sậy của cô ta, anh lại cảm thấy dễ chịu lắm. Xem ra đúng là càng hiền càng bị người ta dè dặt cười cồ!

Nhưng điều khiến cho Văn Bác cảm thấy khó hiểu đó là, mặc dù bố Y Đồng là Hoàng Duyệt cũng đến nhưng từ đầu đến cuối cũng chỉ im lặng ngồi trên ghế hút thuốc, không “ừ ừ” lấy một tiếng.

Bố Y Đồng chỉ hướng ánh mắt lạnh nhạt quan sát mọi chuyện xảy ra. Tại sao ông ta lại lạnh lùng như vậy? Trước khi đi, bố Y Đồng lấy tay dựng cái ghế Văn Bác ném dậy rồi bỏ đi, chẳng nói nửa lời.

Nếu như là trước đây, chắc chắn ông ấy đã nói giúp hai mẹ con Y Đồng, cũng chỉ trích anh. Nhưng hôm nay, thái độ của ông ta đã thay đổi 180 độ, thật khiến cho người ta khó hiểu.

Mặc kệ ông ta, mặc ông ta muốn nghĩ gì thì nghĩ, cùng lắm thì nước đến đâu đắp bờ đến đó. Ta đây trời không sợ, đất không sợ, kẻ nào xông vào ta quyết liều mạng chống chọi đến cùng.

Văn Bác đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, mẹ Y Đồng gọi đến. Văn Bác trầm ngâm không biết có nên nghe hay không. Vừa nhắc máy đã nghe thấy tiếng bà mẹ vợ gào khóc:

- Mau đến đây đi, vợ mày nóchảy máu, sảy thai rồi!
- Hà? Sảy thai rồi? Ở đâu? – Văn Bác nghe thấy tiếng gào khóc của mẹ vợ, biết lần này gây họa lớn rồi, hai chân anh như mềm nhũn ra.

- Đang ở vườn hoa Nhai Tâm trên đường Thăng Lợi, mau đến đi!

- Được, tôi đến ngay đây!

Văn Bác lao ra khỏi cửa, chạy như bay đến đường Thăng Lợi. Anh thăm cầu khẩn trong lòng: tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, nếu như đứa con không còn, bố mẹ anh chắc chết mất, anh biết ăn nói với họ ra sao đây?

Không biết tại sao mà xe cộ qua lại rất ít. Văn Bác chẳng thể nào bắt taxi, đành phải chạy một mạch mấy trăm mét. Đang chạy thì đột nhiên có một chiếc taxi rẽ vào lề đường, khách đang xuống xe.

Văn Bác liền chạy lên trước, vội vàng nói:

- Bác tài, mau, cho tôi đến vườn hoa Nhai Tâm trên đường Thăng Lợi!

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã đến đường Thăng Lợi. Văn Bác thấy Y Đồng sắc mặt trắng bệch, yếu ớt dựa vào lề đường, từ hai chân chảy ra một dòng máu đỏ tươi, mẹ Y Đồng đang xoa ngực cho cô, còn bố Y Đồng chẳng biết đi đường nào rồi.

- Mau, mau đến bệnh viện! - Văn Bác lao xuống xe như một mũi tên, vội vàng bế thốc Y Đồng lên xe.

Anh nói với tài xế:

- Bác tài, phiền anh cho đến bệnh viện gần nhất, vợ tôi bị sảy thai rồi, cảm ơn!

Anh lái xe vừa nhìn thấy, biết nguy hiểm đến tính mạng liền không dám chậm trễ, vội vàng lái xe đến bệnh viện gần nhất. Đến bệnh viện, Văn Bác để lại 100 tệ, chẳng đợi đến khi lái xe trả tiền thừa, vội vàng bế Y Đồng lao vào phòng cấp cứu. Chốc lát sau, y tá đã đẩy cô vào trong tiến hành cấp cứu.

Văn Bác sốt ruột chờ đợi ở bên ngoài. Anh liên tục đi đi lại lại, mẹ vợ đứng bên cạnh luôn miệng chửi bới:

- Con gái tao mà xảy ra chuyện gì tao quyết không tha cho mày! Tao sẽ cho mày biết lễ độ, đồ nhà quê mất nết, đồ vô lương tâm...

- Nhà quê thì đã làm sao? Nông thôn thì đã làm sao? Người nông thôn thì không có tôn nghiêm à? Nông thôn là hèn hạ hết sao? Bà chớ có nói năng linh tinh nữa, bức chết đi được! - Văn Bác nói chẳng chút thiện chí.

- Con gái tao mà có xảy ra chuyện gì, tao quyết liều mạng với mày! - Mẹ Y Đồng vẫn chưa chịu yên.

Văn Bác đầu óc rối bời, chẳng muốn nghe mẹ vợ ca cẩm nữa, liền ra ngoài hành lang hít thở. Không biết Y Đồng ra sao rồi? Trong lòng anh vô cùng lo lắng. Mặc dù Y Đồng đối xử với anh chẳng ra gì, rất độc đoán, ngang ngược, nhưng chuyện này có liên quan đến tính mạng đứa bé trong bụng cô ta. Văn Bác không thể không lo lắng. Là một thằng đàn ông, anh có trách nhiệm và phải gánh trách nhiệm về chuyện này.

- Người nhà của bệnh nhân đâu? - Đột nhiên bác sĩ lên tiếng hỏi.

- Đây ạ, đây ạ!

Văn Bác nghe thấy bác sĩ gọi liền vội vàng chạy vào, sốt ruột hỏi:

- Bác sĩ, thế nào rồi? Có sao không?

- Anh là chồng cô ấy phải không?

- Đúng vậy, xin hỏi tình trạng cô ấy thế nào rồi?

- Tình trạng hiện giờ của vợ anh không nghiêm trọng lắm, không phải là sảy thai mà bị viêm lộ tuyến tử cung! - Bác sĩ nói.

- Vậy thì tốt, có nghiêm trọng không ạ? - Văn Bác căng thẳng đến không thể thở nổi. Nghe bác sĩ nói vậy, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

- Chúng tôi đã kiểm tra rồi, lộ tuyến to bằng vỏ hạt dưa, là lành tính.

- Bác sĩ, thế phải điều trị thế nào? Có ảnh hưởng đến đứa bé không, Văn Bác lo lắng hỏi.

- Cắt đi là được rồi, không ảnh hưởng gì hết.

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ!

- Anh mau ký tên đi!

Văn Bác lập tức ký tên vào bản cam kết phẫu thuật. Phẫu thuật nhanh chóng được tiến hành. Văn Bác đi vào phòng bệnh, nắm tay Y Đồng nói:

- Bà xã, em đỡ hơn chưa? Khổ thân em quá!

Y Đồng ngoảnh đầu đi, chẳng nói chẳng rằng. Văn Bác biết cô vẫn còn đang giận mình, thế là vội vàng xin lỗi cô, hy vọng tâm trạng cô tốt hơn để hồi phục nhanh hơn.

Mẹ Y Đồng tất tả chạy vào, ôm lấy con gái mà khóc:

- Con ơi, con không sao là mẹ yên tâm rồi, làm mẹ sợ đứng tim! Nếu cháu ngoại của mẹ mất rồi thì mẹ cũng chẳng muốn sống nữa!

Đột nhiên mẹ Y Đồng gọi:

- Văn Bác, anh lại đây, tôi có lời muốn nói với anh!

- Chuyện gì? – Văn Bác hỏi

- Đến một tiếng mẹ, anh cũng không buồn gọi nữa à? Dù gì anh cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ! – Mẹ Y Đồng tỏ vẻ không vui.

- Con gái bà chưa bao giờ gọi mẹ tôi là mẹ, tôi cũng không dám gọi nữa. Sau này con gái bà đối xử với bố mẹ tôi thế nào thì tôi đối xử với các người như thế! – Văn Bác thẳng thừng nói.

- Mà..mày..mày, sao mày có thể so sánh với nó được?

- So sánh với cô ta á? Cô ta cũng được ăn học đàng hoàng, chẳng lẽ ngay cả chút phép tắc đơn giản cũng không biết?

- Tao thấy mày điên rồi! – Mẹ Y Đồng chửi.

- Bà ngần này tuổi rồi mà sao vẫn không biết tôn trọng người khác thế nhỉ? – Văn Bác bắt đầu nóng lên.

- Sao tao lại không tôn trọng mày chứ?

- Bà nghĩ kỹ lại xem, thường ngày bà đối xử với tôi như thế nào? Bà thử nghĩ xem bà có coi tôi là người không?

- Mày không có nhà, không có xe, con gái tao gả cho mày chả lẽ không xứng với mày? – Mẹ Y Đồng càng tức giận hơn.

- Tôi không nhà, không xe, không tiền, thế thì bà có thể gả con gái bà cho thằng đại gia nào ấy, chẳng phải bây giờ đại gia đầy ra đấy hay sao? – Văn Bác thẳng thừng đáp.

- Hừ, tao cảnh cáo mày, sau này đối xử với con gái tao tốt một chút. Sức khỏe nó không tốt, lại đang mang bầu, mày làm cái gì cũng phải nghe lời nó. Cho dù nó có chửi tởn mủn tám đời nhà mày thì mày cũng phải nghe, cũng phải nhịn, không được mở miệng cãi, không được làm nó tức giận!

- Bà mơ à, tôi nói rõ cho bà biết, tôi sẽ ăn miếng trả miếng!

- Mày dám!

- Bà thấy tôi có dám không? Chỉ cho phép quan phủ phóng hỏa mà không cho bách tính châm đèn à?

Văn Bác quyết không chịu thỏa hiệp, anh phải sống sao cho có khí phách, phải ra dáng một thằng đàn ông, không thể vô dụng như vậy được. Nếu không sau này làm sao làm gương cho con cái? Như thế chẳng phải tự tay anh đã hủy hoại thế hệ sau của mình hay sao?

- Các người chó có cãi nhau, bực chết đi được! – Y Đồng không chịu được nữa liền hét lên.

- Thôi được rồi, nể mặt cô là bệnh nhân, lại đang có bầu, tôi có thể nhìn nhượng cô vài phần. Chỉ có điều, tôi tuyên bố trước, nếu nhu dám không tôn trọng bố mẹ tôi, tôi không tha cho cô đâu!

Nói rồi Văn Bác liền đi ra ngoài, anh có thể đi đâu đây? Chính là đi mua đồ ăn, Y Đồng đang nằm trong bệnh viện, thân thể suy nhược, chắc chắn cần bồi bổ, như vậy mới mau lành bệnh, hơn nữa cứ cãi vã suốt, cơm tối đã kịp ăn đâu, chắc chắn là đói lắm rồi. Văn Bác chạy ra nhà ăn bên cạnh bệnh viện, mua một suất gà hầm, còn mua cả món sườn xào mỡ mà Y Đồng thích ăn nhất, sau đó gói mang về, chuẩn bị cho Y Đồng bồi bổ.

Vào phòng bệnh, Văn Bác liền đem cơm và đặt thức ăn lên trên, tự tay múc một bát canh bê đến trước mặt Y Đồng, nhẹ nhàng nói:

- Bà xã, em ăn chút gì đi, bồi bổ sức khỏe!

- Cút, tôi không ăn! – Y Đồng đưa tay lên hất tung bát canh gà xuống đất.

Văn Bác mặt mày biến sắc:

- Hừ, cô làm sao thế hả? Lại được đằng chân lân đằng đầu chứ gì? Rốt cuộc cô muốn thế nào?

Nước canh bắn đầy vào người Văn Bác, khiến cho anh không thể chịu đựng được nữa. Bản thân đã tốt bụng đi mua canh gà, lại tự tay múc ra đưa đến

trước mặt, ấy vậy mà cô ta còn đối xử với mình như vậy.

- Nó đang tức khí, anh cố mà nhịn nó một chút! – Mẹ Y Đồng nói.

- Thật là quá quắt! – Văn Bác bức bối nói.

- Anh không thể nhường nhịn nó một chút sao?

- Được, tôi nhường, tôi nhịn, thế được chưa? Bầm lão phạt gia, cô tổ của tôi!

Văn Bác nói xong liền bỏ đi. Ra khỏi cửa, anh thong dong bước đi trên phố, tâm trạng rất tồi tệ. Đàn bà...rốt cuộc phải đối xử ra sao đây? Minh đối với cô ta tốt, cô ta cũng chả thèm nhận, mình đối cô ta không tốt, cô ta lại càng nổi điên. Cuộc sống này đúng là không sao sống tiếp được, có dùng từ “tối tăm mù mịt” để hình dung thì cũng chẳng là quá quắt.

- Văn Bác, cậu có khỏe không? Đang đi đâu đấy? – Văn Bác đột nhiên nghe thấy có tiếng người gọi mình ở sau lưng.

Văn Bác ngoảnh đầu lại, nhận ra đó là Trương Manh, bạn học cùng đại học với mình. Trương Manh mặc một bộ quần áo rất đẹp, đang đứng tại cửa bách hóa và vẫy tay với anh.

- Người bạn cũ, là cậu à, sao cậu lại ở đây?

- À, rảnh rồi ra ngoài dạo chơi ấy mà, thật không ngờ lại gặp được cậu! À phải rồi, sao cậu mặt nhăn mày nhíu thế kia? Lại cãi nhau với vợ à? – Trương Manh hỏi.

- Cậu đừng nhắc tới nữa, haiz, tôi đúng là xúi quẩy tám đời mới gặp phải vợ mà mẹ vợ “cao cấp” như vậy, đúng là xúi quẩy! – Văn Bác than thở.

- Haiz, bạn à, đừng có ủ rũ như thế, rốt cuộc có chuyện gì rồi?

- Haiz, tôi ấy mà, gặp xúi quẩy, bị đàn bà ức hiếp đến không ngẩng đầu lên được. Cô ta quá độc đoán, chuyên quyền, thích khống chế đàn ông, chuyện gì cũng phải nghe theo cô ta, cái gì cũng là cô ta đúng, cái gì cũng do cô ta quyết!

- Thôi, cậu chớ trách móc nữa, lấy được một người vợ xinh đẹp như vậy là cái phúc đấy! Phải biết rằng giờ vẫn còn biết bao nhiêu người độc thân đấy! Cậu phải biết đủ, cho dù vợ cậu có đối xử với cậu như thế nào thì cậu cũng không được như vậy! Đàn ông đàn ông phải mở rộng tấm lòng, phải nghĩ thoáng, độ lượng một chút. Tuyệt đối đừng hẹp hòi quá, đàn ông là phải đầu đội trời, chân đạp đất, phải gánh vác trách nhiệm của gia đình!

Những lời Trương Manh nói khiến Văn Bác chấn động, như búng tỉnh khỏi giấc mộng. Nghĩ cũng phải, mình đường đường là một thằng đàn ông, tại sao không thể nghĩ thoáng hơn một chút? Tại sao mình cứ phải so đo với một người đàn bà làm gì? Cô ta tiến một bước thì mình lùi một bước, xem cô ta còn nở mày nở mặt ép bức mình nữa không?

Cô đối xử với bố mẹ tôi không tốt, tôi càng tôn kính bố mẹ cô, để xem cô còn mặt mũi nào nhìn tôi nữa? Phải nghĩ cách cảm hóa cô ta! Bản thân mình không nên muốn trả thù, oan oan tương báo bao giờ mới chấm dứt đây? Gia đình bao giờ mới có thể phát lên được đây?

Hơn nữa, ngoại tình với Lương Tuyết cũng là một việc không nên. Giờ cũng nên dừng chân, không thể tiếp tục sai lầm nữa, cũng nên kết thúc mối quan hệ vô đạo đức với Lương Tuyết thôi.

Nghĩ thế, Văn Bác liền cười cười, gật đầu nói:

- Cậu nói phải lắm, là tớ không đúng, sau này tớ sẽ sửa sai.

- Thế là đúng đấy!

Văn Bác vừa mời Trương Manh đến nơi nào đó uống trà thì đột nhiên điện thoại của anh đổ chuông, là Lương Tuyết gọi đến.

Văn Bác nhận điện thoại, Lương Tuyết nói:

- Cung à, giờ anh có tiện không? Mau đến bến xe đón em, em đi công tác về sớm hơn dự định! À phải rồi, mấy hôm nay có nhớ em không?

- Em đợi anh một chút, anh qua ngay đây! Gặp mặt rồi nói chuyện!

Văn Bác cúp điện thoại, mỉm cười nói với Trương Manh:

- Thật ngại quá, giờ tớ có việc gấp, để hôm khác tớ mời cậu nhé!

- Được, cậu cứ đi đi! – Trương Manh nói.

- Nhớ giữ liên lạc nhé!

- Ồ, nhưng cậu phải qua cửa ải của vợ đi đã, nếu không tôi chẳng dám tùy tiện liên lạc với cậu đâu, không có chị ấy lại nghi ngờ tôi có quan hệ này nọ

với cậu! – Trương Mạnh vẫn còn lo lắng chuyện Y Đồng nghỉ ngơi.

- Yên tâm đi, tôi sẽ làm tốt công tác tư tưởng với cô ấy!

- Thế thì tốt, mau đi lo công chuyện đi! Đừng lẩn chần làm mất thời gian!

- Ok, tôi đi trước nhé!

Văn Bác vội vàng chặn một chiếc taxi ra nhà ga. Đến nhà ga, anh nhìn quanh tìm kiếm, chớp lát đã nhận ra Lương Tuyết trong đám đông.

- Cung ơi, anh đến rồi à? – Lương Tuyết xúc động chạy đến, lao vào lòng Văn Bác, bắt đầu làm nũng.

- Ôi, ở nơi công cộng như thế này, em phải chú ý chút, tránh để người quen bắt gặp chứ - Văn Bác lo lắng nói.

- Anh làm sao thế? Mới đi xa có mấy ngày mà đã chẳng nũng nịu chút nào rồi! – Lương Tuyết nói như oán trách.

- Bà cô của tôi à, em muốn lấy cái mạng của anh hay sao? Nếu như bị người quen nhìn thấy, bà cô tổ nhà anh không chửi bới thì cũng giày vò chết anh đấy!

- Thôi được rồi, không làm khó anh nữa! Nhìn cái bộ dạng chết khiếp của anh kia! – Lương Tuyết bĩu môi, tỏ vẻ nhượng bộ.

- Ông Trần đâu rồi? Ông ta không về luôn à? – Văn Bác nói.

- Ông ấy làm xong việc liền đi thẳng sang Hồng Kông du lịch rồi, em đành phải về một mình thôi! – Lương Tuyết tha thoir.

- Tiểu thư của tôi vất vả quá, về nhà tắm bỏ thôi nào! – Văn Bác đón lấy chiếc va li trên tay Lương Tuyết, nói.

- Chuyện đó còn cần phải nói à? Anh phải đốc sức bồi bổ cho em đấy! – Lương Tuyết mỉm cười bảo.

Văn Bác trầm ngâm hồi lâu rồi kéo Lương Tuyết vào trong taxi, bảo tài xế lái xe về nhà cô. Trên đường đi, Lương Tuyết hào hứng kể cho Văn Bác nghe những điều cô nghe thấy, nhìn thấy trong chuyến công tác vừa rồi. Văn Bác vừa lắng im lắng nghe vừa nghĩ cách làm thế nào để chấm dứt mối quan hệ đặc biệt của hai người.

- Anh làm sao thế Văn Bác? Sao không nói gì cả thế? – Lương Tuyết hỏi.

- Ồ, không sao, có thể tại mấy ngày hôm nay mệt quá!

- Mấy hôm nay anh làm cái gì mà mệt thế?

- Haiz, còn không phải mấy chuyện vặt vãnh đó sao. Đầu óc anh đang căng lên, chuẩn bị nổ tung đây này!

- Về nhà em sẽ mát xa cho anh, giúp anh thư giãn một chút!

- Bố mẹ em không có nhà à?

- Ồ, em vừa gọi điện về, bố mẹ đi du lịch rồi, trong nhà không có ai!

Một lát sau, xe đã dừng lại ở nhà Lương Tuyết. Văn Bác trả tiền, mở cửa xe và đưa Lương Tuyết ra. Đến cầu thang, Văn Bác do dự mất vài phút, nói:

- Tuyết à, nói chuyện với anh một chút có được không?

- Có chuyện gì, anh cứ nói đi!

- Nhưng em phải đồng ý với anh sẽ không được giận anh, có được không?

- Được, em không giận, anh nói đi, đừng áp a áp úng như thế! – Lương Tuyết mỉm cười nói.

- Tuyết à, chúng ta không làm tình nhân nữa, chỉ làm bạn bè bình thường thôi, có được không?

- Văn Bác, làm sao thế? – Lương Tuyết ngây người, nụ cười như đông cứng trên mặt.

- Anh đã nghĩ rất lâu rồi, cảm thấy anh không thể làm dang dở cuộc đời em, càng không thể hại em. Em vẫn còn trẻ, hơn nữa bản thân anh cũng thấy tội lỗi.... – Giọng nói của Văn Bác càng lúc càng nhỏ lại.

- Có phải anh không muốn ở bên em nữa không? – Lương Tuyết hỏi.

- Không phải, anh...anh thật sự không muốn làm em tổn thương. Hơn nữa, là một người đàn ông, anh phải gánh trách nhiệm.

- Em hiểu ý của anh rồi!
- Tuyệt à, em có muốn anh trở thành một người đàn ông vô trách nhiệm không?
- Ok, anh có trách nhiệm, giờ anh đi đi, đi ngay cho tôi! – Lương Tuyết gắt lên.
- Tuyệt, để anh giải thích!
- Đi, tôi không nghe! – Nói rồi, Lương Tuyết bỏ chạy lên lầu, đóng chặt cửa lại.

Văn Bác đuổi theo cô lên lầu, muốn khuyên nhủ cô cô nhưng nặc cho anh gõ cửa thế nào Lương Tuyết cũng không chịu mở. Văn Bác đứng đợi cả buổi ở bên ngoài cửa, miệng liên tục giải thích, nhưng Lương Tuyết chẳng buồn phản ứng gì. Hai tiếng đồng hồ trôi qua mà không có chút tiến triển gì, Văn Bác chẳng có cách nào khác đành lê bước chân nặng nhọc bỏ đi.

Văn Bác ủ rũ lê bước, anh không ngờ ngoại tình lại làm tổn thương một người phụ nữ, đó chính là Y Đồng, vợ mình. Giờ bản thân anh không muốn ngoại tình nữa, lại làm tổn thương đến một người phụ nữ khác, đó là Lương Tuyết, hồng nhan tri kỷ của anh. Làm sao bây giờ? Rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Nếu như cân nhắc từ vấn đề đạo đức và trách nhiệm gia đình, Văn Bác cảm thấy chấm dứt việc ngoại tình là một việc làm đúng đắn, ít nhất như vậy anh vẫn biết dừng chân, quay đầu trở lại. Còn nếu như tiếp tục đi vào con đường tối tăm ấy, anh biết như vậy là cực kỳ nguy hiểm, là vô đạo đức. Mặc dù bản thân anh bị chính sự hoài nghi của vợ mình bức ép đến độ phải ngoại tình, nhưng anh vẫn phải gánh một phần trách nhiệm, phải chịu sự khiển trách của lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Đối mặt với sự bạo ngược, chuyên quyền, độc đoán, gây sự vô cớ của Y Đồng, còn cả sự chua ngoát, hung tợn đến biến thái của bà mẹ vợ, Văn Bác luôn cảm thấy vô cùng bất lực, luôn sống trong một cuộc sống cực kỳ tồi tệ.

Văn Bác nghĩ đến việc trả thù, trả thù họ, ăn miếng trả miếng. Nhưng, sau khi cân nhắc kỹ càng, anh cảm thấy đó dường như không phải là những việc mà một người đàn ông chân chính nên làm. Đúng như Trương Mạnh đã nói, một người đàn ông chân chính là phải biết mở rộng tâm lòng, phải khoan dung độ lượng.

Thế là Văn Bác quyết định sau này nhất định phải yêu thương, quan tâm và chiều chuộng vợ mình, phải biết dỗ dành cho cô cảm thấy vui, toàn tâm toàn ý phục vụ vợ. Không chỉ thế, bản thân mình còn phải quan tâm hơn nữa đến bố mẹ cô, dùng tình yêu của mình để cảm hóa vợ.

Văn Bác đi làm về, thấy Y Đồng không có nhà, anh nghĩ chắc vợ lại sang nhà mẹ đẻ rồi. Kể từ sau khi kết hôn, về cơ bản, Y Đồng gần như chẳng ở nhà được mấy hôm, ngày nào cũng về nhà mẹ đẻ.

Trước đây, Văn Bác từng oán thán, kết hôn rồi thì phải sống trong gia đình riêng của mình, phải cho ra dáng đã kết hôn, thế mà vợ từ sáng đến chiều cứ ở lì bên nhà mẹ đẻ, như thế còn ra thể thống gì?

Mặc dù Văn Bác cảm thấy rất khó chịu trong lòng nhưng nghĩ đến việc sau này phải tạo mối quan hệ hòa thuận với vợ, anh lại nhẫn nhịn rồi tìm cơ hội thích hợp để nói chuyện với cô.

Văn Bác tắm rửa một lát rồi chuẩn bị nghỉ ngơi. Vừa mới ngủ thì điện thoại đổ chuông, liếc nhìn màn hình, hóa ra là Trương Mạnh gọi đến. Anh nghe điện, thấy Trương Mạnh nói:

- Chào bạn cũ, cậu với vợ vẫn ổn chứ?
- Cô ấy về nhà mẹ rồi, tớ chuẩn bị mai sang đón cô ấy!
- Tuyệt đối đừng cãi nhau với vợ nữa, đàn ông nhất định phải độ lượng, nhường nhịn, yêu chiều cô ấy, đừng có chọc giận cô ấy nữa!
- Đúng, đúng, tôi nhất định sẽ sửa chữa!

Cúp điện thoại, Văn Bác đột nhiên nhớ đến Lương Tuyết, không biết giờ cô ấy thế nào rồi? Đã ổn hơn chưa? Anh rất lo lắng cho cô, liền nhắc máy gọi cho Lương Tuyết. Lương Tuyết không nghe điện thoại, Văn Bác đành phải nhắn tin cho cô, an ủi cô, bảo cô phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng nghỉ ngơi nhiều quá.

Ngày hôm sau, Văn Bác chuẩn bị sang đón vợ về. Trước khi đi, anh đến bách hóa mua cho Y Đồng một chiếc váy liền màu hồng phấn, giá 1500 tệ. Sau đó anh lại đến siêu thị mua một con gà, cá chép và tôm to để chuẩn bị bồi bổ cho Y Đồng.

Mua đồ cho vợ thì không thể tay không đến nhà mẹ vợ được! Bố vợ thích uống rượu, vì thế, anh liền mua hai chai Ngũ Lương, lại mua thêm một hộp sâm tây và một lọ mật ong. Mua quà cho bố mẹ vợ rồi thì không thể không mua quà cho em vợ. Biết mua gì cho em vợ đây? Con bé thích ăn sô cô la, vậy thì mua hai hộp, mang ra quây tính tiền, tổng cộng là 1830 tệ. Ôi trời ơi, cộng thêm cái váy của Y Đồng nữa là hôm nay loáng một cái đã tiêu hết gần ba ngàn tệ.

Trước đây, lương của Văn Bác chưa đến hai nghìn tệ, thường ngày ăn uống rất tiết kiệm. Giờ anh được lên làm giám đốc, lương cũng sáu, bảy nghìn tệ rồi, có tiêu nhiều một chút cũng có sao đâu, kiếm tiền chẳng phải để tiêu hay sao? Hơn nữa, những món đồ này cũng là nên sắm mà.

Văn Bác hào hứng đến nhà mẹ vợ, vừa ấn chuông, mẹ vợ đã mở cửa, thấy Văn Bác xách cả đồ đến nhà, mẹ Y Đồng hơi khựng người, vội vàng hỏi:

- Ô, chuyển nhà à?

- Mẹ à, con mua đồ cho bố mẹ, Y Đồng với em gái đấy mà!

- Ô, hôm nay mặt trời mọc từ đằng tây à?

Văn Bác ngại ngần vào nhà, đặt những thứ đã mua lên bàn. Sau đó cầm cái váy mới vào phòng Y Đồng.

Y Đồng đang online trong phòng. Văn Bác liền nói:

- Bà xã, mau qua đây xem, anh mua cái cho em này, em xem có đẹp không? Đúng 1500 tệ, không bớt đồng nào!

- Đừng giờ trò nữa! Nói cho tôi biết nãy đã vụng trộm với những con đàn bà nào rồi về đây dỗ dành hả? – Y Đồng mặt chẳng chút biểu cảm, nói.

Văn Bác ngây người nói:

- Bà xã, em nói vậy là có ý gì?

- Tự nhiên lại quan tâm đến tôi thế, chắc chắn anh đã làm chuyện xấu xa gì rồi!

- Em đừng nghĩ oan cho anh!

- Oan cho anh à? Anh xem xem, đây là cái gì?

Văn Bác nhìn lên trên màn hình, trong đó là bảng danh sách cuộc gọi trong máy điện thoại của anh.

- Nửa đêm nửa hôm vẫn còn gọi điện cho con khác, còn nhắn cả tin, hơn nữa lại chẳng phải chỉ một tin, anh còn định cãi chày cãi cối hả?

- Cô, sao cô lại như vậy? Đó là chuyện riêng tư của tôi, sao cô dám xâm phạm quyền riêng tư của tôi như vậy? – Máu nóng trong người Văn Bác đang sôi lên.

- Anh vụng trộm với đàn bà sau lưng tôi, còn nói là xâm phạm quyền riêng tư sao? – Y Đồng chất vấn.

- Con người cô sao mà vô lý thế hả? Tôi cứ liên lạc với người khác là ngoại tình sao? – Văn Bác khó mà chịu đựng được.

- Thế tại sao nửa đêm nửa hôm anh còn gọi điện cho người ta? Như thế là bình thường à?

- Có gì không bình thường? Gọi mấy cuộc điện thoại, nhắn mấy cái tin, đầy đủ là phép xã giao thông thường, lẽ nào kết hôn rồi là tôi không được phép gọi điện, nhắn tin cho người khác?

- Tôi không nói như vậy, nhưng tôi cảm thấy chuyện này không bình thường!

- Cứ liên lạc với người khác giới là không bình thường à? Logic kiểu gì vậy? Hơn nữa pháp luật cũng đâu quy định kết hôn rồi là không được liên lạc với người khác giới?

- Nghe thấy có tiếng cãi cọ, mẹ Y Đồng vội vàng lao ngay vào phòng, chỉ vào mặt Văn Bác, gắt:

- Cái thằng khốn kia, sao đầu óc mày có vấn đề thế hả? Y Đồng nhà tao đang mang bầu, sao mày không chịu nhường nhịn nó một chút?

- Nhường nhịn một chút á? Cô ta cười cả lên đầu tôi đây này! Tôi mà cười lên đầu cô ta, cô ta có chịu không hả? – Văn Bác liền cãi.

- Tao thấy mày vô duyên vô cớ đến đây gây sự thì có! – Mẹ Y Đồng chửi.

- Tôi chẳng có thời gian tranh cãi với các người, tôi đi đây! – Văn Bác không muốn tranh cãi nhau tiếp nữa, thật chẳng ra làm sao.

Văn Bác lao ra khỏi nhà mẹ đẻ Y Đồng, chuẩn bị tìm một nơi để uống rượu. Anh cảm thấy quá uất ức, đây đâu phải là đang sống? Đường đường là một thằng đàn ông mà chẳng còn chút tôn nghiêm nào. Thực ra nói đi cũng phải nói lại, bởi vì điều kiện gia đình mình không tốt, nếu như mình cũng là người thành phố, lấy vợ rồi, sống trong nhà của mình thì vợ đâu dám hỗn hào như vậy.

Ra khỏi nhà, tâm trạng của Văn Bác càng thêm khó chịu, xem ra kế hoạch cảm hóa Y Đồng là bất khả thi rồi. Đối với một người phụ nữ nhạy cảm như vậy, cho dù bạn có móc cả tim ra cho cô ta, cô ta cũng chẳng cảm động, máu lạnh vẫn là máu lạnh. Làm thế nào đây? Văn Bác tìm đến một nhà hàng uống rượu. Uống được một lúc thì điện thoại đổ chuông, là Trương Manh gọi đến, Văn Bác hỏi:

- Cậu có chuyện gì thế?

Trương Manh nói:

- Ban nãy vợ cậu gọi điện, mắng cho tôi một trận, chửi tôi là đồ tiện nhân, nửa đêm nửa hôm còn quấy rầy cậu, bảo tôi đi chết đi!

- Haiz, cậu cứ coi cô ta như bệnh nhân tâm thần đi! – Văn Bác thờ dài, ngao ngán đáp.

- Haiz, thật không ngờ công sức của tớ lại đổi thành kết quả này, đúng là làm việc tốt không được trả ơn! – Trương Manh ầm ừc nói.

Văn Bác trợn trừng đôi mắt đỏ vằn, hung dữ như một con sư tử.

Anh ra sức đập mạnh xuống bàn, làm cho những chiếc cốc trên bàn rung lên bần bật. Những người ngồi bên cạnh ai nấy đều sững sờ, sợ hãi.

Văn Bác gầm lên:

- Con đàn bà khốn kiếp ấy dám bức tôi vào đường cùng, tôi muốn giết chết cô ta!

- Này này, cậu hãy bình tĩnh lại, tôi cảm thấy cô ấy có vấn đề gì đó về tâm lý, cậu phải đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra xem sao! – Trương Manh khuyên nhủ Văn Bác.

- Cô ta là một con điên, tôi mặc xác cô ta, chết đi thì càng tốt! – Văn Bác hăm hè.

- Haiz, lúc nào cô ấy cũng nghi ngờ này nọ như thế này, sau này biết sống ra sao? – Trương Manh lo lắng hỏi.

Văn Bác như rơi vào một cái hố sâu của sự mơ hồ và đau khổ, bản thân anh đã lấy phải một người đàn bà như thế nào vậy? Rõ ràng là một bệnh nhân tâm thần. Suốt ngày gây rối, nghi ngờ hết người nọ đến người kia. Điều đó khiến cho cô trở thành một con quỷ đáng sợ. Văn Bác đau đầu dữ dội, trong đầu anh lúc này chỉ nghĩ đến hai chữ: ly hôn.

Trương Manh đưa ra ý kiến:

- Sau này cậu dứt khoát im lặng, xem cô ấy làm được gì!

Văn Bác trầm nghĩ, cũng phải, sau này không nói gì, cứ coi như mình bị câm điếc chẳng phải là xong hay sao? Vừa cúp điện thoại xong thì mẹ Y Đồng đã gọi đến:

- Anh đang ở đâu hả? Mau về ngay, bệnh đau đầu của Y Đồng lại tái phát rồi!

- Đang ở bệnh viện, bệnh đau đầu của tôi cũng lại tái phát rồi! – Văn Bác lạnh lùng nói.

- Con người anh sao chẳng có chút thương xót vợ con thế hả? Vợ anh ốm rồi!

- Tôi cũng ốm rồi, bà bảo tôi phải làm sao?

- Sức khỏe của Y Đồng không được tốt, nó không thể cáu giận, nhưng anh là cái thằng khốn nạn, suốt ngày làm cho nó tức giận! – Mẹ Y Đồng bắt đầu chửi bới.

- Bà mới là đồ khốn nạn, con gái bà là người, tôi không là người à? Sức khỏe của cô ta không tốt, không thể nổi cáu, còn tôi thì đáng chết nên mới phải nổi cáu phải không? Bà kiểm đầu ra cái lý lẽ thế hả? – Đầu Văn Bác như bốc hỏa, anh cũng chửi lại.

- Sao mà dám mắng tao? Mẹ kiếp, đồ vô giáo dục!

- Bà mới là đồ vô giáo dục! Bà xem lại nhà bà đi, toàn là đồ rác rưởi!

Văn Bác chửi xong liền thẳng tay ngắt điện thoại, tâm trạng vô cùng sáng khoái, dễ chịu, cuối cùng cũng trút được cơn giận. Mẹ Y Đồng lại gọi đến, nhưng anh thản nhiên không nghe máy. Chắc là mẹ già ấy đang tức phát điên lên đây!

Văn Bác về nhà, tắm nước mát một cái để xả hết nỗi tức giận trong lòng, sau đó anh leo lên giường định đánh một giấc ngon lành. Anh nghĩ, con người không thể ngược đãi bản thân mình, nhất định phải sống cho vui vẻ, nếu không sẽ có lỗi với chính mình.

Đúng lúc ấy, Lương Tuyết đột ngột gọi điện đến. Văn Bác ngạc nhiên đến sững sờ, hồi lâu sau mới lên tiếng hỏi:

- Tuyết à, em có khỏe không? Có chuyện gì thế?

- Có thời gian thì đến lấy quần áo với đồ dùng của anh về! - Lương Tuyết nói.

Văn Bác đang định nói thì Lương Tuyết đã cúp máy.

Văn Bác có chút hoang mang, hụt hẫng, nếu như anh chưa kết hôn, vậy thì chắc chắn anh sẽ ở bên Lương Tuyết. Nhưng điều đáng hận nhất là anh đã gặp cô sau khi đã lấy vợ.

Văn Bác đau đầu cả đêm, chẳng thể ngủ ngon được. Ngày hôm sau đi làm, đôi mắt anh đỏ ngầu. Anh tình cờ gặp Lương Tuyết ở đại sảnh nhưng cô chẳng buồn đoái hoài đến anh.

Vào văn phòng, thư ký Trần Na mỉm cười:

- Giám đốc Lý, mắt anh làm sao thế? Sao mới có một ngày không gặp mà mắt anh đã biến thành thế kia?

- Không nghi ngại đầy đủ chứ sao. Cái cô này, dám cười nhạo tôi hả?

- Giám đốc Lý, anh thăng quan rồi, giờ thích ra oai có phải không?

- Đâu có, cái miệng của em còn ghê gớm hơn cả dao đấy!

- Ha ha, à phải rồi, em vừa qua phòng tài vụ, hình như chuẩn bị phát tiền thưởng rồi, tháng này anh được nhiều nhất đấy, anh phải khao bọn em đấy, đừng có mà ki bo nhé!

- Thật không? Nếu như của anh nhiều nhất, anh nhất định sẽ khao bọn em một bữa!

- Anh nhớ giữ lời đấy! Đừng có lừa bọn em!

- Đương nhiên rồi!

Buổi chiều phát lương và tiền thưởng, quả nhiên Văn Bác được thưởng nhiều nhất, đến năm nghìn tệ. Văn Bác vui mừng lắm, số tiền này gần bằng tiền lương cả tháng của anh, nếu như tháng nào cũng được năm nghìn tệ thì tốt biết mấy! Đương nhiên nhận được tiền thưởng thì phải giữ lời. Văn Bác liền mời các đồng nghiệp đi ăn cơm. Anh mời cả Lương Tuyết nhưng cô kiếm cớ sức khỏe không tốt từ chối. Mời bọn Trương Tân và Trần Na, bọn họ ai nấy cũng vui mừng nhận lời. Thế là cả đám bảy, tám người vui vẻ đến một nhà hàng tên Thiên Thuận ăn cơm.

Nhà hàng này làm ăn cũng được lắm, vừa vào chỗ ngồi, Văn Bác liền bảo mọi người gọi món, còn mình thì ra ngoài hít thở không khí. Lúc đi ra hành lang, anh nhìn thấy cửa phòng kế bên khép hờ, bên trong là một đôi nam nữ đang hôn nhau, cô gái ngồi lên chân của người đàn ông, quay lưng ra bên ngoài, nhìn không rõ mặt. Văn Bác thầm nghĩ, cứ đi thuê phòng quách đi cho xong, còn phải đến nhà hàng để thân mật, thật đúng là hết nói nổi!

Văn Bác đang chuẩn bị về phòng mình thì đột nhiên cảm thấy người con gái mặc váy liền kia trông quen quen, nhìn kỹ lại, anh chợt rùng mình. Trời ạ, cái váy liền ấy chẳng phải giống hệt cái của vợ anh hay sao? Lẽ nào là vợ anh? Lẽ nào Y Đồng dám vượt rào?

Từng sợi thần kinh trong đầu Văn Bác như căng ra. Nếu như đúng là vợ mình thì anh phải chấp nhận chuyện này như thế nào đây? Trái tim Văn Bác như bị treo ngược cành cây, anh đang nghĩ phải tìm hiểu xem người trong ấy rốt cuộc là ai?

Đột nhiên Trần Na chạy đến, lớn tiếng gọi:

- Giám đốc Lý ơi, anh chạy đi đâu thế? Sao không vào gọi món? Chỉ còn thiếu mỗi anh thôi đấy!

Giọng nói lạnh lót của Trần Na khiến cho Văn Bác giật nảy mình. Anh sợ ngộ nhỡ Trần Na phát hiện ra người trong phòng bên cạnh này thật sự là vợ anh thì thể diện của mình coi như mất sạch. Nghĩ vậy anh liền vội vàng quay người, đi về phòng mình, vừa đi vừa nói:

- Đây đây, anh đến đây, làm gì sốt ruột thế!

Trần Na chạy đến kéo tay Văn Bác:

- Giám đốc Lý, bọn em đợi sốt hết cả ruột lên rồi đây này, anh không chịu vào ngay mà để em phải đích thân ra mời thế đấy!

- Chẳng phải anh đây rồi hay sao?

Trần Na kéo tay Văn Bác vào trong phòng, Trương Tân liền nói:

- Cô Trần, cô kéo tay giám đốc Lý thế này mà bị vợ anh ấy trông thấy là tiêu chắc đấy!

Mọi người liền bật cười, một đồng nghiệp khác lên tiếng:

- Đúng thế, em làm thế mà để vợ giám đốc Lý nhìn thấy, chị ấy lại tưởng em là kẻ thứ ba, thế thì em có chạy lên trời cũng không thoát đâu.
- Mọi người nói phải, nếu như bị vợ giám đốc Lý nhìn thấy thì giám đốc Lý coi như tiêu, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội, cô làm thế là hại giám đốc Lý rồi đây!
- Thế thì có sao? Nếu như tôi hại giám đốc Lý, cùng lắm thì...tôi lấy anh ấy là xong chứ gì! – Trần Na cười nói.
- Cô lấy giám đốc Lý, thế người yêu cô làm thế nào?
- Chuyện đấy thì dễ, đá thôi!

Mọi người mỗi người một câu khiến cho Văn Bác vô cùng ngại ngùng, mặt hết đỏ lại chuyển sang trắng. Đầu óc anh hiện giờ vô cùng rối bời, thật sự anh rất muốn biết người đàn bà đang thân mật với tên đàn ông ở phòng bên cạnh kia có phải là vợ mình không?

Anh gọi bừa vài món rồi kiểm soát:

- Tôi đi rửa tay một lát, mọi người xem xem gọi thêm món gì thì gọi nhé!

Văn Bác nhân cơ hội chuồn ra ngoài, đến phòng bên cạnh định nhìn vào thì thấy cánh cửa đã đóng lại rồi. Văn Bác trầm nghĩ, chắc tại ban nãy Trần Na gọi to quá, người ở bên trong nghe tiếng nên đã đóng lại rồi.

Lần này phải làm thế nào đây? Làm thế nào mới biết được bên trong phòng là ai? Anh ghé tai vào phòng nghe ngóng nhưng chẳng nghe thấy gì cả.

Thôi thì cứ gõ cửa cho rồi. Nếu như đúng là vợ mình thật, bị mình bắt trùng quả tang đang ngoại tình với thằng khác, như vậy anh sẽ quyết tâm dứt tình, hơn nữa như vậy cũng biết được tình địch của mình là ai. Phải rồi, cứ làm vậy đi! Nghĩ thế, Văn Bác liền giơ tay lên gõ cửa.

Văn Bác gõ cửa rất lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì nên cũng thấy lỳ lợ, lẽ nào bọn họ đã phát hiện ra mình rồi? Nhưng làm gì có chuyện đó, sao có thể nhanh vậy được?

Văn Bác đang nghi hoặc thì có một cô phục vụ mặc sườn xám đỏ chạy đến, Văn Bác vội vàng hỏi:

- Xin hỏi khách ăn ở phòng này vẫn còn trong đó chứ ạ?

Nhân viên phục vụ nói:

- Dạ, khách đã thanh toán và về rồi ạ!
- Vừa mới đi à? Tôi là bạn của họ, đang định tìm họ có chút việc – Văn Bác nôn nóng nói.
- Dạ, vừa mới thanh toán ở quầy phục vụ, không biết đã đi chưa!
- Cảm ơn cô, cảm ơn cô!

Văn Bác nói xong liền chạy như tên bắn xuống lầu. Chín tầng lầu mà dường như anh chỉ mất có mấy phút đã xuống đến nơi, nhanh gấp mười lần so với bình thường. Đến quầy phục vụ, Văn Bác chẳng nhìn thấy ai. Anh vội vàng chạy ra ngoài, nhìn quanh quất. Bên ngoài lúc này trời đã tối đen, chỉ có ánh đèn nhân nhật hắt ra từ các cửa hàng xung quanh.

Văn Bác mở to mắt quan sát, phía trước không có người, anh quay người lại nhìn phía sau, hình như cách đó không xa có hai người, một nam một nữ, tay người phụ nữ quàng qua eo người đàn ông, tay người đàn ông khoác trên vai cô ta. Chiếc váy mà cô gái đó đang mặc hình như giống với người phụ nữ ở trong nhà hàng lúc nãy.

Văn Bác căng thẳng chạy đuổi theo đôi nam nữ. Đang chuẩn bị đuổi kịp thì cô gái kia liền đưa tay ra bắt một chiếc taxi, chẳng mấy chốc, hai người họ đã lên taxi và biến mất.

Văn Bác cũng vội vàng bắt một chiếc taxi nhưng đứng mãi mà chẳng có cái taxi nào. Hơn chục cái taxi đi qua nhưng đều đã chở người hết cả, chẳng có xe nào trống cả. Giờ mà có chặn được thì cũng chẳng đuổi kịp họ. Văn Bác tức mình giậm chân huỳnh huých xuống đất. Đúng là đen đủi, phải giương mắt nhìn đôi “cặp nam nữ” ấy biến mất.

Văn Bác cúi đầu ủ rũ, vô cùng tiếc nuối, đúng lúc ấy thì điện thoại của anh đổ chuông. Văn Bác nhấc máy, hóa ra là Trần Na gọi đến, cô sốt ruột hỏi:

- Giám đốc Lý, anh lại chạy đi đâu thế? Mọi người tìm anh mãi mà chẳng thấy, món ăn đã đưa lên hết rồi, anh không có ở đây thì bọn em ăn thế nào được?
- Ồ, anh đến ngay đây, mọi người cứ ăn trước đi, không phải chờ anh đâu!
- Thế sao được? Anh không đến bọn em nào dám ăn? Tại sao đến lúc quan trọng lại không thấy anh đâu thế? Có phải có chuyện gì không? Có phải có

người đẹp nào đang đợi anh không?

- Đâu, làm gì có! Đừng nói bậy, anh đến ngay đây.

- Haiz, thật là, làm mọi người lo sốt vó! Trương Tân còn ra tận nhà vệ sinh nam mà không thấy anh đâu. Bọn em còn tưởng anh rơi vào trong nhà vệ sinh rồi chứ?

- Cái cô này, ăn nói kiểu gì kỳ vậy?

Văn Bác liền lên lầu, đi vào trong phòng. Mọi người nhìn thấy anh đều lên tiếng trách móc, vặn hỏi anh đã đi đâu. Văn Bác xua tay nói:

- Không có chuyện gì đâu, ban nãy ở dưới lầu tôi tình cờ gặp phải một người quen, nói chuyện vài câu ý mà!

Đúng lúc ấy, Trương Tân ghé vào tai Văn Bác thì thầm:

- Anh Lý này, ban nãy tôi mới nhìn thấy có một đôi nam nữ, cô gái kia trông giống vợ anh lắm!

Văn Bác nghe thấy Trương Tân nói vậy chột chột dạ, trong lòng thầm nhủ, liệu có phải cậu ta đã nhìn thấy rồi không? Nghĩ thế, anh liền thì thầm hỏi:

- Cậu có nhìn kỹ không đấy? Có chắc chắn đấy là vợ tôi không?

- Không chắc lắm. Tôi chỉ thấy thân hình giống hệt vợ anh, lại thêm chiếc váy mà cô ấy mặc giống hệt như váy của vợ anh mặc lần trước đến công ty tìm anh! – Trương Tân nói.

- Thế à? Sao cậu không nói sớm? – Văn Bác nói.

- Ban nãy tôi sợ làm anh mất hứng! – Trương Tân bảo.

- Nay, hai người đang thì thầm cái gì đấy? Hai gã đàn ông lại đi thì thà thì thầm. Đúng thật là.... món ăn nguội hết rồi kia kia! – Trần Na nói.

- Ủ đúng đấy, mau uống rượu đi! Hai người lảm chuyện quá! Nào, phạt hai người mỗi người ba ly! – Các đồng nghiệp đồng thanh nói.

Văn Bác đành phải ngừng nói chuyện riêng với Trương Tân, tay nâng cốc cạn ly với mọi người:

- Thực ra em quên nói với mọi người, hôm nay là sinh nhật em! – Trần Na bỗng nói.

- Thế hả? Sao không nói sớm?

- Thế thì càng hay, hôm nay coi như làm sinh nhật cho em luôn! – Văn Bác hưởng ứng. Nói rồi, anh liền nhân lúc mọi người đang nói chuyện vui vẻ để ra ngoài. Anh đi ra ngoài nhà hàng, tìm một tiệm bánh ngọt để mua bánh ga tô cho Trần Na. Đi được hơn 50m, Văn Bác ngẩng đầu lên nhìn, thấy một cửa hàng bánh ga tô đang chuẩn bị đóng cửa.

- Ấy bà chủ, khoan đã! – Văn Bác vội vàng gọi – Tôi muốn mua bánh, còn bánh không vậy?

- Chỉ còn duy nhất một cái thôi, cậu đến thật không đúng lúc, nếu đến sớm hơn một chút thì tốt hơn rồi! – Bà chủ trẻ tuổi nói.

- Không sao, tôi đang rất vội! – Văn Bác nhìn cái bánh ga tô, phủ sô cô la, cũng không tồi.

- Bao nhiêu tiền thế? – Văn Bác hỏi.

- 150 tệ.

- Ok, tôi mua cái này!

Văn Bác mang bánh về nhà hàng. Trần Na liền hỏi:

- Anh lại đi đâu thế? Sao cứ mất tích hoài vậy?

Văn Bác nói:

- Cái cô này, nhắm mắt lại, khi nào anh bảo mở mắt ra mới được mở ra đấy!

- Anh làm trò gì vậy?

- Nhắm mắt lại trước đã!

- Oa, bánh ga tô à? – Mọi người ngạc nhiên reo lên.

Trần Na mở mắt ra, Văn Bắc liền nói:

- Chúc mừng sinh nhật!

- Cảm ơn anh, giám đốc Lý!

- Chúc mừng sinh nhật! – Mọi người đồng thanh chúc mừng khiến cho Trần Na cảm động đến đỏ mặt.

Không khí vô cùng náo nhiệt, một bữa com mà kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Lúc buổi tiệc kết thúc, Văn Bắc liền ra quầy thanh toán. Lúc này mọi người đã com no rượu say rồi. Trương Tân liền nói:

- Xin lỗi nhé, tôi đi trước đây! Bà xã nhắn tin giục tôi về rồi, tôi đi trước, thất lễ nhé!

Tiếp theo đó, những người khác cũng lục tục ra về.

Trần Na gọi điện cho bạn trai, bảo anh đến đón cô về, nhưng anh ta không nghe máy. Trần Na tức tối nói:

- Thật là quá quắt, hôm nay là sinh nhật em, anh ấy đã nói sẽ tổ chức sinh nhật cho em, thế mà đến lúc đó lại nói có việc gấp, phải họp, không thể gặp em được! Giờ đã muộn thế này rồi, thế mà còn không thèm nghe điện thoại của em!

- Đừng sốt ruột, có thể anh ta đang bận, lát nữa hãy gọi lại! – Văn Bắc khuyên nhủ.

Trần Na lại gọi thêm mấy lần nhưng bạn trai cô vẫn không nghe điện thoại, cô tức tối ném phăng chiếc điện thoại xuống đất.

Văn Bắc cúi xuống nhặt điện thoại lên, đưa cho Trần Na:

- Đừng giận nữa! Đi thôi, anh đưa em về nhà, đằng nào cũng tiện đường!

- Cảm ơn anh!

- Đừng khách sáo, đi thôi!

Văn Bắc bắt một chiếc taxi, đưa Trần Na về nhà. Trên đường đi, tâm trạng Trần Na có vẻ rất tồi tệ, luôn miệng oán trách người yêu không những không tổ chức sinh nhật cho cô mà còn không nghe điện thoại của cô. Văn Bắc khuyên nhủ mãi mới khiến cô nguôi giận phần nào.

Đến nhà, Văn Bắc liền nói:

- Em nghỉ sớm đi, anh về đây!

- Giám đốc Lý, hôm nay em cảm ơn anh nhiều lắm!

- Không có gì, sinh nhật em mà, đó là điều nên làm!

Văn Bắc quay người định đi, Trần Na liền nói:

- Giám đốc Lý!

- Chuyện gì thế?

- Tôi nay anh ở lại với em được không? – Trần Na nói rồi lao vào lòng Văn Bắc, bật khóc nức nở.

Văn Bắc gạt nẩy mình, ôi trời ạ, nhờ mà bị người quen bắt gặp thì chết? Anh vội vàng dìu Trần Na, nhẹ giọng nói:

- Em làm sao thế? Đừng khóc, có chuyện gì không vui cứ nói ra!

Trần Na dường như rất tủi thân, cứ run rẩy liên hồi trong lòng Văn Bắc, miệng sùt sùi khóc lóc. Trần Na khóc khiến cho Văn Bắc bối rối chẳng biết làm sao:

- Mau về đi! Nào, anh đưa em lên!

Trần Na lúc này mới đứng thẳng dậy, lau nước mắt rồi lặng lẽ lấy chìa khóa, mở cửa. Văn Bắc đi theo Trần Na lên tầng ba tòa chung cư. Trần Na lấy chìa khóa mở cửa, bảo:

- Phòng ốc chẳng thu dọn gì, anh đừng để ý nhé!

Bước vào cửa, Trần Na liền bật đèn lên, Văn Bắc nhìn qua, căn phòng không rộng lắm, một phòng khách và một phòng ngủ, rất sạch sẽ. Đồ đạc trong phòng đều xếp đặt ngay ngắn, đệm ghế sa lông cũng được đặt gọn gàng, trong phòng còn tỏa ra mùi hương dịu dịu.

Đây là lần đầu tiên Văn Bác đến nhà Trần Na, anh nói:

- Em ở đây à?

- Vâng, em vẫn sống ở đây mà, em không sống chung với anh ấy!

- Thế thì anh ta chăm sóc em kiểu gì? – Văn Bác hỏi, bởi vì hiện giờ thanh niên cứ yêu nhau sẽ lập tức chuyển đến sống chung, chẳng có mấy đôi sống riêng như thế này cả.

- Công việc của anh ấy lúc nào cũng bận rộn, cũng chẳng biết bận thật hay bận giả, thỉnh thoảng mới ghé thăm vài lần! – Trần Na oán thán.

- Em không đến chỗ anh ta sao?

- Haiz, lúc nào anh ấy cũng ở cùng với một đám người, suốt ngày rượu chè, bài bạc, rất ồn ào, em không quen, thế nên không ở đấy được! – Trần Na chán ngán nói.

- Phòng em dọn dẹp rất sạch sẽ, đúng là một người ngăn nắp! – Văn Bác nói.

- Bình thường em cũng lười biếng lắm!

Trần Na rót một cốc nước, đưa cho Văn Bác:

- Anh uống nước đi!

- Cảm ơn em!

Văn Bác và Trần Na nói chuyện một lúc. Anh định đi, nhưng Trần Na lại bảo:

- Tối nay anh đừng đi, ở lại với em có được không?

- Thế sao được? – Văn Bác ái ngại.

- Tại sao? Anh sợ em không sạch sẽ à? – Trần Na nói.

- Không, không phải, em vẫn còn ít tuổi, sao anh có thể hại em được?

- Đấy không phải là hại em, em thật sự muốn anh ở lại với em!

- Như thế không được, anh đã kết hôn rồi, không thể đối xử với em như vậy được!

- Em tự nguyện, thật đấy! – Nói rồi, Trần Na liền cởi áo ngoài, để lộ ra phần ngực trắng nõn nà và cái eo thon đầy gợi cảm. Cô ôm chặt lấy Văn Bác từ phía sau. Toàn thân Văn Bác như mềm nhũn ra, không thể nào chống cự lại sự cám dỗ dịu dàng của phụ nữ. Chẳng mấy chốc, cả hai cùng ngã lên ghế sofa, Văn Bác nằm đè lên người Trần Na...

Lúc tỉnh lại đã ba giờ đêm, Văn Bác nhìn Trần Na đang nằm bên cạnh, một cảm giác tội lỗi và áy náy dấy lên trong lòng anh. Anh lại hại đời một người phụ nữ vô tội, nói chính xác hơn là một cô gái vô tội, cô ấy vẫn còn trẻ như vậy, còn chưa kết hôn nữa chứ! Làm sao đây? Làm thế nào đây? Văn Bác vô cùng hối hận, xấu hổ muốn đập đầu vào tường.

- Yên tâm đi! Em sẽ không nói ra đâu! Em sẽ không nói cho bất kỳ ai biết đâu! – Trần Na nằm ép vào ngực anh, dịu dàng nói.

- Anh có lỗi với em, anh không nên làm vậy! – Văn Bác hối hận.

- Không sao, là em tự nguyện chứ có phải anh ép em đâu!

Thực ra Văn Bác cũng thấy có lỗi với vợ, nhưng người đàn bà âu yếm với gã đàn ông kia trong nhà hàng tối nay chắc chắn là vợ mình, có thể cô ấy cũng đã ngoại tình. Bởi vì trước đây cô ta từng nói, nếu như anh có bồ ở bên ngoài thì cô ta cũng sẽ cho anh “mọc sùng”. Giờ thì suốt ngày cô hoài nghi anh có bồ, điều này chẳng phải cho thấy cô ta cũng đã ra ngoài tìm đàn ông hay sao?

Cho dù vợ có ngoại tình, Văn Bác nghĩ mình cũng không nên làm như vậy. Anh vừa mới đoạn tuyệt quan hệ vụng trộm với Lương Tuyết, giờ lại vướng phải chuyện tình một đêm với Trần Na. Vừa mới thoát ra khỏi vũng bùn lại rơi ngay vào đầm lầy, đúng là một hành động ngu xuẩn!

Văn Bác ngồi dậy, định mặc áo quần rồi về, nhưng Trần Na nói:

- Đã ở đây rồi thì anh cứ ở lại hẵng mai hãy về. Anh đi rồi, một mình em sẽ càng hụt hẫng!

Văn Bác ngẫm nghĩ, thấy cũng phải, bản thân mình đã sai lầm rồi, còn để ý đến vài tiếng đồng hồ còn lại làm gì? Hơn nửa đêm nửa hôm thế này, ra ngoài cũng chưa chắc bắt được xe, thôi thì ở lại chờ trời sáng rồi đi vậy!

Cả Văn Bác và Trần Na đều không ngủ được, liền nằm trên giường nói chuyện công việc, chuyện phiếm về các đồng nghiệp trong công ty. Đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên có tiếng gõ cửa rầm rầm, có người như đang say rượu lè nhè gọi:

- Na Na, mở cửa ra, anh về rồi đây!

- Hà? Hồng rồi, bạn trai em về rồi! – Trần Na mặt mày thất sắc nói.

Văn Bác cũng giật nảy mình, hoảng loạn:

- Chết rồi, làm thế nào bây giờ? Làm sao đây?

- Trời ơi, biết làm sao bây giờ? – Trần Na cuống quýt không biết làm thế nào.

- Đừng cuống, từ từ nghĩ cách đã!

- Haiz, thôi bỏ đi, cùng lắm thì em chia tay với anh ta, dù sao em cũng chẳng còn hy vọng gì với anh ta nữa rồi!

- Cứ tìm cách đã, sau hãy nghĩ những cái này!

Văn Bác lo lắng đi qua đi lại trong phòng. Anh chạy ra ngoài ban công, nhìn xem có gì có thể trèo xuống được không, nhưng anh thất vọng phát hiện ra là chẳng có gì cả, nếu như liều mạng nhảy xuống, hậu quả thật khôn lường. Cho dù không ngã chết thì cũng tàn phế. Đây là lâu ba mà, không thể nhảy xuống được!

- Na Na, em mau mở cửa ra để anh vào! – Người yêu Trần Na ra sức gõ cửa rầm rầm.

- Trần Na, em có dây thừng không? – Văn Bác lo lắng hỏi.

- Để làm gì? – Trần Na ngạc nhiên.

- Anh muốn tụt xuống dưới!

- Em không có!

- Thế thì tìm hai cái ga giường ra đây! – Văn Bác thực sự đã hết cách.

- Thôi bỏ đi, em thấy nguy hiểm quá. Cùng lắm thì em mở cửa nói rõ chuyện với anh ta! – Trần Na nói.

- Không được, tuyệt đối không được làm vậy!

- Có rồi, anh trốn ra ban công trước, để em đuổi anh ta đi!

- Em nghĩ ra cách rồi à? – Văn Bác vui mừng nói.

- Anh cứ để em, mau trốn đi trước đã!

Văn Bác trốn ra ban công. Trần Na chậm rãi đi ra mở cửa. Đúng lúc ấy, tiếng bạn trai cô nói vọng vào:

- Trần Na, anh biết là em có nhà, mau mở cửa ra, đừng giận, anh sẽ tổ chức sinh nhật bù cho em, là anh sai, anh đáng chết, anh có lỗi với em, giờ anh sẽ bù đắp cho em có được không?

- Hừ, bù đắp, anh muốn bù đắp thế nào? – Trần Na nói.

- Em mau mở cửa cho anh vào đi!

- Anh còn biết đường về à? Anh vẫn còn biết sinh nhật của tôi ư? Tại sao không nghe điện thoại của tôi?

- Chẳng phải anh bận sao? Em phải hiểu cho anh chứ, anh sẽ bù đắp cho em mà!

- Anh nói dễ nghe nhỉ? Bù đắp cái gì?

- Mai anh sẽ mua quần áo cho em, anh sẽ mua quà, em muốn mua gì cũng được! Em thấy thế nào?

- Không được, tôi không muốn ngày mai, tôi muốn hôm nay, anh phải đi mua bánh ga tô và 99 bông hồng ngay!

- Đừng làm khó anh mà, em thấy đấy, giờ đã là nửa đêm rồi, anh đi đâu để mua những thứ ấy chứ?

- Mặc kệ anh, anh không mua được hoa hồng với bánh ga tô đến thì đừng hồng tôi mở cửa. Khi nào mua đến tôi mới mở cửa!

- Haiz. Cung của anh ơi, bầu vật của anh ơi, em thương anh chút đi, tha cho anh đi mà!

- Hừ, còn lâu! Thương anh á? Thế thì ai thương tôi?

- Thôi được rồi, anh đi!

Nghe thấy bạn trai đi rồi, Trần Na liền nói với Văn Bác:

- Anh ta đi rồi, đợi một lát em mở cửa xem thử. Nếu như anh ta trốn ở ngoài, vẫn chưa đi, thì đợi anh ta vào nhà, em sẽ dẫn anh ta vào phòng ngủ, anh nhân cơ hội trốn đi nhé! Nếu như anh ta đi thật rồi thì càng tốt, anh cũng đi luôn đi! Nhớ là nhất định phải cẩn thận, đừng gây ra tiếng ồn làm kinh động đến anh ta!

Văn Bác vô cùng hoảng loạn, nếu như chuyện này bị bạn trai của Trần Na phát hiện ra, làm âm lên, các đồng nghiệp trong công ty mà biết được thì hậu quả thật khó lường. Điều quan trọng hơn là, nếu để vợ và gia đình cô ta biết được, vậy thì hậu quả càng khó tưởng tượng. Có xảy ra bạo loạn hay không cũng thật khó nói! Cuộc sống trước mắt đã đủ áp lực, đủ rối loạn lắm rồi, không thể để xảy ra chuyện gì được nữa!

Văn Bác chỉnh lại quần áo, trốn vào ban công, đã chuẩn bị sẵn sàng mọi việc. Lúc này Trần Na mới trấn tĩnh lại. Đột nhiên người yêu Trần Na lại lên tiếng cầu xin cô ở ngoài cửa:

- Cung à, mau mở cửa cho anh đi, cầu xin em đấy!

- Sao anh còn chưa đi? Chẳng phải đã bảo anh đi mua bánh ga tô với hoa hồng rồi sao? – Trần Na chất vấn.

- Giờ đã là nửa đêm rồi, anh biết đi đâu mua chứ?

- Không mua thì anh chớ có mơ vào đây! Tôi sẽ không mở cửa đâu, hơn nữa sau này cũng đừng có hỏi han gì đến tôi nữa!

- Thôi được rồi, được rồi, anh đi mua!

Trần Na đợi một lát, thấy ngoài cửa chẳng có động tĩnh gì liền e hèm đánh động mấy tiếng nhưng không thấy bạn trai cô có phản ứng gì. Trần Na vẫn không yên tâm, lại chờ thêm bảy, tám phút nữa, cô lại gọi mấy tiếng, vẫn không có động tĩnh gì, chắc anh ta đã đi rồi.

Trần Na quay người lại nói với Văn Bác:

- Người yêu em đi rồi, anh có thể ra được rồi!

Văn Bác đi ra, cẩn thận mở cửa, sau đó thì thầm nói với Trần Na:

- Em nghỉ sớm đi, anh đi đây!

Trần Na vội vàng xua xua tay giục anh đi ngay, tránh để bạn trai cô quay lại nhìn thấy. Văn Bác không dám chậm trễ, vội vàng bước nhẹ chân xuống lầu. Đương nhiên, ra khỏi cửa nhà Trần Na, anh mới lấy lại hồn vía. Bây giờ cho dù có gặp lại bạn trai Trần Na anh cũng chẳng sợ, anh ta làm sao biết được anh đi ra từ phòng nào? Ở đây có biết bao nhiêu người ở mà!

Văn Bác nhanh chóng ra khỏi khu đô thị chỗ Trần Na ở, dọc đường anh bắt được một chiếc taxi liền vội vã trở về nhà. Về đến nơi, vợ anh không có ở nhà, cô ta thích về nhà mẹ đẻ, lấy chồng rồi mà chẳng khác gì chưa lấy. Chỉ có điều thế cũng tốt, anh đỡ mất công giải thích.

Văn Bác tắm rửa xong, định đi ngủ nhưng chẳng thấy buồn ngủ gì cả, vì thế, anh liền nằm lên ghế, uống cà phê, nghĩ lại những điều mắt thấy tai nghe ngày hôm nay, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Đây lại là một đêm dài mất ngủ. Khi trời gần sáng, anh mới mơ màng được một lát trên ghế.

Tám giờ sáng, Văn Bác mới ngồi dậy đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi làm. Chín giờ mới làm, một tiếng đồng hồ này chắc chắn là đủ. Đến công ty, anh chạm mặt ngay với Lương Tuyết. Thấy mặt cô đỏ hoe, anh hơi ngại ngùng, thăm nghĩ, không biết cô làm sao vậy?

Văn Bác chào Lương Tuyết rồi hỏi han cô vài câu, nhưng Lương Tuyết vẫn không buồn trả lời anh, chỉ cúi đầu vội vàng đi qua. Trong lòng Văn Bác vô cùng khó chịu, dù sao Lương Tuyết cũng nhiều lần quan tâm, giúp đỡ anh, giờ anh quan tâm đến cô cũng là điều đương nhiên.

Nghĩ thế, Văn Bác liền vội vàng đuổi theo, ngăn Lương Tuyết lại, hỏi:

- Em sao thế? Sức khỏe không ổn à?

- Anh tránh ra! – Lương Tuyết tức giận nói!

- Anh thật sự rất lo lắng cho em! Có phải em bị ốm không? Có cần đến bệnh viện không?

- Anh mới cần đi bệnh viện thì có! Cứ mặc xác tôi – Tâm trạng của Lương Tuyết cực kỳ bất ổn.

- Em đừng giận, thật sự anh rất lo cho em!

- Tôi nhắc lại lần nữa, anh tránh ra, đừng quấy rầy tôi! – Lương Tuyết quát lên.

Tiếng quát của Lương Tuyết làm kinh động đến rất nhiều người, bọn họ đều nhìn về phía hai người. Hơn nữa, điều tình cờ là Trần Na cũng đang đi về phía này, nhìn thấy hai người cứ lúi lúi kéo kéo, lại nghe thấy Lương Tuyết quát Văn Bác, Trần Na hơi sững người, tròn tròn mắt kinh ngạc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Văn Bác bỗng thấy xấu hổ đến đỏ mặt, bối rối không biết phải làm thế nào, đành rụt rè bỏ đi. Cứ giằng co nữa e rằng chỉ càng thêm xấu hổ, hơn nữa trước mặt đồng nghiệp thế này, thật chẳng còn chút thể diện nào. Có đôi khi, thể diện của đàn ông quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Về đến văn phòng, Trần Na liền mang cho Văn Bác một cốc trà. Lúc Trần Na đến trước mặt, anh liền khẽ giọng hỏi:

- Tôi qua em không sao chứ?

- Không sao! – Trần Na khẽ đáp.

- Về sau anh ta có quay lại không?

- Không đâu!

- Thế thì tốt rồi! - Văn Bác thở phào nhẹ nhõm.

- À phải rồi, ban nãy anh với chị Lương Tuyết có chuyện gì thế? Sao chị ấy lại quát anh? – Trần Na đột nhiên hỏi.

- Ồ, không sao, không có gì, chỉ là một chút hiểu lầm thôi! – Văn Bác vội vàng nói.

- Thật không? Chị Lương Tuyết thường ngày rất hiền hòa, sao hôm nay lại nổi cáu thế? Thật không thể tưởng tượng được! – Trần Na nói.

Trần Na nói chuyện với Văn Bác thêm một lúc nữa. Các nhân viên đến công ty càng lúc càng đông, Văn Bác không dám nói gì nhiều, chỉ sợ người khác biết chuyện anh với Trần Na. Thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện. Nghĩ vậy, anh liền vội vàng vào làm việc.

Đúng lúc ấy, đồng nghiệp Trương Tân đi vào nói:

- Văn Bác, vợ anh đang đứng bên ngoài chờ anh đấy!

Cái gì? Bà xã đến công ty tìm anh á? Lại chuyện gì nữa đây? Văn Bác giật mình thon thót, các sợi dây thần kinh căng như dây đàn. Chắc lại là một con giống bão nữa sắp ập đến.

Văn Bác vừa nghe nói vợ đến, trong lòng đã hiểu rõ chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp hết. Chỉ có điều anh đã quen rồi. Trước đây, đã mấy lần Y Đồng đến công ty gây chuyện, mắng anh thậm tệ, khiến cho anh mất hết thể diện, chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn đồng nghiệp. Nhờ thế mà anh đã được tôi luyện trở nên điềm tĩnh như bây giờ. Lũ đến thì chặn, có gì mà phải lo!

Văn Bác ra ngoài đại sảnh công ty, nhìn thấy Y Đồng đang ngồi trên ghế đợi anh. Để biểu thị sự hòa bình và lịch sự, Văn Bác liền chủ động rót nước cho Y Đồng, mỉm cười nói:

- Bà xã, từ xa đến công ty anh có chuyện gì vậy?

Y Đồng ngẩng đầu nhìn Văn Bác, đôi mắt ánh lên sát khí. Cô chậm rãi nói:

- Tôi đến nói chuyện với anh!

- Em phải chú ý nghỉ ngơi, sức khỏe mới là quan trọng nhất! – Văn Bác tỏ vẻ quan tâm.

- Anh đừng giả bộ tốt bụng nữa, có gì nói thẳng! – Y Đồng đánh giọng gắt.

- Thôi được rồi, chúng ta đi thẳng vào vấn đề! Em muốn nói gì thì nói đi! Có chuyện gì?

- Mấy hôm nay anh không về nhà, tôi cũng không biết anh có bao nhiêu con đàn bà ở bên ngoài, rốt cuộc anh đã vụng trộm với bao nhiêu đứa? Anh có thể nói cho tôi biết bọn nó là những ai không? Để tôi dễ bề làm quen. Anh nên hiểu rõ, chúng ta chia tay trong hòa bình, đợi khi nào ly hôn rồi, anh muốn đi với bao nhiêu con cũng được, chẳng ai quản lý! – Y Đồng bực bội nói.

- Cô nói cái gì vậy? Tôi có bao nhiêu đàn bà ở bên ngoài ư? Cô cảm thấy có chuyện này không hả? Tôi chẳng có xe, chẳng có nhà, nghèo kiết xác, liệu có bao nhiêu người đàn bà chịu theo tôi? – Văn Bác nổi cáu.

- Anh còn nói anh không có bồ bịch ở bên ngoài ư? Vì sao tôi phải tin anh? Anh có quan hệ mật thiết với nhiều đàn bà như thế, có thể không có chuyện gì sao?

- Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, nhưng cô không tin tôi, tôi cũng đành chịu thôi!

- Cái tin nhắn ông bướm trước kia rốt cuộc là của con đàn bà nào vẫn còn chưa làm rõ đấy! Còn nữa, dấu son trên cổ anh, cộng thêm với việc thường xuyên không về nhà vào buổi tối, anh bảo tôi phải nghĩ như thế nào đây? – Y Đồng liền nhắc lại chuyện cũ.

- Cái tin nhắn ấy thật sự là do người ta gửi nhầm. Sao cô cứ không chịu tin thế nhỉ? Vết đỏ trên cổ không phải là vết son, là do tôi bị côn trùng cắn. giờ tôi không về nhà là bởi vì công việc quá nhiều, chứ không bản thủ như cô nghĩ đâu! – Văn Bác biện minh.

- Cái gì? Bản thủ? Anh mới bản thủ đấy! Đúng là khốn kiếp, đã lăng nhăng ở ngoài lại còn dám mở miệng mắng chửi người khác! Mẹ kiếp, anh đúng là đồ rác rưởi! – Y Đồng bắt đầu chửi bới.

- Tôi cảnh cáo cô, giờ cô đang mang bầu, tôi đã nhún nhường cô lắm rồi. Nếu như không phải vì thế tôi dám đánh cho cô một trận đấy, cô có tin không?
– Văn Bác cực kì ghét người khác chửi bố mẹ anh, thế nên anh đe dọa trước.

- Được lắm, chúng ta ly hôn đi! Đi, giờ đi làm thủ tục luôn! – Y Đồng nói.

- Ly hôn thì ly hôn, ai sợ ai chứ? – Văn Bác nói.

- Ok, tôi về nhà lấy đăng ký, mười một giờ gặp nhau ở Cục dân chính.

Văn Bác cũng về nhà tìm giấy tờ. Sau khi tìm đủ giấy tờ, anh liền đến thẳng Cục dân chính, vì lúc này đã là mười rưỡi rồi. Y Đồng vẫn chưa đến. Văn Bác đứng ở cổng Cục dân chính mất hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy cô đâu. Văn Bác nhìn đồng hồ, sốt ruột gọi điện giục nhưng điện thoại của Y Đồng tắt máy. Anh cảm thấy có gì đó kỳ lạ liền quay về tìm Y Đồng.

Đến nhà mẹ Y Đồng, Văn Bác chỉ thấy mẹ vợ đang khuyên nhủ và ngăn cản Y Đồng. Thấy Văn Bác đến, bà ta đành giọng nói:

- Chúng mày định ly hôn là ly hôn thật đấy à? Thế đứa bé trong bụng phải làm sao? Nó là cháu ngoại của tao đấy, chúng mày đã từng nghĩ đến chuyện đó chưa?

- Là cô ta đòi ly hôn, tôi cũng chẳng còn cách nào khác cả! – Văn Bác nói.

- Nó đòi ly hôn là mày ly hôn thật à? Thế nó bảo mày đi chết mày có đi không? – Mẹ Y Đồng bắt đầu chửi.

- Ai bảo anh lăng nhăng với đàn bà ở bên ngoài, trong mắt anh còn có cái nhà này không hả? Anh có xứng đáng với cái nhà này không? – Y Đồng quát lên.

- Nhà á? Đây không phải là nhà của tôi! – Văn Bác thẳng thừng nói.

- Đồ khốn, đây không phải là nhà mày thì là cái gì? – Mẹ Y Đồng gào lên.

- Bố mẹ tôi ở đâu thì nhà tôi ở đó! – Văn Bác thản nhiên đáp.

- Giờ mày làm gì có nhà ở đây! – Mẹ Y Đồng lại lấy chuyện nhà cửa ra để nói.

- Tôi không mua được nhà nhưng tôi thuê được nhà!

- Nhà đi thuê mà cũng gọi là nhà à?

- Cho dù hiện giờ tôi không mua nổi nhà cũng không có nghĩa tương lai tôi không mua được. Bà tưởng rằng cả đời này ngay cả một căn nhà tôi cũng không mua được hay sao? Lẽ nào tôi là đồ vô dụng đến thế? Hơn nữa, tôi là một thằng đàn ông, đâu thể ruồng bỏ bố mẹ mình, không nhận tổ tiên, chỉ biết mỗi cái nhà? Nếu thế tôi có còn là người không? Tôi nói cho bà biết, tôi không phải là người như thế, chẳng phải đồ vô dụng! Cho dù bà có cho tôi cả núi vàng tôi cũng chẳng thèm. Con người có thể nghèo nhưng không thể hèn! – Văn Bác hùng hồn nói.

Những lời của Văn Bác khiến cho mẹ con Y Đồng nghẹn họng không nói được gì. Tại sao? Bởi vì chẳng còn biết nói gì nữa, những gì cần nói Văn Bác đã nói hết cả rồi: nhà của bà mua, người ta không cần; bà có nhiều tiền hơn nữa người ta cũng chẳng thèm. Người ta nghèo mà không hèn, tự lực tự cường, sống nhờ vào bản thân chứ không ăn bám vào đàn bà.

Mẹ Y Đồng tức tới tím tái mặt mày:

- Mày giỏi lắm, sau này đừng có hối hận!

- Hối hận? Hối hận thì tôi đã chẳng là đàn ông! Đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất, bà tưởng tôi là kẻ nhìn thấy tiền là quên hết tất cả hay sao? Bà quá xem thường tôi đấy! – Văn Bác hùng hồn báo.

- Xem thường mày á? Gớm nhỉ, sao mày không nhìn lại mình đi! – Mẹ Y Đồng lớn tiếng cười nhạo.

- Vậy thì bà đi mà tìm người nào chấp nhận ở trong nhà của bà đi nhé, còn tôi thì không! – Anh nói.

- Cứ ly hôn đi, chớ nói nhiều! – Y Đồng cất tiếng.

- Thế thì đi thôi! – Văn Bác giục.
- Mẹ kiên quyết phản đối! – Mẹ Y Đồng lớn tiếng nói chen vào.
- Đã không sống được với nhau rồi, còn chờ đợi cái gì nữa chứ? – Văn Bác khó chịu bảo.
- Hai đứa hãy bình tĩnh lại mà suy nghĩ cho kĩ! – Mẹ Y Đồng nói.
- Cô ta suốt ngày nghi ngờ vớ vẩn, chạy đi khắp nơi gây chuyện vô cớ. Mười ngày thì chín ngày cãi nhau, còn bình tĩnh cái gì nữa? Có là ai cũng chẳng chịu nổi cô ta nữa rồi!
- Anh đừng có đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi. Chính bản thân mình không biết tự trọng trước, vụng trộm ở bên ngoài, còn cố tình đổ lỗi cho tôi hay sao?
- Mày về nhà trước đi, hai đứa chúng mày hãy nghĩ cho kĩ, đừng có nông nổi! – Mẹ Y Đồng lại bảo.

Văn Bác và Y Đồng càng nói càng gay gắt. Mẹ Y Đồng vội vàng khuyên ngăn, để cả hai bình tĩnh lại. Văn Bác thấy Y Đồng ngồi yên chẳng có ý đến Cục dân chính nữa nên anh đành bức bối ra về. Về đến nhà, anh tắm rửa rồi trùm chăn ngủ một giấc, trong lòng chỉ thấy ngao ngán, chán chường. Anh hối hận lúc trước đã kết hôn quá sớm, tự trách cứ tại sao mình không suy nghĩ kĩ càng hơn?

Buổi chiều, Văn Bác đi thẳng đến công ty làm việc, cũng may là buổi sáng công việc không bận lắm. Anh đi vào văn phòng, còn chưa ngồi nóng chỗ thì thư ký Trần Na đã đến, nói:

- Có phải sáng nay anh với vợ đi làm thủ tục ly hôn không vậy?
- O, sao em biết? – Văn Bác tỏ vẻ ngạc nhiên, làm sao cô biết được nhỉ?
- Lúc hai người cãi nhau, em đi qua đại sảnh và thoáng nghe được! – Trần Na bảo.
- Em thấy anh có nên ly hôn không? – Văn Bác hỏi dò.
- Anh là người trong cuộc, anh hiểu rõ nhất là có nên ly hôn hay không, em là người ngoài, sao dám quyết định thay anh?
- Không phải bảo em quyết định thay anh, mà là bảo em cho anh một sự tham khảo, anh muốn nghe ý kiến của em, em hiểu không?
- Em không dám nhận cái tội danh thiên cổ này đâu! – Trần Na lè lưỡi nói.
- Haiz, anh giờ hoàn toàn bó tay, cực kì mơ hồ!
- Đau âm ỉ chẳng bằng đau một lần rồi thôi, anh nên quyết tâm đi!

Thực ra, kể từ khi Y Đồng có bầu, trong lòng Văn Bác vô cùng mâu thuẫn, anh không biết phải quyết định như thế nào. Nếu như Y Đồng không có thai, có khi giờ hai người đã ly hôn lâu rồi. Ấy thế mà Y Đồng lại đột nhiên có bầu khiến cho mọi chuyện rối tung lên thế này.

Lúc Văn Bác nghe thấy Y Đồng nói mình đã có thai, nghĩ đến việc mình sắp được làm bố, trong lòng anh bỗng dâng lên tình cảm cha con, dù gì thì mọi con người đều là những sinh vật có tình cảm, ai có thể thờ ơ, vô tình với đứa con máu mủ của mình chứ?

Thông thường, nếu như vợ có bầu, là một người chồng, chắc chắn mỗi tối đều sẽ ghé tai vào bụng vợ, lắng nghe âm thanh nhỏ xíu của bé yêu. Cho dù không có gì thì ông chồng cũng vẫn khe khẽ thì thầm với bé rồi quan sát bụng vợ xem có dấu hiệu gì cho thấy bé yêu đang hoạt động hay không. Hai vợ chồng sẽ cùng nói chuyện về giới tính của đứa bé, tranh cãi xem là trai hay gái và nghĩ ra cái tên thật hay cho bé.

Đó là một viễn cảnh thật ấm áp và hạnh phúc biết bao! Dưới ánh đèn, một người đàn ông, lấy vòng tay ôm bụng vợ, áp tai vào bụng vợ lắng nghe. Văn Bác mơ hồ tưởng tượng ra cái viễn cảnh ấy. Nhưng kể từ khi vợ mang bầu, giữa hai vợ chồng anh chỉ có chiến tranh, những trận tranh cãi không bao giờ chấm dứt. Đùng nói là ôm bụng vợ nghe tiếng em bé hoạt động mà ngay cả nói chuyện bình tĩnh với vợ, anh cũng không làm nổi.

Tranh cãi, tranh cãi liên tục khiến cho hai người sức cùng lực kiệt, đau khổ vô cùng. Hôn nhân chẳng thấy ngọt ngào chút nào mà chỉ thấy đau khổ và phiền toái.

Văn Bác đột nhiên lại nhớ đến lúc chưa kết hôn, lúc ấy anh mới vui vẻ làm sao, gần như vô lo vô nghĩ. Thường ngày, lúc không đi làm, anh ăn no là đi chơi, đi chơi chán là về ngủ, thỉnh thoảng lại tụ tập với một đám bạn bè, mọi người vui vẻ cười nói, uống rượu. Những lúc có hứng, anh thường cấp theo ba lô, lên đường đi du lịch, nào là Bắc Kinh, Nam Kinh, nào là Tô Châu, Thượng Hải... Muốn đi đâu thì đi đấy. Thế mà hiện giờ, đừng nói là đi du lịch, ngay cả việc ra ngoài giải quyết công việc cũng đều bị vợ kiểm tra, chất vấn, thậm chí muốn về nhà muộn cũng không được.

Giờ cũng đến lúc chấm dứt tất cả rồi. Đời người ngắn ngủi, nếu như cứ sống trong cảnh này chẳng phải uổng phí một đời hay sao? Ly hôn thôi, không thể do dự được nữa! Ý nghĩ ấy cứ ám ảnh trong đầu Văn Bác...

Cái ý nghĩ ly hôn cứ ngày càng mãnh liệt trong lòng anh. Nhưng nghĩ đến bố mẹ, anh lại thấy khó chịu. Nếu như ly hôn thật, anh biết ăn nói sao với bố mẹ đây? Hiện giờ, Văn Bác đang rơi vào hoàn cảnh: hôn nhân bên trái, tình yêu bên phải. Tình cảm vợ chồng giữa anh và Y Đồng đã hết, chẳng còn chung ngôn ngữ, không sao nói chuyện được với nhau, thậm chí luôn đứng ở hai phe đối lập. Thật khó mà tưởng tượng ra làm sao để sống tiếp cuộc sống như

vậy.

Văn Bác nghĩ ngợi suốt ba ngày liền, anh gần như rơi vào vực sâu của sự đau khổ, anh cảm thấy mình đang sụp đổ. Người ta thường nói, đàn ông sợ chọn nhầm nghề, đàn bà sợ chọn nhầm chồng. Bản thân anh thì chọn nhầm vợ, đó cũng là một tổn thất lớn nhất trong cuộc đời, mang lại ảnh hưởng nặng nề đến cuộc sống và sự nghiệp của anh. Chọn nhầm vợ, hận quả thật nghiêm trọng!

Suốt mấy ngày liền, Y Đồng đều không về nhà. Văn Bác cũng chẳng buồn đoái hoài đến cô, anh muốn đợi cho Y Đồng nghĩ cho kĩ rồi nhanh chóng ra tòa làm thủ tục ly hôn với mình.

Kể từ sau khi Văn Bác và Lương Tuyết chấm dứt quan hệ với nhau, cô thường tỏ thái độ thờ ơ, không ngó ngang đến anh. Văn Bác nhiều lần tìm cách tiếp cận cô, muốn nói chuyện với cô nhưng đều không được. Lần này ngay cả bạn bè cũng chẳng thể làm nổi. Văn Bác bắt đầu âm thầm tự trách mình, bản thân anh đã vô tình làm tổn thương một người con gái tốt bụng. Anh nợ cô một món nợ tình cảm.

Một hôm, hết giờ làm, trời đổ mưa to, Lương Tuyết không mang ô nên không ra ngoài được, đành ngồi ở ghế sofa trong đại sảnh công ty chờ mưa ngớt. Văn Bác lấy hết dũng khí, cầm một chiếc ô đi về phía Lương Tuyết, nhẹ nhàng nói:

- Em cầm lấy mà dùng!

Lương Tuyết chẳng buồn ừ hừ, ánh mắt thất thần nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa. Văn Bác thấy cô chẳng có phản ứng gì nên cũng không tiện nói thêm, lặng lẽ đặt ô lên ghế rồi đứng dậy đi ra ngoài. Mưa to như trút nước, chẳng mấy chốc, Văn Bác đã ướt đầm cả người. Anh vừa đi vừa tự trách mình. Đi không xa thì đột nhiên anh thấy trên đầu không còn mưa nữa, hóa ra là nhờ có một cái ô.

Văn Bác từ từ quay người lại, nhìn thấy Lương Tuyết đang đứng ở phía sau, lặng lẽ nhìn anh. Mắt Văn Bác như đỏ lên, anh nắm chặt lấy tay Lương Tuyết. Lương Tuyết đột nhiên ôm chầm lấy anh, bật khóc nức nở.

- Tuyết à, anh đã khiến em phải chịu ảm ức rồi! Em có hận anh không? – Văn Bác hỏi.

- Em không hận anh! Em đã nghĩ kĩ rồi, chúng ta không làm tình nhân được thì đành làm bạn tốt của nhau vậy! – Lương Tuyết nói.

- Em thật sự đã nghĩ kĩ rồi chứ? Không hận anh chút nào sao?

- Em thật sự không hận anh!

Văn Bác vô cùng cảm động, cảm xúc lẫn lộn đan xen khiến anh không nói lên lời. Mưa càng lúc càng to, gió ào ào thổi tới, mưa làm ướt quần áo của họ. Văn Bác ôm chặt lấy Lương Tuyết, nước mưa chảy xuống tí tách theo những lọn tóc của cô.

- Đi nào, anh đưa em về nhà! – Một hồi lâu sau, Văn Bác nói.

- Vâng! – Lương Tuyết gật đầu đáp.

Văn Bác cầm ô đưa Lương Tuyết về nhà, vừa đi vừa đợi xe. Mưa rất to, gần như chẳng có cái taxi nào còn trống cả. Anh ngao ngán chẳng thể làm gì khác.

Lương Tuyết liền bảo:

- Không sao đâu, chúng ta cứ đi bộ một đoạn đã!

- Anh sợ em sẽ bị cảm mất!

- Không sao đâu!

Không bắt được taxi, hai người chẳng còn cách nào khác đành phải đi nhau bước thấp bước cao đi bộ, giày dép ướt nhẹp. Đúng lúc hai người đang đi trong màn mưa thì đột nhiên có một chiếc xe Audi màu đen đi qua. Trong xã hội hiện giờ, người lái xe hơi đầu đầu chả có, chẳng có gì đặc biệt cả, điều quan trọng là bên trong có hai người ngồi, đồng thời người phụ nữ trong xe đã nhìn thấy Văn Bác và Lương Tuyết che chung một cái ô, đi trong màn mưa dữ dội.

Người phụ nữ ấy không ai khác chính là Ngô Liễu, bạn thân của Y Đồng. lúc này cô đang ngồi trong xe của tình nhân. Ngô Liễu tình cờ gặp Lương Tuyết và Văn Bác trên đường, cô lập tức gọi điện cho Y Đồng, đương nhiên Văn Bác không hề nhìn thấy Ngô Liễu, hoàn toàn không hay biết sự tình. . .

Y Đồng nhận được thông báo của cô bạn thân liền lập tức gọi điện cho Văn Bác. Văn Bác vốn không định nghe điện thoại nhưng nghĩ đến việc không nhận điện thoại, Y Đồng sẽ lại hiểu nhầm, anh đành phải nghe máy. Y Đồng liền chất vấn:

- Giờ anh đang ở đâu?

- Giờ tôi đang trên đường về! – Văn Bác nói.

- E là anh đang hẹn hò với con đàn bà khác rồi! – Y Đồng lạnh lùng nói,

Văn Bác giật nảy mình, nhủ thầm, con đàn bà chết tiệt này, thính giác sao mà nhanh nhạy thế, chẳng khác gì chó bec giê, chỉ cần anh ở cạnh người con gái khác là cô ta đánh hơi được ngay. Nhưng anh vẫn cố bình tĩnh, nói:

- Cô nói vậy là có ý gì? Sao lúc nào cũng không tin tưởng tôi thế?
- Anh đừng giả bộ nữa, tôi biết hết rồi!
- Sao lúc nào cô cũng muốn gây sự vô cớ với tôi thế hả?
- Gây sự vô cớ á? Tôi sẽ khiến cho anh hết đường chối cãi!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Y Đồng nói xong liền cúp điện thoại rồi đi thẳng đến nhà Ngô Liễu. Cô muốn bảo Ngô Liễu đến gặp mặt để đối chất trực tiếp với Văn Bác. Cô vốn định nói chuyện qua điện thoại với Ngô Liễu nhưng lại sợ Ngô Liễu không đồng ý. Nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy mình phải đích thân đến nhà cô bạn thân mới xong.

Ngô Liễu với tình nhân đang đi chơi vui vẻ ở bên ngoài thì đột nhiên trời đổ mưa, thế là đành phải về nhà. Hai người vừa kết thúc màn mây mưa, đang khỏa thân nằm trên giường thì đột nhiên có chuông cửa. Ngô Liễu vô cùng hoảng hốt, phản ứng đầu tiên là la lên.

- Chết rồi, có phải chồng em về không?

Nhưng nghĩ kĩ lại, cô thấy điều này là không thể. Chồng cô mới đi Thượng Hải, được có một ngày, muốn về cũng đâu có nhanh như vậy. Hơn nữa chồng cô có chìa khóa nhà, cần gì phải ấn chuông? Rốt cuộc là ai nhỉ?

Ngô Liễu vội vàng mặc quần áo vào, không dám lên tiếng, vừa đi vừa cài áo ngực. Ra đến cửa, cô nheo mắt nhìn qua khe cửa xem là ai. Ngô Liễu giật nảy mình, thì ra là Y Đồng. Cô vội vàng chạy vào phòng ngủ, nói với tình nhân:

- Chết rồi, bạn thân em đến chơi, anh mau núp vào trong tủ quần áo đi!
- Không, càng núp càng chứng tỏ là có điều khuất tất. Cứ quang minh chính đại mà gặp, chắc là không sao đâu!
- Cũng phải, anh mau mặc quần áo vào, em đi mở cửa!

Đội người tình mặc quần áo xong, Ngô Liễu mới đi ra cửa. Y Đồng đứng bên ngoài sốt ruột ấn chuông liên hồi. Cửa vừa mở, cô đã vội vàng nói:

- Sao em giờ mới mở cửa? Làm chị sốt hết cả ruột!
- Ô chị Đồng à, nhà em có khách, vì tiếng ti vi to quá nên không nghe thấy! - Ngô Liễu vội vàng giải thích.
- Thế à? Haiz, tức chết đi được!

Y Đồng vừa nói vừa đi vào phòng. Cô đưa mắt nhìn quanh, thấy có một người đàn ông đang ngồi trong phòng khách, cô nhủ thầm trong bụng: Người đàn ông này là ai nhỉ? Sao chưa gặp bao giờ? Ngô Liễu vội vàng nói:

- Đây là Dương Vĩ, là bạn em! – Nói rồi, cô nói với người đàn ông kia – Đây là Y Đồng, bạn thân của em, một đại mỹ nhân đấy !

Người đàn ông kia đứng dậy, mỉm cười với Y Đồng rồi chào hỏi:

- Chào cô!

Y Đồng cũng vội vàng nói:

- Chào anh!

Chào xong, cô liền kéo tuột Ngô Liễu vào trong phòng ngủ, chuẩn bị nói chuyện nhờ Ngô Liễu đi đối chất với Văn Bác.

Vừa vào phòng ngủ, Y Đồng ngửi thấy trong phòng có mùi là lạ, sao mà giống cái mùi tinh dịch của đàn ông thế nhỉ? Y Đồng thầm thắc mắc, cô đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy ga giường nhàu nhĩ, chăn chiếu lộn xộn, trên giường còn có một chiếc quần lót vô cùng sexy của Ngô Liễu, vì là màu đỏ nên vô cùng

bất mắt. Y Đồng nghĩ đến người đàn ông ban nãy, lại nhìn cái “Chiến trường” này, chợt cô hiểu ra tất cả: lẽ nào Ngô Liễu vụng trộm sau lưng chồng mình?

Y Đồng đang mãi nghĩ ngợi, cô vừa cúi đầu xuống đã nhìn thấy trong sọt rác rõ ràng có một cái bao cao su vừa mới sử dụng bị ném vào đó. Giờ thì cô đã rõ tất cả, đây chính là sự thực. Cô không ngờ rằng bạn thân mình lại vụng trộm sau lưng chồng. Đương nhiên giờ cô cũng không tiện nói thẳng ra với Ngô Liễu, như vậy sẽ làm cô ấy mất thể diện.

Ngay cả bạn thân mình cũng vượt rào, tìm tình nhân ở bên ngoài, vậy thì việc Văn Bác có bao nhiêu tình nhân ở bên ngoài cũng chẳng phải là điều gì khó tưởng tượng. Nghĩ thế, Y Đồng liền nói:

- Hôm nay em nhìn thấy Văn Bác đi cùng với con nào vậy?
- Em không nhìn rõ, lúc ấy trời mưa to lắm, chỉ có điều em dám khẳng định cô ta có thân hình rất chuẩn, những thứ khác em không để ý lắm! – Ngô Liễu nhớ lại.
- Em nhìn thấy bọn họ ở đâu? – Y Đồng nôn nóng hỏi.
- Ở trên ngã tư đường Hòa Bình!
- Lúc ấy bọn họ đang làm gì?
- Chồng chị che ô cho cô gái kia, tay ôm cô ta rất chặt. Em đôi mắt nhìn theo nhưng chưa kịp nhìn rõ thì xe đã phóng qua rồi! – Ngô Liễu tiếc nuối nói.
- Em có thể làm chứng cho chị, đến đối chất với chồng chị không?
- Việc này... việc này thì không hay lắm! – Ngô Liễu bối rối nói.
- Em giúp chị lần này đi mà! – Y Đồng năn nỉ.
- Em sợ chồng chị sẽ hận em, đến lúc ấy em lại thành tội nhân thiên cổ ả? – Ngô Liễu sợ hãi nói.
- Không sao, đã có chị gánh vác! Sợ gì chứ?
- Em làm vậy không phải để chia rẽ anh chị. Chính mắt em nhìn thấy chồng chị ôm người đàn bà đó! – Ngô Liễu giải thích.
- Chị phải tính sổ với anh ta, cuối cùng cũng tóm được chứng cứ rồi! – Y Đồng nghiêng răng nói.
- Không phải hai người định ly hôn đấy chứ? – Ngô Liễu lo lắng hỏi.

Y Đồng chợt khựng lại, tỏ vẻ khó chịu như bị ai đâm kim vào người. Nhớ lại lúc còn yêu nhau, hai người họ đã ngọt ngào đến thế nào, gắn bó keo sơn, hạnh phúc biết bao, cả thế giới của họ lúc ấy như được bao bọc trong mật ngọt. Thế mà hiện giờ, tình cảm của hai người đã chẳng còn gì, cả hai cứ như thể là kẻ thù của nhau, cứ gặp mặt lúc nào là cãi cọ lúc ấy. Cô cũng thấy mệt mỏi, kiệt sức, trái tim tan nát mất rồi.

- Chị đã có ý này, chỉ có điều mẹ chị không đồng ý. Chị cũng rất khổ tâm, cuộc hôn nhân này sống dở chết dở rồi! – Y Đồng nói.
- Thực ra hai người có thể ngồi lại nói chuyện bình tĩnh với nhau! – Ngô Liễu khuyên.
- Không thể nói chuyện nổi, chị với anh ta không thể nói chuyện bình tĩnh với nhau được! Em đi đối chất với chị, chị phải cho anh ta không còn chối cãi được nữa!
- Em không thể đi, chị tuyệt đối không được nói là do em bảo cho chị biết đấy! Hơn nữa chị xem đi, nhà em đang có khách mà!
- Haiz, em không đi, có chết anh ta cũng không chịu thừa nhận đâu! – Y Đồng nói.
- Chị nói chuyện tử tế với anh ấy đi, cố gắng đừng cãi cọ. Nếu không chị thật sự đang hại hai tay dâng chồng mình cho người khác đấy! Như vậy chỉ thiệt chị thôi!
- Chị không thể chấp nhận chuyện anh ta lăng nhăng ở bên ngoài, tuyệt đối không chấp nhận!

Ngô Liễu liền khuyên nhủ Y Đồng, bảo cô nghĩ cách kéo chồng mình quay lại, đừng mãi chống đối với anh ấy nữa, tình hình bây giờ đã tồi tệ lắm rồi. Đàn ông ai cũng thích thể diện, nếu như bạn không để cho anh ta chút đường lùi, vậy thì chỉ còn con đường ly hôn mà thôi.

Ngô Liễu nói:

- Chị Đồng, chồng chị có bồ, cách tốt nhất là hai người bình tĩnh ngồi xuống, nói chuyện tử tế với nhau, xem xem rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?
- Lừa đã cháy đến nhà rồi, còn bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện làm sao được? Chị hận anh ta thấu xương rồi! – Y Đồng hậm hực nói.

- Chuyện gì cực đoan quá cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu! – Ngô Liễu cố gắng khuyên can.
- Rõ ràng là anh ta sai cơ mà? Lúc nào cũng trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, lén lút vụng trộm, thật chẳng ra làm sao!
- Chị có biết vấn đề nằm ở đâu không?
- Anh ta quá đào hoa, biết bao nhiêu đàn bà qua lại với anh ta!
- Thực ra em cảm thấy chồng chị vẫn còn tốt chán, hành vi rất chính trực, còn có thể cứu vãn được!
- Đã hết cách cứu vãn rồi, trái tim chị thực sự tan nát rồi! – Y Đồng uất ức nói.
- Tốt nhất hai người nên nói chuyện cho rõ ràng, đừng làm căng quá! Có lúc em cảm thấy, hai anh chị vẫn còn hạnh phúc chán!
- Hạnh phúc á? Đó đều là quá khứ, không bao giờ tìm thấy nữa!
- Chồng chị trước đây không phải là người như vậy, anh ấy cũng chẳng có thói quen gì xấu xa, không hút thuốc, không uống rượu, không bài bạc, không chơi điện tử, cũng chẳng đi bar, hết giờ làm là về nhà... Chị bắt đầu cái gì chứ?
- Thì chuyện anh ta lăng nhăng với nhiều đàn bà, quan hệ vô cùng phức tạp, lén lút làm chuyện bậy bạ sau lưng chị!
- Chị đã bắt tại trận anh ấy lên giường với người đàn bà khác chưa?
- Chuyện đó thì chưa, chỉ có một lần, nửa đêm anh ta dẫn gái về nhà, lúc chị đi công tác về tỉnh cờ bất gặp. Nếu như chị không về thì chắc chắn có chuyện rồi! – Y Đồng nói.
- Vẫn nên nói chuyện cho rõ ràng thì hơn, dù sao chị cũng có thai rồi, nếu như muốn làm căng đến cùng thì đứa bé phải làm sao? Dù gì nó cũng là một sinh mạng vô tội đây!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Y Đồng không nói gì, tâm trạng vô cùng phức tạp. Thấy Ngô Liễu không muốn quay về làm chứng với mình, cô đành phải thôi không nài ép nữa. Cô định về nhà, tối nay sẽ nói chuyện từ từ với Văn Bác. Trước khi đi, Y Đồng nhìn người đàn ông đang xem tivi, rồi lại nhìn Ngô Liễu, cảm thấy Ngô Liễu trở nên rất xa lạ.

Ra khỏi nhà Ngô Liễu, Y Đồng không về nhà mẹ đẻ mà về nhà mình. Văn Bác vẫn chưa về nhà. Cô vừa xem tivi vừa đợi anh. Căn phòng được dọn dẹp khá gọn gàng. Văn Bác là người sống có nề nếp, rất ngăn nắp, thích sạch sẽ, thậm chí còn cẩn thận hơn cả phụ nữ, anh không thích nhìn thấy nhà cửa lộn xộn. Giữ gìn nhà cửa sạch sẽ là thói quen anh đã có bao nhiêu năm nay.

Y Đồng đợi một lúc lâu mà vẫn chưa thấy Văn Bác quay về, cô cảm thấy đứng ngồi không yên, liền đứng dậy đi lại lại trong phòng. Cô vào phòng đọc sách của anh, bên trong là máy tính và một số sách báo. Y Đồng bật máy tính lên, kiểm tra trong máy của anh, xem xem có phát hiện gì mới không. Tìm kiếm một hồi mà chẳng phát hiện ra điều gì, cô liền đăng nhập vào nick của Văn Bác, Bạn chat của anh cũng nhiều thật đấy, mà phần lớn đều là con gái, có mấy nick nhảy vào chat.

Y Đồng mở khung chat với một bạn chat tên “Xuân Nhì”, đối phương nói: “Sao dạo này không thấy anh lên mạng, bận gì à?”. Y Đồng chẳng buồn đoán hoài gì, liền tắt luôn cửa sổ chat ấy. Sau đó, cô mở cửa sổ chat với nick name “Thiên sứ ảo mộng” đối phương nói: “Hi, làm gì thế? Lần trước online chưa chào hỏi gì đã out rồi! Cậu bận lắm à?”

Cô cũng chẳng buồn đếm xỉa, tắt luôn cửa sổ chat. Y Đồng lại click vào phần tin nhắn từ một cái nick có tên “Meo meo”, đối phương viết: “Cung à, kể từ sau lần làm chuyện đó xong, em rất nhớ cung, em không rời cung được nữa rồi!”

Huyết áp của Y Đồng phút chốc tăng vọt lên. Ôi trời ơi, có đứa làm tình với chồng mình ư? Thật là tài tình, cô do thám bao nhiêu lâu nay, hóa ra chồng cô lại lén lút trên mạng, đã thế còn có quan hệ với người ta nữa chứ.

Lẽ nào anh đã vụng trộm “Tình một đêm” với bạn chat? Nghĩ đến đó, những sợi dây thần kinh vốn dĩ rất nhạy cảm của Y Đồng lại căng lên như dây đàn. Sao anh ta có thể lăng lơ đến mức đó cơ chứ? Không chỉ trong đời sống hiện thực có ngoại tình, ngay cả thế giới ảo trên mạng cũng có, thật là khủng khiếp! Y Đồng đột nhiên cảm thấy Văn Bác cực kỳ nhơ bẩn trong mắt mình, ấy thế mà cô lại đi kết hôn với một kẻ như vậy, sao trước đây cô không cân nhắc cho kỹ chứ?

Trái tim Y Đồng nguội lạnh đến tận đáy, cô thực sự không thể hiểu nổi, đức ông chồng trông thì lịch lãm, đứng đắn của mình sao có thể âm thầm làm những chuyện xấu xa, vô liêm sỉ như vậy? Kết hôn với anh ta đúng là một sự sỉ nhục, còn không mau mau ly hôn để tìm sự giải thoát thôi?

Y Đồng ngồi thờ người trên ghế sofa, trái tim tan nát. Chuyện này là ai thì cũng đều không thể chịu đựng được. Cô nhớ lại những ngày tháng mới quen, rồi hẹn hò với Văn Bắc, những ngày tháng ấy sao mà ngắn ngủi, chẳng mấy chốc đã một đi không trở lại!

Hồi đầu cô rất yêu chồng mình, yêu tới mức không thể tự thoát ra được, không thể hít thở được, cứ nhìn thấy anh có liên hệ với người phụ nữ khác là cô đều không thể chịu đựng, đều không kiềm chế được cơn ghen. Anh chỉ được thuộc về một mình cô mà thôi. Tình yêu của anh không thể chia sẻ cho bất kỳ một người đàn bà nào khác.

Văn Bắc không phải là một người đàn ông hoàn hảo, nhưng anh đã rất gần với sự hoàn hảo. Mặc dù xuất thân từ nông thôn nhưng con người anh không hề toát lên sự quê mùa, thân hình cao ráo, đẹp trai, làn da trắng mịn, khuôn mặt sáng sủa. Không chỉ vậy, toàn thân anh còn toát lên vẻ cao quý, lịch lãm, nhìn vào thấy rất dễ chịu, khoan khoái. Y Đồng chỉ cần một ngày không nhìn thấy anh là cảm thấy dường như thiếu thốn rất nhiều thứ, toàn thân khó chịu, đứng ngồi không yên.

Giờ đây, người đàn ông tuyệt vời của ngày nào đã thoái nát đến nhường này. Đã vậy, lúc nào anh ta cũng có dấu hiệu khả nghi, những bằng chứng này đủ để chứng tỏ anh đang lén lút với người đàn bà khác ở bên ngoài, anh đã ngoại tình, cuộc hôn nhân của họ sắp đến hồi kết. Y Đồng muốn bóp chết tất cả những điểm báo không lành ấy, muốn cố sức chống lại những cơn sóng lớn, nhưng tất cả những nỗ lực cô bỏ ra chỉ chứng minh rằng chồng cô đang ngày một xa cô hơn. Cô cảm thấy bất lực... làm sao đây? Giữ lại? Hay ly hôn? Y Đồng vô cùng mâu thuẫn, cô không thể nào đưa ra lựa chọn, cô không thể kiểm soát được tất cả điều này...

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên cửa mở. Văn Bắc tay xách túi thức ăn, nách kẹp túi xách đi vào. Y Đồng vừa nhìn thấy anh đã thấy lửa giận bốc lên ngàn ngạt, cô không thể kiểm soát được mình nữa, lớn tiếng quát:

- Anh nhìn đi, bạn tình trên mạng của anh đã tìm đến anh rồi đây này!
- Cô nói nhảm những cái gì thế? Lại nổi điên nữa phải không? – Văn Bắc nhảy dựng lên như bị điện giật.
- Anh xem xem đây là cái gì? – Y Đồng gào lên.
- Cái gì?
- Mỏ to mắt của anh ra mà nhìn cho tôi.

Văn Bắc nhìn vào màn hình, trên đó hiện lên cửa sổ chat ở nick của anh, trong đó lời nhắn của một người tên là “Meo Meo” khiến anh tròn tròn mắt, cứng họng không biết nói gì. Chuyện này vốn dĩ chẳng có gì để nói, anh hoàn toàn trong sạch, anh đâu có quen cái cô “Meo Meo” nào đó. Đến gặp mặt vẫn còn chưa thì làm sao có thể có quan hệ với nhau được chứ?

Nghĩ đến đây, Văn Bắc liền nói:

- Tôi chẳng quen người này, toàn là nói bậy đấy!
- Nói bậy? Tôi biết ngay là anh sẽ không chịu thừa nhận mà! – Y Đồng nói.
- Tôi thật sự không quen với người này! – Văn Bắc âm ỉ, bảo.
- Thế tại sao cô ta lại nói ra những lời đó?
- Tôi cũng chẳng biết tại sao cái kẻ khốn kiếp ấy lại nói những lời đó với tôi nữa! – Văn Bắc có vẻ bắt đầu cáu gắt.
- Không có lửa làm sao có khói! Nếu anh không làm chuyện này cô ta đã chẳng nói vậy! – Y Đồng sống chết gì cũng không chịu tin anh.
- Cô có thể điều tra, xem xem rốt cuộc là chuyện gì! – Văn Bắc thấy Y Đồng không tin liền bực bội nói.
- Tôi điều tra kiểu gì? Anh lên kế hoạch từ sớm rồi chứ gì?
- Haiz!

Văn Bắc thấy kiểu này có muốn giải thích cũng không xong, có nói cũng chỉ phí lời liền lập tức lên mạng điều tra về lai lịch của cô gái có nick chat là “Meo Meo” kia. Qua điều tra, anh phát hiện ra cô ta sống trong thành phố này, năm nay 19 tuổi, còn phần giới thiệu thì toàn viết bằng chữ trên “Sao Hỏa” nên chẳng thể hiểu được.

Văn Bắc quay sang nói với Y Đồng:

- Nếu như không tin, cô có thể add nick của cô ta nói chuyện rõ ràng với cô ta xem sao!
- Add nick của cô ta ư? Hai người đã sớm thông đồng với nhau, cô ta lại chịu nói ra đấy? – Y Đồng nghi hoặc nói.

- Cô có thể giấu thân phận mình với cô ta, rồi từ từ dò hỏi !
- Hừ, tôi cảm thấy anh thật sự quá vô liêm sỉ, những chuyện như vậy mà anh cũng làm ra được, thật chẳng giống một con người - Y Đồng chửi bới.
- Tại sao cô nhất quyết không chịu tin tôi nhỉ? Trong khi trên mạng nói bậy bạ vài cô thì cô lại tin là thật à ?
- Anh đừng xáo biện nữa!
- Ok, nếu như cô điều tra xong mà không có chuyện đó, cô nói xem nên làm thế nào? – Văn Bác nói.
- Nếu có thì sao? - Y Đồng hỏi vặn.
- Nếu có chúng ta lập tức ly hôn, tôi sẽ đền bù cho cô mười nghìn tệ tiền tổn thất, thế nào? – Văn Bác nói.
- Ok, cứ thế mà làm! Thế cần bao lâu để chứng minh? - Y Đồng hỏi.
- Trong vòng một tháng!
- Ok, nói lời nhớ giữ lời, đến lúc đó hi vọng anh không giờ trò!
- Chắc chắn rồi.

Tối đó, Y Đồng không về nhà mẹ. Kể từ khi kết hôn đến giờ, cô rất ít ở đây. Văn Bác thấy như vậy cũng tốt, có thể nói chuyện từ từ với cô, nói cho cô biết cô đã hiểu lầm những chuyện gì, hơn nữa lại có thể đợi cô gái kia online để nói chuyện cho rõ ràng!

Văn Bác lặng lẽ đi vào trong bếp, làm một bàn đầy thức ăn ngon lành, lại toàn là những món mà Y Đồng thích ăn: sườn xào, cá sốt chua ngọt, sa lát táo... Các món ăn vừa được bê lên, cả gian nhà đã ngập tràn mùi thơm. Y Đồng nhanh chóng cảm thấy thèm thuồng, gần như muốn chảy cả nước miếng.

Văn Bác bày biện xong bàn ăn liền giơ tay làm một động tác mời, lịch lãm nói:

- Xin mời!

Y Đồng lờm anh, thầm nhủ: “Anh định bày trò, giả bộ gì chứ? Ra về đứng đần trước mặt tôi nhưng lại lén lút sau lưng tôi, thật là ghê tởm!” Nhưng bữa tối thịnh soạn thế này, cô làm sao nỡ từ chối, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống. Văn Bác vừa gấp món ăn cho Y Đồng vừa nói:

- Đây là những món mà em thích ăn nhất đấy, ăn nhiều vào một chút!

Y Đồng chẳng buồn ngó ngang đến thái độ ân cần của chồng, chỉ mãi ăn cho no. Văn Bác thấy thời cơ đã đến, liền nói:

- Bà xã à, thực ra có nhiều lúc em đã hiểu lầm anh, ví dụ như hôm nay, trời mưa, anh không có ô, phải đi cùng một đồng nghiệp, có thể vì vậy bị người ta nhìn thấy, người ta nói với em. Thực ra anh chỉ là mượn ô của người khác mà thôi, không hề có chuyện gì khác!

- Thế sao? Chỉ đơn giản như vậy sao? - Y Đồng hoàn toàn không tin những gì anh nói.

- Anh khẳng định là không có gì, còn chuyện cái cô bạn chất kia thì anh hoàn toàn không quen biết, chưa bao giờ nói chuyện với cô ta, không tin em cứ mở nhật ký chất ra mà kiểm tra! – Văn Bác lại giải thích.

- Nhật kí chất cũng có thể xóa đi được, cái này có ai không biết chứ?

- Haiz, xem ra anh khó mà nói rõ ràng với em, đành chờ đến khi chân tướng trắng đen rõ ràng vậy!

- Sớm muộn gì anh cũng lộ nguyên hình ra thôi!

- Em sai rồi bà xã à, thực ra anh thật lòng yêu em, chỉ có điều em không để tâm mà thôi!

- Ai mà biết trong lòng anh nghĩ cái gì? - Y Đồng vẫn không tin.

Văn Bác thấy Y Đồng nói vậy cũng chẳng biết nói gì nữa, đành vui đầu vào ăn cơm. Anh luôn cho rằng bản thân mình thật đen đui, chuyện này chưa giải quyết xong lại có chuyện khác kéo đến, hơn nữa đều chẳng phải chuyện tốt lành gì, khiến cho anh như rơi vào hố sâu, trở thành nỗi nghi hoặc của Y Đồng. Anh nghĩ mãi, làm thế nào để chứng minh sự trong sạch của mình đây?

Ăn cơm xong, anh liền thu dọn bát đĩa, dọn dẹp nhà bếp. Y Đồng chẳng giúp đỡ gì mà đi thẳng vào phòng ngủ nghỉ ngơi. Đương nhiên giờ cô đang có bầu, không làm việc nhà cũng phải, chuyện này có thể hiểu được.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Văn Bác liền ngồi bên bàn máy tính, vào nick chat. Anh có rất nhiều bạn, về cơ bản đều là bạn học, đồng nghiệp. Văn Bác tâm sự với người bạn học, kể cho người ấy nghe về nỗi khổ của mình,

Anh nói chuyện được một lúc thì Y Đồng đã tắm rửa xong và lên giường đi ngủ. Có thể ban ngày hoạt động hơi nhiều nên mệt mỏi. Văn Bác chẳng nói gì với cô mà tiếp tục chat chit. Bỗng nhiên anh phát hiện ra cái nick “Meo Meo” bật sáng, cô ta online rồi, cái ả đàn bà chết tiệt này, hại tôi thể thảm thế này đây! Con giận của Văn Bác không biết từ đâu bốc lên nghìn ngút. Anh liền nhảy vào chat với nick “Meo Meo”, hỏi cô ta: “Xin chào, xin hỏi cô là ai? Tại sao lại nói đã lên giường với tôi?”

Meo Meo trả lời luôn: “Xin lỗi, tôi gửi nhầm!”

Văn Bác nói: “Cô gửi nhầm sao. Cô có biết đã hại chết tôi rồi không, vợ tôi đòi ly hôn với tôi, đều tại cô hại tôi cả!”

Meo Meo: “Xin lỗi, rất xin lỗi anh!”

Văn Bác vội vàng chạy vào trong phòng ngủ gọi Y Đồng. Y Đồng đang mơ mơ màng màng, Văn Bác liền vỗ vỗ vào mặt cô, nói:

- Bà xã, mau dậy đi, cô ta online rồi!
- Ai cơ? - Y Đồng hỏi.
- Thì cái cô mà em bảo lảng nhảng với anh ấy !
- Ồ, thế hả ? Để tôi đi xem sao!

Y Đồng đến trước máy tính, đọc lại cuộc trò chuyện của Văn Bác với cô gái kia. Y Đồng đọc xong liền tròn tròn mắt, hoài nghi nói:

- Không vội, để tôi add nick cô ta nói chuyện xem sao!

Lát sau, Y Đồng đã add nick của cái cô Meo Meo đó. Meo Meo chủ động nói chuyện: “Người đẹp, bạn đang ở đâu thế?”

Y Đồng nói: “Tôi ở trên đường Hòa Bình, còn bạn?”

Meo Meo nói: “Tôi cũng thế, người đẹp, cho tôi nhìn mặt bạn được không?”

Để giành được lòng tin của cô gái kia, Y Đồng liền tìm đại bức ảnh người đẹp nào đó ở trên mạng rồi gửi cho cô ta, thật không ngờ, vừa mới gửi đi, Meo Meo đã hào hứng nói: “Người đẹp, chúng ta gặp mặt đi! Tôi mời bạn ăn cơm!”

Y Đồng ngây người, cái gì? Cô ta dám mời mình ăn cơm à? Không phải chứ? Đàn bà với nhau, có gì mà mời? Lẽ nào cô ta là les?

Nghĩ thế, Y Đồng liền nói: “Tại sao lại muốn gặp mặt tôi?”

Meo Meo nói: “Tôi thích bạn, chúng ta có thể làm bạn không?”

Y Đồng đọc xong suýt ngất, quả nhiên đối phương là đồng tính. Cô nói: “Xin lỗi nhé, tôi không phải les, bạn tìm người khác đi!”

Meo Meo nói: “Cái gì? Tôi là nam mà.”

Y Đồng nói: “Không phải chứ? Trong tài liệu cá nhân của bạn để là nữ mà.”

Meo Meo nói: “Tôi viết vậy để chơi thôi, trêu đùa người khác ấy mà!”

Y Đồng nói: “Cái gì? Bạn là nam thật á?”

Meo Meo nói: “Đúng thế, lại còn là một người khá đẹp trai nữa, bạn có hứng thú kết bạn với tôi không?”

Y Đồng đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cứ như vừa nuốt phải một con nhặng vậy, suýt nữa thì phun ra ngoài. Trời ạ, loại người gì thế không biết? Vừa chat đã đòi xem ảnh, vừa xem ảnh xong lại đòi gặp mặt, chưa gặp mặt đã đòi kết bạn, thật là kinh dị!

Văn Bác thấy có người đòi hẹn gặp, kết bạn với vợ mình, không nhưng không nổi giận mà còn đặc biệt vui mừng, tại sao ư? Bởi vì cuối cùng anh cũng được chứng minh là trong sạch trước mặt vợ, đây chính là điều anh kỳ vọng nhất. Chuyện này có thể trả loại sự trong sạch cho anh, vậy thì những chuyện khiến cho Y Đồng cảm thấy nghi ngờ khác cũng có thể xóa bỏ đi rồi. Nghĩ thế, Văn Bác liền nói với Y Đồng:

- Bà xã, lần này anh được minh oan rồi nhé!
- Chuyện này cũng chưa chắc! - Y Đồng nói.
- Tại sao em vẫn không chịu tin anh?
- Cho dù chuyện này không có vấn đề gì nhưng nó không có nghĩa rằng anh không có vấn đề trên các phương diện khác!

- Trời ạ, em còn không tin anh nữa à? Rốt cuộc em còn phải nghỉ ngơi anh bao lâu nữa đây?

Y Đồng chẳng nói gì, trong lòng cô, cô luôn cho rằng đàn ông không đáng tin. Văn Bác bề ngoài lịch lãm, đứng đắn, nhưng sau lưng cô lại vô cùng phong lưu. Trong mắt cô, đàn ông đều là một lũ mèo thích ăn vụng. Có con mèo nào không thích mùi tanh đâu? Cô thà tin rằng trên đời này có ma chứ không tin miệng lưỡi đàn ông.

Đến tận lúc này mà vợ còn không tin mình, Văn Bác cũng chẳng còn cách nào khác.

Nhớ lại sóng gió trong cuộc hôn nhân với Y Đồng mà Văn Bác cứ ngỡ như mình đang trong ác mộng. Anh cảm thấy kết hôn với cô đúng như là một sai lầm, hơn nữa lại là một sai lầm quá lớn! Nếu như không phải suốt ngày bị vợ gây sự, giầy vò thì có lẽ anh đã sớm được cất nhắc lên làm lãnh đạo cao cấp của công ty rồi. Giờ mỗi bước đi của anh đều bị cô kéo lại phía sau.

Tiền đồ của Văn Bác vô cùng mơ hồ, lòng anh cảm giác hụt hẫng, thậm chí còn tuyệt vọng. Anh từng cho rằng sau khi kết hôn, cuộc sống hạnh phúc sẽ chờ đón mình. Thế mà hiện giờ, anh đang phải sống trong cảnh tối tăm mịt mùng, không biết đầu mối là điểm dừng?

Giờ bụng của Y Đồng mỗi ngày một to lên. Người đàn bà này đang mang trong mình một sinh mệnh bé nhỏ, nói một cách chính xác thì nó chính là kết tinh và là chứng nhân cho tình yêu của hai người. Nhưng cuộc sống như thế này đâu thể đảm bảo rằng tương lai của đứa bé sẽ được hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hôn nhân không phải là chuyện của hai người mà là chuyện của hai gia đình. Hai người ly hôn, đối tượng bị ảnh hưởng lớn nhất chính là đứa bé chưa chào đời. Đứa trẻ vô tội! Đứa trẻ trở thành vật hy sinh cho cuộc hôn nhân, đây chính là một chuyện tàn khốc nhất.

Văn Bác và Y Đồng nói chuyện suốt cả buổi tối mà chẳng giải quyết được gì. Lúc đi ngủ, anh lạnh lùng nằm quay lưng lại với Y Đồng. Là vợ chồng nhưng lâu lắm họ không ngủ chung với nhau rồi, cuộc hôn nhân của họ gần như trở thành một cuộc hôn nhân không tình dục. Thực ra, điều này không cho thấy chức năng sinh lý của Văn Bác có vấn đề, chẳng qua đây chỉ là một hình thức “Chiến tranh lạnh” của anh. Thông thường, vợ chồng mỗi khi cãi cọ hoặc có mâu thuẫn, vợ thường là người sử dụng phương pháp “Cắm vạ” để thể hiện sự bất mãn và trừng phạt đối với đức ông chồng. Nhưng Văn Bác lại hoàn toàn ngược lại, anh làm như vậy mục đích rất đơn giản, duy trì khoảng cách, quyết không thỏa hiệp.

Hai người cứ nằm quay lưng vào nhau như vậy, hầu như không nói chuyện gì, đúng kiểu đồng sàng dị mộng.

Văn Bác cứ nghĩ ngợi vẩn vơ, không sao ngủ được. Y Đồng ôm gấu bông rồi ngủ lúc nào không hay. Nhìn người vợ xinh đẹp và gợi cảm nằm bên cạnh mà anh chẳng có chút hứng thú nào. Nếu đổi lại là người khác thì đã sớm chồm lên như con hổ đói, ôm ấp, đam mê đắm chìm trong khoái lạc.

Lúc vừa mới kết hôn, Văn Bác ngày nào cũng âu yếm Y Đồng, chưa bao giờ gián đoạn, hơn nữa mỗi tối còn có thể làm chuyện đó ba, bốn lần, thậm chí nhiều hơn nữa. Về cơ bản đều là Văn Bác chủ động. Anh mạnh mẽ, anh độc đoán, anh đưa cô “Vào cuộc” cùng với mình. Đương nhiên thỉnh thoảng Văn Bác cũng có màn dạo đầu rất đam mê để khơi dậy dục vọng trong lòng Y Đồng, sau đó mới đi vào “Chủ đề chính”. Cuộc sống vợ chồng của họ đã từng hòa hợp như vậy, nhưng giờ thì sao? Chẳng còn gì nữa cả.

Đến nửa đêm, Văn Bác mới hơi buồn ngủ. Anh bắt đầu chìm vào giấc mộng. Trong cơn mơ màng, anh nhìn thấy Y Đồng đi vào nhà vệ sinh. Một lúc lâu sau vẫn không thấy cô đi ra, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng ho sù sụ của cô.

Cô ta làm sao thế nhỉ? Có phải bị ốm không? Nghĩ thế, Văn Bác liền giật mình lo lắng. Anh ngồi bật dậy, khoác áo rồi đi vào nhà vệ sinh. Vừa mới vào, Văn Bác đã giật nảy mình, mặt mày thất sắc nhìn Y Đồng đang ngồi bệt dưới sàn, mặt mày trắng bệch, trên ngực áo còn dính máu tươi. Anh vội vàng dìu Y Đồng dậy, nói:

- Bà xã, bà xã, em sao thế?

Y Đồng yếu ớt dựa vào vòng tay anh, miệng toàn là máu tươi, quần áo cũng dính máu loang lổ. Văn Bác sợ đến toát mồ hôi, cuống cuồng hỏi:

- Bà xã, em phải cố gắng chịu đựng, anh đưa em đi bệnh viện ngay đây!

Văn Bác bế thốc Y Đồng chạy xuống lầu, vội vàng chặn một chiếc taxi lại. Y Đồng vẫn ho liên tục, máu ộc ra từ miệng cô. Văn Bác vô cùng lo lắng, thúc giục tài xế:

- Bác tài, làm phiền bác lái nhanh một chút! Vợ tôi đang ốm phải đến bệnh viện ngay!

- Được! – Lái xe đáp.

Xe chạy như bay trên đường, bình thường phải mất hơn chục phút ngồi taxi, giờ chỉ có năm phút đã đến nơi. Trả tiền xe xong xuôi, Văn Bác liền bế Y Đồng chạy vào phòng cấp cứu. Bác sĩ nhanh chóng kiểm tra cho cô.

- Bác sĩ, tình hình của vợ tôi thế nào rồi ạ?
- Vợ anh bị giãn ống khí quản.
- Có nghiêm trọng không ạ? Có nguy hiểm đến tính mạng không?
- Rất nghiêm trọng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, anh cứ yên tâm!
- Cảm ơn bác sĩ!

Họ đang nói chuyện thì đột nhiên Y Đồng lại ho, máu tươi lại trào ra từ miệng cô. Văn Bác vô cùng hoảng hốt, vội nói:

- Bác sĩ, mau, mau cầm máu cho vợ tôi với!

Sắc mặt Y Đồng càng thêm trắng bệch, chẳng khác gì một tờ giấy trắng, trông rất đáng sợ. Cô yếu ớt nằm ở đó, giống hệt như một con bướm xinh đẹp bị thương. Y Đồng quá suy nhược, gần như đã rơi vào trạng thái hôn mê. Nhìn sắc mặt trắng bệch của vợ, trái tim Văn Bác như thắt lại.

Bác sĩ nói:

- Vợ anh mất quá nhiều máu, cần phải truyền máu ngay, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng!
- Thế thì lấy máu của tôi đi, tôi với vợ tôi đều là nhóm máu O! – Văn Bác chẳng chút do dự, xắn ngay tay áo lên.
- Thế thì tốt, anh mau mau vào phòng hóa nghiệm đi! – Bác sĩ nói.

Sau khi làm xét nghiệm, mọi thứ đều phù hợp, Văn Bác liền truyền máu cho vợ. Nhìn từng giọt máu tí tách rơi trong ống truyền từ từ đi vào mạch máu của cô, Văn Bác thở phào cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Y Đồng từ từ mở mắt, nhìn Văn Bác đang nằm bên cạnh mình, nước mắt cô lăn tuôn rơi, từng giọt, từng giọt lăn dài trên má.

- Bà xã, em đừng khóc, không sao đâu, có anh đây mà! – Văn Bác thấy Y Đồng khóc, liền vội vàng an ủi.

Y Đồng không nói gì, chỉ giờ tay ra, nắm chặt lấy tay anh. Văn Bác nói:

- Bà xã, em sẽ chóng khỏe thôi, anh sẽ ở đây với em mà!
- Anh có hận em không? - Y Đồng hỏi.

Văn Bác nhìn cô yếu ớt nằm đó, trong lòng vô cùng áy náy. Mặc dù thường ngày cô đối xử với anh chẳng tốt đẹp gì, thường xuyên nghi ngờ anh, theo dõi anh, quát nạt anh, chửi mắng anh, gây sự với anh, nhưng lúc này đây, bao nhiêu hận thù dường như đã tan biến. Dù sao Y Đồng cũng là vợ anh, trong lúc có nguy cấp, là chồng cô, anh nên dốc sức đưa cô đi chữa trị, sao có thể lạnh lùng cho được?

Nghĩ thế, Văn Bác liền nắm chặt tay vợ, nói:

- Bà xã, anh không hận em, em cứ yên tâm dưỡng bệnh!
- Ừ!

Y Đồng đưa tay lên âu yếm khuôn mặt Văn Bác, bảo:

- Ông xã, anh truyền máu có đau không?
- Không đau!
- Anh sợ tiêm, em biết là anh đau lắm!
- Anh không sợ, em đừng nghĩ ngợi gì cả, cứ yên tâm dưỡng bệnh, đợi em hồi phục, anh sẽ dẫn em đi du lịch!
- Thật không? Anh nói là phải giữ lời đấy!
- Chắc chắn rồi!
- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!

- Ok, chúng ta ngoắc tay nào!

- Được, ngoắc tay!

Y Đồng yếu ớt giơ ngón tay út của mình lên, hai người ngoắc tay với nhau. Các bác sĩ, y tá đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này đều rất cảm động, đúng là một cảnh tượng ấm áp!

Một lát sau, Văn Bác liền gọi điện về thông báo cho gia đình Y Đồng biết tin. Chẳng mấy chốc, bố mẹ và em gái cô đã đến. Vừa vào phòng bệnh, mẹ Y Đồng đã khóc ầm lên:

- Con ơi là con, con lại phải chịu khổ rồi! Mẹ đau lòng đến chết mất thôi!

Em gái Y Đồng cũng nói:

- Chị, chị đã đỡ hơn chưa?

Y Đồng yếu ớt gật đầu. Bố Y Đồng hỏi:

- Giờ con thấy thế nào?

Y Đồng trả lời:

- Không sao đâu bố. Mọi người chờ lo, con sẽ khỏe lại nhanh thôi!

Cả nhà quây quần bên giường bệnh của Y Đồng, hỏi han, cảnh tượng vô cùng ấm cúng. Cũng đúng thôi, ai mà chẳng xót con mình? Văn Bác âm thầm quan sát mọi việc, tâm trạng rất kỳ lạ, không hiểu nổi là cảm giác gì.

Sau khi truyền máu xong, anh liền xuống giường, ra ngoài mua canh gà cho Y Đồng, bởi vì thường ngày cô rất thích ăn canh gà, giờ cô đang bị bệnh, canh gà cũng là món ăn bổ nhất. Văn Bác ra khỏi viện, đến nhà ăn mua canh gà. Vừa mới vào đại sảnh, ngẩng đầu lên, Văn Bác chợt khựng người lại, anh nhìn thấy Lương Tuyết, cánh tay cô bị quấn băng, đang đi từ trong viện ra.

- Em sao thế? – Văn Bác kinh ngạc hỏi.

- Em bất cẩn ngã bị thương thôi! – Lương Tuyết nói.

- Hà? Sao lại ngã bị thương? – Văn Bác lo lắng hỏi.

- Lúc chiều em lấy đồ trên tủ xuống, đứng lên ghế, chẳng may lại ngã xuống!

- Có nghiêm trọng không? Giờ em đã đỡ hơn chưa?

- Tay phải bị gãy rồi, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi ba tháng mới hồi phục được!

- Giờ em đau lắm không?

- Em đã bó bột rồi, tạm thời không sao, chỉ không thể cử động được thôi. À phải rồi, anh vào bệnh viện làm gì thế? – Lương Tuyết hỏi anh.

- Vợ anh phải nằm viện!

- Hà? Bệnh gì thế? Có nghiêm trọng không?

- Bác sĩ nói là giãn ống khí quản, tình hình có vẻ khá nghiêm trọng. Nhưng cũng may là không nguy hiểm đến tính mạng! – Văn Bác nói.

- Vậy anh chăm sóc vợ anh cho chu đáo, để chị ấy sớm hồi phục!

- Ủ, anh sẽ làm vậy!

- Phụ nữ những lúc thế này rất cần có sự quan tâm chăm sóc của chồng, anh phải chăm sóc chị ấy thật chu đáo, đừng để chị ấy không vui!

Hai người đang đứng nói chuyện trong hành lang. Lúc này, Y Đồng được mẹ và em gái dìu đi vệ sinh, vừa hay đi qua hành lang, nhìn thấy cảnh tượng đó. Sắc mặt cô lập tức thay đổi, tâm trạng trở nên tồi tệ. Y Đồng quay sang nói với mẹ:

- Mẹ nhìn đi, lúc con ốm đau thế này mà anh ta còn có tâm trạng nói chuyện yêu đương với đứa con gái khác.

- Văn Bác, đồ khốn kiếp, vợ anh bị bệnh thế này mà anh còn có tâm trạng đi tán gái nữa à? – Mẹ Y Đồng quát.

- Cái gì? Mẹ chớ nói bừa, con với đồng nghiệp hoàn toàn trong sạch, cô ấy đến bệnh viện bó bột, tình cờ gặp nhau, con chỉ hỏi thăm cô ấy vài câu thôi mà! – Văn Bác nói.

- Lần này chính mắt tao nhìn thấy, mày còn chối cãi à?

Văn Bác thấy tình hình có vẻ không ổn, liền bảo Lương Tuyết mau mau đi về.

Lương Tuyết nói:

- Nếu em mà đi, anh càng khó ăn nói!

Trong khi hai người đang nói chuyện thì Y Đồng được mẹ với em gái diu đến trước mặt Lương Tuyết. Y Đồng không nói nửa lời, đưa tay lên cho cô một cái bạt tai, chỉ vào mặt cô mà chửi:

- Đồ tiện nhân này, mày dám đến tận bệnh viện để quyến rũ chồng tao à? Đồ mặt dày!

Văn Bác thấy Lương Tuyết bị Y Đồng đánh, nhất thời không nén được liền lớn tiếng quát:

- Cô điên à?

Lương Tuyết ôm mặt, bình thản nói:

- Tôi không quyến rũ chồng chị, thật đấy! Tôi ngã bị thương đến bệnh viện bó bột, không tin chị cứ nhìn cánh tay tôi đi!

- Tin mày á? Loại đàn bà như mày có gì để mà tin? Vô liêm sỉ, hèn hạ, tao phải đánh chết mày! - Y Đồng càng nói càng tức, giơ tay lên định đánh Lương Tuyết nữa.

Lương Tuyết hoảng hốt giữ chặt tay Y Đồng lại, phản nộ gào lên:

- Cô điên thật rồi!

Y Đồng túm chặt lấy Lương Tuyết, quyết không chịu buông tha. Văn Bác tức đến không nhịn nổi, liền bẻ tay Y Đồng ra sau rồi gào lên:

- Có gì từ từ nói, sao cô cứ phải động tay động chân đánh người thế hả?

- Anh còn nói giúp nó nữa à? Có giỏi thì anh đánh chết tôi đi! - Y Đồng gào lên.

- Ai nói giúp cô ấy? Tôi đang nói lí lẽ với cô đấy, sao cô có thể tùy tiện đánh người như vậy được? - Văn Bác chỉ trích.

- Rõ ràng anh đang bênh vực cho cô ta, sao anh có thể nhẫn tâm với tôi như vậy? - Y Đồng bật khóc.

- Cô có thể lí trí được chút không hả? - Văn Bác nói.

- Cái gì? Tôi không lí trí ư? Nếu tôi không lí trí thì đã sớm chết chung với anh rồi!

- Cô nói làm nhầm cái gì vậy? Chẳng tình tào gì cả!

- Tôi nói lại lần nữa, tôi với chồng chị không có gì cả, chị phải tin tôi. Hôm nay tôi đến bệnh viện bó bột thì tình cờ gặp anh ấy chứ không phải đến tìm anh ấy! - Lương Tuyết nói.

- Em mau về đi, mặc kệ cô ta! - Văn Bác bảo.

Lương Tuyết vừa quay người định bỏ đi thì Y Đồng đã vùng ra khỏi tay Văn Bác, điên cuồng lao đến giáng cho Lương Tuyết một đấm, Lương Tuyết nhận một cú đấm của Y Đồng liền lao đảo rồi ngã xuống đất. Văn Bác không thể nhịn được nữa, liền đến cho Y Đồng một cái bạt tai rồi lớn tiếng quát:

- Cô gây chuyện đã đủ chưa hả?

- Mẹ kiếp, mày dám đánh con gái bà, bà cho mày biết tay! - Mẹ Y Đồng nghiến răng, lao lên đánh Văn Bác.

Văn Bác đang cúi xuống đỡ Lương Tuyết thì mẹ Y Đồng đã lao đến đánh anh. Văn Bác không kịp phòng bị nên đầu và mặt lĩnh đủ mấy cú đấm dữ dội của mẹ Y Đồng. Văn Bác điên tiết đẩy bà ngã ra đất. Anh tức giận nói:

- Bà còn dám động đến tôi nữa, tôi sẽ cho bà bò lết dưới đất ngay!

Mẹ Y Đồng chống lưng rên rĩ, thế nhưng miệng vẫn không ngừng chửi rủa. Em gái Y Đồng vội vàng chạy đến diu mẹ, hai mẹ con Y Đồng khóc lóc om sòm. Văn Bác diu Lương Tuyết dậy, nói:

- Chúng ta đi thôi, anh đưa em về, xem xem ai dám đụng đến em!

Bố vợ Văn Bác thấy ồn ào liền từ phòng bệnh chạy ra, định đánh Văn Bác nhưng anh liền nói:

- Nếu ông dám đánh tôi, tôi sẽ cho ông bò lết ra khỏi đây!

Trước khi đi, Văn Bác lạnh lùng nói với bố vợ:

- Tôi trả con gái ông lại cho ông, tôi không cần nữa!

Y Đồng nhìn thấy Văn Bác diu Lương Tuyết đi liền gào lên:

- Nếu anh dám bước chân ra khỏi cánh cửa này thì đừng bao giờ quay lại, tôi sẽ cho anh ân hận cả đời!

Văn Bác nghe thấy Y Đồng nói vậy liền giật thót, một linh cảm không lành bỗng ập đến. Anh thầm nhủ, chẳng nhẽ cô ta định phá thai? Văn Bác toàn thân lạnh ngắt. Người đàn bà này bị bức ép đến phát điên rồi, giờ chuyện gì cô ta cũng dám làm. Nếu như Y Đồng bỏ đứa bé, thì chuyện ly hôn sẽ càng trở nên dễ dàng, bản thân anh cũng chẳng còn gì để mà do dự. Nhưng đứa trẻ vô tội, nó vẫn còn chưa kịp nhìn thấy ánh sáng mặt trời, cây cối, còn chưa nhận được tình yêu của bố mẹ thì đã bị giết chết rồi, sự thật sao mà quá tàn khốc! Trái tim Văn Bác như bị bóp nghẹt, một tình cảm cha con bỗng dâng trào trong lòng. Anh muốn được làm cha, cái cảm giác được làm cha sao mà tuyệt diệu đến vậy! Hơn nữa, cho dù bỏ đứa bé này đi anh có không xót xa thì bản thân anh cũng chẳng qua nỗi cửa ải của bố mẹ, biết làm sao ăn nói với họ đây? Bố mẹ anh biết chuyện rồi chắc chắn sẽ đau đớn đến chết đi sống lại. Nếu bố mẹ anh có xảy ra chuyện thì anh sẽ phải ân hận cả đời.

Văn Bác chân trong chân ngoài, cứ đứng ngây ra ở đó, anh không dám mạo hiểm bước một bước cuối cùng ra khỏi cánh cửa này. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng quyết liệt, Văn Bác cân nhắc thiệt hơn rồi quyết định ở lại.

Văn Bác nhìn Y Đồng, bộ mặt cô ta vì tức giận mà trở nên méo mó vô cùng đáng sợ, trông hung tợn như một con sư tử cái. Văn Bác nhẹ nhàng với Lương Tuyết:

- Xin lỗi em, em về trước đi, hôm khác anh đến thăm em!

- Ok. Em về trước đây, anh nhất định phải chăm sóc chị ấy, đừng để bệnh tình thêm nghiêm trọng! – Lương Tuyết dặn dò.

- Anh biết rồi! – Văn Bác khế gật đầu.

- Gia đình hòa thuận là điều quan trọng nhất, đừng để bố mẹ anh phải lo lắng, họ đã lớn tuổi rồi.

- Cảm ơn em, anh sẽ cố gắng!

- Em đi đây, anh nhớ giữ gìn sức khỏe!

- Ok, em đi cẩn thận, chú ý an toàn!

Lương Tuyết ra về, nhìn theo bóng cô đang khuất dần, Văn Bác cảm thấy vô cùng khó chịu. Đương nhiên anh chẳng còn tình yêu đối với Lương Tuyết nữa, nhưng vẫn cảm thấy một người con gái như cô quá tâm lý, quá chu đáo, nếu như Y Đồng có được một nửa trái tim như Lương Tuyết thì cuộc sống của anh đã trở nên tốt đẹp hơn nhiều rồi!

Một câu “Đừng để bố mẹ anh phải lo lắng, họ đã lớn tuổi rồi” của Lương Tuyết khiến cho tâm trạng của Văn Bác càng thêm rối bời. Là một người ngoài cuộc, chẳng có bất kỳ quan hệ gì với bố mẹ anh, thế mà Lương Tuyết quan tâm đến họ, ấy vậy mà vợ anh, đường đường là con dâu của bố mẹ anh, mà chưa bao giờ quan tâm chăm sóc họ, thậm chí còn chưa bao giờ tôn trọng, chưa bao giờ báo hiếu. Dù sao đi nữa bố mẹ anh cũng là bố mẹ chồng của cô mà. Kể từ khi kết hôn cho đến giờ, ngay cả một câu quan tâm, một lời thăm hỏi đơn giản nhất, Y Đồng cũng chưa từng nói bao giờ. Đây đâu có phải là hành động của một người con dâu? Ngay cả hàng xóm láng giềng cũng chẳng bằng.

Văn Bác đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì đột nhiên Y Đồng lạnh lùng nói:

- Sao thế? Không nỡ để người ta đi à? Vậy thì anh đuổi theo đi!

- Tôi nói lại lần nữa, giữa tôi và cô ấy không có quan hệ gì cả, chúng tôi chỉ là đồng nghiệp, nếu cô vẫn không tin, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, cô đừng ép người thái quá! – Văn Bác nghiêm giọng nói.

- Anh nói không có quan hệ gì là không có quan hệ gì chắc? Ai tin anh được chứ? - Y Đồng nói.

Văn Bác nghe thế chẳng còn biết nói gì nữa. Anh biết rằng dù mình có nói thế nào cũng vô ích. Anh thầm đưa ra một quyết định rất bạo gan, đó là đợi Y Đồng khỏe lại sẽ sống ly thân với cô, sau đó từ chức, tắt máy, để không ai có thể tìm thấy anh. Đến lúc ấy xem cô ta làm được gì?

Chỉ có điều đây chỉ là phương pháp bắt đắc dĩ của Văn Bác mà thôi. Nếu cứ như thế này mãi, sớm muộn gì anh cũng phát điên. Đây đâu phải cuộc sống hôn nhân? Rõ ràng là đang giằng co lẫn nhau. Tình yêu khiến con người ta vui vẻ, hôn nhân khiến con người ta hạnh phúc. Những cuộc hôn nhân của Văn Bác chẳng có lấy một chút vui vẻ và hạnh phúc nào, chuỗi ngày này chẳng khác gì địa ngục.

Y Đồng nằm viện mất một tuần mới được ra viện. Bác sĩ nói rằng bệnh nhân phải được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không được tức giận, điều dưỡng là cực kỳ quan trọng. Mẹ vợ bắt Văn Bác phải chuyển sang nhà mình để tiện chăm sóc cho Y Đồng, vì điều kiện bên nhà bà tốt hơn. Văn Bác thấy cũng có lý, hơn nữa, vợ đang có bầu, lại bị ốm, chồng có chăm sóc cũng là điều đương nhiên, nếu lúc này mà anh biến mất thì quá vô trách nhiệm, càng chẳng có chút

nhân tính nào. Vì thế, Văn Bác liền đồng ý, kế hoạch ly thân tạm thời bị gác lại. Dù Văn Bác rất khó chịu nhưng vẫn phải dọn đến nhà vợ. Chẳng còn cách nào khác cả, vì tạm thời anh vẫn chưa mua nổi nhà, thôi thì đành nhẫn nhịn vậy!

Sau khi chuyển đến ở nhà vợ, Văn Bác trở nên trầm ngâm, ít nói. Hàng ngày đi làm về đều im lặng, về cơ bản là không nói năng gì, ngoài mấy câu hỏi thăm vợ một cách máy móc. Thỉnh thoảng Văn Bác có đi làm về muộn một chút hoặc bị tắc đường là hai mẹ con Y Đồng lại thì nhau gọi điện hỏi anh đang ở đâu, Văn Bác nói đang ở trên xe, họ một mực phải hỏi rõ ràng, xe đến chỗ nào rồi? Còn mấy phút nữa thì về đến nhà? Lúc Văn Bác đi làm, cho dù Y Đồng không đợi thì mẹ cô cũng phải gọi hỏi anh đến công ty chưa, có ở văn phòng không? Rõ ràng là họ đang giám sát anh.

Văn Bác trầm nghĩ, các người muốn giám sát chứ gì? Vậy thì ngày nào tôi cũng nói cho các người biết thời gian đi làm, về nhà là đặt điện thoại lên bàn, mở nick, mở hòm thư cho các người muốn kiểm tra thế nào thì kiểm tra. Kiểm tra không thấy gì, để tôi xem các người còn có gì để mà nói nữa!

Một tuần như vậy trôi qua, Văn Bác làm việc đúng theo quy củ: hỏi thăm vợ, bê com rót nước, mát xa, thậm chí là rửa chân cho vợ. Một buổi tối Y Đồng bảo Văn Bác lấy nước cho cô ngâm chân, Văn Bác liền vào nhà vệ sinh lấy nước. Anh vừa đến nhà vệ sinh đã thấy mẹ vợ tắm mà không đóng cửa.

Mẹ Y Đồng chẳng có chút ý tứ nào khiến cho Văn Bác vô cùng tức giận. Anh quay phắt người đi thẳng vào phòng ngủ, tại sao tắm mà không chịu đóng cửa chứ? Thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Đương nhiên, đây là nhà của người ta, bà ta muốn làm gì thì làm, bản thân có quyền lợi, ai dám can thiệp. Y Đồng thấy Văn Bác không mang nước về liền hỏi:

- Anh đã pha nước chưa?

- Chưa.

- Sao có mỗi việc con con mà làm mãi không xong thế?

- Em tự đi mà xem đi! – Văn Bác nói.

- Cái gì?

- Em đi thì biết ngay mà!

Y Đồng ngạc nhiên chạy ra xem, thấy mẹ vừa tắm xong, đang mặc quần áo, chẳng có gì cả. Cô quay về, hỏi Văn Bác:

- Anh bảo em xem cái gì?

- Em không nhìn thấy à?

- Nhìn thấy cái gì cơ? Em chẳng thấy gì cả!

- Thế thì thôi, không nói nữa!

- Anh dở hơi à? Kì quặc!

Văn Bác liền lấy nước cho Y Đồng ngâm chân. Đúng lúc ấy mẹ Y Đồng mặc quần lót đi vào phòng, hỏi Y Đồng:

- Y Đồng, con có nhìn thấy cái váy đen mẹ mua mấy hôm trước đâu không?

- Con không biết!

- Có khi ở trong tủ của con đấy, để mẹ tìm thử!

Mẹ Y Đồng mặc quần lót mà cứ đi ra đi vào khiến cho Văn Bác vô cùng ngại ngùng, anh không thể chấp nhận cái kiểu hành xử này. Đường đường là bề trên, dù gì cũng phải làm gương cho con cháu, chú ý đến hình tượng của mình chứ! Trong phòng có đàn ông lại đi làm như vậy? Cho dù có là mẹ đẻ của mình cũng đâu có ai vô ý vô tứ như thế?

Văn Bác rửa chân cho Y Đồng xong liền đứng dậy đi ra ngoài ban công. Anh thật muốn nhảy xuống chết quách đi cho xong. Văn Bác chán nản nhìn bầu trời, ánh trăng yếu ớt dịu dàng tỏa xuống. Cứ nhớ đến bố mẹ đang ở phương xa là lòng anh lại đau như cắt. Là con trai mà anh chẳng thể báo hiếu cho bố mẹ, không biết những ngày tháng này bao giờ mới chấm dứt? Bao giờ sự nghiệp của anh mới thành công để có tiền mua nhà, đón bố mẹ lên đây ở?

- Văn Bác, anh vào mát xa chân cho em với, chân em phù lên kinh quá! – Văn Bác đang đứng hóng gió ngoài ban công thì Y Đồng lại gọi.

Văn Bác đành phải vào phòng mát xa chân cho vợ. Đúng là kể từ sau khi mang bầu, chân của Y Đồng đã phù lên nhiều. Phụ nữ có bầu, thân hình có thay đổi cũng là điều bình thường, mỗi người đàn bà đều trải qua giai đoạn này. Hồi đó mẹ mình cũng như vậy. Tục ngữ nói: “Có con mới biết lòng cha mẹ”, làm bố mẹ đứng là chẳng dễ dàng gì.

Văn Bác vừa mát xa chân cho vợ vừa nghĩ ngợi vẩn vơ. Mẹ Y Đồng vẫn mặc quần lót, đang sục sạo khắp tủ quần áo của vợ chồng cô để tìm cái váy của mình. Văn Bác vô cùng ngại ngùng, đành phải ngồi quay lưng lại phía bà, trong khi đó bà ta lại coi đó là chuyện bình thường, vừa tìm vừa nói chuyện với Y Đồng.

- Y Đồng, con phải bồi bổ cho tốt, yên tâm dưỡng thai, sau này sinh cho mẹ một đứa cháu mập mập đấy!
- Ha ha, mẹ à, mẹ mong có cháu đến thế cơ à?
- Chứ còn gì nữa, mẹ mong đến mỗi mất rồi đấy!
- Vâng, thế con sẽ cố gắng sinh cho mẹ một đứa cháu mũm mĩm!
- Con mà sinh con rồi, bố mẹ sẽ đỡ cô đơn hơn!
- Đúng thế, đứa bé chính là “Hạt dẻ cười” của nhà ta!
- Có cháu rồi, mẹ sẽ giữ chặt lấy nó, đừng ai mong cướp nó khỏi tay mẹ!

Văn Bác nghe thấy những điều mẹ vợ nói, cảm thấy vô cùng khó chịu, cứ như thể vừa nuốt phải một con nhặng. Bọn họ nói chuyện thoải mái mà chẳng để ý gì đến cảm nhận của anh. Rõ ràng là coi anh như không khí, như vô hình, coi anh như không tồn tại vậy.

Văn Bác đang bực bội thì mẹ Y Đồng lại nói:

- Y Đồng, sau này không được sự đồng ý của mẹ thì không được cho đứa bé đi đâu hết, nghe thấy chưa hả?
- Dạ, mẹ yên tâm, con sẽ nghe theo mẹ! - Y Đồng cười nói.

Văn Bác đột nhiên đứng bật dậy, đi ra ngoài, tâm trạng cực kỳ u uất. Ra ngoài cửa, anh liền gọi điện cho Trương Tân, mời cậu ta đi uống rượu. Trương Tân nói cậu ta với Trần Na và một vài đồng nghiệp khác đang ăn đêm ở bên ngoài, bảo anh lập tức qua đó. Văn Bác nghĩ như vậy cũng tốt, mọi người cùng ăn uống, nói chuyện cho tâm trạng nhẹ nhõm hơn.

Văn Bác vội vàng tìm đến chỗ ăn đêm của bọn Trương Tân. Cả đám ngồi dàn hàng dọc, rất đông, cực kỳ ồn ào. Trương Tân, Trần Na và mấy đồng nghiệp đang ăn uống vui vẻ. Vừa gặp mặt, Trương Tân đã nói:

- Văn Bác, lúc tan ca mọi người rủ nhau đi ăn, vốn định rủ anh đi cùng nhưng lại sợ vợ anh không cho anh đi, thế nên không bảo gì anh cả, anh đừng để bụng nhé!
- Không sao, chẳng phải tôi đã đến rồi sao? – Văn Bác nói.
- Sao hôm nay anh lại phá lệ ra ngoài thế này? Vợ anh có cho phép không vậy? – Trần Na hỏi.
- Mặc xác cô ta, tôi đâu phải là con chó của cô ta? Kể từ nay về sau, cô ta đừng hòng quản lý tôi !
- Thật không ? Anh đòi đòi rồi à? – Trương Tân nói.
- Tự do nhất định phải đấu tranh để giành lấy, nếu không sẽ thành nô lệ mất! - Văn Bác bảo.
- Ha ha, nói hay lắm! Nào người anh em, cạn trước ba ly đi! – Trương Tân nói.

Văn Bác cầm cốc rượu lên, một hơi uống cạn. Trương Tân lại rót đầy cốc, Văn Bác lại uống hết, Lương Tuyết lại rót thêm lần nữa, Văn Bác uống cạn một hơi.

- Giỏi lắm, đúng là đàn ông chân chính! – Trương Tân cười bảo.
- Nào, các anh em, mọi người cùng cạn chén! Hôm nay tôi mời! - Văn Bác nói.
- Văn Bác, vợ cậu đến kìa! Bên kia kìa! – Một đồng nghiệp đột nhiên hô.
- Hà? Vợ tôi đến á? – Văn Bác hoảng hốt nhìn theo hướng tay chỉ của đồng nghiệp. Nhưng anh nhìn quanh mà chẳng thấy ai cả. Lúc này đồng nghiệp của Văn Bác mới cười ầm lên:
- Văn Bác, lừa anh thôi, giờ anh đúng là thần hồn nát thần tính rồi!
- Cái anh này, sao cứ thích đùa cợt người khác thế hả? – Trần Na tỏ vẻ không hài lòng, chỉ trích anh chàng đồng nghiệp ác ý kia.
- Kết hôn đáng sợ như vậy sao? – Một đồng nghiệp trẻ tuổi lên tiếng hỏi.
- Haiz, có khổ mà nói lên lời đấy! Khi nào cậu kết hôn cũng sẽ biết mùi ngay thôi! - Văn Bác mặt chẳng chút biểu cảm.
- Văn Bác, anh đã nghĩ đến việc tâm sự với vợ chưa? – Trương Tân hỏi.

- Tâm sự biết bao nhiêu lần rồi, lần nào cũng cãi nhau, vô ích thôi! - Văn Bác ngao ngán.

- Anh có biết vấn đề nằm ở đâu không?

- Tôi cảm thấy thứ nhất là do tính cách không hợp, cô ấy hiếu thắng, tôi cũng vậy, bọn tôi chẳng ai chịu ai. Thứ hai là do sự khác biệt về hoàn cảnh gia đình, điều kiện gia đình khá giả, cảm thấy đứng trên người khác. Tôi xuất thân từ nông thôn, gia đình không có điều kiện, cô ấy coi thường tôi! - Văn Bác nói.

- Người anh em, anh nói đúng lắm! Thực ra chủ yếu là do vấn đề xuất thân thôi. Đó chính là mâu thuẫn chủ yếu. Thứ hai, tính cách không hợp cũng là nguyên nhân quan trọng. Không hợp thì làm sao tâm sự, làm sao mà hiểu nhau được? - Trương Tân nói.

- Thực ra còn có nguyên nhân khác, đó là cách giáo dục của gia đình cô ấy. Bởi vì mẹ cô ấy là một người phụ nữ hiếu chiến và ghê gớm, lỗ mãng, thích điều khiển đàn ông, buộc đàn ông phải tuyệt đối phục tùng mình. Vì vậy cách giáo dục con gái của bà ấy cũng rất đặc biệt. Tính cách của vợ tôi chính là phiên bản tính cách của mẹ! - Văn Bác bảo.

- Mẹ vợ anh ghê gớm vậy sao?

- Tôi nói cho cậu biết, bà ta ở nhà một tay che cả bầu trời. Bố vợ tôi cả ngày bị bà ấy chửi cho không ngẩng đầu lên nổi, đến đi vệ sinh cũng chẳng dám ý chứ!

- Kinh dị quá! - Trương Tân nói.

- Có kinh dị hơn nữa tôi cũng chẳng sợ bà ta, tôi đường đường là một thằng đàn ông, sao có thể để đàn bà sai khiến như vậy được? Chẳng lẽ bảo tôi đi về phía đông thì tôi không dám đi về phía tây chắc? Văn Bác tôi đường đường là một sinh viên tốt nghiệp đại học, làm sao có thể chấp nhận được sự sỉ nhục ấy?

- Đúng thế, là đàn ông, phải có cốt cách của đàn ông chứ! - Trần Na nói.

- Thế anh làm thế nào để giải quyết mâu thuẫn vợ chồng? - Trương Tân hỏi.

- Thực ra cách giải quyết mâu thuẫn giữa tôi với cô ấy cũng đơn giản thôi, tôi giỏi hơn cô ấy, kiếm nhiều tiền hơn, có khả năng hơn thì chẳng phải cô ấy chẳng còn gì để nói nữa hay sao? - Văn Bác nói.

- Văn Bác, có khi nào anh có nhiều tiền hơn sẽ đá cô ta không? - Trương Tân lại hỏi.

- Giờ cô ta có bầu, chắc chắn chẳng có cách nào cả. Không thể để đứa bé vừa sinh ra đã không có bố được! - Văn Bác bắt lặc nói.

- Đúng như vậy, trẻ con là vô tội, có thể nào thì cũng phải lo cho đứa bé! Hiện thực thật tàn khốc! - Trần Na than thở.

- Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa. Nào, mọi người cạn ly! - Mắt Văn Bác đỏ hoe.

Mọi người cũng phụ họa theo, lần lượt nâng cốc. Văn Bác lần lượt chạm cốc với các đồng nghiệp rồi ngửa cổ tu một hơi. Anh lại rót đầy rượu rồi đề nghị:

- Nào, cạn ly nữa!

Sau đó, mọi người lại nâng cốc, tiếng cốc chạm vào nhau liên tục vang lên, thu hút ánh nhìn của những người ngồi ăn đêm bên cạnh.

Ăn đêm mất hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cả đám người mới giải tán. Văn Bác liêu xiêu trở về nhà. Đi đến đoạn đường rẽ, anh thấy dưới cột đèn là một đôi nam nữ đang hôn nhau, dường như rất quấn quýt. Văn Bác dấn mắt nhìn, nhìn kỹ thì hóa ra cô gái kia chẳng phải ai khác mà chính là bạn thân Ngô Liễu của Y Đồng. Trước đây Ngô Liễu đã từng hăm hại anh, mạo danh là một cô gái khác để quyến rũ anh, làm cho anh với Y Đồng cãi nhau một trận nảy lửa. Nghĩ thế, lửa giận trong lòng Văn Bác lại nổi dậy. Anh cầm điện thoại lên, len lén chụp mấy tấm ảnh ôm ấp của Ngô Liễu với người đàn ông kia. Anh thầm nhủ, đợi thời cơ đến tôi sẽ chuyển những bức ảnh này cho chồng cô, để xem anh ta xử lý cô thế nào?

Văn Bác trở về nhà. Y Đồng và mọi người đã ngủ cả rồi. Văn Bác bước nhẹ chân đi vào phòng. Anh lấy điện thoại của Y Đồng, tìm đến số của Ngô Liễu. Trong điện thoại của Y Đồng chỉ có số di động của Ngô Liễu, không có số máy bàn nhà cô ta. Làm thế nào đây? Văn Bác lại mở cuốn sổ điện thoại của vợ, cuối cùng cũng tìm thấy số điện thoại bàn và địa chỉ nhà Ngô Liễu. Văn Bác vui mừng ghi lại.

Ngày hôm sau, Văn Bác mang đi rửa mấy tấm ảnh đã chụp tối qua. Rửa ảnh rồi anh liền nhét vào trong phong bì, gửi cho chồng Ngô Liễu thông qua bưu điện. Sau khi gửi thư đi, Văn Bác liền hồi hộp chờ xem kịch hay của Ngô Liễu. Chẳng phải cô từng hăm hại tôi sao? Lần này bị tôi nắm được thóp rồi nhé, để xem chồng cô phát hiện ra cô ngoại tình sẽ xử lý cô thế nào? Văn Bác thật sự muốn báo thù.

Thư gửi đi đã hai tuần rồi mà chẳng thấy động tĩnh gì cả. Văn Bác muốn thăm dò tình hình của Ngô Liễu từ miệng Y Đồng nhưng Y Đồng chẳng biểu hiện gì, dường như Ngô Liễu không xảy ra vấn đề gì cả. Lẽ nào chồng Ngô Liễu không nhận được mấy tấm ảnh kia? Đáng lẽ ra những tấm ảnh đó phải giống như một quả bom hẹn giờ, đến đúng giờ sẽ phát nổ mới phải, tại sao đến giờ còn chưa nổ? Văn Bác dường như không kiểm chế được nữa, anh liên tục hỏi thăm về Ngô Liễu. Y Đồng vốn dĩ rất nhạy cảm, nghe Văn Bác nhắc đến chuyện của Ngô Liễu liên tục liền sinh nghi, không biết chồng mình có điều gì bí mật không thể nói cho người khác biết? Y Đồng lại bắt đầu cảnh giác, cô giống như một con chó nghiệp vụ cực kỳ nhạy bén, chỉ cần người thấy có chút mùi lạ thôi là sẽ lập tức phản ứng. Cô thầm nghĩ, Văn Bác ơi là Văn Bác, anh dám để ý đến cả bạn thân của tôi, thật không biết anh đã có

bao nhiêu đàn bà bên ngoài rồi? Y Đồng lúc này càng thêm nghi ngờ những chuyện trước đây, không có lửa làm sao có khói?

Tối hôm đó, Văn Bác về nhà, lại bắt đầu hỏi Y Đồng:

- Đạo này không thấy Ngô Liễu đến tìm em, cô ấy đang bận gì vậy?
- Anh hỏi đến cô ấy làm gì? – Y Đồng cảnh giác hỏi.
- Có phải nhà cô ta đã xảy ra chuyện gì không? – Văn Bác nói.
- Sao đột nhiên anh lại quan tâm đến cô ấy thế? – Y Đồng nhún mày, tỏ vẻ không vui.
- Ồ, không có gì đâu, anh chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi! – Văn Bác chối biến, cố gắng né tránh những câu hỏi mang tính nhạy cảm như thế. Anh đâu có ngốc.
- Tôi cảnh cáo anh, anh đừng mong có ý đồ với Ngô Liễu, nếu không tôi sẽ cho anh thân bại danh liệt! – Y Đồng đe dọa.
- Không phải, anh đâu có ý đồ gì với Ngô Liễu, là bởi vì gần đây anh nhìn thấy Ngô Liễu ngoại tình với một người đàn ông, là bạn thân em phải biết rõ chuyện của cô ấy chứ!
- Anh biết chuyện của Ngô Liễu à? Làm sao anh biết được?
- Anh tình cờ nhìn thấy nên tiện miệng hỏi chơi thôi!
- Đây là chuyện của người khác, chẳng liên quan gì đến anh hết, anh hỏi làm làm gì?
- Đúng thế, cô ta ngoại tình chẳng liên quan gì đến anh cả, với cả anh đâu phải chồng cô ta!
- Đúng vậy, anh tự lo cho bản thân mình đi!
- Anh với cô ta không phải cùng một loại người đâu nhé!
- Có phải hay không bản thân anh biết rõ hơn ai hết!
- Em đừng lúc nào cũng đổ tiếng xấu cho anh!
- Tôi đổ tiếng xấu cho anh ư? Anh đừng có chối, anh tự nghĩ lại mình đi!

Văn Bác và Y Đồng khắc khẩu, cứ mở miệng ra là cãi nhau. Văn Bác thấy còn nói nữa chắc chắn chiến tranh lại nổ ra nên đành sang phòng đọc sách ngồi. Tránh voi chẳng xấu mặt nào!

- Anh đi đâu đấy? – Y Đồng hỏi.
- Sang phòng đọc sách online! – Văn Bác nói.
- Không phải anh lại lên mạng tán gái đấy chứ?
- Thế thôi, anh không online nữa.
- Anh qua đây!
- Anh ra phòng khách xem ti vi đây!
- Anh lại ra đây nhắn tin cho con nào chứ gì?
- Thôi được rồi, em cầm điện thoại đi, thế là được chứ gì?

Văn Bác vào phòng, đưa điện thoại cho Y Đồng, sau đó ra phòng khách xem ti vi. Giữa hai vợ chồng với nhau mà chẳng có chút tin tưởng nào cả, cuộc sống này thật vô nghĩa! Nếu như cô đã không tin tôi, hỏi đầu sao còn lấy tôi? Tôi cũng đâu có cầm dao ép cô cười tôi chứ?

Điều quan trọng nhất giữa hai vợ chồng là sự tin tưởng lẫn nhau, tin tưởng là nền móng của tình cảm. Văn Bác trầm nghĩ, cũng còn may là mình ngày nào cũng ở bên cạnh cô ta. Y Đồng lúc nào cũng có thể nhìn thấy, chạm vào người chồng. Chứ nếu chẳng may công ty có điều chuyển công tác đi đâu, không biết làm thế nào nữa? Nếu như không tin tưởng nhau, thế thì hồng hân rồi. Rốt cuộc Y Đồng làm sao thế nhỉ? Lẽ nào cô ta có vấn đề về thần kinh? Văn Bác u uất, nghĩ ngợi cả đêm mà không ra.

Chương 15

Ngày hôm sau đi làm, Văn Bác đến công ty thì bỗng nhiên nhận được thông báo của cấp trên, công ty cử anh đến chi nhánh ở Thâm Quyển làm việc một năm. Ôi trời ơi, đúng là ghét của nào trời trao của nấy mà. Tội qua vừa nghĩ đến chuyện này, hôm nay đã đúng y chang như vậy. Thế này thì biết ăn nói làm sao với vợ đây? Y Đồng sẽ nghĩ thế nào đây?

Công ty Văn Bác làm ăn ngày càng phát đạt, gần đây chi nhánh ở Thâm Quyển đang thiếu một người thành thạo nghiệp vụ như Văn Bác. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, công ty đã cử anh đi. Văn Bác vô cùng khó xử, rốt cuộc là có đi hay không? Không đi sẽ vi phạm lại mệnh lệnh của công ty. Còn nếu đi, liệu Y Đồng có thể yên tâm không? Mình ở nhà mà cô ấy còn chẳng yên tâm nữa là đến tận Thâm Quyển.

Thấy Văn Bác có vẻ khó xử, phó tổng giám đốc Trần Giang liền nói:

- Văn Bác, tôi biết anh có chỗ khó, nhưng công ty đã quyết định rồi, chỉ có thể chấp hành thôi!

- Tình cảnh của tôi hiện giờ rất khó xử, vợ tôi đang mang bầu, cần được chăm sóc. Thứ hai là cô ấy rất đa nghi, tôi mà đi là chắc chắn cô ấy sẽ càng không yên tâm! Haiz... - Văn Bác thở dài.

- Thế cũng chẳng có cách nào khác cả, giờ công ty đang rất cần người!

- Vâng, tôi hiểu ạ!

- Văn Bác, anh nói xem, giờ công ty không cử anh đi thì cử ai đây? Trương Tân năng lực có hạn, tôi không yên tâm được. Lương Tuyết, Trần Na đều là phụ nữ. Những người khác cũng chẳng ai làm được việc cả!

- Phó giám đốc, xin ông cứ yên tâm, tôi sẽ chấp nhận sự sắp xếp của công ty, hi sinh vì đại cuộc, lấy lợi ích của công ty làm trọng!

- Vậy thì thiệt thòi cho anh quá!

Thực ra, Văn Bác rất muốn đến Thâm Quyển, như vậy ít nhất anh cũng được thay đổi môi trường, nhờ đó mà bình tĩnh lại. Bởi vì hiện giờ cuộc sống của anh thực sự quá áp lực, mọi thứ đều bị hạn chế. Điện thoại, nick chat, hòm thư... tất cả đều bị tra xét, đừng nói là chuyện bí mật riêng tư, ngay kể cả chuyện một ngày ngập mấy cái cũng bị hỏi đến. Văn Bác lúc này gần như đang sống trong một môi trường chân không. Nếu cứ như thế này mãi, anh sẽ chết vì điên mất. Là một thằng đàn ông mà chẳng có lấy một chút tự do, cuộc sống thế này thật quá vô nghĩa!

Lúc Văn Bác về đến nhà, Y Đồng đang ngồi ăn canh gà, mẹ cô đang giặt quần áo, bố cô đang nấu cơm. Văn Bác nhìn Y Đồng, ngập ngừng rồi khẽ giọng nói:

- Công ty cử anh đi Thâm Quyển công tác một năm.

- Cái gì? Anh nói cái gì? - Y Đồng đặt bát xuống, trợn mắt thốt lên.

- Anh nói là công ty cử anh đến Thâm Quyển công tác một năm, em nghe rõ chưa hả? - Văn Bác nói.

- Em đang có bầu, thời kì quan trọng thế này, sao anh có thể đi Thâm Quyển công tác đến một năm được? Nếu thế, em phải làm sao? - Y Đồng phản ứng gay gắt.

- Đúng thế, anh cũng không muốn như vậy, nhưng các lãnh đạo công ty đã quyết định rồi, buộc anh phải đi! - Văn Bác ái ngại nói.

- Chết tiệt, là thằng lãnh đạo nào? Ngày mai em đi nói lý với hần, thật là chẳng có chút nhân tính nào cả! - Y Đồng thở hồng hộc vì tức.

- Em chớ có xúc động quá, anh sẽ tiếp tục thuyết phục lãnh đạo xem có hi vọng gì không! - Văn Bác nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Em muốn xem thằng khốn nào lại đưa ra cái quyết định chết tiệt, vô nhân tính như thế! - Y Đồng vẫn không chịu bỏ qua.

- Công ty cũng chỉ làm theo quy định thôi mà!

- Thế thì quá là vô nhân tính, sao lại không cân nhắc đến tình hình thực tế của nhân viên cơ chứ?

- Cá nhân dù sao cũng vẫn phải phục tùng theo tập thể mà!

- Phục tùng theo tập thể á? Anh cũng cao thượng gồm nhỉ? Công ty đã cho anh bao nhiêu tiền rồi?

- Em đừng tức giận, anh cũng chỉ nói theo lý thôi mà!

- Ý của anh là tôi vô lý chứ gì?

- Anh không có ý này, ý của anh là em đừng tức giận, để anh từ từ bàn bạc!

Văn Bác khuyên nhủ suốt cả buổi tối mà Y Đồng vẫn không hết tức giận. Anh chẳng dám nhắc đến chuyện đi Thâm Quyền công tác nữa.

Ngày hôm sau đi làm, Văn Bác vừa mới đến công ty, ngồi chưa nóng chỗ đã nghe thấy có tiếng huyền nào ở bên ngoài đại sảnh. Giọng nói nghe quen lắm, giống hệt giọng của Y Đồng. Anh giật nảy mình, vội vàng chạy ra ngoài xem sao. Ôi trời đất ơi, Y Đồng vác cái bụng to, hai tay chống hông, đang đứng ở cửa phòng giám đốc, lớn tiếng quát:

- Ai muốn bắt chồng tôi đi Thâm Quyền hả? Mau ra đây cho tôi!

Sao cô ta đến nhanh thế không biết? Minh vừa chân trước chân sau đến công ty, cô ta cũng đã xuất hiện rồi. Người đàn bà này quả thật là ghê gớm! Cô làm loạn lên thế này ở công ty, bảo tôi sau này làm sao tiếp tục làm việc ở đây nữa chứ? Nghĩ thế, Văn Bác vội vàng chạy đến, kéo Y Đồng lại, nói:

- Em sao thế? Sao không về nhà đi, đừng làm gì ảnh hưởng đến thai nhi!

- Tôi muốn xem xem kẻ nào dám cản anh đi công tác? Thấy tôi bụng mang dạ chửa, thế mà dám cản chồng tôi đi công tác xa, đã thế tôi đến nhà hấn ta đường thai cho biết tay!

Y Đồng đang nói thì bỗng nhiên phó tổng giám đốc Trần Giang đi đến. Y Đồng nhìn thấy Trần Giang liền cao giọng bảo:

- Anh là tổng giám đốc phải không? Là anh đã cử Văn Bác đi Thâm Quyền phải không?

- Tôi là phó tổng giám đốc, sao thế? Có vấn đề gì à? – Trần Giang hỏi.

- Vậy anh cử anh ấy đi, tôi phải làm thế nào hả? Ai sẽ chăm sóc tôi đây? Tôi bụng mang dạ chửa mấy tháng rồi đây này! – Y Đồng vô cùng kích động.

- Khi nào cô sinh, công ty sẽ cho anh ấy nghỉ phép! – Trần Giang nói.

- Nghỉ phép ư? Anh nói dễ nghe nhỉ? Nếu tôi có xảy ra chuyện gì thì ai gánh trách nhiệm? Anh gánh trách nhiệm nhé!

- Chúng tôi cũng làm việc theo yêu cầu của công ty thôi. Văn Bác là nhân viên của công ty, vì vậy phải làm theo quy định của công ty!

- Tôi không cần biết, dù gì tôi dứt khoát không cho anh ấy đi!

- Bà xã, đi thôi, về nhà thôi! Chuyện này từ từ bàn bạc! – Văn Bác nói.

- Hừ, tôi mà xảy ra chuyện gì, ai cản anh đi thì đi mà gánh trách nhiệm! Đến lúc ấy tôi sẽ cho hấn ta biết tay! – Y Đồng ngiên răng nói.

Chuyện Y Đồng đến làm loạn chẳng mấy chốc đã lan truyền trong công ty, điều này khiến cho Văn Bác mất hết thể diện. Nghiêm trọng hơn nữa là các lãnh đạo của công ty vô cùng tức giận, hậu quả đương nhiên là rất nghiêm trọng rồi. Phó tổng giám đốc Trần Giang nói: “Nếu như Văn Bác không làm theo quy định của công ty thì cứ xin nghỉ việc”.

Văn Bác vô cùng khó xử. Nếu xin nghỉ việc, chắc chắn cũng không thể tìm được một công việc tốt thế này, cho dù có tìm được việc thì cũng phải bắt đầu lại từ đầu. Mặc dù nói một công việc với đồng lương sáu, bảy nghìn tệ mỗi tháng đối với người khác là hết sức bình thường nhưng đối với Văn Bác lại vô cùng quan trọng. Anh cần rất nhiều tiền để nuôi gia đình, để sống, để chăm sóc bố mẹ, quan trọng hơn là, anh cần kiếm nhiều tiền như vậy để tìm lại sự tự tôn và niềm tin của mình.

Rốt cuộc là nghe theo công ty hay nghe theo vợ đây? Văn Bác đã rơi vào một mâu thuẫn quá lớn. Anh hiểu rằng không có tiền thì mình chẳng có gì cả. Điều kiện gia đình rất khó khăn, bố mẹ anh phải sống trong một căn nhà dột nát, Văn Bác thường xuyên lên gửi tiền về, giúp bố mẹ xây sửa lại nhà cửa, cải thiện đời sống cho họ. Giả sử bố mẹ ốm đau, anh biết lấy tiền đâu ra mà lo cho họ đây? Lẽ nào ngửa tay ra xin tiền vợ? Văn Bác thừa hiểu rằng, cho dù bố mẹ anh ốm, cần đến tiền chữa trị, Y Đồng cũng chẳng buồn ngó ngang đến, anh quá hiểu cô rồi.

Càng đến ngày khởi hành, Văn Bác càng thấy áp lực, anh không biết phải làm thế nào? Rốt cuộc có đi hay không? Văn Bác nghĩ, mặc dù mình có đi thì Y Đồng vẫn có mẹ chăm sóc, đến lúc ấy chẳng phải chỉ cần mình gửi tiền về cho vợ là xong hay sao? Cứ quyết định như vậy đi, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!

Sau khi đưa ra quyết định, Văn Bác âm thầm bắt đầu công tác chuẩn bị. Anh vẫn về nhà đúng giờ như thường ngày, vẫn chăm chỉ làm việc nhà, lau sàn, nấu cơm, rửa bát, tối đến phục vụ vợ đi tắm, đi ngủ. Văn Bác cần cù, chịu thương chịu khó.

Ngày lên đường sang chi nhánh công ty ở Thâm Quyền công tác, anh dậy từ sáng sớm, dọn dẹp vệ sinh nhà cửa thêm lần nữa, và còn làm đồ ăn sáng cho mọi người. Xong xuôi đâu đấy anh mới ra khỏi nhà. Trước khi đi, còn hôn vợ đang say ngủ, anh nhủ thầm trong lòng: “Bà xã, anh xin lỗi, anh cũng chỉ vì công việc, chẳng có cách nào khác. Anh sẽ thường xuyên về thăm em, đợi khi nào em sinh con rồi, nhất định anh sẽ về chăm sóc em!”.

Văn Bác đến công ty, làm xong thủ tục rồi ra thẳng sân bay. Máy bay cất cánh để lại sau lưng là một thành phố xinh đẹp, ở thành phố ấy còn có cô vợ

ngang ngược của anh và gia đình cô ấy.

Văn Bác đi rồi, chờ đợi anh là cái gì đây? Vì công việc, Văn Bác đã phải đưa ra sự lựa chọn, nếu đã lựa chọn thì phải đi thôi!

Máy bay hạ cánh, anh liền mở máy nhắn tin hỏi thăm Y Đồng rồi lại tắt máy. Giờ anh sợ vợ sẽ hỏi anh đang ở đâu? Nếu như mở máy, anh biết phải trả lời như thế nào đây? Vì vậy thôi thì cứ tắt máy đi cho xong.

Đến công ty, Văn Bác chưa kịp nghỉ ngơi đã vội đầu vào công việc. Có lẽ bây giờ, cách duy nhất để anh giải tỏa áp lực chính là bán mạng làm việc. Ngoài việc đó ra, anh chẳng còn cách nào khác cả.

Văn Bác bận rộn cả ngày trời. Tối đến, trong lòng anh vô cùng hoang mang, bởi vì ra đi không lời từ biệt khiến cho anh cảm thấy vô cùng áy náy. Nhưng nếu như để cho Y Đồng đến thắng Thẩm Quyển này, chắc chắn sẽ là một cuộc “chiến tranh” dữ dội.

Văn Bác trăn trở đến tận nửa đêm, cuối cùng không chịu được nữa đành mở máy lên, định nhắn tin cho Y Đồng. Nhưng vừa mở ra, cả núi tin nhắn đã ập đến máy anh, chứa đầy hòm thư. Nội dung đều là: “Anh đang ở đâu? Sao vẫn chưa về? Tại sao anh không trả lời tin nhắn? Sao lại tắt máy? Có phải anh lại đi hú hí với con nào ở bên ngoài không? Nếu như anh dám không gọi lại thì đừng trách tôi không khách sáo! Hậu quả anh tự gánh chịu!...”.

Văn Bác thật sự phát điên lên mất! Sự việc đến nước này rồi thì đành phải nói ra thôi. Nghĩ vậy anh liền nhắn tin lại cho vợ: “Bà xã à, giờ anh đang ở chi nhánh công ty ở Thẩm Quyển, em nhớ chăm sóc bản thân, khi nào rảnh rồi anh sẽ về thăm em! Em nhớ giữ gìn sức khỏe!”.

Nhắn tin xong, Văn Bác lại tắt máy luôn, anh sợ vợ sẽ lại gọi đến chửi mắng anh, anh chỉ còn cách tắt máy để né tránh.

Văn Bác cố gắng chịu đựng được hai ngày, đến ngày thứ ba, anh không chịu nổi nữa, liền mở máy ra. Tin nhắn của Y Đồng lại gửi đến nhiều như ong. Văn Bác gần như súp đồ khi nhìn thấy hai từ mà anh muốn nhìn nhưng cũng sợ nhìn thấy nhất: ly hôn.

Nếu như Y Đồng không có bầu, ly hôn là chuyện mà anh nằm mơ cũng mong thấy được, ly hôn mới là phương pháp giải thoát duy nhất khỏi người đàn bà này, không ly hôn với cô ta thì còn đợi gì nữa? Đợi mình tự hủy hoại mình chắc? Nhưng giờ Y Đồng đang có thai mấy tháng rồi, liệu có thể ly hôn được không? Ly hôn rồi, đứa bé phải làm sao? Là một người cha, anh biết ắt nói sao với sinh mệnh bé nhỏ ấy đây?

Trước đây Văn Bác rất muốn ly hôn, nhưng khi vợ mang bầu, anh lại không hi vọng chuyện đó, mãi cho đến giờ anh mới thấm thía một điều: kết hôn dễ, ly hôn khó! Kết hôn là một chuyện hết sức đơn giản, hai bên đồng ý, mang hộ khẩu và chứng minh thư đến Cục dân chính để đăng kí là xong, chỉ mất có vài phút đồng hồ, mấy đồng tiền chi phí. Trong khi đó, ly hôn lại chẳng hề dễ dàng như vậy. Mặc dù nói hiện giờ chuyện ly hôn của họ chẳng đáng gì đến vấn đề phân chia tài sản hết nhưng vợ Văn Bác đang mang bầu, biết phải làm thế nào đây?

Văn Bác chẳng quan tâm đến tiền bạc của nhà vợ, anh chẳng thèm, có mang cho anh, anh cũng chẳng thiết tha. Đàn ông mà không có cốt cách của đàn ông thì sau này làm sao làm được việc lớn? Làm sao ngẩng đầu nhìn mọi người? Bây giờ đứa bé đã trở thành thứ tình cảm không thể nào chia cắt của Văn Bác, giờ anh rất lo lắng cho đứa bé vẫn chưa được chào đời này! Bởi vì, đó chính là tình cha con.

Văn bác liền gọi cho Y Đồng, nói:

- Bà xã, anh xin lỗi, anh không nên đi đường đột như vậy, anh nên nói với em một tiếng, nhưng công việc gấp gáp, anh đành phải qua đây trước!

Y Đồng lạnh nhạt nói trong điện thoại:

- Giờ tôi cho anh hai con đường. Một là quay về; hai là anh có thể không quay về, nhưng anh buộc phải ly hôn. Anh tự cân nhắc cho kỹ đi! – Nói rồi, cô cúp máy.

Văn Bác đã bị Y Đồng nắm được thóp, điểm yếu nhất trong trái tim anh đã bị cô dùng dao đâm trúng, đúng là giết người không ghê tay mà!

Văn Bác rất khó xử, lập tức gọi điện thoại cho tổng công ty, tìm gặp lãnh đạo để bàn bạc chuyện này, xem xem liệu có thể tạm hoãn chuyển công tác lại, đợi sau khi Y Đồng sinh xong hay không? Lãnh đạo công ty vô cùng tức giận, nói với anh rằng hai ngày nay, vợ anh cứ đến công ty làm ầm lên, một mực đòi người. Giờ lãnh đạo công ty cũng đang đau đầu vì chuyện này đây! Haiz, đối mặt với một người vợ như vậy, Văn Bác chỉ có thể thờ dài. Kịp sau có lấy vợ, nhất định anh phải thận trọng hơn, phải cân nhắc thật kỹ lưỡng. Nếu như một ngày nào đó, anh ly hôn thật, có thể đời này anh sẽ chẳng tái hôn, bởi vì hôn nhân thật đáng sợ!

Vì đứa con, Văn Bác quyết định về nhà. Công việc mất rồi có thể tìm lại, như đứa bé mất rồi thì làm sao tìm lại đây? Mạng người là quan trọng, vì vậy anh quyết định thỏa hiệp. Tối hôm đó, Văn Bác mua vé máy bay bay thẳng về nhà. Anh không biết điều gì đang đợi anh ở phía trước.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, máy bay của Văn Bác đã hạ cánh. Anh rất lo cho tình hình của vợ, chẳng kịp nghỉ ngơi đã chạy như bay về nhà mẹ Y Đồng. Vào đến cửa, anh nhìn thấy Y Đồng đang ngồi trong phòng khách đánh bài, nói nói cười cười, vô cùng hào hứng. Y Đồng nhìn thấy Văn Bác về, chẳng buồn ngoảnh đầu lại, chỉ mãi mê chơi bài.

Văn Bác học tốc quay về nhà, nào ngờ đối diện với cảnh tượng này, trái tim anh bỗng nhiên nguội lạnh, anh thật sự quá thất vọng. Đàn bà tuổi còn trẻ, cái gì không học lại đi học đánh bài, thật chẳng ra làm sao. Là thành phần trí thức đảng hoàng, chẳng lẽ không biết học những thứ có văn hóa hơn à? Văn Bác nghe thấy tiếng bài mạt chược lạo xạo trên bàn cùng với tiếng cười nói ồn ào của bọn họ, sự phẫn nộ của anh lên đến đỉnh điểm, nhưng vì đây là nhà vợ nên anh không tiện trút giận ra ngoài. Cô ta ở nhà cô ta rồi, muốn chơi bài hay làm gì thì ai mà cấm đoán được? Thực ra, Y Đồng cũng nghĩ như thế, tôi đánh bài, anh không thích, thấy nghịch mắt thì cũng cố mà nhìn, nếu không chịu được thì anh có thể đi.

Văn Bác cố gắng nén cơn giận, ở trong nhà vợ, anh hoàn toàn là một người ngoài, chẳng có quyền can thiệp vào chuyện riêng tư của cô. Đúng lúc ấy, điện thoại của Văn Bác đổ chuông, phó giám đốc Trần Giang lớn tiếng chất vấn anh tại sao chưa được sự cho phép của công ty mà đã tự động quay về rồi bảo anh lập tức đến tổng bộ công ty. Y Đồng nhìn thấy Văn Bác ra khỏi cửa liền nhếch môi cười khẩy, lòng thầm nhủ: “Anh còn muốn đi à? Lần này đã về rồi thì chớ mong ra khỏi đây nữa bước!”.

Văn Bác vừa chân trước chân sau ra khỏi cửa, Y Đồng đã lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu đấy?
- Công ty bảo anh qua bên đó, có việc! – Văn Bác nói.
- Chẳng phải tôi đã nói rõ với công ty anh rồi hay sao? Còn có gì để mà nói nữa? – Y Đồng hàm hồ.
- Đây là công việc của tôi, cô không có quyền chất vấn!
- Tôi không có quyền chất vấn ư? Đầu óc anh có vấn đề à?
- Cô mới có vấn đề đấy! Tôi không có thời gian dây dưa với cô!

Văn Bác quát xong liền quay đầu đi thẳng, bỏ lại sau lưng tiếng chửi bới của Y Đồng. Văn Bác lại thở dài, bản thân anh lớn thế này rồi mà chưa từng gặp loại phụ nữ nào như vậy, kết hôn với một người như thế, thật đúng là có mắt như mù!

Anh thầm thề với mình, nếu một ngày nào đó anh có cơ hội thoát khỏi người đàn bà này, anh quyết không lùi bước.

Văn Bác vội vàng đến công ty. Phó tổng giám đốc Trần Giang mặt đỏ phừng phừng vì tức giận, đang ngồi ở văn phòng chờ anh. Văn Bác vô cùng xấu hổ, không biết phải đối mặt với lãnh đạo như thế nào. Là một nhân viên của công ty, thế mà anh lại không thể nghe theo sự sắp đặt của lãnh đạo, lại gây ảnh hưởng đến công việc chung, điều này khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Vừa thấy Văn Bác vào đến phòng, Trần Giang đã đành giọng chất vấn:

- Văn Bác, tại sao chưa được sự đồng ý của công ty mà anh đã tự ý rời khỏi đó vậy?
- Xin lỗi phó tổng giám đốc, là bởi vì nhà tôi có việc, vợ tôi đang mang bầu... - Văn Bác rụt rè nói, cảm thấy rất áy náy.
- Anh có biết là anh đi rồi để lại cho công ty bao nhiêu tổn thất không? – Trần Giang hét sức tức giận.
- Tôi rất xấu hổ, chỉ có điều ngày nào vợ tôi cũng làm loạn lên, không cho tôi... - Văn Bác vô cùng khó xử.
- Đó là chuyện riêng của anh, tôi không cần biết. Nếu như đã làm việc thì phải có quy củ, nếu như anh không thể làm việc theo quy định của công ty, anh có thể nghỉ việc! – Trần Giang càng nói càng gay gắt.
- Vâng vâng, sẽ không có lần sau đâu ạ, hi vọng công ty cho tôi một cơ hội!
- Anh biết không? Anh đi về, khách hàng bên đó không có anh ký tên, đơn đặt hàng không ký được, làm công ty tổn thất bao nhiêu anh có biết không?
- Tôi...
- Tổng giám đốc Triệu của anh tức điên lên rồi anh có biết không hả? Ông ta còn đập bàn đập ghế với tôi, hỏi tôi sắp xếp người kiểu gì thế? Anh bảo tôi phải ăn nói thế nào với cấp trên đây?

Trần Giang trút hết cơn giận lên Văn Bác, còn anh chỉ biết cúi đầu chấp nhận, không dám nói năng gì. Cũng phải thôi, là do bản thân anh sai, còn có gì để mà nói cơ chứ? Công ty không đuổi việc anh đã là nhân từ lắm rồi, nếu đối lại là người khác chắc đã phải ra đi từ lâu.

Trần Giang mắng mỏ, chỉ trích chán rồi mới cho Văn Bác ra về. Văn Bác về nhà, nhìn thấy Y Đồng vẫn đang chơi bài, bộ dạng vô cùng thờ ơ. Anh vô cùng tức giận nhưng vẫn phải nén trong lòng. Mẹ Y Đồng đi mua thức ăn về, vừa nhìn thấy Văn Bác đã bắt đầu ca cẩm:

- Tao nói rồi mà, mày đúng là thằng chẳng ra gì, vợ thì chưa mấy tháng rồi, thế mà mày còn có tâm trạng để mà ra ngoài đi đốn, sao mày chẳng có chút trách nhiệm nào thế hả?
- Mẹ, sao mẹ lại nói thế? Công ty cử con đi Thâm Quyển công tác chứ có phải đi du sơn ngoạn thủy đâu? Mẹ tưởng con muốn đi làm chác?
- Vợ mày bầu bí như thế này rồi mà mày còn đi Thâm Quyển được à? Vợ quan trọng hay là công việc quan trọng? – Mẹ Y Đồng chất vấn.
- Đương nhiên con biết là vợ con quan trọng, nhưng hiện giờ cô ấy cũng không phải là không hoạt động được, mới có thai năm tháng chứ bao nhiêu đâu, người ta mang thai sáu, bảy tháng mà vẫn đi làm đấy thôi! – Văn Bác cãi lại.
- Mẹ kiếp, mẹ anh chưa năm tháng vẫn đi làm được à? – Y Đồng chửi chen vào.
- Em ăn nói cái kiểu gì vậy hả? Chẳng có chút lễ phép nào cả?

Văn Bác tức điên lên, anh không thể chịu nổi cái kiểu ăn nói vô lễ này của Y Đồng. Là đàn ông mà bị đàn bà cười lên đầu thế này thì ai mà chịu nổi chứ?

- Tôi có bầu, anh có biết dưỡng thai quan trọng thế nào không hả? – Y Đồng tỏ vẻ ầm ức.

- Anh biết em mang bầu nên rất cần được chăm sóc, nhưng em cần cái gì, có thể nói với anh, có cần thiết phải làm như vậy không? Cả thế giới này đều phải xoay quanh em, em tưởng mình tài giỏi lắm đấy hả? – Văn Bác nói.

- Mang bầu khổ thế nào anh có biết không hả? Chân tôi phù hết cả rồi, anh có hiểu nổi đau khổ của tôi không hả?

- Anh biết em rất vất vả, nhưng đàn bà mang bầu, có con là chuyện rất bình thường, trên đời này có người phụ nữ nào được sống trong nhung lụa như em không? – Văn Bác cau kính nói.

- Tôi sống trong nhung lụa? Tôi chịu khổ thế nào anh đâu có biết.

- Cái thằng này, sao mày chẳng có chút quan tâm nào thế hả? Y Đồng nó mang thai, cũng là cốt nhục của mày, mày tỏ ra đôi chút tình cảm thì đã làm sao hả? – Mẹ Y Đồng nói.

- Không phải là con không muốn, thường ngày con đối xử với cô ấy vẫn chưa đủ tốt à? Con còn làm ít việc hay sao? Kể từ ngày kết hôn tới giờ, cô ấy đã mấy lần phải xuống bếp nấu nướng? Đã mấy lần phải rửa bát đĩa? Lau sàn nhà? Giặt quần áo? Đến chân của cô ấy cũng chính tay con rửa, mẹ còn muốn con làm cái gì nữa? Con lấy cô ấy về làm vợ chứ không phải để làm mẹ! – Văn Bác càng nói càng tức.

- Nó là vợ của mày, mày làm vậy cũng là điều đương nhiên – Mẹ Y Đồng nói.

- Con là đàn ông, mẹ bảo con sau này làm sao ngẩng đầu nhìn người khác?

- Giữa hai vợ chồng mà còn phải so đo chuyện đó sao?

- Con gái của bố mẹ chưa bao giờ coi trọng sự nghiệp của chồng. Trong lòng cô ấy coi thường con, coi thường gia đình con, làm việc gì cũng không bao giờ nghĩ đến gia đình nhà chồng. Con gái mẹ đâu phải gả cho con? Rõ ràng là con bị gả cho con gái mẹ thì có! – Văn Bác tức tối nói.

- Mày đừng có nói năng khó nghe như vậy!

- Con đang nghĩ cái nhà này giáo dục kiểu gì không biết? Nhà mình thì mới là tổ tiên, phải đặt lên cao mà tôn trọng, còn nhà chồng toàn là nô lệ, người làm, nên phải đặt xuống dưới gót giày. Có đúng thế không?

Câu nói này của Văn Bác khiến cho mẹ con Y Đồng cứng họng không nói được gì. Y Đồng lúc này mặt tái xanh...

Văn Bác không đợi cô kịp nói gì đã quay người bỏ đi. Anh thực lòng không muốn cãi vã với Y Đồng. Những cuộc cãi vã như thế này đâu có ít, phải đến vài chục lần, thậm chí là hàng trăm lần ấy chứ. Nói thực lòng, Văn Bác giờ đã hoàn toàn tê liệt rồi.

Văn Bác vừa ra khỏi cửa, mẹ Y Đồng đã vội vàng kéo anh lại, không cho anh đi. Văn Bác thấy mẹ vợ cố tình ngăn không cho mình ra ngoài nên cũng chẳng miễn cưỡng, vì thế, đành phải quay vào phòng ngủ đọc báo. Trong phòng khách vẫn vang lên tiếng bài hát nhạc lạc lõng, Y Đồng còn cao hứng nói chuyện vui vẻ với mấy người cùng chơi, phân tích thắng thua. Một đám người tầm thường toàn làm những việc tầm thường, lãng phí thời gian.

Văn Bác đọc báo một lúc, đột nhiên thấy trong lòng bất an. Anh nhớ đến bố mẹ ở dưới quê. Bố mẹ anh hiện giờ vẫn đang sống kham khổ, không biết bản thân anh bao giờ mới có đủ khả năng đón bố mẹ lên thành phố phụng dưỡng đây? Theo như tình hình của anh bây giờ thì đừng nói là mười năm mà hai mươi năm cũng vẫn không thể.

Văn Bác nhận thức được rằng bản thân mình phải nỗ lực để tạo dựng sự nghiệp, nếu như cứ sống tạm bợ qua ngày như thế này thì chẳng những anh không thể cải tạo vận mệnh của mình mà còn chẳng có được một kết cục có hậu. Một công việc với mấy nghìn tệ tiền lương, đàn ông mà chỉ có chút ít bản lĩnh như thế thì đàn bà biết trông đợi gì vào đây? Cô ta còn có thể tôn trọng anh được không? Nếu như anh có quyền hoặc có nhiều tiền, kiếm được hàng chục, hàng trăm nghìn tệ mỗi tháng, chắc chắn cô ta sẽ ngoan ngoãn, sẽ tận tụy chăm sóc anh, đảm bảo không dám khinh thường anh nữa. Đàn bà mà, thực ra cũng rất dễ dỗ dành, chỉ vài bộ đồ hàng hiệu, mấy món trang sức đắt tiền... bảo cô ta làm gì là làm cái nấy ngay.

Nếu là như vậy, chỉ có một con đường duy nhất, đó là kinh doanh, xây dựng sự nghiệp. Ngoài con đường đó ra, anh chẳng còn cách nào khác. Văn Bác quyết định sẽ làm kinh doanh, nhưng rốt cuộc phải kinh doanh gì đây? Rốt cuộc phải kinh doanh cái gì mới kiếm được ra tiền? Nếu như làm ăn không ra gì thì lỗ vốn như chơi. Hoặc nếu làm ăn bất chính thì chẳng phải càng khiến cho vợ khinh thường?

Đường phải bước từng bước, bánh phải ăn từ từ. Văn Bác rất hiểu chân lý này. Để giảm bớt rủi ro, anh quyết định sẽ bắt đầu kinh doanh nhỏ, trước tiên chỉ đầu tư vài chục nghìn tệ, mở một cái cửa hàng nho nhỏ. Còn về kinh doanh gì thì anh quyết định phải khảo sát thị trường trước đã. Nghe nói cô bạn Trương Manh hiện giờ đang làm ăn tương đối khá. Trương Manh mở một cửa hàng quần áo quy mô lớn, đã đầu tư vào đó hàng triệu tệ, Văn Bác quyết định sẽ nhờ Trương Manh chỉ dẫn.

Cuối tuần, Văn Bác được nghỉ, anh liền gọi cho Trương Manh:

- Bạn cũ à, giờ cậu đang ở đâu? Làm ăn vẫn tốt chứ hả?

- Giờ tôi đang ở cửa hàng, buôn bán cũng tạm! – Trương Manh nói.
- Cậu phát tài rồi chứ gì? Có phải đã quên mất bạn cũ rồi không? – Văn Bác nói đùa.
- Xem cậu nói gì kia, làm gì có chuyện đó?
- Vậy tôi đến làm khách nhé, cậu không ngại chứ?
- Không ngại, hoan nghênh cậu đến đây!
- Ha ha, tôi đùa đấy. Có điều, tôi nói thật với cậu, gần đây tôi rất muốn làm kinh doanh nhưng không biết kinh doanh gì bây giờ? Vì vậy mới nhờ cậu chỉ bảo cho!
- Làm gì mà khách sáo thế? Có rảnh thì qua đây chơi đi! – Trương Manh đề nghị.
- Được thôi!

Đến giờ hẹn, Văn Bác đến thẳng cửa hàng của Trương Manh. Cửa hàng của cô nằm ở trên con phố đi bộ sầm uất nhất thành phố, nghe nói mỗi năm có thể kiếm được hơn ba triệu tệ. Nếu một năm là ba triệu tệ, vậy thì mỗi tháng là gần ba trăm nghìn tệ, mỗi ngày là mười nghìn tệ. Xem ra kiếm tiền tương đối nhanh, nếu như chỉ dựa vào đi làm, mỗi tháng kiếm được mười nghìn tệ, một năm mới được có 120 nghìn tệ, vậy thì biết đến bao giờ mới mua được nhà, được xe?

Văn Bác đến cửa hàng của Trương Manh đúng lúc cô đang tiếp đón khách hàng. Vừa nhìn thấy Văn Bác, cô lập tức nhường chỗ. Văn Bác nói:

- Cậu cứ làm việc đi, đừng khách sáo, tôi đứng bên cạnh chờ cậu cũng được!

Trương Manh nói:

- Cậu cứ ngồi xuống đi, tôi làm xong việc sẽ đến nói chuyện cùng cậu.

Văn Bác ngồi không cũng thấy hơi chán liền với tay lấy một cuốn tạp chí ở trên bàn. Một lát sau, Trương Manh làm xong việc liền chạy tới trò chuyện với anh. Hai người đang nói chuyện hào hứng thì có một vị khách bước vào cửa hàng. Vị khách này không ai khác chính là Ngô Liễu, bạn thân của Y Đồng. Ngô Liễu vừa nhìn thấy Văn Bác nói chuyện vui vẻ với Trương Manh liền lập tức gọi điện cho Y Đồng, đương nhiên là cô ta phải thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm phần gay cấn rồi.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đến đâu cũng đụng mặt. Lúc Ngô Liễu bước vào, Văn Bác không nhìn thấy cô ta, bởi lúc ấy đang nói chuyện sôi nổi với Trương Manh, hoàn toàn không chú ý đến khách hàng xung quanh, hơn nữa Trương Manh lại không quen biết Ngô Liễu, không biết Ngô Liễu và vợ Văn Bác có quan hệ gì, vì vậy lần này đúng là rắc rối to. Y Đồng nhận được mật báo của bạn thân, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Cái gì? Tôi đã mang bầu đến năm tháng rồi mà anh còn dám đi tán gái à?

Y Đồng vô cùng nhạy cảm với việc chồng gặp gỡ người phụ nữ khác. Chỉ cần Văn Bác tiếp xúc với người khác phái, hơn nữa không chịu nói trước cho cô biết là cô lập tức cảm thấy có vấn đề. Vì vậy, việc Văn Bác gặp gỡ Trương Manh chẳng khác gì chọc vào tổ ong vô vể.

Y Đồng nhận được mật báo của cô bạn thân liền lập tức cùng mẹ lao đến cửa hàng quần áo của Ngô Liễu. Y Đồng chính mắt nhìn thấy Văn Bác đang nói chuyện với Trương Manh. Cô tức điên lên, xông vào cửa hàng, chửi bới:

- Mày là đồ tiện nhân, còn nói không quyền rũ chồng tao à? Lần này tao bắt được tận tay rồi nhé, còn dám chối cãi nữa không?

Trương Manh đang nói chuyện với Văn Bác, đột nhiên Y Đồng xông vào khiến cô giật nảy người, không ngờ vợ anh lại theo đến đây. Điều này khiến Trương Manh thấy rất bất ngờ, cô cũng sợ người vì kinh ngạc.

- Chúng mày thật là đồ mặt dày, nói chuyện vui vẻ gồm nhĩ! – Y Đồng chửi rủa.
- Em đừng hiểu nhầm, anh chỉ đang bàn chuyện làm ăn với bạn cũ thôi! – Văn Bác giải thích.
- Đừng có giả bộ nữa, tôi biết hai người đã thân thiết với nhau từ hồi học đại học rồi, giờ “ngó gậy tơ vương” chứ gì?
- Em chó có nói bừa! Đây là một sự hiểu nhầm rồi! – Văn Bác nói.
- Sao lần nào anh cũng nói là hiểu nhầm? Làm gì có nhiều hiểu nhầm như thế chứ? – Y Đồng gào lên.

Mày đã kết hôn rồi, đã có vợ rồi, là người có gia đình rồi, sao còn lên vợ đi trêu hoa ghẹo nguyệt thế hả? Mày không có lấy một chút trách nhiệm nào, mày có còn là một thằng đàn ông không hả? – Mẹ y đồng chỉ vào mặt Văn Bác mà nhiếc móc.

Tôi nói cho cô biết, nếu như tôi với cô ấy mà có quan hệ thì đã sớm nảy sinh từ thời học đại học rồi, sao còn lấy cô chứ? Cô không dùng óc suy nghĩ à? Đầu cô là óc lợn à? – Văn Bác tức tối nói.

Cửa hàng bị Y Đồng đến làm loạn, khách hàng thấy cãi vã nên lần lượt bỏ đi hết, gây ảnh hưởng lớn đến chuyện kinh doanh của Trương Manh. Văn

Bác sợ chuyện to ra nên liên tục làm công tác tư tưởng cho Y Đồng, bảo cô về nhà nói chuyện nhưng Y Đồng nào có chịu nghe? Khó khăn lắm mới có cơ hội bắt được tận tay, cô phải làm ầm ĩ lên cho đã!

Văn Bác bắt lực, đành phải chỉ tay lên trời mà thề:

- Nếu như tôi với Trương Mạnh mà làm chuyện vụng trộm thì sét đánh chết tôi, ra khỏi cửa sẽ bị ô tê đâm chết.

Y Đồng cười khẩy:

- Làm thế có tác dụng gì không? Anh tưởng tôi là đứa trẻ ba tuổi hay sao mà còn dùng trò này để lừa tôi?

- Tôi đã thề độc như vậy rồi mà cô còn không tin, thế thì tôi cũng hết cách, có tin hay không là tùy cô!

- Thề độc có là gì? Chuyện này không kết thúc ở đây được!

- Haiz! – Văn Bác thở dài ngao ngán.

Trương Mạnh đứng bên cạnh luôn miệng giải thích nhưng Y Đồng một mực không tin, còn cãi nhau ầm ĩ lên, khiến cho Trương Mạnh không thể bán hàng được, những nhân viên kinh doanh đứng bên cạnh chỉ biết giương mắt nhìn. Chuyện quái quỷ gì thế này? Chẳng qua là chồng gặp lại bạn học đại học thôi mà? Có cần thiết phải làm lớn chuyện này không? Mình không biết nhưng người khác biết, đây đúng là diễn hình của việc “ăn no rừng mỡ” đây mà!

Y Đồng đang tranh cãi với Văn Bác và Trương Mạnh thì bụng cô đột nhiên đau nhói, không biết là vì nguyên nhân gì. Mẹ Y Đồng hoảng hốt vội vàng đưa con gái đi bệnh viện kiểm tra. Y Đồng ôm bụng quằn quại, lúc này mới chịu rời đi, đương nhiên cô ta vẫn vừa đi vừa chửi bới. Cuối cùng cũng đi rồi, Trương Mạnh thở phào nhẹ nhõm. Văn Bác thấy Y Đồng đau bụng, sợ là dọa sảy thai nên cũng vội vàng đưa vợ vào viện.

Văn Bác vội vàng chạy ra ngoài bắt taxi đến bệnh viện. Trên đường đi, Y Đồng đau tới toát mồ hôi hột. Khó khăn lắm mới đến bệnh viện được, bác sĩ kiểm tra xong nói rằng không có vấn đề gì, chỉ tại Y Đồng hoạt động quá nhiều, do mệt mỏi gây ra chứ không có nguy hiểm gì. Văn Bác lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Về đến nhà, anh nhanh chóng đưa Y Đồng vào nghỉ ngơi, sau đó chạy đi mua gà hầm cho vợ để bồi bổ sức khỏe. Văn Bác thực sự không muốn khom lưng hầu hạ một kẻ một tay che cả bầu trời, độc tài, ngang ngược như Từ Hy Thái Hậu[1], nhưng anh không thể vô trách nhiệm với đứa bé trong bụng cô được. Như vậy, đâu còn là đàn ông?

[1] Vị thái hậu nổi tiếng tàn ác trong lịch sử Trung Hoa.

Thế nhưng, anh thật sự rất tức giận chuyện Y Đồng đến làm ầm ĩ lên ở cửa hàng của Trương Mạnh. Anh thật sự rất muốn nhấn tâm một chút, tắt máy rồi bỏ đi, biến mất trước mắt Y Đồng xem cô ta làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Văn Bác từng nhiều lần muốn ly hôn, quay trở lại cuộc sống độc thân. Nếu như Y Đồng không chịu ly hôn, anh sẽ bỏ trốn, sẽ tắt máy, bỏ đến một nơi mà cô ta không thể nào tìm thấy, đợi ly thân hết hai năm, anh sẽ nghĩ cách đệ đơn ra tòa. Còn về đứa bé, cô bỏ đi cũng được, sinh ra cũng được, cái đó tùy cô. Nếu sinh đứa bé ra, anh sẽ chu cấp tiền nuôi dưỡng nó.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn không nhấn tâm làm vậy. Vì đứa bé trong bụng Y Đồng, anh buộc phải nhịn nhục.

Tối đó, Văn Bác lại hầu hạ Y Đồng đi tắm. Y Đồng cởi quần áo, ngâm mình trong bồn tắm, Văn Bác ngồi bên cạnh kì lưng, xoa sữa tắm cho cô. Y Đồng nhắm mắt, nằm yên bất động, trông bộ dạng rất thích thú, chỉ thỉnh thoảng mới lên tiếng nhắc nhở Văn Bác nhẹ tay một chút hoặc đến phần nào thì phải mạnh tay hơn. Theo lý mà nói, Văn Bác nhìn thấy Y Đồng trong bộ dạng khỏa thân thì phải thấy vô cùng hưng phấn, đàn ông mà, đều là động vật yêu bằng mắt, có thằng đàn ông nào nhìn thấy đàn bà khỏa thân mà lại thờ ơ đâu? Trừ khi giới tính của anh ta có vấn đề, hoặc không thì đó cũng là một kẻ đàn độn.

Nếu như đổi lại là trước đây, Văn Bác nhất định sẽ rất ham muốn. Nhưng giờ phút này đây, anh hoàn toàn không có lấy một chút dục vọng. Nhìn cái bụng nhô cao của Y Đồng, tâm trạng của anh vô cùng phức tạp, nội tâm vô cùng mâu thuẫn.

Tắm rửa xong, Y Đồng bán nuy nằm trên giường, Văn Bác nằm bên cạnh đọc báo. Y Đồng nhìn Văn Bác, dụi dụi nói:

- Ông xã, lâu lắm rồi anh không động vào người em. Tối nay chúng ta thân mật đi!

- Cái gì? Em mạng bầu đã năm tháng rồi, còn có thể quan hệ sao? – Văn Bác giật thót người, còn tưởng là mình nghe nhầm.
- Có làm sao đâu? – Y Đồng nói.
- Em đùa gì vậy? Ngỡ nhờ ảnh hưởng đến thai nhi thì sao? – Văn Bác nói.
- Anh có thể nhẹ nhàng một chút mà? Ai bảo anh làm mạnh chứ?
- Không được! – Văn Bác lắc đầu.
- Không sao đâu, em đã đọc ở trên mạng rồi, trong thời gian mang bầu vẫn có thể quan hệ vợ chồng, chỉ cần động tác nhẹ nhàng một chút, tuyệt đối không thành vấn đề!
- Thế cũng không được, an toàn là trên hết! – Văn Bác một mực bảo.
- Hừ, rõ ràng là anh đang kiểm soát. Không muốn thì thôi cứ nói thẳng ra!
- Anh thật sự không có ý đó mà!
- Chắc chắn anh có bồ ở bên ngoài rồi nên mới không có hứng thú với em!
- Sao em cứ nghi ngờ vô cớ thế?
- Chắc chắn là anh đã quan hệ với con nào đó vào ban ngày nên giờ không muốn quan hệ với tôi nữa chứ gì, tôi biết mà!
- Anh thật sự chỉ nghĩ cho con thôi, sao em lại không tin anh?
- Tôi biết anh nghĩ gì, lâu thế rồi anh không động vào người tôi, trong lòng anh hoàn toàn không có tôi, chắc chắn anh có bồ rồi!
- Anh đã nói nhiều lần rồi, anh không có bồ, anh hoàn toàn trong sạch!
- Có quý mới tin anh!

Y Đồng vô cùng tức giận, cô chắc chắn rằng chồng mình đã ngoại tình ở bên ngoài, nếu không sao có thể mấy tháng không động đến cô lần nào? Đòi lại là người khác cũng sẽ nghĩ như cô mà thôi.

Sở dĩ Văn Bác không muốn động vào Y Đồng cũng là bởi vì anh có nỗi khổ tâm riêng. Một người đàn ông suốt cả ngày sống trong sự nghi kỵ của vợ, sống trong sự ám ảnh mang tên “vợ”, sống trong áp lực khủng khiếp đến từ nhà vợ, phải đối mặt với sự ngang ngược, độc tài, thậm chí còn bạo lực của vợ như vậy, làm sao anh có thể hứng thú cho được? Không bị liệt dương đã là may mắn lắm rồi, làm gì còn có sức lực mà làm tình? Muốn chạy còn không kịp nữa là!

Văn Bác sống trong một hoàn cảnh như vậy, cuộc sống trở nên rất áp lực, rất mệt mỏi và tui nhục. Hàng ngày anh chẳng nghĩ gì ngoài việc mong mau mau chóng chóng cải thiện tình trạng kinh tế của mình, đợi khi nào mình có tiền rồi sẽ nhanh chóng mua nhà, mua xe, sống một cuộc sống tự chủ, tự lập, ít nhất cũng có thể sống xa gia đình vợ. Hiện giờ ngày nào anh cũng nghĩ đến vấn đề: Làm thế nào để thay đổi vận mệnh và tình trạng hiện tại của mình?

Suốt ngày phải chứng kiến sự ngang ngược, vô lý của Y Đồng, Văn Bác đã hoàn toàn mất đi ham muốn với cô. Những lúc vợ yêu cầu anh phải thực hiện nghĩa vụ giữa hai vợ chồng, anh thường viện cớ thoái thác, anh thực sự không sao “kéo” cái hứng của mình lên được. Nhưng tối nay, thái độ của Y Đồng vô cùng kiên quyết, một mực bắt Văn Bác phải thực hiện cho bằng được. Anh không đồng ý, Y Đồng sẽ làm loạn lên, Văn Bác vì không muốn cãi nhau với vợ nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Y Đồng thấy anh gật đầu đồng ý, vui như mở cờ trong bụng. Cô nhanh nhẹn cởi hết dây váy ngủ ra, hai chân đan chéo vào nhau, bộ dạng lả lơi, mời gọi. Nhìn bộ dạng lả lơi của Y Đồng, Văn Bác bỗng cảm thấy buồn nôn! Văn Bác nói với Y Đồng:

- Anh đi tắm cái đã!
- Ok, nhanh lên đây! – Y Đồng thúc giục.
- Ừ!
- Đừng có lâu la quá!
- Ừ!
- Anh nghe thấy gì chưa đấy?
- Rồi!

- Rồi cái đầu anh ý, anh không nói thêm được cái gì à?

- Ờ.

- Tức chết đi được!

Văn Bác đi vào tắm rửa, anh tắm thật chậm để kéo dài thời gian. Trong lòng anh thầm nghĩ, giá mà cái mụn đàn bà chết tiệt kia ngủ quên luôn đi thì tốt biết mấy! Ai ngờ anh mới tắm được một nửa, Y Đồng đã chạy ra nhà tắm, gọi:

- Sao anh còn chưa tắm xong à?

- Ờ, xong ngay đây, em vội vàng gì chứ? Có phải sợ nhờ xe đâu mà...

- Em muốn anh nhanh lên, em chờ lâu lắm rồi đấy!

Văn Bác thầm nghĩ, ai bảo cô đợi chứ? Không đợi được thì ngủ luôn đi cho rồi!

Văn Bác tắm xong liền đi vào phòng ngủ. Y Đồng đang ngồi trên giường, mặt mày nhăn nhó, bực bội. Văn Bác nói:

- Chẳng qua chỉ tắm thêm cho sạch sẽ, thế mà cũng giận hờn, có đáng không?

- Hừ, tắm cả tiếng đồng hồ còn gì!

- Thôi được rồi, chẳng phải anh đã vào rồi còn gì?

Văn Bác leo lên giường, ôm Y Đồng đi ngay vào “chủ đề chính”. Y Đồng nói:

- Cứ thế này mà bắt đầu à?

- Làm sao? – Văn Bác ngây người.

- Chẳng có khúc dạo đầu gì cả, rõ ràng là anh đang tìm cách đối phó với em mà!

- Anh đâu có đối phó với em, chỉ có điều anh cảm thấy rất mệt, muốn nghỉ ngơi thôi! Em phải nghĩ đến cảm xúc của anh chứ? – Văn Bác nói.

- Đã lâu như vậy rồi mà anh chẳng động đến em, giờ khó khăn lắm mới có một lần, anh làm như vậy thật khiến em thất vọng quá! – Y Đồng nói.

- Chúng ta thông cảm cho nhau một chút đi!

- Anh chẳng để tâm chút nào, thế thì hiểu nhau cái gì?

- Anh rất muốn nói chuyện nghiêm túc với em, nhưng lần nào em cũng không muốn bình tĩnh nói chuyện với anh, em bảo anh phải làm thế nào?

- Là do thái độ của anh không ra gì, rõ ràng không muốn nói chuyện tử tế với em, lại còn trách em à?

- Lần nào cũng đều là do thái độ của em không ra sao, tại sao em lại không chịu thừa nhận hả?

- Thôi bỏ đi, không nói nữa, anh có định làm nữa hay không đây?

- Anh thế nào cũng được, tùy em!

Câu này của Văn Bác làm cho Y Đồng ghen hờn không nói ra lời. Y Đồng cảm thấy mỗi lần cô muốn sinh hoạt vợ chồng là Văn Bác lại viện đủ lý do để trốn tránh, thậm chí có khi còn từ chối thẳng thừng. Đây rõ ràng là biểu hiện của việc hết yêu cô. Chồng không có hứng thú với vợ nữa, đây chẳng phải là bằng chứng chứng minh cho điều đó hay sao? Thực ra Y Đồng không thể hiểu nổi, nguyên nhân gây ra tình trạng này giữa hai vợ chồng chính là do một tay cô tạo nên. Sự ngang ngược, độc đoán, hung hãn và vô lý của cô đối với chồng đã khiến cho Văn Bác mất hết thể diện, luôn sống trong tâm trạng u uất, gây ra ám ảnh, tổn thương lớn cho Văn Bác, khiến cho anh chẳng cảm thấy có chút tình cảm nào với cô chứ đừng nói là tình yêu.

Nếu như không phải Y Đồng mang thai thì Văn Bác đã sớm đệ đơn ly hôn với cô rồi chứ không để dây dưa đến tận ngày hôm nay. Văn Bác chẳng thêm một xu của nhà Y Đồng, cũng chẳng có tài sản chung gì mà cần phân chia, thế nên nếu không có đứa bé, thủ tục ly hôn chỉ cần hai người kí tên là xong, vô cùng đơn giản.

Y Đồng không hề nhận thức được vấn đề từ chính bản thân mình. Cô là con gái thành phố, lại có tiền hơn Văn Bác, đương nhiên cô phải tự đặt mình cao hơn anh rồi. Điều kiện của mình tốt hơn của chồng khiến cho cô luôn cảm thấy mình cao hơn anh, ông xã không bằng mình, vì vậy phải phục tùng mình, phải cúi đầu trước mình. Triết học từng nói: Cơ sở kinh tế quyết định kiến thức thượng tầng. Hôn nhân cũng như vậy, ai có tiền thì người đó là trụ cột, là lãnh đạo, kẻ không có tiền chính là kẻ dưới, là kẻ hầu người hạ.

Văn Bác vô cùng hối hận đã lấy con gái thành phố làm vợ. Mặc dù anh rất hối hận vì đã lấy Y Đồng, mặc dù anh không muốn quan hệ với Y Đồng, nhưng tới nay anh vẫn phải phục tùng cô.

Văn Bác làm chuyện đó mà không có “khúc dạo đầu” khiến cho Y Đồng vô cùng bất mãn. Cô cảm thấy anh làm như vậy chỉ là để đối phó với cô. Đối mặt với sự bất mãn của Y Đồng, Văn Bác cũng chẳng biết phải làm sao, giờ đã là lúc nào rồi mà còn muốn quan hệ vợ chồng? Ngộ nhờ bị sảy thai thì sao?

Chính vì không có tâm trạng mà cuộc sống vợ chồng của họ trở nên vô cùng bế tắc. Văn Bác làm nhanh nhanh chóng chóng cho qua chuyện. Anh có tâm sự nên thực sự không có nhu cầu gần gũi vợ. Y Đồng vô cùng bức bối, lớn tiếng cãi cọ với anh. Văn Bác cũng chẳng giải thích, mặc cho Y Đồng muốn nghĩ gì thì nghĩ, dù sao đó cũng chẳng phải là việc của anh. Hai người gây gỗ đến nửa đêm mà chẳng ai chịu nhịn ai. Ngày hôm sau, Y Đồng yêu cầu ly hôn, lý do của cô là: vợ chồng sống với nhau không hạnh phúc! Văn Bác chẳng kềm cạnh, nếu cô đã yêu cầu ly hôn thì ly hôn, anh cũng chẳng muốn tiếp tục cuộc sống như thế này nữa, ba ngày hai trận, chẳng lẽ cứ phải cãi cọ như thế này cho đến hết đời? Về vấn đề con cái, Y Đồng yêu cầu bỏ cái thai đi. Văn Bác đang trong cơn tức tối, đầu đang nóng bừng bừng liền đồng ý luôn, bỏ thì bỏ, dù sao sống một cuộc sống không hạnh phúc thì người chịu tội chính là đứa trẻ.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Văn Bác thức dậy sớm, chuẩn bị hộ khẩu, giấy chứng minh, đăng ký kết hôn để đi làm thủ tục ly dị. Y Đồng cũng đã chuẩn bị xong.

Cô nói:

- Đến bệnh viện phá thai trước, sau đó ly hôn!

Văn Bác đồng ý. Hai người liền đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, bác sĩ liền làm kiểm tra cho Y Đồng, mọi thứ vẫn bình thường, đứa bé đã được hơn năm tháng, phần đầu cũng to được mấy cm rồi. Khi Y Đồng nói sẽ phá thai, bác sĩ kinh ngạc nói:

- Đứa bé khỏe mạnh thế này, sao lại phá đi?

- Chúng tôi vẫn chưa kết hôn! – Y Đồng nói dối.

- Ừm, anh chị đã nghĩ kĩ chưa? – Bác sĩ hỏi.

- Nghĩ kĩ rồi ạ! – Y Đồng nói.

- Còn anh thì sao? – Bác sĩ hỏi Văn Bác.

- Tôi cũng nghĩ kĩ rồi! – Văn Bác trả lời.

- Vậy thì tốt, chuẩn bị là phẫu thuật nhé!

Lúc Văn Bác đi ra ngoài, đột nhiên anh nhìn thấy trên bàn bên cạnh có đặt mấy cái lọ thủy tinh, bên trong đựng thứ gì đó giống như là thai nhi. Trái tim anh như bị dao cắt, đau đớn khôn nguôi, một thứ tình cảm cha con lớn lao dâng trào trong lòng ngực anh. Văn Bác nghĩ, nếu như bỏ cái thai đi, có phải nó cũng sẽ bị đựng trong những cái lọ thủy tinh như thế này không? Tàn nhẫn quá, không được, không thể bỏ đứa trẻ đi được! Đứa bé vô tội, mình phải bảo vệ nó!

- Đi, về nhà! – Văn Bác nói.

- Sao thế? – Y Đồng ngây người.

- Không phá thai nữa! – Văn Bác kéo Y Đồng ra ngoài.

- Tại sao chứ?

- Chúng ta không ly hôn nữa.

- Chẳng phải anh đã đồng ý rồi hay sao? – Y Đồng vừa đi vừa thắc mắc.

- Nhất định phải giữ đứa bé lại, nó vô tội!

Y Đồng lặng người đi, dường như cũng có chút rung động trước câu nói ấy. Thế là cô ngoan ngoãn theo Văn Bác về nhà. Suốt dọc đường đi, chẳng ai nói với ai lời nào, ai cũng có tâm sự riêng. Văn Bác nghĩ nhiều về đứa bé trong bụng Y Đồng, còn Y Đồng thì mãi nghĩ đến chuyện rút cuộc Văn Bác có bao nhiêu người đàn bà bên ngoài.

Trên đường về nhà, Văn Bác tình cờ gặp một bạn học tên Vương Dương. Vương Dương là người bạn khá thân thiết của anh lúc còn học đại học. Sau khi tốt nghiệp, hai người bị mất liên lạc. Nào ngờ hôm nay lại tình cờ gặp lại trên đường, anh vui mừng lắm. Vương Dương hào hứng hỏi Văn Bác:

- Người anh em, giờ cậu đang ở đâu?

- Ồ, hiện giờ tôi đang ở... ở nhà vợ! – Văn Bác đáp ứng, nói về ngắn gọn, chỉ vợ Vương Dương cười mình.

- Thế à? Ở nhà vợ à? Cậu vẫn ổn chứ? À phải rồi, trông bộ dạng thì vợ cậu chắc sắp sinh đến nơi rồi nhỉ?
- Ủ, còn mấy tháng nữa, nhưng cũng nhanh thôi!
- Đến lúc sinh em bé nhớ cho tôi biết đây! Tôi muốn uống rượu mừng của cậu!
- Không thành vấn đề, chắc chắn sẽ mời cậu!
- Cậu đừng có quên đấy!
- Chắc chắn rồi!
- À phải rồi, sau này tôi sẽ qua tìm cậu nói chuyện! Vậy tôi phải đến đâu tìm cậu đây?
- Có thể đến nhà vợ tìm tôi, tôi đang tạm thời sống ở đó!
- Ồ, thế thì hơi bất tiện nhỉ? Thôi bỏ đi, thế này nhé, đợi đến khi nào cậu chuyển nhà thì tôi qua tìm cậu!
- Thế cũng được!

Văn Bác nghe thấy Vương Dương nói vậy, mặt hết trắng lại chuyển sang đỏ, trong lòng vô cùng áy náy. Dù gì sống ở nhà vợ thực sự khiến cho anh không ngẩng đầu lên nổi, cho dù là trước mặt họ hàng thân thích hay là bạn bè, anh đều cảm thấy mất hết thể diện. Về đến nhà, anh liền bàn bạc với Y Đồng:

- Bà xã à, chúng ta chuyển ra ngoài ở đi!
- Chuyển ra ngoài? Bây giờ á? Thế em sinh con thì làm thế nào?
- Thì sinh ở bên ngoài chứ sao!
- Vậy ai chăm sóc em?
- Anh chăm sóc em, nếu như sợ anh chưa có kinh nghiệm, anh có thể đón mẹ anh lên chăm sóc em!
- Thế sao được? Ở bên ngoài em thấy không quen. Hơn nữa điều kiện bên ngoài làm sao tốt bằng ở nhà?
- Anh biết nhà em có tiền, nếu em cảm thấy ở nhà tốt sao hồi đó còn lấy anh? – Văn Bác nói.
- Anh nói thế là có ý gì? – Y Đồng nói cái.
- Em là người có tiền, là tiểu thư con nhà giàu, em không chịu được cực khổ, vậy em có thể lựa chọn một người có tiền, tại sao hồi đó còn đồng ý lấy anh? Nếu như đã lấy anh rồi, em cũng biết điều kiện của anh có nhiều hạn chế, tại sao em không thể đứng trên lập trường của anh mà nghĩ? – Văn Bác càng nói càng tức.
- Con người anh làm sao thế hả? Em mang thai vất vả như vậy, ở trong nhà mẹ điều kiện tốt hơn mà anh cũng không muốn à?
- Em chưa mang bầu cũng toàn ở nhà mẹ, còn bắt anh phải chuyển về ở, giờ em còn viện cớ có thai nữa sao? Chúng ta kết hôn rồi, nên sống độc lập, anh đâu phải là hạng con rết đến ở rể nhà vợ?
- Rốt cuộc anh có ý gì? Rốt cuộc anh muốn thế nào?
- Ý của anh là anh không muốn ở nhà em nữa, giờ anh chuyển ra ngoài ở, em có theo anh hay không thì tùy!

Văn Bác nói xong liền ra ngoài, chỉ mang theo mấy bộ quần áo. Y Đồng đứng đờ người ở đó, cả buổi chẳng nói lên lời.

Văn Bác lại quay lại căn nhà nhỏ mà anh vẫn thuê lúc trước. Mặc dù nhà không lớn, điều kiện cũng không phải là tốt nhất nhưng rất thoải mái. Người xưa có câu “Chẳng đâu bằng nhà của mình”. Ở trong nhà mình, cảm thấy tự do, không cần khép nép, giữ ý giữ tứ, muốn làm gì thì làm, không phải để ý đến sắc mặt của ai hết. Văn Bác trầm nghĩ, mình đâu có sống dựa vào ai, tại sao phải chịu sự sỉ nhục ấy?

Ở nhà một ngày mà không thấy Y Đồng về, Văn Bác liền đến thẳng công ty, sau đó là thủ tục đi Thẩm Quyền, tiếp tục làm việc ở chi nhánh bên đó. Anh đã ngầm quyết tâm, kể từ nay về sau, sẽ toàn tâm toàn ý vì công việc, chỉ có nỗ lực làm việc mới có tương lai xán lạn, mới có được không gian để phát triển, mới thành đạt trong sự nghiệp, nếu không cả đời này anh đừng mong thành công. Tiền đâu có từ trên trời rơi xuống?

Văn Bác làm việc rất chăm chỉ, gần như là bán mạng làm việc, ngày nào anh cũng đến sớm, nghiên cứu tỉ mỉ từng kế hoạch nghiệp vụ, tích cực liên lạc với tổng công ty, thông báo về tiến độ phát triển của chi nhánh. Suýt chút nữa thì Văn Bác trở thành “tín đồ của công việc”, anh gần như quên luôn cả vợ mình. Đối với Văn Bác bây giờ, công việc mới là quan trọng nhất, vợ chẳng là gì. Bởi vì công việc nếu làm tốt anh có thể được thăng chức, có tiền, còn vợ, có đối xử tốt với cô ta thế nào đi nữa, cô ta vẫn sẽ áp bức anh.

Sau khi Văn Bác rời khỏi nhà vợ, Y Đồng lập tức gọi điện cho bố mẹ Văn Bác mách tội anh. Cô gay gắt nói:

- Con trai mẹ thật vô trách nhiệm, suốt ngày chẳng đoái hoài gì đến gia đình, toàn làm trò bậy bạ ở bên ngoài, giờ còn bỏ nhà ra đi nữa!

Mẹ Y Đồng cũng gọi điện thoại cho nhà thông gia, giọng đầy nghiêm:

- Rốt cuộc các người quản lý con cái kiểu gì thế hả? Cho dù có vô văn hóa thì cũng không thể không ngoảnh gì đến như thế chứ?

Bố mẹ Văn Bác vô cùng hốt hoảng, vội vàng gọi điện cho con trai, quả nhiên Văn Bác tắt máy. Bố mẹ Văn Bác lại hỏi thăm mấy người bạn của anh, nhưng họ đều nói không biết, đã lâu lắm rồi không liên hệ với anh. Hai người vô cùng hoang mang, vội vàng mua vé xe, đợi mưa đợi gió tìm đến nhà con dâu. Bố mẹ Văn Bác vất vả đi cả đêm, vừa đói vừa lạnh, lại sốt ruột, lúc đến khu nhà của Y Đồng thì trời mới gần sáng. Hai thân già không dám làm phiền nhà người ta mới sáng ra nên đành ngồi ở bên dưới chờ mất tiếng đồng hồ, đợi đến tám giờ, chín giờ mới dám ấn chuông cửa nhà con dâu.

Bố mẹ Văn Bác vào đến nhà, còn chưa biết rõ tình hình đã vội vàng xin lỗi con dâu. Mẹ Văn Bác nói:

- Con à, đều là do bố mẹ dạy bảo nó không nghiêm khiến con phải chịu ảm ức, con cố gắng chờ đợi, bố mẹ tìm thấy nó rồi nhất định sẽ dạy cho nó một bài học!

- Anh ta thật quá đáng, chẳng có chút trách nhiệm nào cả, hoàn toàn không tôn trọng con. Con mang bầu rồi, thế mà cả ngày chẳng về nhà, cứ lảng nhãng bên ngoài... - Y Đồng bắt đầu chỉ trích Văn Bác.

- Đúng vậy, cái thằng Văn Bác này thật chẳng ra làm sao, còn động chân động tay đánh Y Đồng nhà tôi đấy. Tính tình thật chẳng ra gì, nhờ đánh nó hòng thai thì làm thế nào? Các người có chịu nổi trách nhiệm không? - Mẹ Y Đồng cay độc nói.

- Cái thằng súc sinh này, tôi mà tìm thấy nó sẽ đánh cho nó một trận nên thân! - Bố Văn Bác giận dữ nói rồi cúi đầu rút một hơi thuốc.

- Các người xem, nhà tôi đối xử với nó tốt thế nào? Nhà cửa rộng rãi thế này, bày trí đẹp đẽ, lại mua cả xe cho nó, thế mà nó còn bất mãn gì chứ? Các người nhìn sàn nhà đi, hơn ba trăm mét, toàn bằng gỗ quý, cả thấy mấy trăm nghìn tệ. Các người nhìn cái nhà này đi, cả thấy ba gian, hơn 120 mét vuông, rộng rãi biết mấy! - Mẹ Y Đồng lấy tay gõ gõ vào đồ dùng gia đình, vênh mặt nói.

- Đúng thế, đúng thế. Xin bà thông gia bớt giận, tại thằng Văn Bác nhà tôi nó không có mắt, không hiểu chuyện, từ nhỏ tính tình đã ngang bướng như vậy đấy!

- Hừ, ông bà thông gia này, chẳng phải tôi oán trách gì, nhưng chuyện hôn nhân này khó mà lâu dài! - Mẹ Y Đồng tức tối nói.

Bố mẹ Văn Bác giật mình hoảng hốt, vội vàng xin lỗi, chỉ sợ mẹ Y Đồng sẽ đẩy con mình ra khỏi cửa, như vậy không chỉ con trai mà cả đứa cháu nội chưa ra đời của ông bà cũng sẽ chẳng còn chôn dung thân.

- Tôi nhất định sẽ bắt nó sửa sai, bắt nó phải quay về nhận sai với ông bà. Cái thằng này thật chẳng ra là sao, đều tại chúng tôi dạy bảo nó không tốt! - Mẹ Văn Bác đau khổ nói.

Bố Văn Bác im lìm ngồi bên cạnh hút thuốc, Y Đồng nhìn thấy bố chồng cứ hút thuốc từ nãy đến giờ liền ném cái gạt tàn ra trước mặt ông, hỗn xược nói:

- Đừng làm bẩn sàn nhà!

Mẹ Văn Bác nhìn thấy vậy liền trách móc chồng:

- Ông có thể đừng hút thuốc không hả?

Bố Văn Bác vội vàng dập thuốc rồi nhét phần còn lại vào trong bao thuốc lá, chuẩn bị ra ngoài hút tiếp. Mẹ Văn Bác liền nói:

- Nghiện thuốc nặng quá rồi, một lát không hút là không chịu được hay sao?

Bố Y Đồng thấy con gái nói bố chồng như vậy, trong lòng cũng thấy áy náy. Dù gì con gái mình cũng là con dâu của người ta, dù sao cũng phải biết phép tắc một chút, vì thế, ông liền mỉm cười bảo:

- Không sao đâu, không sao đâu, sàn nhà bẩn đã có tôi lau! - Nói rồi, ông lấy ra một điếu thuốc lá từ trong túi, đưa cho bố Văn Bác.

Bố Văn Bác vội vàng xua tay:

- Ông thông gia, tôi không hút nữa đâu!

Mẹ Y Đồng liền tròn mắt lườm chồng. Bố Y Đồng lập tức im bặt, không dám nói gì nữa.

- Bà xem chuyện này phải làm thế nào? Y Đồng nhà chúng tôi sắp sinh đến nơi rồi mà con trai bà biến đâu mất tăm mất tích, không thể để đứa bé sinh ra mà không có bố chứ?

- Bà yên tâm, chúng tôi sẽ mau chóng tìm nó về! – Mẹ Văn Bác nói.

- Vậy thì tốt, tôi cứ nói thẳng, tôi cho ông bà ba ngày, nếu trong ba ngày không tìm được nó về thì các người bảo nó đừng bao giờ về nữa, lúc đó chớ có trách chúng tôi trở mặt! – Mẹ Y Đồng nói.

- Bà yên tâm, nhất định tôi sẽ tìm được nó về, bắt nó nhận tội với ông bà!

Ngay trưa ngày hôm đó, bố mẹ Văn Bác vắt và đi tìm anh. Y Đồng cũng chẳng buồn giữ bố mẹ chồng ở lại ăn cơm, càng không có ý giữ họ lại ở trong nhà mình đêm ba hôm. Cô con dâu này đúng là còn to hơn cả con gái hoàng đế. Dù gì cũng là bố mẹ chồng mình, có mời họ bữa cơm cũng là điều đương nhiên, đó cũng là những phép tắc cơ bản. Một sinh viên tốt nghiệp đại học chẳng lẽ không hiểu được điều này sao?

Bố mẹ Văn Bác ra ngoài, tìm một cái nhà nghỉ nhỏ để trọ lại, sau đó bắt đầu đi nghe ngóng khắp nơi. Tối hôm ấy, mẹ Văn Bác bị ốm.

Bởi vì Văn Bác đã thay số điện thoại, anh lại dẫn tất cả mọi người trong công ty là cho dù có ai hỏi số của anh cũng dứt khoát không cho, chủ yếu là để đề phòng Y Đồng đến tìm, vì vậy bố mẹ Văn Bác có đến công ty con trai cũng chẳng thể tìm được cách liên lạc với con. Cuối cùng, sau ba ngày ở nhà nghỉ, đồn đoán tìm con không được, bố mẹ Văn Bác đành phải trở về quê.

Khổ thân bố mẹ Văn Bác, vượt ngàn dặm xa xôi đến đây tìm con trai, không những chẳng được gặp mặt con trai mà ngay cả một bữa cơm của con dâu cũng chẳng được ăn, đúng là quá lắm! Người ta nói mẹ chồng – nàng dâu như oan gia, lẽ nào đúng là thế thật? Mẹ chồng với nàng dâu có gì khó cư xử nhỉ? Phần lớn các cô con dâu đều nói mẹ chồng rất hung dữ, rất độc đoán, rất đáng sợ. Thế nhưng mẹ Văn Bác xuất thân từ nông thôn, chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống riêng tư của con trai với con dâu, chưa bao giờ gây phiền phức cho con dâu, chưa bao giờ xin tiền con dâu, cũng chưa bao giờ sai bảo con dâu việc gì, càng không bao giờ chỉ trích con dâu lấy nửa lời, vậy mà tại sao mối quan hệ mẹ chồng – nàng dâu giữa hai người họ vẫn lạnh nhạt như vậy? Bố mẹ Văn Bác đến nhà con dâu, Y Đồng không những không giữ họ lại vài ngày, ngay cả bữa cơm cũng không mời lấy một tiếng. Đè đến nỗi hai cái thân già phải đi thuê nhà nghỉ ở tạm, thật khiến cho người khác cảm thấy chua xót! Rốt cuộc bố mẹ chồng đã đắc tội gì với cô con dâu vậy? Lẽ nào chỉ là bởi vì bố mẹ chồng là người nhà quê hay sao? Là con dâu mà làm như vậy thật chẳng có chút tình người nào.

Văn Bác cũng đâu có biết bố mẹ mình phải chịu khổ thế nào khi lên thành phố tìm con. Nếu anh mà biết bố mẹ bị đối đãi như thế này, chắc chắn anh sẽ phát điên lên mất. Anh cảm thấy cho dù mình có phạm phải lỗi lầm thế nào đi nữa thì vợ mình cũng phải đối xử với bố mẹ chồng theo đúng lẽ nghĩa, bề trên ra bề trên, cho dù chỉ có một ngày làm dâu cũng vẫn phải tôn trọng bố mẹ chồng, nếu không anh quyết không bỏ qua.

Thực ra, Văn Bác cũng rất muốn gọi điện cho bố mẹ, nhưng anh không dám, anh sợ bố mẹ lại hỏi han tình hình của anh với Y Đồng. Nếu bố mẹ biết anh bỏ nhà ra đi, chắc chắn sẽ rất lo lắng, sốt ruột. Nhưng Văn Bác đâu có ngờ, lúc này bố mẹ anh đã biết hết sự thật, hơn nữa còn chạy đến xin lỗi nhà thông gia và con dâu. Nếu Văn Bác mà biết chắc anh sẽ tức điên lên mất.

Hiện thực luôn tàn khốc, đó chính là một mặt chẳng ai biết đến của cuộc sống. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Văn Bác lúc này chỉ mong sớm làm lên sự nghiệp, thay đổi hoàn cảnh hiện tại, thay đổi cuộc sống và thay đổi vận mệnh của mình. Đợi đến khi anh đứng được lên bậc thềm của sự thành công, khi anh phát đạt, có nhiều tiền rồi, anh tin rằng Y Đồng sẽ không còn dám khinh thường anh nữa. Anh muốn làm cho người đàn bà ngang ngược và hỗn xược này phải cúi đầu phục tùng anh...

Hay tin bố mẹ Văn Bác không tìm được con trai nên đã về quê, Y Đồng nổi con thịnh nộ, lập tức gọi điện về, ép hai ông bà phải lên thành phố tìm con trai, nếu không thì đừng mong Văn Bác có thể quay về. Bố mẹ Văn Bác chẳng còn cách nào khác, đành phải “kêu gọi” họ hàng thân thích đi nghe ngóng tung tích của con trai họ nhưng vẫn chẳng có tin tức gì. Bản cùng bất đắc dĩ, hai thân già đành phải đến công ty của Văn Bác, dò hỏi tung tích của anh.

Bố mẹ Văn Bác đến công ty tìm gặp lãnh đạo nhưng các lãnh đạo đều đi công tác hết cả, chưa có ai về, chỉ có thư ký văn phòng tiếp đón bố mẹ Văn Bác. Cô thư ký chỉ cho bố mẹ Văn Bác số điện thoại chi nhánh công ty ở Thẩm Quyển, còn những vấn đề khác đều tránh nói đến. Bố mẹ Văn Bác đành gọi điện thoại đến chi nhánh công ty ở Thẩm Quyển nhưng nhân viên ở đó nói Văn Bác đi công tác rồi. Bố mẹ Văn Bác hỏi số di động của con trai nhưng người đó nói anh đã đổi số, chỉ có thể chờ đến khi anh đi công tác về, người ta sẽ chuyển lời lại. Bố mẹ Văn Bác đành phải thôi không hỏi nữa.

Lúc ra khỏi công ty, trông hai thân già rất đáng thương. Bệnh tình của bố Văn Bác chưa khỏi hẳn, dạ dày đau đến mức đi không thẳng lưng được. Nhưng ông cũng không dám đến bệnh viện chữa bệnh, bởi hai người không mang nhiều tiền, không dám đi ăn, cũng chẳng dám ở nhà trọ, họ định trú chân tạm dưới mái hiên một bách hóa gần đó.

Lương Tuyết đi qua, thấy bố mẹ Văn Bác không có chỗ nghỉ chân liền đi đến trước mặt họ, nói:

- Thưa hai bác, cháu là đồng nghiệp của anh Văn Bác. Anh ấy đi công tác xa nên gọi điện nhờ cháu chăm sóc hai bác. Giờ hai bác về nhà với cháu nhé!

- Cô à, cô đúng là đồng nghiệp của Văn Bác à? Cô mau nói cho chúng tôi biết Văn Bác hiện giờ đang ở đâu?

- Hai Bác đừng sốt ruột, cứ theo cháu về nhà ăn chút gì đã, cháu nhất định sẽ giúp hai bác liên lạc với Văn Bác!

- Vâng vâng, nếu vậy thì tốt quá!

Lương Tuyết đang định đưa bố mẹ Văn Bác về nhà mình rồi nấu cho họ chút gì ăn, sắp xếp chỗ ăn nghỉ cho họ. Nhưng mới đi được vài bước, bố Văn Bác đã thấy trời đất tối sầm, ngã ra đất ngất đi. Lương Tuyết sợ quá vội vàng gọi cấp cứu đưa bố Văn Bác đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra sức khỏe của bố Văn Bác, tình trạng không được tốt cho lắm. Bác sĩ nói loét dạ dày là bệnh mãn tính, hơn nữa lại dễ tái phát, muốn chữa lành hẳn phải điều trị trong thời gian dài, không được để bệnh vừa mới chuyển biến tốt đã đột ngột ngừng dùng thuốc, cũng không được mới dùng

thuốc có vài ngày, thấy bệnh tình không thuyên giảm đã chuyển sang loại thuốc khác. Thông thường, một liệu trình điều trị thuốc là khoảng bốn đến sáu tuần, sau khi cơn đau dịu bớt vẫn cần điều trị thêm ba tháng, thậm chí là lâu hơn.

Lương Tuyết thấy tình trạng của bố Văn Bác khá nghiêm trọng liền lập tức gọi điện cho chi nhánh bên Thâm Quyển, bảo họ lập tức gọi điện cho Văn Bác. Thư ký ở chi nhánh công ty lập tức thông báo cho Văn Bác biết. Lương Tuyết nhận được điện thoại của Văn Bác liền nói:

- Giờ anh bay về đây ngay lập tức, bố anh đang bệnh, nằm trong bệnh viện Thứ Nhất.

Văn Bác nghe thấy Lương Tuyết nói bố mình ngã bệnh vội vàng gác công việc sang một bên, mua vé máy bay bay về. Công việc có rất nhiều lựa chọn, mất rồi có thể tìm việc khác, nhưng bố vĩnh viễn chỉ có một, chẳng ai có thể thay thế.

Hai tiếng đồng hồ sau, Văn Bác đã học tốc lao đến bệnh viện, bố anh lúc này đã thiếp đi, mẹ anh ngồi bên chăm sóc, Lương Tuyết đã làm đầy đủ thủ tục nhập viện cho bố Văn Bác và trở về công ty làm việc rồi.

Văn Bác vừa vào đến phòng bệnh đã nhìn thấy mặt mẹ thần thờ ngồi bên cạnh giường, sắc mặt bố trắng bệch, đôi mắt nhắm chặt, những vết thâm tím trên mặt càng trở nên xanh xao. Bỗng chốc anh cảm thấy bố mẹ mình như già đi trông thấy. Văn Bác thấy xót xa vô cùng, suýt nữa thì rơi nước mắt. Anh cảm thấy rất áy náy, mình vốn được học đại học, lại lấy vợ thành phố, áy vậy mà chẳng làm được gì để phụng dưỡng bố mẹ cả. Đã không cải thiện được cuộc sống của bố mẹ thì thôi, giờ anh còn khiến cho bố mẹ càng thêm vất vả, khổ sở. Văn Bác nghẹn ngào gọi một tiếng:

- Mẹ!

Mẹ anh ngoảnh đầu lại nhìn con, nước mắt lăn chả tuôn rơi. Bà nghẹn ngào:

- Con ơi, cuối cùng con cũng đã về!

- Mẹ à, sức khỏe bố thế nào rồi? Đã đỡ hơn chưa? – Văn Bác vội vàng chạy đến trước giường bệnh, quỳ xuống bên cạnh bố.

Bố anh từ từ mở mắt, nhìn con trai, yếu ớt nói:

- Con à, bố tưởng không được nhìn thấy con nữa rồi!

- Bố à, bố đừng nói như vậy, con còn chưa phụng dưỡng được bố mẹ ngày nào, bố mẹ phải cho con cơ hội chứ! – Văn Bác không nén được nữa, bật khóc.

- Về là tốt rồi! Về là tốt rồi! – Mẹ Văn Bác nói.

- Bố với mẹ con, tìm con đến khổ! – Bố anh bảo.

- Bố à, bố cứ yên tâm dưỡng bệnh, lần này con sẽ không rời xa bố mẹ nữa đâu ạ! Con sẽ về quê với bố mẹ, sẽ phụng dưỡng bố mẹ cả đời! – Văn Bác nói.

- Nói vậy, về quê ư? Thế thì bố mẹ khổ sở cho con đi học làm gì? Con phải làm rạng danh dòng họ nhà ta! – Bố Văn Bác giận dữ nói.

- Con à, con tuyệt đối không thể về quê được! Bố mẹ rất hi vọng con sẽ có hộ khẩu ở thành phố này, nếu con về quê rồi, người trong thôn sẽ cười vào mặt chúng ta mất! – Mẹ Văn Bác bảo.

- Bố, mẹ, con phải báo hiếu bố mẹ!

- Con ở lại thành phố, sống hòa thuận với vợ chính là sự báo hiếu lớn nhất đối với bố mẹ rồi, bố mẹ không cần con phải lo đâu!

- Thế đâu có được? Con có thể không cần vợ chứ không thể không cần bố mẹ! Con không chăm lo cho bố mẹ thì sét đánh chết con!

- Con à, con nghe mẹ lần này đi có được không? – Mẹ Văn Bác khuyên nhủ con.

- Mẹ, bố mẹ từ xa đến đây, thế mà cô ta đối xử với bố mẹ thế nào? Là phận con dâu, ít nhất cũng phải tận nghĩa chứ? Cô ta dám bỏ mặc bố mẹ, hoàn toàn chẳng coi chúng ta là người một nhà, con còn cần người đàn bà như vậy làm gì chứ?

- Thôi bỏ đi, cô mà nhẫn nhịn, có thể người thành phố là như vậy, không nhiệt tình đối đãi với người ngoài, không giống như người dân quê chúng ta, cứ bạn bè, thân thích đến nhà chơi là nhiệt tình khoản đãi! – Bố anh nói.

- Thế thì cô ta cũng phải nhìn xem đó là ai chứ? Bố mẹ chồng chứ có phải người ngoài đâu? – Văn Bác bức bối.

- Đừng nói chuyện này nữa, có thể sau này các con có con, nó sẽ thay đổi thôi! – Mẹ anh bảo.

- Loại người vô đạo đức, vô lương tâm ấy, sinh ra đã máu lạnh rồi, giống hệt như bố mẹ cô ta vậy, làm sao mà thay đổi được?

- Sau này nó sẽ thay đổi mà!

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

- Con à, con nghe lời mẹ đi! Đừng có so đo với nó nữa, nó đang mang cốt nhục nhà ta, đừng để xảy ra sai sót gì, nếu không bố mẹ không đồng ý đâu!

Văn Bác ngẫm nghĩ, hiện giờ không thể để cho bố mẹ biết chuyện mình muốn ly hôn, bố mẹ anh chắc chắn sẽ không đồng ý. Đợi khi nào bệnh tình của bố chuyển biến tốt, anh sẽ thu xếp cho bố mẹ yên ổn rồi tính sổ với Y Đồng.

Văn Bác đệ đơn xin nghỉ phép lên công ty để chuyên tâm chăm sóc bố mẹ. Chẳng mất chốc, bệnh tình của bố anh đã có chuyển biến tốt. Bố Văn Bác một mực đòi đến nhà thông gia để nói chuyện cho rõ ràng nhưng anh không cho bố đi, anh nói anh đã nghỉ kỹ rồi, sẽ quay về nhà. Bố mẹ anh thấy con trai nói vậy thì thôi không nói gì nữa, dù gì nhà thông gia cũng lạnh nhạt như vậy, có đến đó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Không lâu sau đó, Văn Bác tiễn bố mẹ về quê. Việc đầu tiên mà anh làm sau khi từ ga tàu trở về là đến nhà vợ, lấy tất cả những gì thuộc về mình. Y Đồng chất vấn:

- Tại sao anh chưa chào hỏi gì đã bỏ đi thế hả?

Văn Bác lạnh lùng nói:

- Tôi định ly hôn với cô thì chào hỏi cái gì?

- Ly hôn? Tôi sắp sinh đến nơi rồi mà anh còn muốn ly hôn à? Tại sao?

- Loại đàn bà máu lạnh như cô, tôi nhìn thấy đã buồn nôn rồi, giờ tôi không còn yêu cô nữa!

- Ok, anh muốn ly hôn chứ gì? Ly hôn thì ly hôn, anh tưởng tôi yêu anh lắm chắc?

- Vậy thì tốt, ngày mai đi làm thủ tục đi! – Văn Bác nói rồi xách đồ đạc bỏ đi.

- Văn Bác, sao anh vừa mới về đã định đi thế hả? – Mẹ Y Đồng đi đâu về, vừa vào đến cửa đã gặp Văn Bác đi ra.

- Tôi muốn ly hôn với cô ta!

- Ly hôn? Thế đứa bé thì sao? Sao anh có thể vô trách nhiệm như thế hả?

- Trách nhiệm á? Bà thử hỏi con gái bà xem cô ta có trách nhiệm không?

- Mà nói thế là có ý gì?

- Chẳng có ý gì, tôi không thể sống với cô ta được nữa!

- Y Đồng đang có bầu, mà chớ có mong ly hôn, pháp luật tuyệt đối không cho phép! – Mẹ Y Đồng quát.

- Thế thì ly thân, pháp luật quy định vợ chồng ly thân hai năm là có thể ly hôn! – Văn Bác chẳng chút e sợ.

- Mà thật là vô lương tâm, nỡ bỏ lại vợ con không đoái hoài gì đến!

- Tôi vô lương tâm ư? Bà hỏi lại con gái bà xem rốt cuộc là ai vô lương tâm?

Văn Bác nói xong liền xách đồ đi thẳng ra ngoài. Anh đã hạ quyết tâm sẽ không bao giờ quay trở lại nữa, không bao giờ để cho gia đình vợ dè đầu cười cô mình nữa. Anh lập tức trở về chi nhánh công ty bên Thẩm Quyến, bắt đầu cố gắng làm việc. Anh phải kiếm tiền, phải bán mạng làm việc, phải trở thành một người đàn ông có sự nghiệp, tìm lại sự tự tôn của mình để không ai còn có thể khinh rẻ anh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Một tháng sau, nhờ công sức của Văn Bác mà thị trường của chi nhánh công ty đã được mở rộng, số lượng công việc tăng lên trông thấy, mức tiêu thụ đã vượt quá con số mười triệu, vì vậy công ty đã đặc cách cân nhắc Văn Bác lên làm phó tổng giám đốc, tiền lương tăng lên 15 nghìn tệ một tháng, ngoài ra còn được nhận 200 nghìn tệ tiền thưởng.

Văn Bác vui mừng gần như phát điên lên, cuối cùng thì những nỗ lực của anh đã được đền đáp, anh có thể mua nhà được rồi. Thực ra, Văn Bác định chờ thêm hai năm nữa sẽ mua nhà, như vậy có thể trả hết tiền nhà một lần, hoàn toàn không cần phải vay tiền. Nhưng anh nghĩ đến việc cả gia đình nhà

vợ đều đang khinh thường mình, anh lại thấy không thể chờ đợi được nữa, anh muốn mua nhà ngay lập tức để chứng minh rằng mình hoàn toàn có thể sống tốt mà không cần phải nhờ vào đàn bà. Với hai trăm nghìn tệ tiền thưởng, anh hoàn toàn có thể mua được một căn nhà bằng cách trả tiền đợt đầu, các lần thanh toán sau sẽ trả góp dần dần. Văn Bác cảm thấy nhà không cần quá lớn, chỉ cần hai phòng là đủ dùng.

Văn Bác bỏ ra 200 nghìn tệ để mua trả góp một căn nhà rộng hơn 80 mét vuông rồi đến ngân hàng vay dài hạn trong 10 năm, tiền lãi hàng tháng cũng không quá nhiều. Từ một nhân viên quen, long đong không nhà, phải ở nhờ nhà người khác, cuối cùng anh đã có được một căn nhà thuộc về chính mình. Văn Bác bồi ngùi xúc động, nguyện vọng bao năm trời của anh cuối cùng cũng thành hiện thực rồi. Mặc dù căn nhà không lớn nhưng dù sao cũng là tiền anh tự bỏ ra, dựa vào chính sức lực của mình chứ không nhờ vào đàn bà. Cuối cùng Văn Bác cũng có thể ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng lưng mà nhìn người đời.

Văn Bác có nằm mơ cũng không ngờ mình lại có thể mua được nhà nhanh như thế, hơn nữa lại đơn giản như mua một bao thuốc lá. Anh thực sự quá vui mừng, vui mừng đến phát điên lên. Lần đầu tiên anh gọi điện về cho bố mẹ, xúc động báo tin. Bố mẹ anh cũng vui mừng đến nỗi cả đêm chẳng ngủ được, không ngờ con trai mình lại giỏi giang đến thế.

Ngày thứ ba sau khi mua nhà, Văn Bác nhắn tin cho Y Đồng: “Tôi đã mua được nhà, phòng 303, tầng 3, toà 3A, khu đô thị Phú Quý. Có ly hôn hay không, cô tự quyết.”

Hai câu lạnh băng, chẳng khác gì một hòn đá tảng giáng xuống đầu Y Đồng. Toàn thân cô lạnh ngắt. Ly hôn ư? Ly hôn thật sao? Y Đồng ngồi bệt xuống ghế, ánh mắt thất thần.

Y Đồng không biết trong lòng cô hiện giờ là cảm giác gì, nói tóm lại là rất phức tạp. Theo lý mà nói, chồng mua được nhà thì cô phải vui mừng mới đúng, nhưng đáng này cô chẳng thể nào vui nổi. Nhận được tin nhắn của Văn Bác, cô bỗng cảm thấy có một áp lực rất lớn đang đè lên người mình, nguy cơ đến rồi. Y Đồng nghĩ, có lẽ lúc Văn Bác mua được nhà cũng là lúc anh muốn ly hôn với cô. Với tính cách của Văn Bác, chắc chắn anh sẽ trả thù.

Thực ra Y Đồng cũng linh cảm ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, nhưng cô không ngờ lại đến nhanh như thế. Mới có hơn một tháng mà anh đã mua được nhà, không biết anh lấy đâu ra tiền? Lúc mẹ Y Đồng về nhà, nhìn thấy con gái ngồi ngây ra trên ghế, vội vàng hỏi: “Y Đồng, con sao thế?”

- Mẹ, anh ta mua được nhà rồi! – Y Đồng nói.

- Ai cơ? – Mẹ Y Đồng ngạc nhiên hỏi.

- Còn có thể là ai nữa ạ? Văn Bác chứ ai?

- Há? Nó lấy đâu ra tiền thế? – Mẹ Y Đồng kinh ngạc hỏi.

- Con không biết, anh ta nhắn tin báo con là mua được nhà rồi!

- Haizz, nó mua được nhà rồi, sau này sẽ không ở nhà chúng ta nữa!

- Chắc chắn là vậy, với tính cách của anh ta thì đó là điều đương nhiên!

- Thế bố mẹ già rồi, sau này chẳng có hi vọng gì nữa à? Vốn dĩ mong nó ở nhà ta để sau này có người chăm sóc. Thế này thì sau này ai chăm sóc bố mẹ?

- Mẹ à, mẹ yên tâm, chẳng phải còn có con hay sao?

- Thế sau này con tuyệt đối không được bỏ mặc mẹ đấy!

- Làm gì có chuyện ấy? Mẹ à, mẹ cứ yên tâm đi!

Tối đó, cả nhà Y Đồng ngồi ăn cơm. Hai mẹ con Y Đồng mỗi người một tâm sự. Y Đồng nghĩ, sau này nên cư xử với Văn Bác như thế nào? Bởi vì hiện giờ cô đang có bầu, hoàn toàn không muốn ly hôn. Ly hôn rồi đứa trẻ biết làm thế nào đây? Bỏ đi ư? Như vậy quá tàn nhẫn, bây giờ cô đã có chút tình cảm mẹ con rồi, cô cũng đâu muốn bỏ nó đi. Văn Bác giờ đã mua được nhà, chắc chắn sẽ trở nên cứng đầu, chắc chắn không nghe sự chỉ đạo của cô, không bao giờ chịu cúi đầu trước cô nữa, những ngày tháng sau này của cô sẽ khó mà sống đây.

Mẹ của Y Đồng thì nghĩ, Văn Bác mua được nhà rồi, chắc chắn sẽ ở riêng, con gái mình là vợ nó, đương nhiên cũng phải chuyển về đó ở, nếu không đi có khi sẽ phải ly hôn thật. Nếu như hai đứa ra ở riêng, sau này mình già rồi ai sẽ ở bên cạnh chăm sóc? Sau này hai ông bà già cả ốm yếu, đi lại không được, ai sẽ chăm sóc? Bà vốn nghĩ rằng Văn Bác không mua nổi nhà, sau này sẽ phải ngoan ngoãn ở trong nhà mình, nào ngờ mọi việc đều không như bà tính toán, sau này rồi biết làm sao?

Y Đồng nghĩ ngợi suốt cả đêm, cũng chẳng nghĩ ra được gì, trong lòng cô vô cùng rối bời. Văn Bác nhắn tin cho cô, đợi rất lâu mà không nhận được hồi âm của vợ liền gửi thêm một tin nhắn nữa: “Nếu không muốn ly hôn thì lập tức chuyển về đây ở, không được ở nhà mẹ đẻ nữa. Nếu cô cứ kiên quyết ở nhà mẹ, chúng ta buộc phải ly hôn.”

Y Đồng nhận được tin nhắn liền nhắn lại: “Nhà mới phải xây sửa, chưa chắc chưa thể ở, không tốt cho thai nhi.”

Văn Bác nhắn tin lại: “Nhà đang sửa, nhưng tôi đã thuê một căn nhà ở ngay bên cạnh, tạm thời ở lại đó, nhà sửa xong, một thời gian sau sẽ qua ở.”

Y Đồng không biết nói sao đành phải hỏi mẹ. Hai mẹ con bàn bạc suốt cả đêm, cũng chẳng tìm được cái cố nào khác. Y Đồng nghĩ, chẳng còn cách nào khác cả, đành phải chuyển sang đó ở thôi.

Văn Bác thấy Y Đồng đã phải thỏa hiệp, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh thầm mắng nhiếc trong lòng: “Mẹ kiếp, trước đây cô khinh thường tôi, làm gì cũng phải nghe theo cô, giờ thấy tôi mua được nhà là cô phải xuống nước ngay, đúng là đồ tiện nhân!”

Ngày thứ hai sau khi Y Đồng về nhà ở, Văn Bác liền đón bố mẹ lên. Vốn dĩ bố mẹ Văn Bác không muốn lên, nói rằng không quen cuộc sống thành phố. Văn Bác nói với bố mẹ:

- Con đã mua nhà trên này, bố mẹ chuyển lên đây sống cũng được nở mày nở mặt với hàng xóm láng giềng, dù gì con trai mua được nhà rồi, bố mẹ lên thành phố hưởng phúc ít ngày cũng là điều nên làm, nếu không người ngoài lại xầm xì, cho là con trai không hiếu thuận với bố mẹ.

Sau đó, Văn Bác lại đệ đơn xin phép công ty tạm thời chuyển về tổng công ty làm việc cho tiện việc chăm sóc vợ sắp sinh. Đương nhiên, công ty cũng phải cân nhắc đến vấn đề tình người nên chẳng bao lâu đã phê duyệt đề nghị của anh.

Một buổi tối, Y Đồng ăn cơm xong liền ngồi trên ghế xem bộ phim Hàn Quốc *Ngôi nhà hạnh phúc*. Đang xem đến đoạn hay thì Văn Bác đi vào, tay cầm điều khiển chuyển sang kênh khác.

Y Đồng nói:

- Em muốn xem *Ngôi nhà hạnh phúc*.

Văn Bác bảo:

- Anh muốn xem *Diễn đàn Bách Gia*.

- Để em xem *Ngôi nhà hạnh phúc*.

- Đây là ti vi anh mua, anh có quyền quyết định.

- Anh...

Y Đồng nhất thời nghẹn giọng không nói được gì, đành hậm hực đi vào phòng ngủ, tâm trạng vô cùng bức bối.

Văn Bác xem ti vi một lúc, thấy Y Đồng ngủ rồi mới lớn tiếng gọi:

- Em chưa tắm à?

Y Đồng chẳng động đậy gì, thấy vậy Văn Bác lại cao giọng:

- Em không nghe thấy à? Anh hỏi sao em không tắm?

Y Đồng vẫn chẳng động đậy.

Văn Bác lần này liền lớn tiếng nói:

- Cô còn đợi tôi tắm cho cô chắc? Tôi nói cho cô biết, sau này cô đừng có nằm mơ!

- Văn Bác, con làm gì mà lớn tiếng thế hả? – Mẹ Văn Bác vừa rửa bát xong, từ trong nhà bếp đi ra, lên tiếng hỏi.

- Mẹ à, không có gì đâu, mẹ ngồi nghỉ một lát đi! – Văn Bác kéo mẹ ngồi xuống ghế rồi rót cho mẹ ly nước.

- Văn Bác, rót cho Y Đồng cốc nước! – Mẹ nói.

- Cô ta không có tay à? – Văn Bác bảo.

- Cái thằng này, thật là cứng đầu! – Mẹ Văn Bác nói xong liền đứng dậy bê một cốc nước vào phòng ngủ cho Y Đồng.

- Mẹ, mẹ có mệt không? – Văn Bác hỏi.

Mẹ anh đi đến bên giường Y Đồng, gọi mấy tiếng nhưng Y Đồng vẫn quay mặt vào tường, lưng quay ra ngoài, chẳng động đậy gì. Mẹ anh tưởng Y Đồng đã ngủ rồi liền đặt cốc nước lên chiếc tủ đầu giường, sau đó đi ra ngoài.

Văn Bác thấy Y Đồng chẳng buồn ngó ngang đến mẹ mình liền đi thẳng vào phòng ngủ, đập “bốp” xuống giường, nói:

- Cô điếc à? Mẹ cô không dạy cô thế nào là lễ phép à?

- Con làm cái gì vậy? – Mẹ Văn Bác vội vàng ngăn anh lại.

- Cô ta thật vô lễ, thái độ gì thế hả? Có đứa con dâu nào như thế không? - Văn Bác tức tối nói.
- Nó ngủ rồi, chớ làm phiền nó! Mau ra đây để cho nó nghỉ ngơi! - Mẹ anh bảo.
- Cô nghe thấy gì chưa hả? Tôi đang nói chuyện với cô đấy! - Văn Bác giật cái chăn trên người Y Đồng ra.
- Văn Bác, con mà còn không nghe lời, còn gây sự nữa, ngày mai mẹ sẽ về quê ngay! – Mẹ anh dọa.
- Mẹ, thế thì con không nói nữa! - Văn Bác vừa nghe thấy mẹ đòi về quê liền vội vàng im lặng, đi ra ngoài.

Ra đến phòng khách, mẹ anh nói:

- Văn Bác, con phải chăm sóc nó chu đáo, nó đang mang bầu, con phải nhường nó chứ, coi như mẹ xin con đấy!
- Mẹ à, con...
- Con muốn hiếu thuận thì hãy nghe lời của mẹ, thế thì mẹ sẽ ở đây thêm vài hôm, nếu không nghe lời, mẹ sẽ về quê ngay ngày mai!
- Vâng, vâng, con sẽ nghe lời mẹ mà!
- Vậy thì tốt, con ngủ sớm đi, mẹ đi xem bố con ngủ chưa!
- Khụ... khụ... khụ... – Đột nhiên, bố Văn Bác ho một tràng dữ dội ở trong phòng, sắc mặt ông rất xanh xao.

Văn Bác hoảng quá, vội đỡ lưng bố, hỏi han:

- Bố à, bố làm sao thế? Con đưa bố đi bệnh viện!

Bố Văn Bác nói:

- Không, không nghiêm trọng đâu, bố không sao, một lát, là khỏi thôi!
- Con rất lo cho sức khỏe của bố, hay là bố cứ đi bệnh viện đi! - Văn Bác giục.
- Ông à, ông đã đỡ hơn chưa? Nếu mà nghiêm trọng thì phải nghe theo lời con nó đấy!
- Không sao, bố nghe thấy con với Y Đồng bất hòa nên lo lắng, bệnh dạ dày lại tái phát đấy mà!
- Bố, sau này bố phải chú ý một chút, đừng có lo lắng, cũng đừng nổi cáu!
- Con à, con phải nhường nó, dù gì nó cũng đang mang trong mình cốt nhục nhà ta, sao con có thể...
- Bố, con sẽ nghe lời bố mà, bố cứ yên tâm!

Văn Bác thấy bố nói thế, trong lòng rất khó chịu, đành phải đồng ý với bố mẹ, sau này sẽ nhường nhịn Y Đồng. Thực ra trong lòng anh đang sục sôi ngọn lửa trả thù. Anh đã phải chịu bao nhiêu áp lực, quá nhiều áp lực, giờ buộc phải giải tỏa chúng, nếu không đầu anh sẽ nổ tung mất. Mặc dù hiện giờ có “trung tâm giải tỏa stress”, chỉ cần bỏ tiền ra là có thể đập phá bất kỳ đồ đạc nào trong đó, nhưng dù sao vẫn không thể giải tỏa nổi nỗi ám ức trong lòng anh. Muốn tháo chuồng phải tìm người buộc chuồng.

Nỗi oán hận trong lòng Văn Bác cứ như chất độc thấm nhấm gan ruột anh, anh rất muốn trút hết nỗi khó chịu này lên Y Đồng, nếu không anh sẽ cảm thấy mất cân bằng. Nhưng bố mẹ anh lại không cho phép anh làm vậy, thế nên Văn Bác cực kỳ u uất.

Y Đồng chuyển đi được mấy hôm thì mẹ cô đến thăm, còn mua rất nhiều đồ tẩm bổ cho cô, nhắc nhở mẹ Văn Bác làm cho Y Đồng ăn. Mẹ Văn Bác vui vẻ đồng ý. Y Đồng thăm than vãn, kể khổ với mẹ mình:

- Mẹ à, hiện giờ thái độ của anh ấy với con vô cùng khó chịu, con không thể chịu nổi!
- Có phải nó bắt nạt con không? Mẹ tuyệt đối không để nó bắt nạt con đâu!
- Thái độ anh ấy rất ngang ngược!
- Cái gì? Thái độ ngang ngược á? Sao cô không nghĩ xem trước đây cô đã đối xử với tôi như thế nào? - Văn Bác hùng hổ nói. Hóa ra, anh vừa mới đi làm về, về đến nhà thì nghe thấy Y Đồng nói xấu mình, do vậy anh không nhịn được liền gầm lên.
- Nó có nói gì quá đâu mà anh phải nổi nóng thế hả? – Mẹ Y Đồng bênh con, nói.
- Trước đây cô hung dữ với tôi như vậy, giờ tôi mới tỏ thái độ một chút mà cô đã không chịu nổi rồi à? Cô đã bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi lúc ấy

chưa? - Văn Bác gất lên.

Y Đồng thấy Văn Bác càng nói càng gay gắt nên đành im lặng không dám nói gì nữa. Giờ thì cô đã hiểu được cái cảm giác bị người khác đay nghiến, chỉ trích là như thế nào. Lúc trước cô đối xử với anh ngang ngược, hung hãn như vậy, tại sao không nghĩ rằng mình cũng sẽ có ngày hôm nay? Rõ ràng là đầu lộn, mà lộn thì có thể nghĩ được cái gì khác ngoài việc ăn chứ? Cô không ngờ rằng “cười người lúc trước, hôm sau người cười”.

Mẹ Văn Bác nghe thấy tiếng cãi vã vội vàng đến khuyên giải. Bà nói với con trai:

- Văn Bác, con không nói ít đi được vài câu à?

Văn Bác nghe mẹ nói vậy thì thôi không nói nữa, mặt mày tím tái vì tức giận, bỏ ra khỏi nhà. Tối hôm ấy, anh và Y Đồng quay lưng với nhau cả đêm, chẳng ai hỏi han ai điều gì.

Sáng hôm sau đi làm, tâm trạng Văn Bác vẫn vô cùng khó chịu. Bận rộn suốt cả ngày trời, người anh đau ê ẩm, đồng nghiệp Trương Tân Bảo:

- Văn Bác, hết giờ làm chúng ta đi mát xa chân đi! Tôi mời cậu!

- Mát xa chân á? Cảm ơn, nhưng tôi không cần đâu!

- Tôi thấy tâm trạng cậu không tốt, có thể là do quá mệt mỏi, đi mát xa chân có thể xoa dịu con mệt mỏi đấy!

- Không cần đâu, cảm ơn cậu! - Văn Bác từ chối.

- Có phải sợ vợ biết sẽ mắng không? - Trương Tân nhếch mép cười.

- Không phải, tôi không quen trò đó, chẳng thà về nhà ngâm chân còn hơn!

- Haizz, anh thật là chẳng biết hưởng thụ cuộc sống gì cả, lương mỗi tháng cao như vậy, sao không làm cho cuộc sống thêm màu sắc? Ngày nào cũng đi làm rồi về nhà, đi mãi trên một tuyến đường, chán chết đi được! - Trương Tân cười nói.

- Ha ha, tôi á, quen mất rồi!

- Người anh em, anh quá cứng nhắc rồi, không biết hưởng thụ cuộc sống gì hết, thế thì anh cần nhiều tiền làm gì?

Đàn ông hiện nay, đặc biệt là những người đàn ông có mức lương cao liệu có mấy người không ăn chơi đàn đúm, không đi tìm thú vui bên ngoài? Văn Bác không thích những trò đó, anh cũng chẳng có hứng thú. Thực ra đàn ông cho dù thuộc tầng lớp nào, phần lớn đều thích chơi bời. Trương Tân thì khỏi cần nói rồi. Phó giám đốc Trần Giang của công ty cũng là người biết hưởng thụ, về cơ bản mỗi tuần đều ra ngoài chơi một lần. Lần trước, Văn Bác đến văn phòng của anh lấy tài liệu, vô tình nhìn thấy trên bàn anh ta có rất nhiều hóa đơn thanh toán của trung tâm mát xa, khách sạn cao cấp. Anh đoán chắc anh ta đã từng mát xa, xông hơi, nói không chừng đã xài cả dịch vụ từ A đến Z cũng nên. Trong khi đó, Văn Bác chưa bao giờ đi mát xa hay xông hơi. Trong các hoạt động làm ăn và trong cuộc sống hàng ngày, anh luôn giữ gìn phẩm chất đạo đức của mình, chưa bao giờ dính vào những thứ trụy lạc, sa đọa như vậy.

Văn Bác nói chuyện với Trương Tân một lúc, cũng sắp đến giờ tan sở, anh đang chuẩn bị ra về thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của một khách hàng, là của Hứa Đông, tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Thiên Lam. Hứa Đông nói:

- Giám đốc Lý, hết giờ làm anh có rảnh không? Chúng ta đến trung tâm Quý Phi mát xa một lúc đi!

Gần đây, Văn Bác đang làm ăn với Hứa Đông, đề án lên đến hơn ba triệu tệ. Làm thế nào bây giờ? Đi hay không? Nếu như không đi, vụ làm ăn này coi như đi tong. Nếu như vụ làm ăn này không thành, tiền lương của anh chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, vậy làm sao mà mua xe được? Còn phải trả góp tiền nhà nữa chứ? Làm sao để bố mẹ hưởng phúc đây? Nếu như đi thì chẳng khác gì tự chìm xuống bùn? Thế này có khác gì khách làng chơi?

Những người trong giới kinh doanh thường vô cùng phức tạp, phần lớn những người đó đều sống một cuộc sống ăn chơi, trụy lạc. Có những người đàn ông không chỉ có vợ bé, đi cặp bồ mà còn thân nhiên đi chơi gái, thật là nhơ nhuốc! Giờ khách hàng quan trọng lại yêu cầu Văn Bác đến trung tâm giải trí khiến cho anh vô cùng khó xử, cực kỳ mâu thuẫn. Anh nghĩ, nếu đi chắc chắn sẽ bị vấy bẩn, không đi thì vụ làm ăn hơn ba triệu tệ tan thành mây khói. Làm ăn không thành chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là nó ảnh hưởng đến tiền lương và tiền thưởng của anh. Anh vừa mới mua nhà, còn phải trả góp, lại còn tiết kiệm tiền mua xe, còn phải chăm sóc bố mẹ, cải thiện điều kiện sống. Văn Bác đắn đo suy nghĩ, cuối cùng quyết định sẽ đi.

Trung tâm Quý Phi nằm ở khu vực sầm uất nhất trong thành phố, rất nổi tiếng. Văn Bác hẹn thời gian cụ thể với Hứa Đông rồi vội vàng đến đó. Lúc Văn Bác đến nơi, Hứa Đông đã chờ sẵn ở đó rồi. Hứa Đông mặt đỏ phừng phừng, miệng phả ra toàn hơi rượu, rõ ràng là mới đi uống về, thậm chí còn uống nhiều nữa là khác.

Văn Bác mỉm cười, nói:

- Ông chủ Hứa, sao ông đến nhanh thế? Đã để ông phải chờ lâu rồi!

- Giám đốc Lý, anh đến rồi à, tôi đang định bàn bạc chuyện làm ăn với anh đây. Hôm nay mệt quá, tôi đang định đi thư giãn tí, thế nên mới gọi điện hẹn anh ra ngoài! - Hứa Đông lè nhè nói.

- Ông chủ Hứa, ông định bao giờ ký hợp đồng vụ làm ăn đó với công ty tôi?

- Không vội, không vội, chúng ta vào trong rồi từ từ nói! – Hứa Đông vừa nói vừa đi vào trong.

Văn Bác ái ngại đành phải đi theo. Nói thực lòng, đây là lần đầu tiên anh tới những chỗ này. Anh thấy rất khó chịu, không sao thích nghi được, thậm chí nhìn thấy nhân viên phục vụ, anh còn cảm thấy ngại ngại, bởi vì cho dù có là người bảo thủ mấy đi chăng nữa cũng biết thừa những nơi như thế này phục vụ cái gì. Sau khi vào trong, nhân viên phục vụ mang áo và khăn tắm ra, đưa cho họ. Văn Bác liếc nhìn cô nữ nhân viên, là một cô gái khoảng hơn hai mươi, rất xinh đẹp: mặt tròn, đôi mắt to, thân hình thon thả. Nói theo ngôn ngữ của thời buổi bây giờ thì cô gái này đúng vào dạng: ngực tấn công, mông phòng thủ, vô cùng sexy. Thêm vào đó, chiếc sườn xám xẻ rất cao ở đùi để lộ đôi chân trắng nuột, mịn màng. Văn Bác thấy mắt mình như hoa lên, đầu óc ong ong, chỉ nghe thấy Hứa Đông nói:

- Người đẹp, mau lại đây tắm chung với anh nào! Kì lưng cho anh đi!

- Thưa ông, đây là khu vực dành cho nam giới, tôi có thể gọi phục vụ nam giúp ông! – Cô nhân viên phục vụ nói.

- Thế hả? Hôm nay anh đến đây tiêu tiền, em phải phục vụ anh chứ? – Hứa Đông bảo.

- Thưa ông, tôi thực sự không thể nào làm được ạ! – Cô nhân viên như năn nỉ.

- Cái gì? Cô không vào thì làm sao phục vụ cho tôi?

- Tôi thật sự không thể, tôi chỉ là nhân viên phục vụ, không phải loại gái đó!

- Ở đây cô có thể làm gì nữa? Chắc chắn là cave rồi, hôm nay cô nhất định phải phục vụ tôi!

Hứa Đông ra sức kéo cánh tay cô phục vụ vào trong. Bởi vì Hứa Đông kéo quá mạnh khiến cho chiếc sườn xám của cô gái kia rách toạc ra, lộ cả áo ngực màu trắng ra ngoài. Tội nghiệp cho cô gái, phải chịu đựng ánh mắt hau háu của bao nhiêu gã đàn ông.

- Thưa ông, xin ông hãy thả tay tôi ra! – Cô nhân viên vừa vùng vẫy vừa cầu xin.

- Vớ vẩn, hôm nay cô muốn hay không cũng phải hầu hạ tôi. Ông đây không thiếu tiền! – Hứa Đông nói.

- Thưa ông, xin ông đừng làm như vậy, ông không thể... – Cô phục vụ vẫn gắng sức giằng co.

Văn Bác thấy Hứa Đông lì lợm không chịu buông tha, trong lòng rất khó chịu, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô phục vụ. Anh đang định lên tiếng thì chợt thấy một nhân viên bảo vệ khoảng hai mươi tuổi, đáng vẻ rất khôi ngô lao vào.

Anh chàng bảo vệ lịch sự nói: “Thưa ông, xin hãy lịch sự một chút, cô gái này chỉ là nhân viên phục vụ, xin ông đừng làm khó cô ấy!”

- Cái gì? Lịch sự á? Lẽ nào tao chưa đủ lịch sự? Xéo đi! – Hứa Đông đẩy mạnh nhân viên bảo vệ, tức tối gào lên.

- Xin ông đừng dùng vũ lực, có gì từ từ nói! – Nhân viên bảo vệ vẫn lễ phép nói.

- Cút ngay, ông đây đang hứng, đừng làm mất hứng của ông! Nếu không tao đá thẳng mày ra khỏi cửa đây, mày có tin không? – Hứa Đông hầm hè uy hiếp.

Nhân viên bảo vệ bị Hứa Đông đẩy giật lùi ra sau mấy bước, tỏ vẻ bất lực. Hứa Đông liền tóm chặt lấy tay cô phục vụ không chịu buông ra. Cô gái bật khóc nức nở rồi ra sức vùng vẫy.

- Cô em có khóc rách cổ họng thì hôm nay cũng phải phục vụ ông đây. Tôi nói cho cô biết, ông chủ các cô nhìn thấy tôi cũng phải nhún nhường vài phần đấy! – Hứa Đông hơi thờ nhong nặc mùi rượu, tỏ vẻ kênh kiệu.

- Tôi không cần biết, thả tôi ra! – Cô phục vụ ra sức vùng vẫy.

- Mày nghe rõ đây, cho dù ông chủ chúng mày có đến thì mày cũng vẫn phải phục vụ tao từ tử tế, còn giả bộ trong sáng gì chứ? Đồ làm đi lại còn bày đặt con nhà lành sao? Được ông để mắt đến là phúc cho nhà mày đấy!

Hứa Đông vừa nói vừa kéo tay cô phục vụ vào bên trong. Bộ mặt của ông ta đã biến đổi. Văn Bác cảm thấy, thứ biến đổi không chỉ có bộ mặt ông ta mà còn cả trái tim và tâm hồn ông ta nữa.

Văn Bác bỗng cảm thấy vô cùng ghê sợ, sao Hứa Đông lại là loại người như thế cơ chứ? Anh không nhịn được nữa liền nói:

- Ông chủ Hứa, thôi bỏ đi, đừng làm khó cô ấy nữa, người ta là con gái nhà lành chứ có phải cave đâu!

- Cái gì? Nó không phải là cave ư? Thế nó không phải là bạn gái của mày đấy chứ? Xéo đi! – Nói rồi, Hứa Đông liền vung nắm đấm về phía Văn Bác.

Văn Bác có lòng tốt khuyên nhủ Hứa Đông đừng làm khó cho cô phục vụ kia, nào ngờ Hứa Đông không những không nghe mà còn vung tay đánh anh. Văn Bác vốn dĩ có thể né tránh cú đấm ấy nhưng anh không hề né, anh hy vọng chuyện này có thể giải quyết một cách êm đẹp. Do vậy ngực anh lãnh

trợn một cú đấm rất mạnh của Hứa Đông. Lồng ngực Văn Bác đau dữ dội, anh gần như ngã ngửa ra đất. Văn Bác vẫn tươi cười nói:

- Ông chủ Hứa, bỏ qua chuyện này có được không?

- Mà nói cái gì? Mà là cái thà gì chứ? Mà định “chọc gậy bánh xe” phải không? – Hứa Đông lớn tiếng mắng chửi.

- Ông chủ Hứa, ông cũng đánh tôi rồi, thôi thì nể mặt tôi chút đi? - Văn Bác nghiêm túc nói.

- Nể mặt mà ả? Cút đi! – Hứa Đông lại chửi.

- Ông đừng có lên mặt nữa, tôi cảnh cáo ông, nếu ông còn không chịu buông tay cô ta ra, đừng trách tôi không khách sao! - Văn Bác phẫn nộ nói.

- Ái chà, tao sợ quá đi mất, sợ quá! Mà có thể làm gì được tao chứ? Cho dù có là vợ mà thì tao cũng dám chơi chứ đừng nói! – Hứa Đông đúng là một kẻ khốn nạn.

Văn Bác không thể nhịn được nữa, anh lúc này giống như một con sư tử bị chọc tức, hai mắt tóe ra lửa. Văn Bác túm lấy cổ áo Hứa Đông, vung nắm đấm thép của mình về phía ông ta. Chỉ nghe thấy một tiếng “bốp”, Hứa Đông đã ngã ngửa ra đất. Ông ta không ngờ Văn Bác dám đánh mình, cũng chẳng có phòng bị gì nên cú đấm như thép của anh khiến ông ta mãi không đứng lên được.

Hứa Đông lồm cồm bò dậy, gào lên:

- Mẹ kiếp, dám đánh tao à? Tao sẽ cho mà hết đường sống ở nơi này? Tao sẽ cho anh em diệt mà!

Văn Bác túm lấy cổ áo Hứa Đông, gằn giọng:

- Tôi nói cho ông biết, đừng có quá quắt, làm nhiều chuyện xấu sau này con cái sẽ phải chịu tội thay ông đấy!

- Mà còn dám đánh tao nữa, tao sẽ cho mà chết! – Hứa Đông nghiêng răng trêu trạo.

Văn Bác lại vung tay, giáng thẳng nắm đấm vào sống mũi Hứa Đông. Máu mũi ông ta phun ra. Văn Bác chỉ cười khẩy:

- Hôm nay tôi nể mặt ông, chỉ cho ông một bài học, sau này đừng có làm việc xấu nữa, nếu không tôi gặp ông lần nào sẽ đánh ông lần đấy!

- Mà to gan lắm!

- Cút, đồ cặn bã!

Hứa Đông ôm mũi, bộ dạng thê thảm chạy ra khỏi cửa, chắc sẽ đến bệnh viện để cầm máu. Văn Bác dìu cô nhân viên phục vụ đang run cầm cập đứng đây, an ủi:

- Cô đừng sợ, không sao rồi! Sau này tên đó còn dám đến quấy nhiễu cô, tôi sẽ bảo vệ cho cô!

- Cảm ơn anh! – Cô gái cảm kích nói.

- Không có gì, cô mau đi nghỉ đi! - Văn Bác vừa bảo vừa đi ra ngoài.

- À phải rồi, tên anh là gì? Anh cho em số điện thoại của anh có được không?

- Được thôi! - Văn Bác đi về phía cô gái, viết số điện thoại của mình rồi đưa cho cô gái đó.

Văn Bác vừa quay người định đi thì cô gái lại nói:

- Anh ơi, em có thể mời anh bữa cơm không?

- Không cần đâu! - Văn Bác xua tay rồi bỏ đi.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, vụ làm ăn này coi như đi tong, một nắm đấm của Văn Bác đã tiêu tan hơn ba triệu tệ. Nhưng anh không hề hối hận, những việc tốt mà mình làm không thể dùng tiền ra để đo đếm được.

Lúc Văn Bác về đến nhà, mẹ anh đang làm cơm, bố anh đang dọn dẹp đồng sách báo cũ, Y Đồng đang nằm trên giường vừa xem ti vi vừa ăn khoai sấy khô, bộ dạng rất an nhàn. Mẹ Y Đồng vì nhà có việc nên đã về rồi. Văn Bác vừa vào nhà bếp, mẹ anh đã hỏi:

- Văn Bác, sắc mặt con không tốt lắm, con sao thế? Một lần à?

- Mẹ, con không sao, chỉ là áp lực công việc lớn quá, một lát sẽ đỡ ngay ấy mà! - Văn Bác nói dối.

- Con à, con phải giữ gìn sức khỏe, không có sức khỏe thì chẳng làm được gì đâu. Con nhìn bố con đi, bị bệnh tật làm cho...

- Mẹ à, mẹ yên tâm, con sẽ chú ý mà!

Đang nói chuyện thì bố Văn Bác đi vào, tay ôm một đồng sách báo cũ, định tập trung cả rồi mang bán. Văn Bác nhìn thấy vậy liền chạy đến đón lấy chồng sách báo trên tay bố, nói:

- Bố à, bố cứ nghỉ ngơi đi đã, đừng làm việc quá sức, bác sĩ đã nói rồi, bố phải nghỉ ngơi, không được làm việc nặng đâu!

- Ngồi không chán lắm, cứ ngồi không là thấy khó chịu. Có thể là do số bố mệnh không được tốt.

- Bố, nghe bố nói kia, bố cứ nghe lời bác sĩ là sẽ khỏe mà! - Văn Bác nói.

- Ngồi không buồn lắm, bố làm có chút việc thôi mà, không sao đâu!

- Bố, sức khỏe của bố không tốt, con còn muốn để bố bế cháu nội nữa, bố mà ngã bệnh ra đấy thì ai bế cháu nội đây?

Bố Văn Bác cười sung sướng, trong lòng trào dâng một niềm hạnh phúc. Xem ra cứ nhắc đến đứa cháu là bố anh lại thấy hân hoan. Người già chẳng cần tiền bạc nhiều, chỉ cần có con cháu sum vầy trong nhà là vui rồi. Thực ra người nông thôn rất dễ thỏa mãn, họ chẳng ham hố gì, chỉ mong được nhìn thấy cháu nội, có thể ngẩng mặt trước hàng xóm láng giềng là đủ.

- Văn Bác, con vào đây, mẹ có chuyện muốn nói với con! – Văn Bác đang nói chuyện với bố thì mẹ anh bỗng gọi anh vào.

Văn Bác thấy nóng lòng liền cởi áo rồi đi vào trong bếp. Mẹ anh mỉm cười nói:

- Con à, Y Đồng đã có bầu năm, sáu tháng rồi, đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ có nói là trai hay gái không?

Đứa con trong bụng Y Đồng là mối quan tâm lớn nhất của bố mẹ Văn Bác, đặc biệt là giới tính của thai nhi.

- Mẹ à, giám định giới tính của thai nhi là phạm pháp đấy! - Văn Bác nói.

- Cũng không phải mẹ bắt các con phải giám định giới tính thai nhi, mẹ chỉ là rất muốn biết cháu mẹ là trai hay gái thôi mà! – Mẹ Văn Bác cười cười.

- Vậy ạ mẹ? Mẹ à, mẹ đừng bận tâm chuyện đó, trai hay gái chẳng phải đều như nhau sao? - Văn Bác nói.

- Đúng thế, đúng thế, mẹ cũng nghĩ thông rồi, cháu trai hay cháu gái đều là báu vật của nhà ta.

- Dạ, con trai hay con gái thì đều là khúc ruột nhà ta, đều phải yêu thương nó!

- Bố con thì rất muốn có một thằng cháu đích tôn, ha ha. Ông ấy nghĩ, nếu như có thằng cu thì nhà ta đã có người hương hỏa rồi! – Mẹ Văn Bác nói.

- Mẹ à, vậy mẹ có thể làm công tác tư tưởng cho bố, để bố nghĩ thoáng ra một chút, đừng phong kiến quá, lạc hậu lắm! Mẹ phải vận động bố, trước đây chẳng phải bố cũng là đội trưởng đội sản xuất sao? Tư tưởng phải tiến bộ mới đúng chứ? - Văn Bác bảo mẹ.

- Đúng thế, bố con giờ lạc hậu mất rồi, còn thường xuyên cãi nhau với mẹ, nói là mẹ không chịu sinh cho ông ấy mấy thằng con trai vào!

- Thế ạ? Thế bao nhiêu mới là nhiều ạ?

- Bố con nói càng đông thì càng có phúc!

- Đây là quan niệm cũ rồi, đã cái cách mở cửa hơn ba mươi năm rồi, phải theo kịp với thời đại mới chứ!

- Bố con ấy mà, đúng là ông già cổ hủ, không theo kịp đâu!

- Mẹ à, thế thì phải xem khả năng của mẹ, nếu mẹ có thể cải tạo được bố thì đúng là lập công lớn rồi!

Hai mẹ con đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên Y Đồng hùng hổ lao vào bếp, chỉ vào mặt Văn Bác mà mắng:

- Anh là đồ đê tiện, đồ mặt dày, anh hay ho gớm nhỉ!

Văn Bác sững người, ngạc nhiên hỏi:

- Cô nói cái gì thế? Lại lên con thần kinh à?

- Cái gì? Tôi thần kinh á? Anh mới là đồ khốn nạn, tôi thật ghê tởm anh! – Y Đồng đánh giọng quát!

- Rốt cuộc cô đang nói cái gì? - Văn Bác nghi hoặc hỏi.

- Sao anh lại đi chơi gái hả? Sao mặt anh lại dày đến thế hả?

- Đi chơi gái á? Cô nói lằng nhằng gì vậy? Tôi đâu có?

- Anh nhìn đi, đây là cái gì? – Y Đồng nói rồi liền ném hai cái hóa đơn ở trung tâm Quý Phi ra trước mặt Văn Bác.

Hóa ra là vì lúc thanh toán tiền ở trung tâm Quý Phi, Văn Bác tiện tay nhét hóa đơn vào trong túi áo, định về thanh toán với phòng tài vụ. Thế nhưng Hứa Đồng trêu ghẹo nhân viên phục vụ ở đó, Văn Bác không nhịn nổi nên đã ngăn cản ông ta, sau đó hai người đánh nhau. Cuối cùng, Hứa Đồng ôm mũ bỏ đi, Văn Bác cũng bỏ về nhà. Về đến nhà, Văn Bác liền cởi áo ra, ném vào trong phòng, hai hóa đơn thanh toán ấy rơi ra ngoài, vô tình bị Y Đồng nhìn thấy, đúng là chọc vào tổ ong, hậu quả thật khôn lường.

Nhìn thấy hóa đơn thanh toán ở trung tâm Quý Phi, Văn Bác mặt mày biến sắc, anh sợ chuyện này khó mà nói rõ trắng đen. Đã đến những nơi như thế này rồi thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Y Đồng vô cùng tức giận, mặt mày đỏ phừng phừng. Văn Bác lắp bắp:

- Tôi không đi chơi gái, cô phải tin tôi!

- Không đi? Thế những hóa đơn này là giả chắc? – Y Đồng cười khẩy.

- Tôi thật sự không như cô tưởng tượng đâu, tôi không hề làm việc gì có lỗi với cô! - Văn Bác muốn giải thích nhưng không biết phải nói thế nào.

- Giờ tôi có thai rồi, không đủ thỏa mãn nhu cầu cho anh, vì thế anh phải ra ngoài vụng trộm chứ gì? Anh không cảm thấy xấu hổ à? – Y Đồng như một ngọn lửa bùng lên dữ dội. Cô quay sang nói với mẹ Văn Bác:

- Con trai của bà làm chuyện bậy bạ ở bên ngoài, bà rút cuộc quản lý anh ta kiểu gì thế hả?

- Y Đồng, có gì từ từ nói, con đừng có nổi cáu, không có lợi cho sức khỏe đâu! – Mẹ Văn Bác cố khuyên nhủ.

- Tôi thật sự quá đau lòng, không ngờ anh lại đi làm những chuyện như thế này, quá bẩn thỉu, không bằng loài chó lợn! – Y Đồng phẫn uất gào lên.

- Văn Bác, có thật con không đến những nơi như thế không? Nói cho mẹ nghe xem nào!

- Con có đi! - Văn Bác nói.

- Đây, thế là anh thừa nhận rồi nhé! – Y Đồng nói.

- Tôi đến những nơi đó nhưng không làm những chuyện như cô nghĩ đâu, cô phải tin tôi! - Văn Bác ảm ức nói.

- Tin anh ư? Tôi còn dám tin anh không? Tôi dựa vào đâu mà phải tin anh? – Y Đồng lớn tiếng chất vấn.

- Tôi thực sự không làm những chuyện đó, tôi có thể tìm người làm chứng!

Văn Bác vì cuống quá nên mới buột miệng nói ra câu này. Nhưng nói xong rồi anh mới hối hận, bởi vì sao ư? Bởi vì người có thể làm chứng chỉ có Hứa Đồng, nhưng anh vừa mới đánh cho ông ta một trận, chắc chắn ông ta không chịu làm chứng cho anh. Còn tìm nhân viên trong trung tâm Quý Phi làm chứng ư? Những người làm việc ở nơi ô uế đó, có nói Y Đồng cũng chẳng tin. Cave đi bán dâm, có ai dám tin lời của bọn họ chứ?

- Làm chứng ư? Ai có thể làm chứng cho anh? Anh gọi người ta đến đây! – Y Đồng bức ép Văn Bác.

- Ông ta sẽ không làm chứng cho tôi đâu! - Văn Bác chán nản nói.

- Anh chẳng phải đang lừa gạt tôi hay sao? Không có người làm chứng, vậy anh còn gì để nói đây? – Y Đồng càng thêm tức giận.

- Bởi vì ban nãy tôi đã đánh nhau với ông ta! - Văn Bác nói.

- Đánh nhau à? Không phải là vì một con cave đấy chứ? – Y Đồng cười khẩy.

- Cô nói cái gì thế hả? Tôi chỉ ngăn không cho ông ta chọc ghẹo phụ nữ, thế nên mới đánh nhau với ông ta!

- Anh đang lừa ai thế hả? Tôi là con nhóc ba tuổi à? – Y Đồng hoàn toàn không tin vào những gì Văn Bác nói.

- Haizz..

Văn Bác quả thật là bị oan, vì chuyện công ty mà phải đi đến nơi đó với khách hàng. Anh đâu có muốn đi, nhưng vì cái đơn hàng ba triệu tệ, vì nguồn thu nhập của mình mà không thể không đi. Nhưng đi rồi nào ngờ mọi chuyện lại hồng бет hết, đã vậy vợ anh còn phát hiện ra, làm âm ỉ lên, khiến cho cả gia đình không được yên ổn.

Y Đồng cãi cò, gây chuyện âm ỉ với Văn Bác, Văn Bác bị dồn đến đường cùng. Mẹ Văn Bác liên tục xin lỗi Y Đồng, Y Đồng vừa khóc vừa mắng chửi anh, thậm chí còn gọi điện cho mẹ mình. Bố Văn Bác nghe thấy con trai mình làm chuyện xấu liền tức đến mức suýt ngất đi, bệnh dạ dày lại tái phát khiến ông phải nằm yên trên giường mà thở dốc.

Văn Bác cúi đầu, ngồi im lìm trong phòng. Mặc dù anh chẳng làm gì sai nhưng cũng cảm thấy nhục nhã vì chuyện đó, thế nên anh không dám nổi cáu.

Hơn nữa, Y Đồng ở giai đoạn quan trọng trong thai kì, bố mẹ lại ở đây, vì thế, anh cũng chẳng dám làm ầm lên với Y Đồng. Anh chỉ còn cách nhẫn nhịn.

Mẹ Y Đồng vốn dĩ đã về nhà rồi, nhưng nghe con gái bị bắt nạt lại học tốc lao đến. Bà ta vừa vào đến cửa đã chửi bới:

- Mày là đồ khốn nạn, không phải con người! Dám đi chơi gái, làm những chuyện bậy bạ, mày không thấy nhục nhã à? Y Đồng nhà ta lấy phải mày đúng là vô phúc!

Vốn dĩ mẹ Y Đồng đã rất lớn tiếng, bà ta mà chửi bới thì có cả tòa nhà này cũng nghe thấy hết, vì thế, gần như mọi người ở cả tầng lầu này đều biết chuyện. Mẹ vợ đã đến tận nhà chửi bới khiến cho Văn Bác cảm thấy rất mất mặt. Nếu người ngoài nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ thì sau này làm sao anh dám ra khỏi cửa? Văn Bác đang ủ rũ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông. Văn Bác nghe máy, hỏi:

- Xin hỏi ai đấy ạ?

- Tôi là người anh đã cứu hôm nay ở trung tâm Quý Phi ạ!

- Ồ, chào cô, xin hỏi có chuyện gì không? - Văn Bác nói.

- Không có gì đâu ạ, chẳng qua tôi chỉ định mời anh một bữa cơm! - Cô gái nói.

- Cảm ơn cô, không cần đâu, đừng khách sáo thế! - Văn Bác khéo léo từ chối.

- Anh nhất định phải đến đây! - Cô gái kiên quyết bảo.

- Thật sự không cần đâu, thôi không nói chuyện nữa nhé!

Văn Bác nói xong liền cúp máy. Vừa mới cúp máy, cô gái đó đã gọi lại, giọng điệu kiên quyết: “Anh không đến tôi sẽ thấy rất khó chịu. Anh đã cứu tôi, tôi phải cảm ơn anh, làm người biết ơn thì phải báo!”

Nghe thấy cô gái kia nói muốn cảm ơn anh, Văn Bác liền từ chối. Đó dù sao cũng là chuyện nên làm, hơn nữa anh làm vậy cũng chẳng phải vì muốn được cô báo đáp. Trong cuộc sống, không phải tất cả mọi người làm việc tốt gì đó cũng chỉ là để mong chờ nhận được sự báp ơn hoặc những điều có lợi từ người khác.

Cô gái thấy Văn Bác một mực không chịu nhận lời mình liền tỏ vẻ thất vọng, nói:

- Nếu như anh không đến, tôi thấy rất áy náy trong lòng..

Văn Bác ngẫm nghĩ một lát rồi bảo:

- Thôi được rồi, gặp nhau ở đâu nhỉ?

- Tôi đợi anh ở nhà hàng Thăng Lợi nhé? Là nhà hàng nằm trên đường Văn Hoa ấy, anh biết chứ?

- Ok, lát nữa tôi qua!

- Vâng, thế tôi đợi anh, không gặp không về!

Văn Bác cúp điện thoại, chuẩn bị ra ngoài. Hai mẹ con Y Đồng vẫn mắng chửi không ngừng, đặc biệt là mẹ Y Đồng, bà ta còn chỉ vào mặt Văn Bác mà chửi:

- Mày đâu có phải là người! Mày là cảm thú, đồ cặn bã!

Mồm miệng bà ta quá ngoa ngoắt, chẳng khác gì bọn con buôn. Văn Bác cúi đầu, chẳng dám đáp trả, bởi vì anh sợ sẽ càng khiến mọi việc thêm phức tạp. Bất đắc dĩ, Văn Bác đành cầm lấy cái cặp định ra ngoài. Y Đồng thấy vậy liền uy hiếp:

- Hôm nay anh mà dám bước chân ra khỏi cánh cửa này, tôi sẽ chết cho anh xem, anh có tin không?

Văn Bác sững sờ, kinh ngạc thầm nghĩ: “Người đàn bà này đúng là điên rồi, bọn họ đều điên hết cả rồi!”. Đàn ông không so đo với đàn bà, cứ dây dưa thế này thì bao giờ mới kết thúc, sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì đâu! Nghĩ thế, Văn Bác liền bình tĩnh nói:

- Y Đồng, cô đừng có cực đoan quá có được không? Chúng ta không thể bình tĩnh mà nói chuyện với nhau sao?

- Anh không nói rõ chuyện ngày hôm nay ra, tôi quyết không bỏ qua. Tôi mang thai khổ sở thế này, vậy mà anh còn ra ngoài tìm gái, anh không thấy có lỗi với tôi sao? - Y Đồng chất vấn.

Văn Bác cố gắng giải thích:

- Tôi chỉ đi cùng khách hàng đến trung tâm giải trí thôi. Để lấy lòng khách hàng, tôi buộc phải mời khách, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, làm vậy cũng chỉ là để đối phó cho xong chuyện, tôi không hề làm trò lãng nhăng đó!

- Anh còn nói anh không làm à? Anh không vì tìm gái sao phải đến trung tâm mắt xa đó? – Y Đồng gắt lên.

- Tôi đã nói rồi, tôi không hề làm việc gì xấu xa cả. Bởi vì khách hàng sàm sỡ một nhân viên nữ nên tôi với ông ta đã đánh nhau, vụ làm ăn hơn ba triệu tệ cũng theo đó mà tan biến, tôi cũng đang rất bức bối đây, cô không tin tôi cũng hết cách!

- Nếu nó đã không nhận sai, vậy thì chúng ta về nhà thôi! – Mẹ Y Đồng bảo.

- Vâng! – Y Đồng khóc lóc nói.

Văn Bác nghĩ, cô về nhà càng tốt, tôi mong còn không được nữa là, cô đi rồi lỡ tai tôi đỡ khổ! Suốt ngày chửi bới bên cạnh, đến ruồi nhặng cũng phải bực mình chứ đừng nói con người. Văn Bác gần như sắp sụp đổ đến nơi rồi, nếu đổi lại là người khác chắc cũng không chịu nổi.

Bố mẹ Văn Bác nghe thấy con dâu đòi về nhà mẹ đẻ liền ra sức khuyên ngăn, nhưng Y Đồng một mực đòi về nhà mình. Văn Bác đứng bên cạnh trầm ngâm không nói. Mẹ anh để làm cho Y Đồng bớt giận liền cầm cây lau nhà đánh anh tới tấp. Văn Bác không dám né tránh, cây lau nhà giáng mạnh vào lưng anh. Con dâu ập đến đỡ dội. Mẹ Văn Bác ngoài mặt đánh anh nhưng trong lòng vô cùng xót xa, nói gì thì nói anh cũng là máu mủ mẹ anh đứt ruột đẻ ra. Nhưng để được con dâu lượng thứ, bà buộc phải làm như vậy, nếu không con dâu đi rồi phải làm thế nào? Người xưa có câu: “Gia đình hòa thuận, vạn sự phát đạt” mà.

- Đừng đi, mẹ xin con đấy! – Mẹ Văn Bác năn nỉ.

- Mẹ nó đã đánh nó rồi, con đừng đi nữa có được không? – Bố Văn Bác cũng lên tiếng.

- Không được, hôm nay nhất định tôi phải đi! – Y Đồng khóc lóc nói.

- Con trai ngoan của các người đấy, thật mất mặt! Chúng tôi còn ghê tởm thì ở đây làm cái gì? – Mẹ Y Đồng ngoa ngoắt nói.

Cứ như vậy, hai mẹ con Y Đồng bỏ đi trong sự năn nỉ của bố mẹ Văn Bác. Hai mẹ con cô đi rồi, bố Văn Bác liền thở dài chán nản, mẹ Văn Bác còn rớt nước mắt. Một phần vì xót con trai, một phần lo cho đứa cháu trong bụng Y Đồng, dù gì đứa bé cũng là hy vọng của cả nhà.

- Mẹ, mẹ đừng buồn, cô ta đi càng tốt, con cũng muốn được yên tĩnh vài ngày! - Văn Bác an ủi mẹ.

- Điều tại con cả, nó đi rồi thì cháu mẹ tính sao đây? Mẹ lo chết đi được!

- Mẹ à, cô ta sẽ ổn thôi, mẹ cô ta chăm sóc cô ta cẩn thận lắm!

- Mẹ lo là lo cho đứa con trong bụng nó kìa! – Mẹ Văn Bác thở dài.

- Cô ta mà dám là gì cháu mẹ, con đá cô ta ngay tức khắc! - Văn Bác nói.

Anh an ủi mẹ vài câu rồi lại quay sang khuyên nhủ bố, để bố mẹ đỡ lo lắng. Sau khi an ủi bố mẹ xong, anh liền ra ngoài vì cô gái ở trung tâm Quý Phi kia vẫn đang chờ anh. Văn Bác ra khỏi cửa, đi đến nhà hàng Thăng Lợi. Nhà hàng này nằm trên đường Văn Hoa, là một trong những con phố sầm uất nhất ở đây, hai bên đường toàn là các trung tâm mua sắm, người qua kẻ lại không ngớt. Văn Bác đi đến trước cửa nhà hàng, cô gái kia hình như đã đứng ở cửa đợi anh lâu lắm rồi. Vừa nhìn thấy Văn Bác đến, cô đã lịch sự nói:

- Chào anh, anh đến rồi ạ!

Văn Bác quan sát kỹ cô gái. Cô trang điểm rất nhạt: chỉ kẻ lông mày, đánh qua một lớp phấn và bôi son môi. Lúc này trông cô xinh đẹp hơn nhiều so với lúc ở trong trung tâm giải trí, hơn nữa dáng vẻ rất trong sáng, giống như một sinh viên đại học vậy. Cô ta trong sáng như vậy sao lại làm việc trong trung tâm tắm hơi đó nhỉ? Thật là đáng tiếc!

Nghĩ thế, Văn Bác liền nói:

- Chuẩn bị đi thi thì tôi có chút việc nên đến muộn, mong cô lượng thứ!

- Dạ không sao ạ! – Cô gái mỉm cười.

- Chúng ta vào trong nói chuyện đi!

- Vâng ạ! Mời anh!

- Đừng khách sao!

Vào nhà hàng, ngồi xuống ghế, cô gái liền nói:

- Em còn chưa biết tên anh đấy! Xin hỏi em phải xưng hô với anh thế nào ạ?

Văn Bác mỉm cười trả lời:

- Tôi là Văn Bác. Còn cô?

- Em tên là Tri Mộng Mộng, người Triết Giang!

- Trông cô rất giống sinh viên!

- Em học đại học trong thành phố này, chuẩn bị tốt nghiệp rồi, giờ đang thực tập ở một trường trung học. Em thường tận dụng thời gian rảnh rỗi cuối tuần để đi làm thêm kiếm tiền ở trung tâm Quý Phi!

- À, hóa ra là vậy!

- Anh làm nghề gì ạ?

- Tôi làm giám đốc bộ phận marketing của một công ty.

- Hôm nay, may có anh ra tay giúp đỡ, giờ nghỉ lại em vẫn còn thấy sợ.

- Chuyện đã qua rồi, đừng lo lắng, sau này cô phải cẩn thận. Có điều, tốt nhất cô nên đổi địa điểm làm thêm, đừng đến những nơi như vậy nữa!

- Vâng, em sẽ làm vậy, sau này em sẽ chú ý hơn. Hôm nay, em hẹn gặp anh ra đây là để tỏ lòng biết ơn anh, ngày mai em sẽ về quê tìm việc.

- Cô định làm gì?

- Em học chuyên ngành tiếng Anh, có thể sẽ về làm giáo viên ở một trường dưới quê.

- Cũng không tồi, đó là một nghề tốt đấy! Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

- Hai mốt ạ!

- Vẫn còn ít tuổi, làm cô giáo rất cao quý. Giáo viên là kiến trúc sư tâm hồn của nhân loại, cô phải dạy dỗ học sinh cho tốt, tốt nhất là giáo dục tốt cả những đứa trẻ hư để tránh trở thành mầm họa cho xã hội sau này!

- Làm giáo viên thì đương nhiên phải giáo dục tốt học sinh của mình rồi. Ít nhất cũng không để hổ danh với hai từ “giáo viên” chứ!

- Đúng thế! Tôi nghĩ ngoài dạy học còn phải dạy làm người nữa!

- Anh đúng là có hiểu biết sâu rộng, giống như cái tên của anh vậy! Ha ha, à phải rồi, em về quê làm việc, chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp lại anh nữa!

- Thiếu gì cơ hội gặp mặt, biết đâu chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thì sao!

- Mong là như vậy, em rất muốn ở lại thành phố này, nhưng bố mẹ em cứ ép em phải về! Haizz..

- Chỉ cần có thể làm những việc mà mình thích thì ở đâu chẳng như nhau?

- Giờ em thấy rất mong lung, chẳng biết nên lựa chọn thế nào nữa?

- Trước tiên phải xác định mục tiêu của mình, tìm một vị trí thích hợp rồi nỗ lực là được!

Văn Bác và Tri Mộng Mộng nói chuyện rất hợp nhau, hai người họ mãi nói chuyện đến quên cả gọi món khiến cho nhân viên phục vụ phải đứng chờ mất cả buổi. Nhân viên phục vụ là một cô gái trẻ, khuôn mặt thanh tú. Văn Bác cười nói:

- Xin lỗi, đã để cô phải đợi lâu!

- Không có gì ạ! – Cô phục vụ bàn nói.

- Em gọi món đi, em thích ăn gì? - Văn Bác hỏi Tri Mộng Mộng.

- Anh gọi đi! Em mời anh!

- Em gọi đi, ưu tiên phụ nữ!

- Thế cũng được! – Tri Mộng Mộng nói.

Tri Mộng Mộng gọi lên bốn món, ba món ăn và một bát canh. Món ăn có sườn xào, cá sốt cà chua, cải thảo xào, cộng thêm với một bát canh trứng gà rong biển.

Cô hỏi Văn Bác:

- Anh thích ăn những món này không ạ? Thế đã đủ chưa ạ?

Văn Bác mỉm cười nói:

- Thích lắm, thế là đủ rồi! Ba món ăn một món canh, vừa đủ tiêu chuẩn yến tiệc quốc gia!
- Không phải tiệc tùng quốc gia là phải bốn món một canh sao? - Tri Mộng Mộng nói.
- Giờ đã chuyển thành ba món một canh rồi, chẳng phải nhà nước đang đề xướng tiết kiệm sao? – Văn Bác bảo.
- Hóa ra là vậy! Em đúng là lạc hậu so với thời đại!
- Em nặng lời quá rồi! – Văn Bác cười bảo.
- À phải rồi, anh thích ăn món gì? - Tri Mộng Mộng hỏi.
- Anh thích những món ăn thanh đạm, còn em?
- Em thích ăn các món cay, ví dụ như món ăn của Tứ Xuyên ấy. Ha ha, chắc là anh bất ngờ lắm nhỉ!
- Em là người Triết Giang, sao lại thích ăn cay?
- Em cũng không biết, bố mẹ em đều nói là em kỳ quặc!
- Ha ha, thế à? Anh không ăn cay được, cứ ăn vào là nổi ngứa toàn thân!
- Chẳng phải có câu “không ăn cay không làm cách mạng” sao?
- Thật à? Thế thì thà làm Hán gian, phân đồ còn hơn!
- Ha ha, anh thật là hài hước!

Trong lúc hai người nói chuyện, món ăn đã được đưa lên. Văn Bác nhìn qua, ừm, cũng không tồi, món ăn ở đây làm rất ngon, có thể nói là đầy đủ cả sắc, hương và vị. Văn Bác tấm tắc khen:

- Món ăn ở đây thơm quá, xem ra rất hấp dẫn đấy!
- Thật không? Anh nếm thử xem!

Văn Bác gấp một miếng sườn lên, ăn thử, cảm thấy rất vừa miệng:

- Ngon quá, đúng là ngon thật!
- Hôm khác em mời anh nếm thử tài nghệ nấu nướng của em nhé! - Tri Mộng Mộng nói.
- Được thôi, có cơ hội anh nhất định phải nếm thử món em nấu! – Văn Bác cười bảo.
- Em thích làm món ăn Tứ Xuyên, còn anh?
- Anh sợ cay, về cơ bản không ăn được các món Tứ Xuyên với Tương Tây, đồ ăn của Quảng Đông thì anh còn ăn được đôi chút.
- Thật ạ?
- Thật, còn món ăn Tứ Xuyên nổi tiếng là cay và tê lưỡi, hơn nữa mùi vị rất nồng, hòa hợp đặc điểm giữa các vùng đông, tây, nam, bắc.
- Thế à? Thế còn Tương Tây?
- Các món ăn Tương Tây chú trọng vào nghệ thuật dùng sao, nêm nếm gia vị, nổi tiếng với các món ăn chua cay và các chế phẩm từ lạp xưởng. Phương pháp chế biến thường dùng là hầm, hấp, chiên, xào...
- Thế còn món ăn Quảng Đông?
- Món ăn Quảng Đông chú trọng độ lửa, các món ăn làm ra đặc biệt chú trọng đến: màu sắc, hương thơm, mùi vị và trình bày. Khẩu vị khá thanh đạm,

nhẹ nhàng, chủ yếu là các món có độ giòn, đặc biệt là coi trọng yếu tố: thanh nhưng không nhạt, tươi nhưng không sống, béo nhưng không ngấy. Các món ăn thay đổi theo thời tiết, mùa hè thanh đạm, mùa đông đậm đà.

- Anh nghiên cứu cách chế biến món ăn kỹ càng quá nhỉ, thật không đơn giản chút nào!

- Ha ha, đó là bởi vì anh ham ăn mà!

- Anh tên là Văn Bác, đúng là bác học! Chỉ có mỗi vấn đề ẩm thực thôi mà cũng hiểu biết nhiều đến thế!

- Người xưa có câu: Dân lấy “thực” làm gốc, điều đó cho thấy ăn uống vô cùng quan trọng.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ. Văn Bác rất có hứng thú với chủ đề ẩm thực, thế nên cứ thao thao bất tuyệt. Trì Mộng Mộng cũng rất hào hứng với chủ đề này, thấy anh am hiểu nên cô càng có thiện cảm với anh hơn. Cô thầm nhủ, nếu như mình lấy được một người đàn ông tốt như thế này thì thích biết bao.

Nghĩ thế, cô liền hỏi:

- Sau này, ai mà trở thành bạn gái của anh chắc chắn sẽ hạnh phúc lắm!

- Thật à? Anh đã có vợ rồi! – Văn Bác nói.

- Hả? Anh lấy vợ rồi á? - Trì Mộng Mộng tròn mắt ngạc nhiên.

- Ừ, anh kết hôn rồi! – Văn Bác nói.

- Thế thì tiếc thật! - Trì Mộng Mộng bảo.

- Tiếc cái gì? – Văn Bác ngậy người.

- Ồ, ý của em là vợ của anh thật hạnh phúc! - Trì Mộng Mộng ý thức được rằng mình nhờ miệng, vội vàng lảng đi.

- Haiz, đừng nhắc nữa, giờ anh đang sống chẳng bằng chết đây!

- Hả? Tại sao?

- Vợ anh cứ như một người điên ấy!

- Chị ấy bị bệnh ă? Sao anh còn lấy chị ấy?

- Cô ta có vấn đề về thần kinh, thật đáng sợ! Kết hôn với cô ta cứ như ác mộng ấy!

- Tại sao ă?

- Cô ta quá đa nghi, còn đa nghi hơn cả Tào Tháo nữa!

- Anh nói em xem nào!

- Giờ anh chỉ cần có liên lạc với người khác giới, kể cả đồng nghiệp hay bạn học, chỉ cần anh điện hay nhắn tin là cô ta lập tức nghi ngờ rằng anh có quan hệ vụng trộm với người đó. Cãi nhau với anh rồi mắng chửi người khác, thậm chí còn thường xuyên đến công ty anh làm loạn, làm anh mất hết cả thể diện! – Văn Bác nói.

- Hả? Sao có thể như thế được? - Trì Mộng Mộng nghếch mặt ra.

- Cô ta không chỉ nghi ngờ anh mà còn thường xuyên kiểm tra danh mục cuộc gọi trong điện thoại của anh, kiểm tra nick chat, hòm thư điện tử của anh để xem anh liên lạc với những ai. Chỉ cần có người liên lạc với anh là y như rằng cô ta lại điều tra xem đó là nam hay nữ, liên lạc với anh có việc gì? Anh ra ngoài làm việc, cô ta có thể gọi điện kiểm tra bất cứ lúc nào, nếu tắt máy, cô ta sẽ làm ầm lên. Giờ anh chẳng có chút tự do nào nữa cả! – Văn Bác tâm sự.

- Ôi trời ơi, sao chị ấy cực đoan thế cơ chứ? - Trì Mộng Mộng thối lên.

- Đúng thế, giờ anh rất đau đầu. Haiz, bạn bè chẳng còn ai dám liên lạc với anh nữa! – Văn Bác bất lực nói.

- Anh đã nói chuyện thẳng thắn với chị ấy chưa?

- Nhiều lần lắm rồi, đều vô ích! Giờ bọn anh không thể nói chuyện với nhau được nữa!

- Như thế cũng không phải là cách, suốt ngày sống trong môi trường như vậy thì chịu sao nổi? - Trì Mộng Mộng lo lắng nói.

- Cô ta không chỉ như vậy đâu, còn không tôn trọng bố mẹ anh. Lễ tết chưa bao giờ gọi điện hỏi thăm bố mẹ anh lấy một câu. Bố mẹ anh có lên đây, cô ta thậm chí còn không để bố mẹ anh ở lại nhà, bắt bố mẹ anh ra ở nhà nghỉ, ngay cả bữa cơm cũng chẳng mời ăn, thật đáng trách!

- Như thế thì đúng là quá đáng thật, làm gì có ai làm dâu mà như thế chứ, chẳng có chút phép tắc nào cả! - Tri Mộng Mộng phẫn nộ nói.

Nhớ lại những chuyện không vui khiến cho Văn Bác lại thấy khó chịu. Là một người đàn ông, ấy thế mà lại phải chịu đựng sự đối xử như thế này, bị áp bức ra nông nổi này, thật chẳng khác gì bù nhìn. Không chỉ mất đi tự do mà chẳng còn chút uy nghiêm nào cả. Điều đó cũng chưa là gì so với việc, cô ta còn bất kính với bố mẹ mình, đây chính là điều khiến cho anh không thể nhẫn nhịn được.

- Thế sao anh không ly hôn? Anh đã nghĩ đến chuyện này chưa? - Tri Mộng Mộng hỏi.

- Nếu chẳng phải cô ta có bầu thì anh đã ly hôn cô ta từ lâu rồi. Anh không muốn làm những chuyện có lỗi với đứa bé!

- Thế thì phải làm sao? Làm sao mà sống cả đời như vậy được?

- Bọn anh mâu thuẫn quá nhiều, không thể hòa giải nổi!

- Tại sao chị ta lại như thế nhỉ?

- Bởi vì cô ta là người thành phố, anh là người nông thôn, giữa bọn anh có sự khác biệt về xuất thân, cô ta luôn cảm thấy hơn người khác, cảm thấy mình cao quý, cái gì anh cũng phải nghe theo cô ta, phục tùng cô ta, bố mẹ anh là người nhà quê, cô ta có tôn trọng hay không cũng chẳng sao.

- Thế sao lúc trước anh còn kết hôn với chị ta?

- Hồi đầu anh đâu ngờ cô ta lại là người như vậy! Lúc yêu nhau, anh không phát hiện ra cô ta lại cực đoan đến thế. Lúc ấy cô ta cư xử rất phóng khoáng, cởi mở, nhưng kể từ khi kết hôn, cô ta đột ngột trở nên cực kỳ nhạy cảm, rất đa nghi, rất hách dịch, càng ngày càng đáng sợ!

- Giờ anh định làm sao?

- Hết cách rồi! Anh lại không thể ly hôn, giờ cô ta đang mang bầu, bố mẹ anh cũng biết, dứt khoát không cho anh ly hôn, anh rất đau khổ!

- Thế sao lúc trước anh không cẩn thận một chút? Sao không dùng biện pháp tránh thai đi?

- Anh có dùng biện pháp nhưng cô ta vẫn có bầu đấy chứ!

- Có thể bỏ đứa bé đi mà!

- Không được, đứa bé vô tội, nó cũng là một sinh linh bé nhỏ, anh không nhẫn tâm. Hơn nữa, bố mẹ anh cũng không cho anh làm vậy, thậm chí còn mang cái chết ra dọa anh nữa!

- Haiz, đúng là khó xử thật!

- Anh hiện giờ về cơ bản là chẳng còn mối quan hệ bạn bè nào nữa, vì thế ảnh hưởng rất lớn đến công việc. Lần trước, công ty cử anh đến Thẩm Quyền công tác, cô ta còn chạy đến công ty anh làm ầm lên, hại anh chút nữa bị đuổi việc!

- Người ta đều nói: "Sau lưng một người đàn ông thành công luôn có bóng dáng của một người phụ nữ", chị ta đáng lẽ không nên trói tay trói chân anh như vậy!

- Giờ anh sống một ngày dài như cả năm!

- Anh định cam chịu như thế này đến khi nào?

- Anh cảm thấy rất mong lung, không biết nên làm thế nào? Giờ anh chẳng có lấy một người bạn tâm giao, muốn tìm người than thở cũng khó. Anh đúng là một kẻ thất bại!

- Không sao, sau này em sẽ làm bạn của anh! Những chuyện không vui anh cứ kể cho em biết, em sẽ chia sẻ khó khăn với anh! Em được coi là "hạt dẻ cười" của trường đấy!

- Thế thì tốt quá, cảm ơn em!

- Em nên cảm ơn anh mới đúng, cảm ơn anh đã cứu em lần này!

- Đều là chuyện đã qua rồi, em đừng nhắc lại nữa, không có gì đâu!

- Em rất lo cho anh, hi vọng anh sớm thoát khỏi bế tắc!

- Cảm ơn em, anh cũng mong thế!

Tâm sự với Trì Mộng Mộng một lúc khiến tâm trạng Văn Bác khá khả hơn nhiều. Nín nhịn đã bao nhiêu ngày trời, giờ được dốc bầu tâm sự khiến anh nhẹ nhõm hơn hẳn.

Ăn xong bữa cơm thì trời đã tối rồi. Văn Bác nói:

- Giờ em đang sống ở đâu? Anh đưa em về!
- Em thuê một phòng nhỏ ở cạnh trường! - Trì Mộng Mộng nói.
- Mỗi tháng bao nhiêu tiền?
- Ba trăm tệ!
- Thế thì cuộc sống vất vả lắm nhì, em đã quen chưa? Có thích nghi được không?
- Em quen rồi, em là người nhà quê, chắc chắn có thể thích nghi được!
- Đi, anh đưa em về!
- Được thôi, nhưng có tiện cho anh không? Anh có sợ vợ anh lại gọi đến kiểm tra không? - Trì Mộng Mộng nói.
- Sợ chứ! Chỉ có điều hôm nay anh với cô ta cãi nhau, cô ta bỏ về nhà mẹ đẻ rồi!
- Thật ư? Thế thì tốt, đỡ phải lo bị chị ta gọi kiểm tra!
- Đúng thế, hôm nay coi như anh đã có lại được tự do của chính mình rồi! – Văn Bác thờ phào.
- Thế thì phải chúc mừng thôi!
- Haiz, anh cũng chẳng có tâm trạng đây mà chúc mừng.
- Em đi với anh, thế nào? Bảo đảm anh sẽ thấy vui!
- Là sao?
- Đến lúc đó anh sẽ biết!
- Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của em, em nên về sớm nghỉ ngơi, đã muộn lắm rồi!

Văn Bác đưa Trì Mộng Mộng về nhà. Anh bắt một chiếc taxi về chỗ trọ của cô. Chẳng mấy chốc đã đến khu trọ của Trì Mộng Mộng. Trì Mộng Mộng lấy tay chỉ:

- Đến rồi, em ở trong này!

Văn Bác xuống xe, nhìn vào khu nhà trọ chật chội, các căn nhà trọ san sát nhau, môi trường sống không tốt cho lắm. Văn Bác nói:

- Em ở một mình ở đây à?
- Vâng, anh có vào trong ngồi một lát không?
- Cảm ơn em, không cần đâu, anh muốn về nhà! Đã muộn rồi, em nghỉ sớm đi!
- Dạ!
- Anh đi đây, tạm biệt!

Văn Bác quay người đi, không phải là anh không muốn vào ngồi một lúc mà là anh cảm thấy áy ngại trước sự đa nghi khùng khiếp của Y Đồng, thế nên anh không dám quá thân thiết với con gái, càng không dám một mình vào nhà người ta lúc nửa đêm thế này.

Văn Bác còn chưa ra khỏi cái ngõ nhỏ thì đột nhiên Trì Mộng Mộng đã học tốc đuổi theo, hoảng loạn kêu lên:

- Chết rồi, chết rồi!
- Sao thế? – Văn Bác giật nảy mình, nồn nóng hỏi.
- Có kẻ dọa chặt tay em! - Trì Mộng Mộng hoảng hốt nói.
- Cái gì? ở đâu?

- Trên cửa phòng em có dán một tờ giấy, trên đó viết như vậy, em sợ quá!

- Để anh đi xem xem!

Văn Bác vội vàng lên tầng với Trì Mộng Mộng, quả nhiên trước cửa phòng có dán một tờ giấy, trên đó có viết: “Con khốn kia, mày đã đắc tội với ông, ông sẽ chặt tay mày, cho mày biết thế nào là lễ độ! Tao biết là mày sống ở đây rồi, cứ chờ đấy!”

- Là ai viết thế nhỉ? Em đã đắc tội với ai rồi? – Văn Bác hỏi.

Trì Mộng Mộng ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Đâu có, em có đắc tội với ai đâu?

- Em nghĩ kỹ lại đi! – Văn Bác nói.

- Thực sự là em không nhớ ra được, trừ khi... chính là cái gã đàn ông ở trung tâm ngày hôm nay!

- Hứa Đông? Lẽ nào là ông ta? Sao ông ta lại biết chỗ em ở nhanh thế chứ? – Văn Bác hoài nghi nói.

- Hôm nay hết giờ làm, em có cảm giác như có ai đó theo dõi em! - Trì Mộng Mộng báo.

- Không sao đâu, anh sẽ bảo vệ em! Nếu không được nữa thì đành nhờ đến cảnh sát!

- Vâng, cảm ơn anh!

Văn Bác vào phòng của Trì Mộng Mộng. Phòng của cô không rộng lắm, nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ, không có lấy một hạt bụi. Trong phòng thoang thoảng mùi hương của con gái, khiến cho anh cảm thấy rất sáng khoái. Có thể thấy Trì Mộng Mộng là một người ưa sạch sẽ. Một cô gái như thế này sau này trở thành vợ chắc chắn sẽ là một bà nội trợ đảm đang.

Trì Mộng Mộng nói:

- Nhà chật quá, anh thông cảm nhé!

- Không sao, nhỏ càng ấm áp!

- Thật à? Thế anh mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, em gọt hoa quả cho anh ăn! - Trì Mộng Mộng nói xong liền đi gọt táo.

- Không cần đâu, không cần thật mà!

- Không sao, nhanh thôi mà, anh ngồi không thấy chán thì bật ti vi lên mà xem, điều khiển ở trên giường ấy!

Văn Bác bật ti vi lên, xem thời sự. Trì Mộng Mộng gọt táo rất khéo, vỏ táo liền một đường như một sợi xò rất đẹp mắt.

- Em gọt táo giỏi nhỉ, sao anh không thể nào gọt liền một đường được nhỉ? – Văn Bác hỏi.

- Qua đây, em dạy anh!

Văn Bác cầm một quả táo lên, mới gọt được một ít, vỏ táo đã rời ra rồi. Văn Bác nói:

- Em khéo tay thật đấy!

- Thật không ạ? À phải rồi, em có chai rượu vang, lần trước đi làm thêm em được bạn tặng cho, em vẫn còn giữ chưa uống, hôm nay coi như em mời anh!

- Không cần đâu, anh không thể uống rượu!

- Rượu vang mà, không say đâu!

- Chưa chắc đâu, rượu vang cũng ghê phết đấy!

- Uống một chút thôi, ngày mai em phải đi rồi, không biết bao giờ mới gặp lại anh!

- Được rồi, anh uống với em một chút!

Trì Mộng Mộng rót rượu vào cho Văn Bác, rồi rót cho mình nửa ly, cô nói:

- Nào, chúc mừng chúng ta đã quen biết nhau, cạn ly!

- Ok, cạ ly! – Văn Bắc ngừ cồ tu ực mệ hoi.

Trì Mệ Mệ lập tức rót rượu, cười bảo:

- Ly này em chúc anh!

Văn Bắc lại ngừ cồ uống cạ, Trì Mệ Mệ cũng mệ hoi cạ cồc. Cô nê:

- Uống thêm vài ly để quên hết mệ chuyện không vui với phiền nã nhê!

Văn Bắc đang định uống thì đột nhiên từ cửa sổ phía đối diện vang lên tiếng rên rĩ của mệ người phụ nữ. Đêm khuya tĩnh mịch, tiếng rên càng nghe to.

Nghe thấy tiếng rên, Trì Mệ Mệ liền nê:

- Thật ngại quá, cô gái nhà đối diện đã rên như vậy mấy ngày nay rồi, thật chẳng ý tứ gì cả, quá quắt!

- Thế à? Giờ người ta sống thoáng lắm, rất có cá tính!

- Em thấy ồn ào đến khó chịu, thật hối hận vì đã ở đây!

- Thế à? – Văn Bắc cười.

- Để em đi đóng cửa sổ rồi kéo rèm lại! - Trì Mệ Mệ nê.

Lúc Trì Mệ Mệ đi đóng cửa sổ, Văn Bắc liếc nhìn sang cửa sổ phòng đối diện, chỉ thấy đèn bên đó vẫn sáng, bóng của hai người quấn lấy nhau. Trì Mệ Mệ đóng cửa sổ lại rồi mà vẫn nghe thấy tiếng, bởi vì ở quá gần nên âm thanh nghe càng rõ.

Tiếng rên rĩ của cô gái nhà bên lúc to lúc nhỏ, vô cùng kích thích màng nhĩ của Văn Bắc, toàn thân anh nóng bừng, tim đập thành thịch, cả người như đang bốc cháy, các mạch máu trong cơ thể như căng phồng lên, sắp sửa vỡ tung ra. Trì Mệ Mệ vẫn ra vẻ như không có chuyện gì, bình tĩnh làm việc của mình, cứ như chưa nghe thấy gì cả. Có lẽ vì nghe thấy nhiều rồi nên cô chỉ coi đó là chuyện bình thường. Cũng có thể phụ nữ thường không có hứng thú với tiếng rên rĩ của người cùng giới. Văn Bắc không chịu được sự kích thích của tiếng rên rĩ, định đi về. Anh đứng dậy, nê với Trì Mệ Mệ:

- Không còn sớm nữa, anh phải về đây!

- Anh về bây giờ ạ? Thế em biết làm thế nào? Em sợ sẽ có người đến trả thù em! - Trì Mệ Mệ sợ hãi nê.

- Chẳng phải mai là em về quê rồi sao? Sợ gì chứ?

- Tối nay em sợ!

- Thế thì biết làm thế nào? – Văn Bắc hỏi.

- Anh có thể ngủ lại đây không?

- Ở đây á? – Văn Bắc sững người.

- Chỉ mệ đêm thôi có được không?

- Ở đây làm gì có chỗ mà ngủ?

- Anh ngủ cạnh em có được không?

- Thế sao được?

- Sao thế?

- Nhờ anh không cẩn thận, không kiểm soát nổi mình? – Văn Bắc lo lắng nê.

- Anh sẽ không làm thế đâu, em tin anh!

- Nhưng anh không tin bản thân anh!

- Anh thật hài hước, ha ha!

- Anh nê thật mà!

- Anh không kiểm chế được cũng không sao, em không sợ, bởi vì em đã thích anh rồi!

- Cái gì? Thích anh á?

- Đúng thế!

- Em đùa gì vậy?

- Em không đùa, em nói thật đấy!

Văn Bác giật thót mình, thế này đâu có được. Bản thân anh đã là người có vợ, hơn nữa đối phương chỉ là một cô gái ít tuổi, làm sao có thể làm những chuyện vượt quá giới hạn như vậy? Nghĩ thế, Văn Bác liền nói:

- Anh đã lấy vợ rồi, anh không muốn làm tổn thương em, em tìm một người chưa kết hôn ấy!

- Không, giờ em thật lòng thích anh, ở bên cạnh anh, em thấy rất an toàn!

- Anh thật sự không thể làm hại em!

- Tối nay anh đừng đi, nếu không em sợ lắm! Hay anh ngủ trên giường, em ngủ dưới đất!

- Thế sao được? Em ngủ trên giường, anh ngủ dưới nền nhà còn được!

- Ok, cứ thế nhé, anh đừng đi, em đi tắm trước rồi anh vào tắm!

Trì Mộng Mộng nói rồi đi vào nhà tắm. Văn Bác ngồi trên giường xem ti vi, đầu óc rối loạn. Tiếng nước vọng ra lúc Trì Mộng Mộng tắm trong nhà vệ sinh đã làm rung động lòng Văn Bác. Anh thầm nghĩ, nếu như mình chủ động, chắc chắn cô ấy sẽ lên giường với mình.

Miếng mồi béo bở đưa lên tận miệng rồi, có ăn hay không đây? Trong đầu Văn Bác đang cân nhắc vấn đề này. Lý trí bảo anh rằng không được, tuyệt đối không làm chuyện bậy bạ, nếu không sẽ bị lương tâm cắn rứt. Mặc dù con gái bây giờ rất thoáng, nhưng ít nhất anh cũng phải tuân thủ giới hạn đạo đức của mình, không được vượt qua. Văn Bác đang nghĩ ngợi miên man thì tiếng mở cửa nhà vệ sinh vang lên. Trì Mộng Mộng vừa tắm xong, bước chân ra ngoài, mặt rất thoáng, Văn Bác có chút ngại ngùng, không dám nhìn cô. Trì Mộng Mộng nói:

- Anh thấy thân hình em thế nào?

- Rất đẹp, rất thon thả!

- Em thấy có hơi béo một chút, nếu mà gầy đi chút nữa thì đẹp.

- Anh thấy thế là vừa, gầy quá trông như cái que ấy!

- Ha ha, thế anh mau đi tắm đi, em đã pha nước cho anh rồi đấy. Anh dùng tạm khăn của em vậy, em rất sạch sẽ, anh cứ yên tâm!

- Ủ, cảm ơn em!

Văn Bác vào nhà tắm, thử nước, thấy rất vừa, không lạnh cũng chẳng quá nóng, anh vừa tắm vừa nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên khăn tắm vẫn còn mùi hương của Trì Mộng Mộng, một mùi hương rất ấm áp. Mùi của anh toàn là mùi hương của cô, người con gái này đã bắt giữ được anh làm nô lệ rồi.

Văn Bác tắm xong liền ra ngoài, Trì Mộng Mộng đã nằm ở trên giường, trên người cô che một tấm ga mỏng, để lộ đôi chân trắng ngần. Làn da săn chắc không tí vết cang thêm mịn màng dưới ánh đèn dịu dịu, ở cô toát lên sức sống của tuổi trẻ.

Văn Bác cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân. Bên cạnh giường, Trì Mộng Mộng đã trải một cái chiếu nhỏ, trên đó có một tấm thảm màu hồng và một ga giường màu xanh nhạt. Văn Bác nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh giường của cô. Nếu Trì Mộng Mộng xuống giường rất có thể sẽ giẫm trúng người anh. Văn Bác thầm nghĩ, ngộ nhờ cô ấy giẫm phải người mình, mình sẽ không kìm chế được bản thân mất.

- Anh có lạnh không? - Trì Mộng Mộng hỏi.

- Không sao!

- Nếu như anh lạnh thì anh cứ lên đây ngủ! - Trì Mộng Mộng dịu dàng nói.

- Không sao, không vấn đề gì đâu!

- Anh đừng lo, em tin anh mà! - Trì Mộng Mộng khẽ nói.

- Anh ngủ dưới đất, làm thần hộ mệnh cho em!

Văn Bác nằm dưới sàn, ngẩn người nhìn vào cái ga giường màu hồng của Trì Mộng Mộng. Đột nhiên, phòng đột nhiên lại vang lên tiếng rên của cô gái kia.

Văn Bác không sao ngủ nổi, trần trọc, xoay hết bên nọ đến bên kia. Dường như Trì Mộng Mộng cũng không ngủ nổi, ai có thể ngủ được trong hoàn cảnh này cơ chứ? Trong không khí tràn đầy mùi của đam mê và dục vọng, rất nồng nàn, rất mãnh liệt, dường như chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng sẽ làm bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Văn Bác nhẹ nhàng đưa mắt nhìn lên giường, chỉ nhìn thấy Trì Mộng Mộng trong chiếc váy mỏng tang, nằm quay đầu về bên trong, quay lưng ra phía Văn Bác. Văn Bác thầm nghĩ, cô ấy thật thoáng, dám mặc chiếc váy ngủ kêu gọi thế này? Lẽ nào không sợ mình nhìn thấy hết? Văn Bác đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông. Anh giật nảy mình, tưởng là Y Đồng gọi đến. Giờ anh như người có tật giật mình, cứ có điện thoại gọi đến là giật mình thon thót. Văn Bác nghe điện thoại, giọng mẹ anh lo lắng hỏi:

- Con à, giờ con đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà?

- Mẹ à, con làm thêm ở công ty, hôm nay có chuyện gấp, tối nay con không về nhà được! – Văn Bác nói dối, anh không thể cho bố mẹ biết mình đang ngủ ở nhà một cô gái khác được.

- Thế thì con ngủ kiểu gì? – Mẹ anh lo lắng hỏi.

- Con ngủ ở công ty, mẹ đừng lo!

- Con đừng có thức đêm đấy! Không tốt cho sức khỏe đâu! – Mẹ Văn Bác dặn dò.

Văn Bác đang nói thì đột nhiên tiếng rên rỉ ở phòng bên lại vang lên. Văn Bác vội vàng cúp điện thoại, sợ mẹ nghe thấy. Nếu mẹ anh mà nghe được, các cụ lại tưởng anh làm chuyện gì bậy bạ ở bên ngoài.

Cúp điện thoại rồi, Văn Bác vội vàng tắt máy. Anh sợ Y Đồng lại gọi đến. Lúc này, Trì Mộng Mộng liền bảo:

- Anh thật là biết nói dối!

- Anh cũng chẳng còn cách nào khác, không làm như vậy, mẹ anh biết được thì nguy!

- Vợ anh có gọi điện cho anh không?

- Anh tắt máy rồi!

- Thế nếu chị ta không gọi được cho anh, chắc chắn sẽ gây chuyện với anh cho mà xem!

- Giờ cô ta đã về nhà mẹ rồi, chắc đang bực anh, chắc chắn sẽ không gọi đâu!

- Thật không ngờ anh lại có một người vợ như vậy, chẳng khác gì sư tử Hà Đông, không, phải là quý dạ xoa mới đúng!

- Cô ta còn khủng khiếp gấp mười lần sư tử Hà Đông với quý dạ xoa ấy chứ!

- Sau này anh biết sống ra sao?

- Chịu đựng thôi, giờ anh đi làm chẳng muốn về nhà, anh thà ở công ty còn hơn.

- Thật là đáng thương, tiếc là em sắp phải về quê rồi, nếu em mà ở đây, anh có thể đến chỗ em ở!

- Nếu để cô ta phát hiện ra thì chúng ta sẽ tàn đời đấy!

- Em chẳng sợ!

- Em không sợ cô ta á? Tại sao?

- Vì em cũng là đàn bà!

- Chỉ có điều anh không muốn làm hại em, anh đã là người có vợ rồi!

- Thực ra em có thể nhận ra anh là một người tốt bụng, là một người đàn ông tốt, đáng tiếc là chị ta không biết quý trọng!

- Sao em biết anh là người tốt?

- Anh là người rất có nghĩa khí, tấm lòng rất lương thiện, rất thành thật với người khác, lại am hiểu rộng, biết quan tâm. Một người đàn ông tốt như vậy giờ biết tìm ở đâu ra?

- Em quá khen rồi, anh bình thường mà, chỉ không hư thôi!

Văn Bác và Trì Mộng Mộng nói chuyện một lúc, chẳng thấy buồn ngủ nữa. Trì Mộng Mộng liền ngồi dậy, nói với anh:

- Anh lên đây, chúng ta nói chuyện!

Văn Bác liền ngồi lên giường. Trì Mộng Mộng xuống giường, rót cho Văn Bác một cốc nước, đưa cho anh:

- Anh uống đi ạ!

- Cảm ơn em!

Tiếng rên rĩ bên kia lại vang lên, Văn Bác lại bắt đầu thấy toàn thân nóng bừng, ham muốn trong anh lại bị khơi dậy. Nhưng anh biết anh không thể để xảy ra chuyện gì, người ta là sinh viên mới tốt nghiệp, vẫn còn ít tuổi, anh không thể làm trò đó được.

Thực ra, con gái học đại học bây giờ rất nhiều cô thường sống thử với bạn trai ở bên ngoài. Có cô cặp với một sinh viên khác, nhưng cũng có cô tìm một đại gia nào đó, cũng có cô tìm đến một người đàn ông đã có gia đình nhưng có tiền để bao mình, thậm chí có cô còn trở thành đồ chơi cho đàn ông. Nhưng nếu anh cũng làm như vậy thì hóa ra anh cũng giống những loại người đó sao?

À phải rồi, tại sao không thử thăm dò cô ấy, xem xem cô ấy là loại con gái như thế nào? Rốt cuộc là loại hư hỏng hay là con gái nhà lành? Tính cách vốn dĩ đã như thế này hay chỉ là giả vờ giả vịt? Nghĩ thế, Văn Bác liền hỏi:

- Em thích loại đàn ông như thế nào?

- Em thích những người chu đáo, biết quan tâm, chăm sóc người khác!

- Còn gì nữa không? Chỉ có ngần ấy thôi á?

- Còn nữa, phải lương thiện, có lòng nhân ái, đối xử lễ phép với người khác, không có thói quen xấu!

- Về điều kiện gia đình thì sao? Em không có yêu cầu gì à?

- Em hi vọng anh ấy có điều kiện kinh tế nhất định, tốt nhất là có một căn nhà, hơn nữa không có gánh nặng về kinh tế!

- Em không quan tâm xem gia đình anh ta có tiền hay không sao?

- Đàn ông con nhà giàu có ấy ai ra gì? Quá là hư hỏng, suốt ngày chơi bời với đàn bà bên ngoài, ở bên cạnh họ cảm thấy không an toàn!

- Ha ha, em đúng là người thực tế đấy! – Văn Bác bật cười.

- Thực ra cái mà phụ nữ cần đâu có nhiều, chỉ là hi vọng người đàn ông quan tâm, yêu thương và mang lại cảm giác ấm áp cho mình, khiến cho mình cảm thấy được trở thành một người phụ nữ hạnh phúc, thế là đủ, tiền có nhiều đi chăng nữa nhưng cũng chẳng mua được tình yêu, đúng không anh?

- Em nói rất có lý, tiền có thể mua được đàn bà nhưng không mua được tình yêu, cũng không mua được hạnh phúc.

- Em đang suy nghĩ, sau này mà kiếm được một tấm chồng như anh thì tốt biết mấy, em sẽ rất hạnh phúc!

- Anh á? Thực ra cũng chẳng tốt lắm đâu, anh cũng chỉ tạm tạm thôi! – Văn Bác khiêm tốn nói.

- Em không nhìn nhầm người đâu, em rất muốn ở bên cạnh anh!

- Em không để tâm đến chuyện anh từng kết hôn ư?

- Không!

- Tại sao?

- Có câu nói như thế này: “Đàn ông chưa vợ là một ngọn cỏ, đàn ông đã ly hôn là một báu vật”! – Trì Mộng Mộng cười nói.

- Thế là sao? – Văn Bác nghi hoặc hỏi.

Người chưa vợ phần lớn rất đơn thuần, chẳng có gì vướng mắc. Nhưng đàn ông đã ly hôn rồi, phần lớn đều còn dây dưa với vợ hoặc con, dù gì cũng là điều rắc rối! Văn Bác không sao hiểu nổi điều Trì Mộng Mộng nói.

Trì Mộng Mộng thấy Văn Bác ngây người, liền giải thích:

- Rất nhiều người nói với em rằng, đàn ông đã ly hôn rồi còn “hot” hơn cả đàn ông chưa vợ. Trước đây, em chẳng tin, giờ thì tin rồi! Phần lớn những người bạn đồng trang lứa với em đều là con một, dưới sự hun đúc của lịch sử văn hóa hơn năm nghìn năm của Trung Quốc, anh nghĩ mà xem, một gia đình có được một đứa con trai, lại là con trai độc đinh, thế thì anh ta sẽ được chiều chuộng như thế nào?

- Thì đúng như thế, hiện giờ con trai độc đinh được chiều như tiểu hoàng đế ấy chứ! – Văn Bác nói.

- Vậy thì anh ta cho rằng mình là trung tâm của vũ trụ, nghĩ rằng mình là mặt trời, còn những người khác chỉ là những ngôi sao bao quanh mình, phải nghe theo mình, chăm sóc mình! Nếu như anh ta chẳng thể trưởng thành được, thế thì rắc rối to! Nhưng đàn ông đã ly hôn rồi thì không như vậy! Bọn họ chẳng chặc, hiểu biết, biết chăm sóc người khác, biết trân trọng người ở bên cạnh mình. Em có một người bạn trước đây đã lấy một người từng ly hôn vợ, đây chính là những lời tâm huyết mà cô ấy nói ra! - Trì Mộng Mộng bảo.

Nghe xong những điều Trì Mộng Mộng nói, Văn Bác kinh ngạc tròn tròn mắt. Anh thật không ngờ cô gái ngồi trước mặt anh đây lại hiểu biết về đàn ông một cách triệt để như vậy. Xem ra cô gái này cũng không phải loại người dễ đối phó. Nghĩ vậy, Văn Bác liền nói:

- Có điều không thể vợ chồng cả năm được!

- Đúng vậy, là em nói những trường hợp thông thường thôi! - Trì Mộng Mộng bảo.

Văn Bác nói chuyện với Trì Mộng Mộng rất lâu. Hai người chỉ nói chuyện thuần túy, không làm việc gì đi quá giới hạn. Cứ như vậy, anh và cô đã trải qua một đêm mà không xảy ra bất kỳ chuyện gì. Sáng hôm sau, Văn Bác dậy rất sớm, Trì Mộng Mộng cũng dậy sớm thu dọn hành lý, chuẩn bị ra bến xe. Văn Bác nói sẽ tiễn cô lên xe. Trì Mộng Mộng liền vui vẻ đồng ý.

Đội Trì Mộng Mộng sắp xếp hành lý xong xuôi, hai người cùng ra ngoài ăn sáng, sau đó đi trả phòng cho chủ nhà. Văn Bác tiễn cô ra nhà ga. Hai người xách túi đồ, chuẩn bị bắt taxi. Đúng lúc ấy, đột nhiên từ con hẻm đối diện có mấy kẻ xông ra. Văn Bác tưởng là kẻ cướp. Anh còn chưa kịp nhìn rõ là ai đã lãnh trọn một cú đập vào người. Trì Mộng Mộng sợ quá kêu thét lên cũng bị đánh ngã ra đất ngay tức khắc. Văn Bác đưa mắt nhìn, thấy mấy tên côn đồ thân hình vạm vỡ, tay cầm gậy gỗ, ống thép, còn có cả dao nữa. Văn Bác đơn thương độc mã, chốc lát đã bị đánh ngã ra đất, người đầy vết thương, trán chảy máu. Máu tươi nhuộm đỏ cả áo anh.

- Chạy mau! - Văn Bác ôm đầu, gào lên với Trì Mộng Mộng.

- Đánh chết mày, cái con đĩ bẩn thỉu, xem mày còn cứng đầu đến đâu? - Một gã đàn ông trong đó túm lấy tóc Trì Mộng Mộng vừa đánh vừa chửi.

- Chúng mày đừng có đánh đàn bà, muốn đánh thì đánh tao đây này, thả cô ấy ra! - Văn Bác nói.

- Mẹ kiếp, đánh chết con đàn bà này đi! Còn thích làm cao cơ đấy! Chẳng qua cũng chỉ là loại bán thân nuôi miệng thôi! - Một gã đàn ông quát lên.

Văn Bác ra sức phản kháng, nhưng chỉ chuộc lấy những trận đòn tới tấp của kẻ thù. Văn Bác chớp lấy thời cơ, cướp được cây gậy từ trong tay một kẻ côn đồ. Trong lúc cướp gậy, anh liếc thấy một gã đàn ông đang túm tóc Trì Mộng Mộng, thẳng tay tát tới tấp vào mặt cô. Văn Bác lúc này mới nhìn rõ, kẻ đó chẳng phải ai khác, chính là Hứa Đông. Cái tên cặn bã, rác rưởi, hóa ra hắn đến để báo thù!

Lúc này, bởi vì còn sớm nên đường phố khá vắng vẻ, gần như chẳng có ai qua lại. Thình thoảng mới có một, hai người đi qua, nhưng nhìn thấy một đám côn đồ, tay cầm hung khí nên chẳng ai dám lại gần.

Văn Bác muốn gọi điện báo cảnh sát nhưng điện thoại trong tay anh đã bị một gã côn đồ cướp mất và ném thẳng xuống đất, vỡ tan tành:

- Đánh, đánh chết cái thằng khốn lắm chuyện này! Xem xem nó còn ra về ta đây được nữa không! - Hứa Đông lên tiếng.

- Đánh chết nó đi! - Một tên nói.

- Cũng không thể tha cho con điểm này được, chúng ta sẽ biến nó thành đồ chơi của chúng ta! - Hứa Đông hét lên thích thú.

Trì Mộng Mộng bị đánh đến mụ mị đầu óc, chỉ biết kêu gào:

- Cứu tôi với, cứu tôi với, có kẻ giết người!

- Mẹ kiếp, mày kêu cái gì hả? Ông đánh chết mày, cái đồ rác rưởi, còn giả bộ gì chứ hả? Giả bộ trong sáng à, mẹ kiếp, trong sáng thì đã chẳng vào làm ở khu giải trí. Đã làm ở đó rồi, còn không lên giường với đàn ông thì mày muốn làm gì chứ hả? Đánh, đánh hết sức cho tao! - Hứa Đông gào lên, thẳng tay đánh Trì Mộng Mộng.

Lúc này Trì Mộng Mộng đã bị đánh ngã lăn ra đất. Một gã đàn ông túm lấy áo của cô, vì quá mạnh tay nên áo Trì Mộng Mộng bị rách toạc ra. Trì Mộng Mộng đầu óc xõa xượi, bộ dạng vô cùng thảm hại...

Hứa Đông cười dâm dê:

- Ha ha, mau lột sạch quần áo của con này ra cho tao!

- Đúng thế, chúng ta cùng chơi, thế nào? - Một gã côn đồ cao lớn nói.

- Cởi đồ nó ra trước đã! Mau lên! - Có tên khác nói.

Một gã to béo, đen sì tóm lấy hai chân Trì Mộng Mộng, bắt đầu kéo vấy của cô ra. Tên côn đồ cao lớn nhân cơ hội định làm nhục cô, Trì Mộng Mộng ra sức chống trả, tiếng thét đau đớn như xé rách toạc cổ họng của cô...

- Chúng mày là một lũ súc sinh, đồ cặn bã, có giỏi thì đánh nhau tay đôi với tao đây này, đừng có bắt nạt một cô gái yêu đuối! Có giỏi thì thả tay ra! -

Văn Bác cố tình chửi bới để kích bợn côn đồ kia tập trung vào mình.

Trì Mộng Mộng sắp bị cởi sạch quần áo, tình hình vô cùng nguy cấp, ngàn cân treo sợi tóc thì một chiếc xe cảnh sát đi tuần tình cờ ngang qua, đám côn đồ nhanh chóng bỏ chạy tán loạn. Văn Bác nhìn thấy Hứa Đông định bỏ chạy liền bò dậy, lao về phía hắn ta, cố sức giữ chặt chân hắn lại. Hứa Đông dồn sức vào cây gậy trên tay, đánh tới tấp vào người Văn Bác. Nhưng Văn Bác lì lợm nhất quyết không buông tay, mãi cho đến khi cảnh sát xông đến, khóa còng vào tay Hứa Đông.

Văn Bác ngã ra đất, trên mặt, trên đầu, miệng toàn là máu, máu tươi gần như nhuộm đỏ cả quần áo của anh. Anh nói bằng giọng yếu ớt:

- Các anh cảnh sát, mau cứu cô gái kia, mau...

Lúc này, nhân viên cảnh sát mới điện cho cấp cứu. Văn Bác được dìu dậy, anh mở mắt ra, thấy Trì Mộng Mộng đang nằm cách đó không xa, quần áo rách nát toí bời, đầu tóc rối bưng, đau đớn rên rĩ...

- Có chuyện gì thế? Có nghiêm trọng không? – Một viên cảnh sát hỏi Văn Bác.

- Có kẻ muốn trả thù chúng tôi, chúng đánh chúng tôi! – Văn Bác khó nhọc nói.

- Vết thương của anh thế nào rồi? Gắng chịu đựng, chúng tôi lập tức đưa anh đi bệnh viện!

- Tôi không sao, các anh mau xem vết thương của cô gái đó thế nào rồi? – Văn Bác chỉ tay về phía Trì Mộng Mộng.

Chẳng mấy chốc, xe cứu thương đã đến, Văn Bác và Trì Mộng Mộng nhanh chóng được khiêng lên xe chở tới bệnh viện, còn Hứa Đông bị dẫn về đồn cảnh sát. Sau khi được đưa đến viện, Văn Bác được các bác sĩ tiến hành kiểm tra. Cũng may là vết thương không chí mạng, chỉ là những vết thương ngoài da, rách da đầu, bị khâu ba mũi, ngực bị một vết dao rạch, mất rất nhiều máu. Kết quả kiểm tra của Trì Mộng Mộng là: mặt bị sưng tím, tay và đùi tụ máu, cũng may là không bị thương quá nặng, càng may hơn là cảnh sát đến kịp thời, nếu không cô đã bị bọn khốn đó làm nhục.

Bác sĩ nói, hai người phải theo dõi một đêm, ngày mai mới được xuất viện. Bên cảnh sát có hỏi cụ thể tình hình, Văn Bác liền tường thuật lại sự tình xảy ra ở trung tâm giải trí Quý Phi. Bên cảnh sát ghi chép lời khai lại rồi thông báo cho gia đình Văn Bác và Trì Mộng Mộng. Sau đó bên họ tiếp tục tiến hành truy bắt đồng bọn của Hứa Đông.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Bố mẹ Văn Bác vừa nghe nói con mình bị thương liền hoảng loạn, khóc lóc chạy đến bệnh viện. Vừa nhìn thấy Văn Bác, mẹ anh đã khóc lóc, ôm lấy con trai mà nói:

- Con à, vết thương có nặng lắm không? Mẹ như đứt từng khúc ruột ra rồi!

Bố Văn Bác cũng xót xa nói: “Con à, có đau lắm không?”

- Bố, mẹ, con không sao, không nghiêm trọng, chỉ là những vết thương ngoài da thôi! - Văn Bác sợ bố mẹ lo lắng nên vội vàng an ủi.

- Sau này ở ngoài, làm việc gì con cũng đừng có động chạm đến người khác, mẹ lo cho con lắm đấy! - Mẹ anh than thở.

- Sau này con đừng qua lại với những kẻ không đáng hoàng ở bên ngoài nữa, chẳng có lợi gì đâu! - Bố anh nói.

- Con biết rồi ạ, con sẽ làm như thế, nhất định con sẽ nhớ lời bố mẹ!

- Y Đông có biết không? Sao nó vẫn chưa đến? - Mẹ Văn Bác hỏi.

- Con không biết, có thể cảnh sát đã báo cho cô ta biết rồi! - Văn Bác bảo.

- Đáng lẽ nó phải đến đây xem tình hình mới phải chứ! - Bố Văn Bác nói.

- Cô ta có bầu rồi, ra ngoài bất tiện, không đến cũng tốt, ra khỏi cửa cũng chẳng an toàn gì! - Văn Bác bảo.

- Con nó nói cũng đúng, nó không đến thì thôi!

Gia đình Trì Mộng Mộng ở nơi khác, vì thế không đến thăm con gái ngay được. Văn Bác không dám bảo bố mẹ qua chăm sóc cô vì ngại bố mẹ sẽ hỏi này hỏi nọ. Nhưng thế thì biết tìm ai chăm sóc cho cô đây? Nhờ Lương Tuyết ư? Giờ người ta đang sống yên ổn, Văn Bác chẳng muốn làm phiền cô nữa. Nhờ Trần Na ư? Cô ấy mau mồm mau miệng, chẳng may để lộ ra ngoài, cả công ty đều biết thì sao? Cảm giác không an toàn lắm, vậy thì phải nhờ ai đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Văn Bác nhớ ra Trương Manh, bạn học của mình, chỉ có tìm cô ấy là hợp lý hơn cả. Trương Manh là người khá nhiệt tình, lại biết giữ miệng và chơi với anh khá thân. Chỉ có điều vì Y Đồng quá đa nghi nên bình thường anh chẳng dám qua lại với Trương Manh nhiều. Lần trước, Văn Bác đến nhờ Trương Manh chỉ dạy cho chút bí quyết làm ăn, nào ngờ Y Đồng lại chạy đến làm âm lên, cũng may mà Trương Manh không để bụng. Mặc dù không muốn làm phiền người ta nhưng Trì Mộng Mộng chẳng có ai chăm sóc, bản thân anh lại không chăm sóc được, không thể cứ bỏ mặc cô như vậy.

Nhân lúc bố mẹ ra ngoài, Văn Bác liền nắm bắt thời cơ, gọi điện cho Trương Manh, bảo cô nể tình bạn bè mà giúp đỡ anh chuyện này.

Trương Manh nghe thấy Văn Bác nói anh bị thương thì vô cùng lo lắng. Nghe thấy Văn Bác nói muốn nhờ cô chăm sóc Trì Mộng Mộng, Trương Manh chẳng nói hai câu, lập tức nhận lời ngay.

Văn Bác mừng lắm, nói:

- Bạn cũ à, cảm ơn cậu, đợi tôi khỏe lại nhất định sẽ tạ ơn cậu!

- Nghe cậu nói kìa, chút chuyện nhỏ này đâu đáng để nhắc đến? Chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm nay rồi, còn nói chuyện này làm gì? - Trương Manh đáp.

- Thế thì tốt quá, cậu làm xong việc thì tới bệnh viện ngay nhé!

- Đợi tôi thu dọn chút xíu rồi vào bệnh viện liền!

- Vậy tôi đợi cậu đấy!

- À phải rồi, chờ đã! - Trương Manh đột nhiên thốt lên.

Văn Bác khựng người, anh tưởng Trương Manh nghĩ lại liền thấp thòm hỏi:

- Sao thế? Có phải cậu thấy bất tiện không? Việc buôn bán bận quá à?

- Coi cậu kìa, bạn cũ chẳng lẽ không có thời gian cho nhau? Chẳng qua là lát nữa tôi qua bên đó, có thấy hơi lo lắng, sợ vợ cậu ở đấy, thấy tôi đến lại làm loạn lên! - Trương Manh có vẻ bất an.

- Cậu yên tâm, cô ta giờ đang ở nhà mẹ rồi, cái bụng to phưỡn ra rồi, chắc chắn không qua đây đâu! Cậu cứ yên tâm trăm phần trăm!

- Vậy thì tốt, tôi qua đó ngay đây! Đợi nhé!

Khoảng nửa tiếng sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, lát sau, Trương Manh đã xách giỏ hoa quả đi vào. Cô vừa đến cửa, Văn Bác đã nói với bố mẹ:

- Đây là Trương Manh, bạn học của con! - Nói rồi, anh quay sang giới thiệu với Trương Manh - Trương Manh à, đây là bố mẹ của tôi!

- Cháu chào hai bác ạ!

- Con à, con đến thăm là được rồi, còn mua lắm thứ thế này làm gì, tốn kém ra! - Mẹ Văn Bác hiền hậu nói.

- Không sao đâu ạ, chỉ là chút tâm ý của con thôi mà! À phải rồi, vết thương của cậu có nặng lắm không? - Trương Manh hỏi Văn Bác.

- Cũng may là không sao, cậu đừng lo! À đúng rồi, chuyện tôi nói với cậu... - Văn Bác hỏi.

- Không cần nhắc, cứ yên tâm! - Trương Manh nói.

- Cậu đợi một lát rồi qua đó, phòng 302 nhé. Cậu nói với cô ấy là tôi nhờ cậu đến nhé! - Văn Bác dặn dò Trương Manh.

- Ok, cậu cứ yên tâm, có gì cứ gọi tôi bất cứ lúc nào! Giờ tôi qua đó xem sao! - Trương Manh nói rồi định đi.

- Con à, ngồi chơi thêm chút nữa đi! Vừa mới đến sao đã định đi thế? - Mẹ Văn Bác xách phích nước từ bên ngoài đi vào, thấy Trương Manh định đi liền vội vàng giữ lại.

- Bác à, con có chút chuyện, phải đi tìm một người, xong việc con quay lại thăm Văn Bác ạ! - Trương Manh nói.

- Thế thì con đi cẩn thận nhé! - Mẹ Văn Bác dặn dò.

Nhìn thấy Trương Mạnh đi rồi, Văn Bác mới thở phào nhẹ nhõm. Anh đang định nghỉ ngơi một lát thì đột nhiên anh nghe thấy có tiếng người nói ở bên ngoài, giọng nói rất giống Y Đồng và mẹ cô ta. Lê nào bọn họ tìm đến đây ư? Văn Bác đang nghỉ hoặc thì cửa mở bật ra, Y Đồng và mẹ cô ta kéo nhau đi vào.

- Xa thế sao cô lại đến đây? Đừng có đi lung tung, ngộ nhỡ thai có làm sao thì nguy to! - Văn Bác lo lắng nói.

- Còn chẳng phải đến thăm anh sao?

- Tôi không sao, chỉ là mấy vết thương ngoài da thôi, chẳng mấy chốc sẽ khỏi ấy mà!

- Tại sao anh lại bị thương? - Y Đồng hỏi.

Thấy Y Đồng hỏi đến nguyên nhân bị thương, Văn Bác vô cùng mâu thuẫn. Nếu kể rõ sự thực cho Y Đồng nghe, vậy thì anh có thể chứng minh rằng trong chuyện đến nhà tắm Quý Phi, anh hoàn toàn trong sạch, như vậy cũng có thể hoá giải mâu thuẫn với Y Đồng. Nhưng nếu nói ra sự thực, thế thì chẳng phải để lộ chuyện của Tri Mộng Mộng hay sao? Thế thì chẳng phải chuyện anh với Tri Mộng Mộng ở với nhau qua đêm sẽ bị Y Đồng phát giác ra sao? Nếu để cô biết chuyện này thì sự tình càng thêm tồi tệ, thậm chí còn tồi tệ hơn chuyện anh đến nhà tắm Quý Phi. Nếu như không kể sự thật, thế thì anh biết viện lí do gì đây? Nói ra phát sinh mâu thuẫn với người ta ư? Cãi nhau ư? Hay là đắc tội với người ta trên thương trường? Nếu như cảnh sát nói rõ tình hình với Y Đồng thì sao? Thế thì chẳng phải lộ hết à? Thật đúng là... vốn dĩ là việc tốt, giờ lại thành ra làm chuyện khuất tất rồi.

Văn Bác vô cùng khó xử, sau một hồi đắn đo suy nghĩ, anh quyết định sẽ nói rõ sự tình, chỉ có điều giấu chuyện anh với Tri Mộng Mộng ở chung với nhau một đêm, thay vào đó sẽ nói rằng sáng nay tình cờ gặp cô trên đường, sau đó đụng độ bọn Hứa Đông đến trả thù.

- Một khách hàng tên Hứa Đông định kí hợp đồng làm ăn với công ty tôi, vụ làm ăn trị giá hơn ba triệu, nhưng hắn ta bảo tôi dẫn hắn đến khu giải trí chơi. Tôi vì vụ làm ăn này nên miễn cưỡng dẫn hắn đến đó. Nào ngờ hắn lại chọc ghẹo nhân viên phục vụ ở đó, tôi thực sự thấy chướng mắt nên đã ngăn cản hắn. Hắn chửi mắng tôi, chọc tức tôi, thế là tôi đánh hắn một trận. Vì thế, vụ làm ăn đáng giá hơn ba triệu tệ cũng đi tong. Tưởng thế là xong, nào ngờ sáng nay, vừa mới ra khỏi cửa, đi được nửa đường đã thấy hắn ta dẫn người xông đến, sáu bảy người xông vào đánh tôi.

- Anh nói thật ư? - Y Đồng nói.

- Cô có thể đi hỏi cảnh sát, có ghi chép lời khai đấy! - Văn Bác lạnh lùng đáp.

- Lát nữa tôi sẽ đi hỏi cụ thể, thế còn Hứa Đông đâu?

- Hắn ta bị cảnh sát dẫn đi rồi!

- Bắt được mấy tên?

- Chạy mất bốn tên, mới bắt được có ba, bao gồm cả Hứa Đông.

- Anh không làm chuyện bậy bạ ở khu giải trí ấy thật chứ? - Y Đồng nhìn Văn Bác bằng ánh mắt sắc lẹm.

- Thật sự không hề, tôi lấy nhân cách của mình ta đảm bảo, tuyệt đối không!

- Thế thì tôi tạm tin anh lần này! - Y Đồng đáp.

Thấy Y Đồng chịu tin lời mình, Văn Bác thở phào nhẹ nhõm. Không phải anh sợ Y Đồng không chịu về nhà hay gây sự với mình mà anh sợ bố mẹ anh vì lo lắng cho anh mà ảnh hưởng đến sức khoẻ. Anh vốn dĩ muốn để bố mẹ được hưởng phúc bên cạnh mình, chứ nếu ở bên cạnh con trai mà phải chịu tội như vậy thì thà ở quê làm ruộng còn hơn.

Cuộc chiến tranh giữa hai vợ chồng Văn Bác lần này chấm dứt bằng việc hoà giải của hai người. Bố mẹ Văn Bác thấy con dâu chịu về nhà, làm hoà với con trai mình thì vui lắm. Người Trung Quốc rất coi trọng hoà khí và sum họp gia đình. Có tiền hay không không quá quan trọng, gia đình không hoà thuận thì có nhiều tiền cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Y Đồng tỉ mỉ kiểm tra vết thương của Văn Bác, không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi vào hôm là ổn, lúc này cô mới yên tâm. Mặc dù nói quan hệ giữa hai vợ chồng không được tốt, không hoà hợp nhưng dù sao Văn Bác cũng là chồng của cô, cũng là người thân nhất, là bạn đời của cô mà!

Văn Bác ở bệnh viện một ngày, không có vấn đề gì nghiêm trọng liền ra viện. Bởi vì không thể đi làm ngay được nên anh đành xin phép ba ngày. Văn Bác rất lo cho Tri Mộng Mộng nhưng vì Y Đồng đang ở nhà nên anh chẳng dám gọi cho Trương Mạnh để hỏi han tình hình của cô. Tính cách Y Đồng quá đa nghi, chỉ cần thấy Văn Bác có gì hơi bất thường là cô sẽ nghiêm ngặt dò xét. Cho dù chỉ là một người gọi nhầm thôi, cô cũng phải điều tra cho ra ngọn ngành.

Tối đó, Văn Bác không nhận được nửa liên nhân lúc Y Đồng đi tắm, cầm điện thoại bàn lên gọi cho Trương Mạnh. Bởi vì điện thoại của anh bị người ta đập nát rồi, chỉ có thể dùng điện thoại bàn mà thôi. Anh khẽ giọng hỏi Trương Mạnh:

- Hiện giờ cô ấy thế nào rồi? Có khoẻ không?

- Cô ấy vẫn khoẻ, không bị thương quá nặng, chỉ rách da thôi, chẳng mấy chốc sẽ khoẻ lại! - Trương Mạnh nói.

- Người nhà cô ấy đến chưa? - Văn Bác nóng ruột hỏi.
- Chưa, tôi hỏi cô ấy, cô ấy nói vì ở xa nên chưa đến ngay được!
- Thế thì làm phiền cậu rồi! - Văn Bác nói.
- Cảm ơn cậu!
- Đừng khách sáo!
- Ok, thôi không nói nữa, cô ta sắp ra rồi!

Văn Bác vừa nói xong thì nghe thấy tiếng lạch cạch mở cửa phòng tắm, chắc là Y Đồng chuẩn bị ra. Văn Bác vội vàng cúp máy. Giờ anh đã trở thành “Chim sợ cành cong”. Đối với một người đàn bà như vậy, anh không thể không đề phòng, thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện. Trước đây, mỗi khi có việc cần liên lạc với người khác, Văn Bác thường sử dụng điện thoại công cộng, cô thích kiểm tra điện thoại chứ gì? Đã thế tôi không dùng đi động nữa! Điện thoại công cộng rất tiện, đâu đâu cũng có, chẳng phiền phức chút nào. Sử dụng điện thoại công cộng hoàn toàn có thể tránh được việc bị vợ kiểm tra. Lúc này, Y Đồng từ trong nhà tắm đi ra, tay cầm khăn lau tóc, vừa vào phòng đã nói với Văn Bác.

- Anh lau tóc cho em đi, em sợ cảm lạnh!
- Ok, để anh đi lấy máy sấy! - Văn Bác nhanh miệng đáp.
- Ban nãy anh làm gì thế? - Y Đồng hỏi.
- Anh xem báo, em xem, những tin tức này khiếp thật đấy, ở hầm mỏ lại chết hơn trăm người! - Văn Bác chỉ vào một tin nóng hổi trên tờ báo hôm nay.
- Thế à? Hình như em nghe thấy anh gọi điện thoại thì phải? Gọi cho ai thế?
- Đâu có, anh chỉ đọc báo thôi! - Văn Bác chối phắt.
- Không phải chứ? Rõ ràng em nghe thấy anh gọi điện thoại mà!
- Không có thật mà! - Văn Bác thấy hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt Y Đồng, giọng nói cũng rất yếu ớt.
- Anh còn nói dối à? Rõ ràng là em nghe thấy anh nói chuyện với người khác, cái gì mà “Làm phiền” cái gì đó mà! - Y Đồng gắt.
- Đâu có, có thể em nghe nhầm rồi! - Văn Bác chối.
- Hừ, để em xem! - Y Đồng đi đến, cầm lấy điện thoại lên kiểm tra.

Văn Bác liếc nhìn, lần này thì xong rồi, ban nãy mới gọi xong, anh chưa kịp xóa số điện thoại, chắc chắn cô ta lại làm ầm lên cho xem. Haiz, sớm biết thế này thì thừa nhận đi cho rồi, cứ nói là gọi cho khách hàng, chắc cô ta không đến nỗi kiểm tra cả số điện thoại của khách hàng đâu? Văn Bác phát hoảng. Lát sau, Y Đồng đã tra được số điện thoại của Trương Manh. Y Đồng vô cùng phẫn nộ, chỉ vào cái điện thoại chất vấn:

- Đây là cái gì? Anh gọi cho ai? Tại sao không dám thừa nhận?
- Cái này... cái này... - Văn Bác ấp úng nói không nên lời.
- Anh nói mau, rốt cuộc là ai? - Y Đồng tức tối đến mức mặt mày như biến dạng.
- Là một người bạn cũ! - Văn Bác lí nhí nói.
- Bạn cũ nào? Tên là gì? Tôi có quen không? - Y Đồng hỏi như bức cung tội phạm.
- Chỉ là bạn cũ thôi, không có gì đâu! - Văn Bác nói.
- Cái gì? Thế tại sao anh không dám nói với tôi? Chắc chắn là có tật giật mình!
- Chẳng phải anh sợ nói ra sẽ khiến em hiểu nhầm hay sao. Vì thế có thể không nói thì không nói thôi! - Văn Bác biện minh.
- Hừ, anh chớ lừa tôi, rốt cuộc anh có nói hay không? - Y Đồng hằn học bảo.
- Thật sự không có mà, tại sao cô cứ không chịu tin thế nhỉ? - Văn Bác bức bối gắt lên.
- Thôi được rồi, nếu như anh không nói, giờ tôi sẽ gọi vào số này, tự tôi hỏi! - Y Đồng nói rồi ấn phím gọi.

Trương Manh vừa mới nhận điện thoại của Văn Bác, giờ lại thấy số này gọi đến, cô tưởng là Văn Bác gọi đến, thế nên vừa nghe điện thoại đã hỏi:

- Văn Bác à, cậu cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy. Dù gì cậu cũng đã nhờ tôi rồi, tôi nhất định sẽ làm thật tốt!

- Tôi là vợ anh ta, cô là ai? Chăm sóc cho ai? - Y Đồng lớn tiếng chất vấn.

Trương Mạnh nghe thấy không phải là Văn Bác, biết là Y Đồng đa nghi và rất ghê gớm nên cô vội vàng nói: “Xin lỗi, cô nhầm số rồi!”, sau đó cúp máy luôn.

- Ra ngoài tìm gái, lại còn tìm đến tận hai người! Tôi quả thật đã quá xem thường anh rồi! Có phải là con đàn bà ở trung tâm giải trí đó không? - Y Đồng quát lên.

- Tôi hoàn toàn không lảng nhãng ở bên ngoài, cô tin hay không thì tùy! - Văn Bác gắt lên.

- Hôm nay tôi nhất quyết bắt anh phải giao con đàn bà đó ra, anh có tin không? - Y Đồng gào lên.

- Tôi nói cho cô biết, cô đừng ức hiếp người thái quá, cô đừng ép tôi, nếu không hậu quả cô tự gánh chịu!

- Cái gì? Anh dám dọa tôi à? Còn lâu tôi mới sợ! - Y Đồng vênh mặt.

- Tôi không dọa cô, chớ cùng rút giậu, cô tự nghĩ đi!

- Tôi muốn xem anh rút giậu thế nào đấy! - Y Đồng ngang ngược nói.

Văn Bác không muốn tranh cãi với Y Đồng nữa liền đặt cái máy sấy xuống bàn, đi ra ngoài. Anh định ra ngoài hít thở không khí trong lành cho đỡ bức. Y Đồng thấy Văn Bác định ra ngoài liền nghĩ, chắc chắn anh ta đi gặp người đàn bà đó. Cô tức điên lên, cầm cái máy sấy đuổi theo, đập cả cái máy sấy vào đầu Văn Bác. Đầu Văn Bác linh tron cú đập rất mạnh của Y Đồng, máu chảy thành dòng xuống cổ anh.

- Cô điên à? Vết thương này tôi mới khâu mất mấy mũi, giờ cô còn đập cho nó toác ra! - Văn Bác gào lên.

- Anh mới là đồ điên, anh “Ngựa quen đường cũ”, thói xấu khó bỏ! - Y Đồng quát.

- Tôi chưa bao giờ gặp phải một người đàn bà đáng sợ như cô, cô đâu có phải con người? Cô là ma quỷ, là con điên, là bệnh nhân tâm thần! - Văn Bác tức tối mắng chửi.

- Sao hôm qua anh không bị người ta đánh chết đi cho rồi? Anh phải bị đánh chết đi mới đúng! - Y Đồng nguyên rủa.

Nghe thấy câu này, Văn Bác thật sự không thể chịu đựng được nữa. Những vết thương của anh đến tận giờ vẫn còn đau nhức, thế mà lại còn bị Y Đồng lạnh lùng xát muối vào. Văn Bác bịt chặt vết thương, đi ra ngoài, để mặc cho Y Đồng vẫn đang ném đồ đạc ở trong nhà. Mẹ Văn Bác đang rửa bát ở trong bếp, nghe thấy con trai với con dâu cãi nhau liền đặt bát đĩa xuống, chạy ra khuyên nhủ. Nhưng lúc này Văn Bác đã ra ngoài. Mẹ Văn Bác vội vàng khuyên nhủ con dâu:

- Con à, đừng giận nữa, đợi nó về mẹ sẽ mắng cho nó một trận!

- Thôi đủ rồi, còn giả bộ là người tốt gì chứ? Mau cuốn gói rồi xéo đi cho rảnh nợ! - Y Đồng lớn tiếng chửi.

Nghe thấy con dâu nói vậy, mẹ Văn Bác không nói năng gì. Bà biết tâm trạng con dâu không tốt, lại đang mang bầu, không thể để cô tức giận. Thế nên, bà âm thầm nhẫn nhịn, sau đó lặng thinh đi vào phòng bếp, vừa dọn dẹp vừa rót nước mát. Con trai với con dâu sống không hoà thuận, trái tim bà như tan nát, ngày nào cũng thấp thỏm, lo lắng.

Văn Bác đi rồi, Y Đồng chẳng biết trút giận đi đâu liền ném hết đồ đạc trong nhà, nào cốc chén, ấm trà, lọ hoa, bình nước, ngay cả màn hình máy tính cũng bị cô đập nát. Đường như thế vẫn chưa đủ, Y Đồng còn dùng kéo cắt nát quần áo của Văn Bác, vừa cắt vừa chửi:

- Tôi cắt chết anh, cắt chết anh!

Bố Văn Bác ngồi bên ngoài hút thuốc, im lìm nghĩ ngợi gì đó. Đóm lửa trên đầu thuốc lập lòe, phản chiếu gương mặt xanh xao của ông. Đã sáu mươi tuổi rồi, sức khoẻ không còn tốt nữa, vất vả suốt một đời, tay lam tay làm, khó khăn lắm mới nuôi con khôn lớn thành người, lập gia đình cho đâu vào đấy, ấy vậy mà vẫn khiến cho bố mẹ phải lao tâm khổ tứ. Làm cha mẹ thật chẳng dễ dàng gì!

Y Đồng trút giận lên đồ đạc ở trong phòng. Mẹ chồng định qua khuyên giải nhưng lại không dám vì càng sợ khiến cho con dâu bức bối thêm. Bà đành vừa lau bếp vừa lẩm nhẩm:

- Cầu xin Bồ tát phù hộ, hãy giúp cho quan hệ giữa hai vợ chồng con trai con được hoà thuận êm ấm, phù hộ cho con cháu con được bình an ra đời!

Y Đồng cắt nát mấy bộ quần áo của Văn Bác rồi mà vẫn chưa hết tức, miệng còn đang chửi:

- Đồ khốn nạn, cả ngày ong bướm ở ngoài. Nhà dột từ nóc dột xuống, bố anh chắc cũng chẳng đàng hoàng gì!

- Con à, đừng mắng nữa, đã đói bụng chưa? Mẹ làm ít canh cho con, mau ăn đi!

- Không ăn, bà làm có ra cái gì đâu mà ăn!

- Mẹ vẫn làm theo yêu cầu hàng ngày của con mà, con nếm thử xem, ăn đi cho bỏ!

Y Đồng miễn cưỡng đón lấy bát canh, uống một ngụm rồi đột nhiên gào lên:

- Khó uống chết đi được, canh gì mà lại thế này? Bà chưa nấu canh bao giờ à?

- Mẹ làm theo yêu cầu của con mà?

- Bà nếm thử đi!

Y Đồng nói rồi hất bát canh vào người mẹ chồng. Nước canh nhỏ giọt xuống nền nhà. Nhìn thấy con dâu làm vậy, bà chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống nhặt xương và những mảnh bát vỡ dưới đất, sau đó lấy khăn lau sạch sàn nhà.

- Như thế thì làm sao lau sạch được, bà không biết dùng cây lau nhà lau cho sạch rồi mới dùng khăn lau à? - Y Đồng gất lên.

Mẹ Văn Bác lặng lẽ đi lấy cây lau nhà. Y Đồng vẫn chưa chịu buông tha:

- Bà đẻ con kiểu gì thế hả? Bà giáo dục anh ta kiểu gì hả? Bà có vô văn hoá đến đâu cũng không thể không giáo dục con cái như thế được!

Mẹ Văn Bác vừa lau dọn vừa nghe Y Đồng mắng mỏ. Là dâu mà như thế này thật khiến cho bố mẹ chồng đau đớn trong lòng. Bố Văn Bác không nói gì, chỉ trầm ngâm ngồi hút thuốc, hút hết điếu này đến điếu khác.

Người ta đều nói mẹ chồng - nàng dâu như oan gia. Trên đời này, hầu như tất cả mẹ chồng và con dâu đều xung khắc với nhau. Đương nhiên cũng có những cặp mẹ chồng, nàng dâu rất hoà hợp, nhưng dù sao đó cũng chỉ là số ít. Người ta thường nói, mẹ chồng không phải là mẹ đẻ, thế nên cách đối đãi của bà với con dâu và con trai là khác nhau. Nhưng mẹ chồng có thể tôn trọng, quan tâm và thông cảm với con dâu đã là tốt lắm rồi, sao cứ phải bóí lông tìm vết, so đo tính toán tí tẹo?

Trong con mắt của các nàng dâu, tất cả các bà mẹ chồng đều đáng ghét, đều ngoa ngoắt, đều khó tính. Cứ mười gia đình thì phải chín gia đình có mẹ chồng, nàng dâu bất hoà, không khí vô cùng căng thẳng. Nếu như mẹ chồng với con dâu ở riêng ra thì có lẽ quan hệ sẽ đỡ hơn. Cứ ở chung dưới một mái nhà thì chắc chắn bất đồng là khó tránh khỏi.

Thực ra, phương pháp tránh xung đột mẹ chồng, nàng dâu rất đơn giản, đó là sống riêng. Tục ngữ có câu: “Xa thom gần thối”. Đương nhiên, mẹ chồng, nàng dâu sống riêng rồi cũng cần phải tôn trọng lẫn nhau. Mẹ chồng không được can thiệp quá nhiều vào chuyện riêng của con dâu. Thực ra, mẹ của Văn Bác rất tốt, bà chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của con dâu, cũng chưa bao giờ đòi hỏi gì từ con trai, con dâu, thỉnh thoảng lên chơi còn mang cho các con ít đặc sản quê nhà. Một bà mẹ chồng như vậy biết đi đâu để tìm đây? Nhưng tại sao con dâu với mẹ chồng vẫn bất hoà? Thế thì rõ ràng chỉ có một khả năng duy nhất: con dâu thành phố coi thường bà mẹ chồng nhà quê.

Có người nói, nếu bạn sinh một đứa con trai mà không dạy dỗ nó từ nhỏ, vậy là bạn đã hại cả gia đình mình rồi đấy. Nếu như bạn sinh một đứa con gái mà không dạy dỗ nó từ nhỏ, như vậy là bạn đã hại cả nhà người khác. Nếu như bạn có thù với ai, vậy hãy thật nuông chiều con gái rồi gả con gái cho con trai nhà đó, thế là cả nhà người ta coi như xong, vậy là mối thù của bạn đã được báo.

Từ đó có thể thấy, một đứa con gái được nuông chiều sẽ trở nên đáng sợ như thế nào sau khi đã thành con dâu nhà người ta!

Sau khi rời khỏi nhà, Văn Bác chẳng còn nơi nào để đi, đành phải đến văn phòng. Đến văn phòng, trong phòng cũng chẳng có ai. Lúc này anh mới nhớ ra hôm nay là cuối tuần. Nhìn văn phòng trống không, anh thật muốn nhảy qua cửa sổ. Đây là tầng tám, nhảy xuống đất chắc chắn sẽ tan xương nát thịt. Một người đàn ông bị bức bách đến mức độ này thật quá tội nghiệp!

Văn Bác muốn thoát khỏi xiềng xích trên người, nhưng mặc cho anh có vùng vẫy thế nào cũng chẳng thể thoát ra được, chỉ có thể cam chịu khổ đau.

- Văn Bác, sao cuối tuần mà anh vẫn đến công ty thế? Lại làm thêm giờ à? - Đột nhiên có tiếng người hỏi.

Văn Bác ngẩng đầu lên nhìn, hoá ra là đồng nghiệp Trương Tân. Anh cười như mếu:

- Tôi đến lấy đồ, còn cậu? Làm thêm giờ à?

- Haiz, đừng nhắc nữa! Tôi qua tôi để quên phiếu thu tiền điện thoại ở công ty. Phải trả mất hai trăm tệ tiền điện thoại mà vợ cứ không tin, bắt tôi phải mang hoá đơn về! - Trương Tân thở dài.

- Người anh em, vợ cậu cũng kiểm soát cậu à?

- Tiền lương mỗi tháng, vừa đến tay, còn chưa được nóng ví đã phải nộp cho vợ rồi!

- Ôi trời, cậu trở thành nô lệ rồi à?

- Đúng thế, chẳng còn cách nào khác cả, bà xã tôi ghê gớm lắm!

- Hoá ra chúng ta là đồng bệnh thương lân à? Chỉ có điều tôi vẫn rần hơn cậu, tôi dám đánh cô ta!

- Cái gì? Anh đã từng đánh vợ à?

Đột nhiên Trường Tân chỉ ra bên ngoài, về mặt hoảng hốt:

- Người anh em, anh đi đòi đến nơi rồi! Nhìn kìa, vợ anh dẫn người đến thanh toán anh kìa!

Văn Bác giật nảy mình, vội vàng nhìn ra cửa. Chẳng có gì hết. Lúc này Trường Tân mới bật cười sung sướng:

- Tôi lừa anh đấy! Xem anh sợ hết hồn kìa, còn nói là dám đánh vợ à?

- Cậu dám chọc tôi à?

- Tôi chỉ muốn kiểm tra rốt cuộc anh sợ vợ đến đâu thôi mà!

- Tôi sợ vợ á? Nực cười! Tôi sợ vợ lúc nào?

- Không sợ á? Thế anh căng thẳng gì chứ?

- Tôi sợ cô ta mang bầu, lại chạy ra ngoài, nhờ động thai thì sao? Tôi chỉ lo cho đứa bé thôi, cậu tưởng tôi sợ cô ta chắc?

- Thật không?

- Không tin thì thôi!

Đang nói chuyện thì bảo vệ gọi điện cho Trường Tân, nói rằng vợ anh đến tìm. Trường Tân không dám chậm trễ, vội vàng chạy xuống đón. Văn Bác ở trong phòng ngột ngạt liền ra ngoài hít thở không khí trong lành. Anh loáng thoáng nghe thấy tiếng vợ Trường Tân mắng anh:

- Chẳng phải nói anh rằng anh nộp phí điện thoại hết hai trăm sao? Sao ở đây ghi có 170 tệ? Còn ba mươi tệ nữa đâu rồi? Có phải giấu vào túi riêng không hả?

- Bà xã à, 30 tệ đó anh mua bao thuốc lá rồi!

- Thuốc đâu?

- Thuốc mời bạn hết rồi!

- Thuốc gì mà tận 30 tệ?

- Hoàng Sơn.

- Được lắm, anh dám hút loại thuốc 30 tệ một bao, anh đúng là muốn tán gia bại sản rồi! - Vợ Trường Tân vừa mắng vừa đánh chồng.

- Bà xã à, em đừng giận mà! - Trường Tân cười giả lả.

- Anh dám hút bao thuốc tận 30 tệ bạc, anh không nhìn lại bản thân mình đi? Anh chẳng qua cũng chỉ là đồ phế phẩm!

- Bà xã, anh đâu muốn mất mặt trước bạn bè, em cũng biết đàn ông ai chẳng sĩ diện... - Trường Tân áp úng.

- Hừ? Thế diện? Anh còn thể diện chắc? Anh ăn của tôi, mặc của tôi, dùng cũng của tôi, có cái gì là không phải của tôi chứ? Anh còn dám con nhà lính tính nhà quan à? - Vợ Trường Tân càng mắng càng dữ dội.

- Bà xã, là anh sai rồi, anh xin lỗi em!

- Anh rút ngay, trả nhà, trả xe cho tôi, đó đều là của tôi! Anh biến càng xa càng tốt!

Văn Bác nhìn thấy Trường Tân bị vợ mắng chửi tới tấp mà không dám phản bác lại nửa lời, trong lòng vô cùng buồn cười. Nhớ lại lúc trước, chẳng phải lúc trước anh cũng luôn bị Y Đồng mắng chửi thậm tệ như vậy hay sao. Lúc đó, anh ở trong nhà Y Đồng, chỉ cần cãi nhau một cái là cô ta đuổi anh ra khỏi nhà, mắng anh là đồ vô dụng. Mỗi lần nhắc lại chuyện này, trong lòng anh lại vô cùng khó chịu, anh đã thề nhất định mình phải kiếm thật nhiều tiền.

Đến giờ, Văn Bác đã có thể ngẩng cao đầu, anh đã mua được nhà, sắp tới chuẩn bị mua xe. Anh đã được làm giám đốc, tiền lương hàng chục nghìn tệ, cuối cùng anh đã có thể ngẩng cao đầu trước mặt vợ. Nghĩ thế, anh bật cười. Bị ức chế, tủi nhục nhiều như thế, mối thù này sao có thể không trả? Anh nhẫn nhục đợi ngày thành đạt, đợi đến ngày hôm nay. Những cảnh tượng nhục nhã trước đây lần lượt hiện về trước mắt anh.

Trong lòng Văn Bác rối bời, gần như là một mớ hỗn độn. Anh nằm dài trên ghế sa lông trong văn phòng, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết mơ màng được bao lâu, Văn Bác cảm thấy toàn thân lạnh giá, miệng khô đắng, đầu anh vừa căng vừa nhức, anh khó nhọc mở mắt ra, thấy

trời đã sáng. Hoá ra đã sang ngày mới rồi, Văn Bác bị cảm rồi, toàn thân anh mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào, đầu anh nóng bừng mê man.

Đúng lúc ấy, đột nhiên bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân rất vui tai, là tiếng giày cao gót giẫm lên nền nhà lát đá hoa. Văn Bác muốn uống nước, anh khó nhọc đứng dậy, cầm cái cốc đi lấy nước. Đột nhiên, chân anh trượt đi, cả người ngã ra đất.

Văn Bác khổ sở bò dậy. Cánh cửa mở ra, một cô gái trẻ bước vào. Văn Bác ngẩng đầu nhìn, hoá ra là Lương Tuyết. Lương Tuyết nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của anh, lo lắng hỏi:

- Văn Bác, anh sao thế?
- Đầu anh đau lắm! - Văn Bác yếu ớt nói.

Lương Tuyết cúi xuống dìu Văn Bác đứng dậy, sờ tay lên trán anh:

- Nóng quá, anh bị sốt rồi! Mau đến bệnh viện thôi!
- Không cần đâu, cảm ơn em, anh uống ít thuốc là khỏi thôi!
- Không được, đầu anh nóng lắm, nhất định phải đến bệnh viện!
- Không sao đâu, anh uống thuốc là được mà! Anh không đến bệnh viện đâu!
- Anh có mang theo thuốc không? Ở đâu, để em lấy cho?
- Không có, để anh đi mua!
- Bộ dạng anh thế này còn ra ngoài được sao? Để em đi mua cho!
- Cảm ơn em, vậy làm phiền em nhé!
- Đừng khách sáo, nào, uống chút nước trước đã!

Lương Tuyết rót một cốc nước rồi đưa cho Văn Bác uống. Văn Bác cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, miệng đã đỡ khô hơn, nhưng toàn thân anh vẫn chẳng có chút sức lực nào.

- Anh nằm nghỉ chút đi, em ra ngoài mua thuốc trước, anh đợi em nhé! - Lương Tuyết nói rồi liền chạy ù ra ngoài.

Văn Bác nằm trên ghế, nghĩ đến tất cả những chuyện đã xảy ra giữa anh và Lương Tuyết, trái tim anh càng không thể lặng yên. Hồi đó nếu kết hôn với cô, có lẽ cuộc sống của anh giờ đã khác.

Văn Bác và Lương Tuyết là đồng nghiệp, trước khi anh kết hôn, hai người đã có mối quan hệ khá thân thiết. Lương Tuyết là người tốt, cô thường xuyên giúp đỡ Văn Bác, Văn Bác cũng thường xuyên quan tâm đến cô, hai người họ có thể coi là những người bạn tâm đầu ý hợp. Không hiểu vì lý do gì mà hai người không yêu nhau. Tình yêu vốn dĩ như vậy, chỉ vô tình lướt qua người ta.

Về sau, Văn Bác quen với Y Đồng, kết hôn với cô, nhưng anh đâu có ngờ, đó đúng là một con ác mộng. Văn Bác rất đau khổ, phiền muộn. Mãi cho đến khi giữa anh và Lương Tuyết nảy sinh mối quan hệ ngoài hôn nhân, Văn Bác mới nhận ra rằng, hồi ấy anh không yêu và cưới Lương Tuyết đúng là một sai lầm lớn nhất trong đời. Làm thế nào đây? Giờ đưa ra lựa chọn này liệu có phải đã quá muộn?

Văn Bác hối hận vì hồi đó đã không suy nghĩ thận trọng. Đương nhiên anh cũng đâu ngờ, một người sau khi kết hôn lại có thể thay đổi nhiều đến như thế, cứ như thể là hai con người hoàn toàn khác nhau vậy. Kết hôn đồng nghĩa với việc, một cô gái trở thành một người đàn bà, ngoài điều này ra, nó còn có nghĩa là cô gái này từ nay sẽ có chồng, có bố mẹ chồng, sẽ bắt đầu đóng vai trò là một người vợ, một người con dâu. Nhưng Y Đồng nào có giống một người vợ? Cô ta giống một Hoàng thái hậu thì đúng hơn.

Đầu Văn Bác càng lúc càng nóng hơn, đầu đốn dữ dội, mũi cũng tắc nghẹt không thở được, bệnh tình rất nghiêm trọng.

Một lát sau, Lương Tuyết học tốc quay lại, trong tay cầm một túi thuốc. Cô thở hồng hộc, nói:

- Em mua hai loại thuốc, anh uống thuốc cảm cúm trước, nếu như không đỡ thì uống giảm sốt. Nào, để em rót nước cho anh, anh uống thuốc đi!
- Cảm ơn, làm phiền em quá!
- Khách sáo gì chứ? À phải rồi, cuối tuần mà anh còn ở công ty làm gì? Làm thêm giờ à?
- Haiz, em đừng nhắc nữa, có nhà mà không thể ở nổi!
- Sao thế? Anh lại cãi nhau à?
- Haiz, giờ anh sống không bằng chết, khổ lắm!

- Anh đừng nghĩ ngợi nhiều, nếu anh cảm thấy áp lực quá, có thể xin nghỉ phép đi đâu đó giải khuây, sao cứ phải ở đó mà chịu ầm ứ? Còn người sống chẳng phải là để theo đuổi hạnh phúc và vui vẻ sao?

- Đúng thế, anh cũng muốn đi ra ngoài giải khuây, nhưng mà cứ mỗi lần anh bước chân ra khỏi cửa là cô ta lại gọi điện cho bố mẹ anh, nói rằng anh mất tích, nói là đi hú hí với con nào, làm cho cả nhà anh không thể yên được! Bố mẹ anh tuổi tác đã cao, sao có thể chịu nổi sự giằng vò đó!

- Haiz, cũng phải! Người như cô ta đúng là hiếm gặp!

- Thôi thì sống qua ngày nào biết ngày đó! À phải rồi, Lương Tuyết, chuyện lần trước, em còn hận anh không?

- Hận anh ư? Em đã hết giận anh từ lâu rồi, nếu hận em mua thuốc cho anh làm gì?

- Thế thì tốt quá! Anh cứ lo cho em sẽ hận anh, ngày nào anh cũng thấy rất phấp phỏng, áy náy, cảm thấy có lỗi với em, thiệt thòi cho em!

- Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chúng ta vẫn là bạn bè mà!

- Em là một cô gái tốt, quen với em đúng là phúc phận mấy đời của anh, không thể gặp được người con gái nào tốt hơn em cả!

- Em tốt á? Tốt chỗ nào?

- Chỗ nào cũng tốt, thật đấy! Em rất lương thiện, biết quan tâm, nhiệt tình, còn có lòng nhân ái. Con gái bây giờ ai cũng nhẫn tâm, ai cũng ghê gớm, chẳng phải loại dễ đối phó!

- Thật không? Em không tốt như anh tưởng đâu, cái mà anh nhìn thấy chỉ là một phần của em thôi, anh còn chưa nhìn thấy nhược điểm của em mà!

- Em có nhược điểm gì, nói anh nghe xem nào!

- Em có cả đống nhược điểm, thật đấy, rất rất nhiều!

- Ví dụ như?

- Ví dụ như: Em rất hẹp hòi, thù dai, còn nữa, em rất hay đổ kị! Nói chung là rất nhiều!

- Những cái đó anh thấy đều là ưu điểm!

- Ưu điểm á? Anh không nhầm đấy chứ?

Văn Bác bật cười, dường như anh đang được trở lại những thời khắc ngọt ngào khi hai người bí mật qua lại với nhau. Những ngày tháng ấy, mặc dù họ phải lén lút lút lút, nhưng cả hai đều rất vui. Văn Bác thầm nhủ, đều tại mình lấy vợ sớm quá!

Hai người nói chuyện một lúc lâu. Văn Bác uống thuốc, cảm thấy đỡ hơn một chút.

Lương Tuyết liền nói:

- Anh còn chưa ăn gì đúng không? Hay là em ra ngoài mua cho anh ít đồ ăn nhé!

- Không cần đâu, anh không sao, em ngồi với anh một lúc là được!

- Cứ để em đi mua cho anh chút gì ăn, đói bụng sao chịu nổi?

- Tuyết à, không cần thật mà!

Văn Bác âu yếm nhìn Lương Tuyết:

- Tuyết à, dạo này anh nhớ em lắm!

- Anh đừng như vậy! - Lương Tuyết nói.

- Em sao thế?

- Chúng ta hãy làm bạn bè bình thường thôi!

- Tại sao?

- Em không muốn làm kẻ thứ ba, như vậy vô đạo đức quá! Lại không tốt cho cả anh và em!

- Sau này anh nhất định sẽ ly hôn với cô ta, chỉ có điều, tạm thời phải để em chịu ầm ứ rồi!

- Em sẽ không làm như vậy đâu, anh nên đối xử tốt với chị ấy, em tin nếu anh dùng trái tim nhất định sẽ cảm hoá được chị ấy!
- Cảm hoá cô ta á? Cô ta đã trở thành một bệnh nhân tâm thần, không biết phải trái gì hết! Anh đã thất vọng triệt để về cô ta rồi!
- Nhưng hiện giờ anh vẫn chưa ly hôn, vẫn là chồng hợp pháp của chị ấy. Anh không thể làm những việc trái đạo đức như vậy!
- Trái tim anh giờ đã nguội lạnh rồi! Sự quan tâm và chăm sóc của anh, sự nhẫn nhục và nhường nhịn của anh... tất cả đều không thể cảm hoá cô ta!
- Anh nên đối xử tốt với chị ấy một chút, dù gì chị ấy cũng sắp sinh rồi, phải giữ gìn! Em có chút việc, em phải đi đây!
- Tuyệt oi, em đừng đi!
- Văn Bác, anh đừng như vậy, bị ai nhìn thấy thì không hay đâu!

Văn Bác đành phải để Lương Tuyết đi ra. Anh ngây ngời nhìn theo bóng cô. Lúc bóng Lương Tuyết biến mất sau cánh cửa, anh từ từ ngã người xuống ghế, mê mẩn chìm vào cơn mộng mị.

Tối đó, Văn Bác tỉnh dậy, anh đã thấy đỡ hơn, đầu cũng bớt đau nhức. Anh đã nằm ở công ty hai ngày trời, cảm giác rất khó chịu, định về nhà tắm rửa một lát. Về đến nhà, Y Đồng không có ở nhà, không cần hỏi cũng biết chắc chắn cô ta đã về nhà mẹ. Cô ta chưa bao giờ coi cái nhà này là nhà của mình cả. Văn Bác nghĩ bụng, có thể bởi vì đây là nhà đi thuê nên cô ta không có cảm giác gắn bó như nhà mình. Vậy thì chuyển sang chỗ ở mới vậy, dù sao căn nhà mới cũng đã được tu sửa xong xuôi. Anh nhắn tin cho Y Đồng: “Ngày mai chuyển nhà, nhà mới đã sửa sang xong rồi.”

Ngày hôm sau, bạn bè Văn Bác hay tin anh chuyển sang nhà mới nên lần lượt đến chúc mừng. Văn Bác đặt hai bàn tiệc ở nhà hàng. Lương Tuyết cũng đến góp vui. Văn Bác rất vui mừng. Các đồng nghiệp thì nhau chúc rượu Văn Bác. Văn Bác vui lắm, tâm trạng anh hôm nay rất nhẹ nhõm nên cứ mặc sức uống. Khi đã ngà ngà say, anh nói:

- Cảm ơn mọi người, sau này hãy thường xuyên đến chơi nhé! Từ nay tôi đã vùng dậy rồi!

Các đồng nghiệp đều bật cười, vỗ tay chúc mừng anh. Trong lòng Văn Bác chợt dâng lên cảm giác ngọt ngào xen lẫn chua xót...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: end

Ngày thứ ba sau khi chuyển về nhà mới, Y Đồng mới về nhà, mặt chẳng chút biểu cảm. Cô ta lạnh lùng nhìn sàn nhà, xem phòng bếp rồi bĩu môi:

- Cái sàn nhà này màu nhìn quê quá, giờ ai còn dùng cái sàn nhà màu này nữa chứ? Còn nữa, gạch men nhà bếp màu tối quá, trông chẳng sáng sủa gì cả!
- Nhà của tôi, tôi muốn làm gì kệ tôi! - Văn Bác nghiêng răng gằn từng tiếng.
- Anh thì giỏi rồi! - Y Đồng đã kích.

Văn Bác cảm thấy vui lắm, nhớ lại trước đây, ở trong nhà của Y Đồng, cô ta động một chút là đuổi anh “Xéo”, “Biến”, sỉ nhục anh. Giờ anh có nhà rồi, còn gì phải sợ nữa chứ?

Nếu cả hai vợ chồng cùng hiếu thắng thì trong cuộc sống, ai mạnh hơn về kinh tế, kẻ đó chính là kẻ mạnh. Chân lý này rất đơn giản, ai có tiền, kẻ đó có quyền quyết định!

Văn Bác hiện giờ kiếm được nhiều tiền hơn Y Đồng, đương nhiên anh có quyền ngẩng cao đầu, những gì trước đây anh muốn mà không được, tức mà không dám nói, cuối cùng bây giờ anh đã có thể thân nhiên trút ra. Hồ không ra oai lại bị cô tưởng là mèo à?

Lúc bài trí phòng, ý kiến của Y Đồng và Văn Bác cũng không thống nhất. Văn Bác thích bài trí đồ dùng gia đình theo kiểu Trung Quốc, trong khi Y Đồng lại thích phong cách châu Âu. Văn Bác treo một vài bức tranh chữ của các danh nhân nổi tiếng trong phòng nhưng Y Đồng một mực phản đối, bắt anh phải gỡ xuống, cô nói:

- Giờ đã là thời đại nào rồi mà anh còn treo những thứ kia? Anh tưởng mình là thanh niên Ngũ Tứ[1] chắc?

[1] Ngũ Tứ là một phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc, nổ ra đúng vào ngày 4 tháng 5 năm 1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.

Văn Bác tức tối nói:

- Cô không thích thì đừng ở, chúng ta ai ở nhà người nấy!
- Ai ở nhà người nấy còn gọi gì là vợ chồng?
- Giờ người ta sống ly thân đầy ra đây!
- Anh thật là vô trách nhiệm, anh tưởng kết hôn rồi còn có thể làm bậy được à?
- Tôi mà muốn làm bậy thì cô cũng chẳng quản được, ly hôn là cùng chứ gì!
- Tôi biết ngay là anh đã thay lòng đổi dạ mà! Trong lòng anh giờ chẳng còn tôi nữa rồi!
- Tương lai sẽ xảy ra chuyện gì chẳng ai nói trước được. Đây đều là do cô ép tôi mà ra, dù sao tôi cứ nói thẳng, kéo đến lúc ấy cô lại trách tôi vô tình!
- Anh dọa tôi đấy à? Tôi không sợ đâu, muốn ly hôn cũng chớ có kiểmk có trút hết mọi trách nhiệm lên đầu tôi, tôi gánh không nổi đâu!
- Tôi chưa bao giờ làm chuyện đâm lén sau lưng người khác, cô nghĩ xem, trách nhiệm nên thuộc về ai?
- Muốn đổ tội cho người khác thì thiếu gì có?
- Tôi chưa bao giờ làm những chuyện không có lương tâm, nhưng có những kẻ cần phải kiểm điểm lại bản thân đây!
- Anh mới là người cần kiểm điểm lại bản thân, anh nói chuyện nên có giáo dục chút đi!
- Giờ tôi chẳng có thời gian đâu mà cãi nhau với cô, hy vọng cô đừng ở đây làm loạn! Cô thích thì ở, không thích thì đừng đến!
- Nhà anh mua thuộc tài sản chung của hai vợ chồng, tôi là vợ anh, đương nhiên phải thuộc về tôi một nửa, tôi có quyền quyết định!
- Tài sản chung của hai vợ chồng á? Thế thì nhà bố mẹ cô mua cho cô có phải cũng nên thuộc về tôi một nửa không nhỉ? Tại sao trước đây cô dám đuổi tôi ra khỏi nhà?
- Đó là nhà bố mẹ mua cho tôi, dựa vào đâu mà anh đòi một nửa?
- Những tài sản thuộc diện được cho, tặng đều xét là tài sản chung của hai vợ chồng, tôi có quyền thừa hưởng một nửa!
- Anh đừng có nằm mơ!
- Nếu như cô đã nói vậy, nhà tôi mua cô cũng đừng mong được một nửa!
- Dựa vào đâu anh dám nói thế?
- Dựa vào đâu à? Trên giấy tờ nhà đứng tên bố tôi, dựa vào điều đó đây!
- Trên giấy tờ nhà anh đứng tên bố anh ư? Tại sao không viết tên tôi?
- Trên giấy tờ nhà cô cũng đâu có ghi tên tôi?
- Nhà của tôi là do bố mẹ mua cho, không phải của tôi mua!
- Bố mẹ tôi sinh tôi ra, nuôi tôi ba mươi năm trời, ngậm đắng nuốt cay, tốn bao nhiêu tiền, tôi mua nhà cho bố mẹ tôi dưỡng lão có gì không được? Thế là quá đáng ư?
- Tôi không cần biết, dù gì thì anh làm vậy cũng không đúng!
- Tôi không đứng ở đâu? Từ xưa đến nay, chữ “Hiếu” đi đâu, không có bố mẹ làm sao có tôi?
- Thế thì sau này anh cứ sống với bố mẹ anh đi!
- Tôi rất muốn sống chung với bố mẹ tôi, cô không thích thì biến, đừng ở đây quấy rầy tôi!
- Thế thì chúng ta ly hôn đi!
- Ly hôn thì ly hôn, tôi sợ cô chặc? Tôi không còn là tôi của trước đây đâu. Tôi ly hôn với cô rồi còn có thể tìm được một cô gái trẻ khác, tôi thấy cô vác cái bụng to thế kia thì tìm được ai chứ? Ai cần cô nữa?
- Anh.. anh.. - Y Đồng tức nghẹn họng, mặt mày hết xanh lại tím.

- Anh cái gì? Không ngờ chứ gì, không ngờ là mình cũng có ngày hôm nay chứ gì? - Văn Bác cười khẩy.

- Anh đừng có ức hiếp người khác thái quá!

- Cái gì? Tôi ức hiếp người khác thái quá? Sao cô không nghĩ trước đây cô đã ức hiếp tôi thế nào? Sau này tôi sẽ lần lượt trả lễ cho cô, còn trả thêm lãi suất nữa đấy!

Y Đồng tức tới mức trợn mắt lên, cô biết Văn Bác giờ đang cố tình “Sửa gáy” cô. Cô không nói nhiều, quay về nhà mẹ đẻ luôn. Về đến nhà, Y Đồng vùi đầu vào ngủ, mẹ cô hỏi:

- Y Đồng, con sao thế?

Y Đồng chỉ nhắm mắt, không nói năng gì. Mẹ cô càng thêm hốt hoảng.

- Y Đồng, con làm sao thế hả? Ai lại chọc giận con rồi? Con nói chuyện đi chứ?

Y Đồng vùi đầu vào chăn, vẫn không chịu lên tiếng. Mẹ cô hiểu được con gái đang có vấn đề, chắc chắn là cãi nhau với Văn Bác rồi. Thế là bà liền gọi điện hỏi tội Văn Bác:

- Văn Bác, rốt cuộc mày muốn thế nào? Mày muốn làm cho con gái tao tức chết có phải không?

Nhưng anh lại thờ ơ nói:

- Ai làm cô ta tức chứ? Tôi còn đang bận bài trí nhà mới, làm gì có thời gian mà nói chuyện với cô ta?

- Rốt cuộc mày đã nói gì với Y Đồng rồi hả? Tại sao nó thành ra thế này?

- Đáng đời! Tự làm tự chịu!

- Mày nói thế là có ý gì?

- Chẳng lẽ trước đây cô ta đối xử với tôi như thế mà không nghĩ mình cũng sẽ có ngày hôm nay à?

- Mày cũng ác độc thật đấy, thích so đo thế cơ à? Giờ đã là lúc nào rồi mà mày còn giày vò con người ta như thế hả?

- Giày vò con người ta á? Hồi đầu các người giày vò tôi, các người có để ý đến cảm nhận của tôi không? - Văn Bác phẫn nộ nói.

- Loại người như mày quá nhỏ nhen, tao chẳng phí hơi tranh cãi với mày làm gì!

Cái mà Văn Bác muốn chính là điều này, các người tự lấy đá đập vào chân mình, chỉ có hai từ thôi: “Đáng đời!”

Y Đồng tức tối nằm suốt hai ngày liền, cũng chẳng buồn ăn uống, trong lòng vô cùng rối bời, không sao nuốt được uất hận, cứ như bị si nhục gì nghiêm trọng lắm. Cô sẽ không cúi đầu, quyết không khuất phục. Thực ra, nhiều lúc cãi nhau đều là do Y Đồng đã sai trước. Là con gái thành phố, cô luôn cảm thấy mình tôn quý hơn Văn Bác, có xuất thân danh giá hơn anh, thế nên có chuyện gì chồng cũng phải nghe theo lời mình. Nhưng Văn Bác nhất quyết không như vậy: “Cô muốn tôi cúi đầu, ngoan ngoãn nghe lời cô á? Đừng có mơ! Là một người đàn ông có chí khí, sao có thể đánh mất đi nhân cách và sự tôn nghiêm của mình được?”

Bình thường hai người cãi nhau, rõ ràng là Y Đồng sai, nhưng mẹ cô không cần biết sự thể thế nào, bà ta lúc nào cũng bênh vực con gái mình, bắt Văn Bác phải xin lỗi. Văn Bác quyết tâm không xin lỗi, bản thân anh đâu có sai, sao phải nhận lỗi?

Y Đồng ở nhà mẹ suốt một tuần liền, Văn Bác không thèm gọi cho cô lấy một cuộc. Chẳng phải cô muốn về nhà mẹ đẻ sao? Thế thì cứ ở đấy đi, muốn ở đến lúc nào thì ở, tôi chẳng quan tâm! Hôn nhân đã đi đến nước này rồi thật chẳng còn gì để nói nữa. Ly hôn cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Văn Bác bài trí căn nhà theo ý của mình, anh không bao giờ còn phải lo lắng bị Y Đồng đuổi ra khỏi nhà nữa. Văn Bác gọi điện cho Y Đồng, bảo cô về lo thủ tục ly dị. Y Đồng không muốn ly dị, ly dị lúc này chẳng phải sẽ làm trò cười cho thiên hạ sao?

Y Đồng không chịu ly hôn, Văn Bác quyết định sống ly thân: tôi sẽ ung dung chờ đợi, cái tôi có chính là thời gian, cô có đưa được không? Theo lý mà nói, vợ chồng với nhau không nên làm vậy, nhưng Văn Bác thật sự quá căm hận Y Đồng. Anh nghĩ, tôi vốn là người có lương tâm, nhưng chính cô đã dẫn tôi vào bước đường cùng này, tôi càng nhận nhận thì cô càng lấn tới, được đằng chân lân đằng đầu, tôi càng nhận từ với cô thì cô càng hung dữ, tôi cười với cô, cô lại cầm dao đâm tôi, tôi còn biết làm thế nào nữa?

Chớp mắt đã qua hai tuần, Văn Bác cũng chẳng buồn gọi điện cho Y Đồng, anh gần như đã quên mất sự tồn tại của cô. Sang tuần thứ ba, Văn Bác đang làm việc thì nhận được tin nhắn của Y Đồng, báo cho anh biết mẹ cô nhập viện. Văn Bác trầm nghĩ, mẹ cô nhập viện liên quan quái gì đến tôi? Anh không nhắn tin lại mà xóa luôn cái tin đó đi.

Y Đồng thấy Văn Bác không nhắn tin lại, nghĩ rằng anh không nhận được liên nhắn thêm một tin nữa. Lần này Văn Bác chẳng buồn đọc mà xóa luôn đi. Một lúc lâu sau, Y Đồng không nhận nổi nữa liền gọi điện chất vấn Văn Bác:

- Tại sao anh không trả lời tin nhắn của tôi?

Văn Bác cười khẩy:

- Chuyện nhà cô liên quan quái gì đến tôi?

- Anh nói thế có ý gì?

- Ý gì? Chuyện nhà cô cô tự lo, đừng tìm tôi!

- Anh là con rể, không tìm anh thì tìm ai?

- Con rể á? Cô là con dâu, bố mẹ tôi bị bệnh, cô đã làm gì hả? - Mỗi thù trong lòng Văn Bác lại bùng lên như ngọn lửa, anh thẳng tay cúp điện thoại.

Nhớ lại lúc đó, bố anh ốm phải nằm viện, không có tiền, anh mang hai nghìn tệ tiền lương của mình về nhà cho bố chữa trị mà Y Đồng còn không cho, còn lục soát người anh. Cuối cùng vẫn là Lương Tuyết cho anh vay tiền, lúc ấy anh mới có thể đưa bố đến bệnh viện. Một nỗi nhục lớn như vậy, Văn Bác làm sao có thể quên được? Giờ mẹ Y Đồng nhập viện lại muốn anh vào giúp đỡ chăm sóc, Văn Bác chắc chắn không đi, tại sao anh phải đi chứ?

Y Đồng thấy Văn Bác không chịu vào viện thăm nom mẹ mình thì tức sôi máu. Mẹ Y Đồng bị thoát vị đĩa đệm. Trước đây thường bị đau đớn đến không chịu nổi, đêm nào cũng ngủ không ngon, giờ phải nhập viện rồi. Ngày thứ ba sau khi nhập viện, mẹ Y Đồng sẽ phải làm phẫu thuật. Y Đồng đang mang thai chưa giúp được gì, bố cô lại đi làm ăn xa, chưa về ngay được. Lần này thì mẹ cô lo lắng lắm.

Ngày thứ hai, Y Đồng về nhà, mặt mày sứt sứt khí đằng đằng. Cô còn chưa vào đến phòng, Văn Bác đã ngửi thấy mùi “Thuốc súng” nồng nặc. Anh nằm trên ghế xem ti vi, là một tiết mục hài rất buồn cười. Y Đồng thấy chồng ung dung nằm trên ghế xem ti vi thì tức lắm, giật lấy cái điều khiển ti vi ném ra xa.

Văn Bác nói:

- Cô làm cái gì vậy?

Y Đồng mặt đỏ phừng phừng vì tức, cô vào phòng ngủ, hất tung đồ đạc ở trên giường xuống đất rồi lấy chân ra sức giẫm, vừa giẫm vừa chửi:

- Mẹ kiếp, xem những thứ vớ vẩn này mà không thấy nhàm chán à?

- Cô ăn nói cho sạch sẽ một chút! - Văn Bác tức giận quát.

- Sao? Anh muốn đánh tôi hả? Có gan thì đánh đi!

- Tốt nhất cô hãy tôn trọng tôi một chút, đừng có thân lừa ư nặng!

- Anh nhắc lại xem nào! - Y Đồng hùng hổ lao đến trước mặt Văn Bác, trợn mắt nhìn anh.

Văn Bác nhìn Y Đồng, con giận bốc lên cao, anh thực sự không thể nhịn được nữa. Anh túm lấy cổ áo Y Đồng, gào lên:

- Cô đừng tưởng cô có bầu mà tôi không dám đánh cô nhé!

Y Đồng nói:

- Mẹ kiếp, hôm nay anh không đánh được tôi, anh không phải đàn ông!

Văn Bác điên lên, vung tay giáng cho Y Đồng một bạt tai. Y Đồng như một con sư tử bị thương, gào lên uất ức rồi lao vào đánh nhau với Văn Bác. Nhưng cô nào có phải đối thủ của anh. Văn Bác lại giơ tay lên, cho cô thêm một cái bạt tai nữa. Y Đồng bị đánh ngã ngồi xuống đất. Văn Bác tức tối bỏ ra ngoài.

Y Đồng ôm cái mặt sưng vù của mình, ngồi bệt dưới đất mà khóc lóc thảm thiết, vừa khóc vừa chửi. Trước đây, Văn Bác là một người đàn ông tốt, thế nhưng Văn Bác lương thiện ấy đã bị huỷ hoại dưới tay của Y Đồng. Anh muốn chọn cho người đàn bà này tức chết. Chẳng phải cô không chịu ly hôn ư? Không ly hôn thì tôi sẽ giày vò cô đến chết! Khi hôn nhân chỉ còn là sự giày vò lẫn nhau, không cần phải nghĩ cũng biết rằng đó là một cuộc sống như dưới địa ngục.

Văn Bác muốn dùng hơi men để làm mình tê dại. Anh tìm đến một nhà hàng, uống cho say mềm rồi mới lái xe đi về nhà. Y Đồng vẫn đang ngồi khóc ở trên giường, trên sàn nhà toàn là mảnh vụn của quần áo với ảnh chụp. Văn Bác trợn đôi mắt đỏ vằn tia máu lên, phả ra toàn mùi rượu:

- Giờ thì cô hài lòng rồi chứ hả?

Y Đồng đã xé nát những bức ảnh chụp chung giữa cô với Văn Bác, khiến cho trái tim anh hoàn toàn tan nát. Văn Bác nhất thời mất đi lý trí, hùng hổ lao đến túm lấy cổ áo Y Đồng, giáng cho cô hai cái bạt tai nữa. Nói rồi, anh chỉ vào mặt Y Đồng mà quát:

- Cô cút đi cho tôi!

Y Đồng cứ ngây ra để mặc cho Văn Bác thoải mái gào thét. Cô không phản kháng, cũng chẳng chửi bới, vì cô biết mình không đánh lại được anh, nếu phản kháng sẽ chỉ chuốc thêm họa vào thân. Giờ lòng cô đã nguội lạnh.

Cả hai đều không suy xét đến nguyên nhân gây ra mâu thuẫn hôn nhân, đặc biệt là Y Đồng. Cá tính cô quá mạnh, quá hiếu chiến. Trước khi cưới nhau, suốt ngày “Anh anh, em em”, một ngày không gặp như cách ba thu, thậm chí còn bỏ ngoài tai sự phản đối của bố mẹ để được ở bên nhau. Thế nhưng sau khi cưới, viễn cảnh hôn nhân tươi đẹp đã bị thay thế bằng những chuyện tương cà mắm muối, rồi từ đó, những mâu thuẫn nhỏ bắt đầu tích tụ và ngày càng tăng lên. Thêm vào đó, thói đa nghi cùng sự kèn kiệu của con gái thành phố đã khiến cho Văn Bác không sao chịu đựng nổi. Lâu dần, quan hệ giữa hai vợ chồng càng ngày càng lạnh nhạt, mâu thuẫn ngày càng lớn, hôn nhân như đã rơi vào bế tắc. Một cuộc hôn nhân như thế này còn có thể cứu vãn được nữa không?

Kể từ đó, Văn Bác ngày nào cũng rất muộn mới về nhà, anh gần như đã coi công ty là nhà của mình, bởi vì cứ về đến nhà là anh lại cảm thấy áp lực nặng nề. Một người đàn ông không muốn về nhà ngoài nguyên nhân có bồ ở ngoài chỉ còn có thể là do không có tình cảm với vợ. Một cuộc hôn nhân như vậy thực sự chỉ còn là một cái vỏ rỗng.

Nhà, không có sự ấm áp, lạnh tanh. Nội tâm Văn Bác vô cùng cô độc và đau khổ, nhưng lại không thể nói, anh sắp hết chịu nổi rồi. Lương Tuyết nhận thấy điều đó và rất lo lắng cho anh. Cô đã mấy lần định nói chuyện với anh nhưng rồi lại thôi.

Văn Bác rất ít về nhà, điều này khiến cho Y Đồng càng trở nên nhạy cảm hơn. Ngoài mặt cô tỏ vẻ thờ ơ nhưng trong lòng lại cực kỳ bất mãn và thù hận. Cô rất muốn làm cho rõ ràng rốt cuộc Văn Bác có bồ ở bên ngoài hay không? Có tất cả mấy người đàn bà? Cô luôn âm thầm tìm kiếm chứng cứ ngoại tình của chồng.

Y Đồng không phải là một người đàn bà dễ dàng bỏ cuộc, cô quyết định sẽ lắp máy theo dõi ở nhà. Nhân lúc Văn Bác không có ở nhà, cô liền mời mấy thợ lắp máy về lắp đặt hệ thống camera trong phòng khách, phòng ngủ. Sau khi lắp máy quay, Y Đồng đột nhiên trở nên dịu dàng và biết quan tâm hơn. Mục đích của cô là để Văn Bác mất đi cảnh giác, nhờ đó cô sẽ tóm được chứng cứ. Đàn bà thường nhân lúc đàn ông sơ hở, mất cảnh giác để cho anh ta một dao chí mạng. Rất nhiều người đàn ông có thể vượt qua sóng to gió lớn nhưng lại chết một cách không minh bạch trong tay đàn bà.

Ngày nào đi làm về, Văn Bác cũng uống say mèm. Sở dĩ anh làm như vậy là để tê liệt bản thân mình, không muốn phải mở miệng nói chuyện với Y Đồng. Y Đồng ở nhà mấy ngày rồi lại về nhà mẹ đẻ, nói là để dưỡng thai nhưng thực chất là để cho Văn Bác có không gian riêng, nếu không có cô ở nhà, chắc chắn anh sẽ dẫn bồ về nhà.

Y Đồng vừa đi, Văn Bác ngày ngày đi làm về là trồng cây, tưới nước, thỉnh thoảng anh còn vẽ tranh, luyện thư pháp, những thứ này rất thích hợp để thư giãn. Y Đồng ở nhà mẹ đẻ nhưng đâu có rảnh rỗi gì, bởi vì cô luôn dán mắt quan sát nhất cử nhất động của Văn Bác.

Một hôm hết giờ làm, Văn Bác về nhà, đang nấu nướng thì có người ấn chuông. Văn Bác tưởng là Y Đồng về liền ra mở cửa. Vừa mở cửa ra, anh thấy đứng bên ngoài là một cô gái trẻ tuổi, khoảng hơn hai mươi, tóc dài, rất xinh đẹp. Trông cách ăn mặc thì cô gái này có vẻ là người đứng đắn, cao quý. Văn Bác không quen người này, liền hỏi:

- Xin hỏi cô tìm ai ạ? Có chuyện gì không?

- À, xin lỗi, tôi ở tầng trên, quần áo tôi phơi bị rơi xuống ban công nhà anh rồi, tôi có thể vào lấy được không? - Văn Bác bảo.

- Cảm ơn anh!

- Đừng khách sáo!

Văn Bác dẫn cô gái đó vào nhà. Cô gái nhanh chân ra ban công nhặt quần áo của mình, là một cái áo ngực màu trắng và một cái quần lót màu hồng. Cô gái ngại ngùng nói:

- Lúc rút quần áo tôi lỡ tay để rơi xuống, làm phiền anh quá!

- Không sao đâu!

Nhìn thấy cô gái đi ra khỏi cửa, Văn Bác mỉm cười lắc đầu. Đang định đóng cửa thì cô gái đó quay đầu lại, hỏi:

- Tôi ở trên tầng trên, khi nào rảnh mời anh lên chơi!

Văn Bác nghe thấy cô gái mời mình đến nhà, cảm thấy rất kỳ lạ, mặc dù chỉ là một câu nói xã giao nhưng cũng khiến anh rất ngạc nhiên. Thời đại này, sống trong chung cư, nhà nào cũng kín cổng cao tường, chẳng ai qua lại với ai. Nhà ngay sát vách cũng chẳng qua lại với nhau chứ đừng nói là tầng trên với tầng dưới. Ấy thế mà cô gái này lại mời anh lên nhà cô chơi? Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Xuất phát từ phép lịch sự, Văn Bác liền khách sáo gạt đầu:

- Ok, tạm biệt!

Tối đó, Văn Bác ăn cơm rồi nằm dài trên ghế sofa xem ti vi. Không biết xem đến lúc nào, anh thấy hơi buồn ngủ, chuẩn bị đi tắm rồi đi ngủ thì đột nhiên chuông cửa reo lên. Văn Bác nghĩ, lẽ nào Y Đồng về?

Văn Bác mở cửa, hoá ra vẫn là cô gái đó. Cô mặc một chiếc váy ngủ đứng ở ngoài cửa. Anh thầm nghĩ, muộn thế này rồi còn có chuyện gì nữa? Anh

định hỏi thì cô gái lên tiếng:

- Thật ngại quá! Muộn thế này rồi còn phiền anh, tôi muốn nhờ anh giúp một việc có được không?
- Chuyện gì? Cô cứ nói! - Văn Bác mỉm cười hỏi.
- Bóng đèn nhà tôi bị hỏng, chẳng có cái nào sáng cả, anh có thể xem giúp tôi xem có vấn đề gì không?
- Ồ, nguồn điện có điện chứ?
- Không biết có chuyện gì mà tôi tắt xong, vừa bật điều hoà thì đột nhiên đèn tắt ngóm.
- À, có thể là do bị cháy cầu chì rồi. Đi, tôi lên xem giúp cô!
- Không sao, dù gì tôi cũng đi ngủ muộn mà!
- Tôi đã gọi điện cho thợ đến sửa nhưng người ta bảo mai mới đến, trời nóng thế này, tôi chịu không nổi!
- Đúng thế, giờ không dùng điều hoà thì không ngủ nổi! Thời tiết nóng nực, ở trong nhà cứ như ở trong lò vậy!
- Vâng, nóng thật đấy!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lát sau đã lên đến nhà của cô gái. Vào trong nhà, bên trong tối đen như mực. Văn Bác hỏi:

- Cầu chì nhà cô ở đâu?
- Ở bên kia!

Văn Bác cầm theo cái đèn pin, mở hộp điện ra, tỉ mỉ kiểm tra, quả nhiên là bị cháy cầu chì. Thời tiết nóng nực thế này, dùng quá nhiều thiết bị điện nên quá tải. Văn Bác nói:

- Cầu chì cháy rồi, thay cái khác là được!
- Vâng, để tôi đi lấy!

Chẳng mấy chốc, Văn Bác đã thay xong cầu chì, căn phòng lại sáng đèn. Anh đưa mắt nhìn quanh, căn nhà được bài trí rất sang trọng: nền nhà bằng đá hoa cương, đồ dùng gia dụng bằng gỗ lim, sa lông là da thật, ti vi màn hình phẳng, trong phòng khách còn bày rất nhiều đồ cổ và ngọc quý, không có mấy trăm nghìn tệ thì còn lâu mới có không gian được bài trí như thế này.

Văn Bác vô cùng kinh ngạc. Cô gái kia nói:

- Chồng em đi Bắc Kinh công tác, thường xuyên không có nhà!

Văn Bác trầm ngâm: “Cô ấy nói với mình chồng cô đi công tác thường xuyên, không có ở nhà là có ý gì? Mình đâu có hỏi?”.

Nghĩ thế, anh liền nói:

- Thế à, chồng cô làm nghề gì thế?
- Chồng em mở công ty riêng!
- Ông chủ à, cũng không tồi!
- Mời anh ngồi uống nước đã! Anh xem, tôi chỉ mãi nói chuyện, quên mất không rót trà mời anh!
- Đừng khách sáo!

Cô ta lấy ra một túi chè Bích La Xuân thượng hạng, pha mời Văn Bác. Lát sau, cả căn phòng đã nồng nàn mùi chè thơm phức.

- Mời anh xoi nước!
- Cảm ơn cô! - Văn Bác nhấp một ngụm, cảm thấy tinh thần sảng khoái hẳn.
- Đúng là chè ngon! - Anh tấm tắc khen.
- Tôi mua lúc đi du lịch Tô Châu đấy. Chồng tôi rất thích uống chè, thế là cứ đi đâu có chè ngon là tôi lại mua mang về!

Đúng là một người phụ nữ biết quan tâm. Một người vừa xinh đẹp, lại dịu dàng thế này đúng là một kiểu phụ nữ hoàn mỹ. Văn Bác trầm ngâm, tại sao

mình không gặp được những cô gái tốt như vậy nhỉ? Haiz, đúng là khiến cho người khác cảm thấy ghen tị!

Văn Bác đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì cô gái kia nói:

- À, phải rồi, tôi quên mất không giới thiệu, tôi tên là Trương Uyên Di. Tôi nên xưng hô thế nào với anh nhỉ?

- Tôi tên Văn Bác.

- Hôm nay rất cảm ơn anh đã giúp đỡ, có thời gian thì mời anh lên chơi, được làm hàng xóm với nhau cũng là cái duyên đấy! - Trương Uyên Di nói.

- Đúng thế, đúng thế!

Văn Bác tỉ mỉ quan sát cô gái này. Trương Uyên Di mặc một chiếc váy ngủ hai dây bằng lụa, làn da trắng nõn nà, mịn màng như ngọc quý. Văn Bác không khỏi trầm trồ thán phục, người đàn bà này thật là có cốt cách cao quý!

Ngồi một lúc, anh cảm thấy đã muộn nên đứng dậy nói:

- Không còn sớm nữa, tôi xin phép về đây!

- Cảm ơn anh!

- Đừng khách sáo!

Xuất phát từ phép lịch sự, lúc ra đến cửa, Văn Bác còn nói:

- Có chuyện gì cần giúp đỡ cô cứ nói nhé!

- Vâng, cảm ơn anh!

Về đến nhà, Văn Bác trần trọc không sao ngủ được. Cốc trà Bích La Xuân thơm mát đó đã khiến cho anh cảm nhận được sự ấm áp và quan tâm đặc biệt. Một người đàn ông mà có được người vợ như vậy thì còn gì để than phiền nữa chứ? Anh bỗng cảm thấy chua xót, cùng là phụ nữ với nhau sao lại có sự khác biệt đến vậy? Y Đồng ơi là Y Đồng, sao cô không thể nghĩ cho tôi một chút, nếu được vậy thì Văn Bác này đâu có để cô phải chịu thiệt thòi!

Ngày hôm sau, Văn Bác ngủ cả ngày, lúc trời gần tối thì Y Đồng về nhà, mặt mày sầm sì, cứ như thể có ai đó nợ nần gì cô ta vậy, Văn Bác chẳng buồn đoái hoài đến vợ, hai vợ chồng anh bấy giờ đã chẳng còn gì để nói với nhau nữa.

Anh ngủ cả ngày rồi nên bụng thấy hơi đói, liền ngồi dậy chuẩn bị đi ăn. Anh tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, đang định ra ngoài thì đột nhiên có tiếng chuông cửa. Mở cửa ra nhìn, Trương Uyên Di đang đứng ở cửa, cô nói:

- Anh Lý, làm phiền anh một chút, cái ti vi nhà tôi không lên hình, anh giúp tôi kiểm tra xem sao có được không?

- Ok!

Văn Bác nhận lời rồi đi lên lầu với Trương Uyên Di. Vào đến nhà cô, anh kiểm tra, phát hiện thấy đầu nối ti vi bị lỏng, chỉ cần cắm chặt lại là được.

Trương Uyên Di mỉm cười nói:

- Thật ngại quá, lại làm phiền anh rồi!

- Đừng khách sáo, chỉ là chuyện nhỏ mà! - Văn Bác nói xong liền ra ngoài ăn cơm.

Đến một cửa hàng ăn, anh gọi hai món rồi ăn qua loa cho xong bữa, sau đó lại đi siêu thị mua thêm ít đồ dùng hằng ngày. Vừa về đến nhà, Văn Bác thấy Y Đồng đang ngồi xem ti vi. Cô lạnh lùng nói:

- Người đàn bà đó là ai?

- Làm sao? - Văn Bác cảnh giác hỏi, cảm thấy không khí có vẻ bất thường.

- Tôi hỏi anh người đàn bà đó là ai?

- Ở tầng trên, có vấn đề gì không?

- Hừ, tôi không có ở nhà mới có mấy ngày mà đã câu được gái rồi à? Anh thậm chí chẳng coi tôi ra gì?

- Cô nói thế là có ý gì? Tôi cảnh cáo cô, cô đừng có mà gây chuyện vô cớ!

- Tôi gây chuyện vô cớ? Đàn bà tìm đến tận nhà rồi mà anh còn bảo tôi gây sự vô cớ à?

- Khốn kiếp, cô đừng có nghĩ tiêu cực như thế có được không hả? Hàng xóm mà cô cũng nghĩ ngờ à?
- Hàng xóm ư? Anh định lừa ai? Có phải chỉ đến đây một, hai lần đâu? Anh tưởng tôi là con ngốc, cái gì cũng không biết à?
- Cái gì? Cô nói cái gì?
- Anh còn giả bộ nữa à? Tối qua cô ta cầm đồ lót chạy qua chạy lại trong nhà anh để làm gì? Anh còn muốn chối nữa không?
- Sao cô biết được?
- Nói tóm lại là tôi biết rồi, anh đừng nguy biện nữa!
- Quần áo của cô ta rơi xuống ban công nhà mình, cô ta chỉ xuống lấy lại thôi, không phải như cô nghĩ đâu, đó chỉ là một sự hiểu lầm!
- Hiểu lầm ư? Làm gì có cái hiểu lầm nào như thế? Anh nghĩ là xem, sau khi chúng ta lấy nhau, sao mà có lầm hiểu lầm đến thế?
- Đó là bởi vì bản thân cô quá nhạy cảm!
- Tôi nhạy cảm ư? Anh ra ngoài với cô ta, rất lâu mới về nhà, anh nói xem, tôi nhạy cảm thế nào? Làm sao tôi tin được anh chứ? - Y Đồng càng nói càng kích động, không thể kiểm soát được bản thân.
- Tôi chỉ giúp cô ta sửa ti vi, chưa đến ba phút đồng hồ rồi ra ngoài ăn cơm. Cô không tin có thể đến chỗ bảo vệ để kiểm tra qua camera.
- Anh giúp cô ta sửa ti vi á? Anh là thợ điện à? Cô ta lắp đặt ti vi mà không có chế độ bảo hành sao? Đâu đến lượt anh phải đi sửa ti vi giúp cô ta?
- Đây chỉ là hàng xóm với nhau giúp đỡ lẫn nhau thôi, có ai nghĩ như cô không chứ?
- Cô ta trả lương cho anh không? Dựa vào cái gì mà anh phải làm thế? Anh có tật giật mình chứ gì?
- Tôi mệt mỏi với cô lắm rồi!

Văn Bác lao ra cửa, anh thật sự không muốn tranh cãi với Y Đồng. Y Đồng nhìn thấy người đàn bà đó đi lại lại trong nhà của mình qua máy quay, cơn giận ngùn ngụt bốc lên. Cô càng nghĩ càng không cam tâm, càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng ghen hờn. Y Đồng liền đến tìm Ngô Liễu để kể khổ.

Ngô Liễu đang nằm nhà xem ti vi, nhìn thấy Y Đồng ủ rũ liền hỏi:

- Chị làm sao thế?

Y Đồng thờ dài, bắt lực nói:

- Haiz, cái gã Sở Khanh chết tiệt ấy suốt ngày lăng nhăng với đàn bà, chị thực sự hết chịu nổi rồi!
- Chị Đồng à, chị phải nghĩ thoáng một chút, đừng so đo nhiều quá! Đàn ông đều như vậy cả, chị đừng tức làm gì cho hại người, đừng quên là chị đang có em bé đấy!
- Cuộc sống này không sao sống nổi, cứ năm ngày ba trận, chị muốn ly hôn!
- Ly hôn á? Chị Đồng à, chị làm thế là không lý trí rồi!
- Tại sao? Dù gì bọn chị cũng chẳng còn tiếng nói chung, anh ta chẳng có gì để nói với chị, không ly hôn thì còn chờ đợi gì nữa? Dù sao, nếu bây giờ ly hôn, có thể chị sẽ tìm được một người đàn ông khác tốt hơn anh ta!

Ngô Liễu nói:

- Thế sao? Chị Đồng à, không phải em nói chị, nhưng chị thử nghĩ đi, giờ chị ly hôn với anh ta, chắc gì đã tìm được một thằng đàn ông khác yêu thương chị thật sự? Đó chỉ là một tia hy vọng thôi! Tại sao ư? Bởi vì chị từng kết hôn, làm sao có thể tìm một gã trai tân chứ? Mà đàn ông đã ly hôn rồi có mấy thằng tốt đẹp? Nếu tốt đẹp liệu hẳn có ly hôn không? Hơn nữa, nếu ly hôn rồi, anh ta sẽ tìm được một người đàn bà trẻ hơn. Đàn ông có tiền thì việc này có khó gì đâu? Nhưng chị thì ngược lại, ly hôn là chị thê thảm rồi! Nếu như không tìm được một người đàn ông phù hợp thì chị đừng ly hôn, chị hiểu ý em chưa?
- Chưa chắc chị đã không bằng anh ta!
- Chị Đồng, chị dám chắc bao nhiêu phần trăm là có thể hơn được anh ta?
- Chị có điều kiện xuất thân tốt, hơn nữa gia đình lại có tiền, tìm một thằng đàn ông thì dễ ợt!
- Dễ thì dễ, nhưng vấn đề là: nhờ hán ta chỉ lừa lấy tiền của nhà chị rồi đá chị thì sao?

- Đàn ông tốt thiếu gì, ở công ty chị có một đồng nghiệp, chị phát hiện ra anh ta là một người rất nhân hậu, lương thiện, lại thật thà, chứng chắc, còn vô cùng hài hước nữa. Quan trọng là anh ta đối xử với chị cũng không tồi!

- Chị tình táo một chút có được không? Đến lúc đó chị có thể yêu người ta như tình đầu chắc?

- Chị không tin là ly hôn rồi chị sẽ không bằng anh ta!

Ngô Liễu thấy Y Đồng không phục liền cười bảo:

- Sao chị vẫn không chịu hiểu nhỉ? Đối với đàn ông mà nói, nếu như lấy được gái chưa chồng thì đương nhiên chẳng ai đặt giá ly hôn lên làm lựa chọn hàng đầu, càng không để tâm đến những cô đã ly hôn lại còn có con nhỏ nữa. Điều này cũng giống như việc đàn ông nếu lấy được gái trinh thì chẳng ai thèm ngó ngang đến giá mất trinh cả. Từ đó cho thấy, gái đã ly hôn sẽ bị mất giá!

- Ý của em là, chị không nên ly hôn dễ dàng như vậy phải không? - Y Đồng mở to mắt nhìn Ngô Liễu.

- Đúng thế, những thứ nên nói em đã nói cả rồi. Chị cứ cân nhắc cho kĩ đi! - Ngô Liễu nói.

Y Đồng nói chuyện với Ngô Liễu suốt cả buổi. Ngô Liễu giúp Y Đồng phân tích tình hình, sau đó khuyên cô không nên ly hôn, nếu không sẽ chẳng có lợi gì cho cô cả.

Y Đồng suy nghĩ đắn đo, cảm thấy Ngô Liễu nói cũng phải, giờ đàn bà đã ly hôn rõ ràng là mất giá, hơn nữa đàn ông ly hôn không những mất giá mà còn được tăng giá trị. Ly hôn... bây giờ, nếu như không phải là bước đường cùng thì tuyệt đối không thể làm.

Về đến nhà, Văn Bác mặt mày hằm hằm, trợn mắt nhìn cô, trong tay anh là cái máy quay:

- Thế này là thế nào?

Y Đồng giật mình hoảng hốt, thầm nghĩ: “Chết rồi, làm sao anh ta phát hiện ra được nhỉ?”. Nhưng cô vẫn bình tĩnh nói:

- Tôi sợ có kẻ trộm vào trộm đồ nên làm thế này để đề phòng! Sao? Có vấn đề gì không?

- Y Đồng, cô thật quá quái! Lần này tôi quyết không tha cho cô! - Văn Bác ném mạnh cái máy quay ra trước mặt Y Đồng.

Giữa vợ chồng với nhau cũng vẫn cần có quyền riêng tư, điều này chẳng có gì phải nghi ngờ cả. Nếu như vợ chồng không làm được điều này, cuộc sống sẽ khó mà tưởng tượng được. Có người nói rằng, giữa hai vợ chồng với nhau còn cần gì phải giữ bí mật, ngày ngày ăn chung, ngủ chung, còn gì nữa mà riêng với chả tư? Nhưng trên thực tế, quan điểm này là sai lầm. Không tin ư? Vậy thì thử nghĩ mà xem, nếu như không cần có quyền riêng tư, thử hỏi một người phụ nữ có dám thay một cái băng vệ sinh dính đầy máu hàng tháng trước mặt chồng không? Anh chồng nhìn thấy chuyện này, không bị mắc bệnh lãnh cảm mới lạ. Có những cô vợ chẳng cho chồng mình chút không gian riêng nào, lâu dần, ông xã sẽ cảm thấy không còn hứng thú với vợ nữa. Đàn bà thường có tâm lí quân quýt bên đàn ông, chẳng rời ra phút nào, nhưng họ hoàn toàn không hiểu rằng đôi khi xa cách mới là tốt nhất. Sườn xào ngon thật, nhưng ngày nào cũng ăn thì đảm bảo, sẽ có một ngày, bạn nhìn thấy sườn xào là muốn nôn.

Hành động của Y Đồng khiến cho Văn Bác vô cùng tức giận, anh không sao chấp nhận nổi, một thằng đàn ông mà ngay cả chút tôn nghiêm cơ bản cũng chẳng có, thế thì sống còn có nghĩa lý gì nữa? Anh chỉ thẳng vào mặt cô, nói:

- Tôi cảnh cáo cô, chuyện lần này chưa chấm dứt ở đây đâu! Cô cứ chờ ngày ly hôn đi, giờ thì rút đi cho tôi!

- Bảo tôi rút á? Đừng quên nhà này có một nửa là của tôi! - Y Đồng không chịu lép vế.

- Cái gì? Của cô một nửa á? Nhà này là do một tay tôi kiếm tiền mua được!

- Pháp luật có quy định, tài sản kiếm được trong hôn nhân là tài sản chung của hai vợ chồng, nếu đã là tài sản chung thì đương nhiên là của tôi một nửa rồi!

Thực ra Y Đồng nói vậy là bởi vì cô muốn hù dọa Văn Bác, hy vọng anh vì điều này mà sẽ sòng lòng, sẽ thay đổi chủ ý. Căn nhà này đã khiến anh vắt kiệt tâm sức, mua được đâu có dễ dàng gì, chỉ chia cho anh có một nửa có khác nào cắt đứt từng khúc ruột. Anh đâu có nữ, mà nếu xót ruột thì đương nhiên sẽ e ngại. Nhưng Y Đồng đâu ngờ, một người đàn ông khi không còn tình cảm với một người đàn bà nữa thì cho dù có tay trắng ra đi cũng chẳng chút e sợ!

Con giận dữ của Văn Bác đã lên đến đỉnh điểm, anh trợn ngược đôi mắt đỏ vằn lên, quát:

- Cô đừng nằm mơ, tôi có phải đốt nhà, phá nhà đi cũng không cho cô dù chỉ một viên gạch!

- Anh nói tuyệt tình vậy sao? Nếu không tin thì cứ chờ toà án phán xét đi! - Y Đồng thản nhiên nói.

- Nếu cô dám đòi của tôi một xu, tôi sẽ đánh gãy chân cô!

- Vậy thì anh sẽ phải ngồi tù thôi!

Văn Bác tức tới mức mặt mày tím tái:

- Đơn ly hôn tôi đã viết xong rồi, cô ký tên đi! Nếu không ký thì chúng ta ly thân, tôi sẽ chơi với cô đến cùng!

Y Đồng mỉa mai:

- Anh tưởng tôi lưu luyến anh lắm chắc? Anh tưởng mình là Lưu Đức Hoa hay Châu Nhuận Phát[1] hả?

[1] Lưu Đức Hoa và Châu Nhuận Phát là hai nam diễn viên đẹp trai và tài năng của điện ảnh Trung Quốc.

- Thế tại sao cô không chịu ký vào đơn ly hôn hả?

- Tôi nói rồi, nhà anh mua là tài sản chung, của tôi một nửa. Nếu anh đồng ý, tôi sẽ ký ngay lập tức!

- Cút, cô đừng có mơ!

- Thế thì tôi không kí nữa!

- Cô không ký chứ gì? Ok, tôi xem cô dây dưa được đến bao giờ?

- Anh cân nhắc kĩ chuyện nhà cửa đi, rốt cuộc có chia cho tôi một nửa không? Nghĩ xong rồi hãy nói cho tôi!

- Cô đừng có mơ!

- Không chịu phải không? Thế thì chờ toà án phán quyết đi!

- Tôi sẽ chơi với cô đến cùng!

Có điều, Văn Bác mặc dù nói cứng miệng thế nhưng trong lòng anh hiểu rất rõ, bởi vì pháp luật có quy định rõ, sau khi kết hôn, tiền lương hoặc các tài sản khác đều là tài sản chung của hai vợ chồng. Văn Bác bình tĩnh lại, thận trọng suy nghĩ, nếu như cô ta muốn đòi một nửa căn nhà thì cứ cho cô ta đi, đứa con trong bụng cô ta là máu mủ của mình, nhà này cứ coi như là để cải thiện điều kiện sống cho đứa bé. Dù gì đứa bé sinh ra xong cũng cần phải có một gia đình. Nghĩ thế, Văn Bác liền nói với Y Đồng:

- Ok, tôi cho cô nhà, lần này cô vừa ý rồi chứ? Tôi có phải trắng tay ra đi cũng quyết ly hôn với cô cho bằng được!

- Tôi cũng đâu có thích anh, ai sợ ai chứ?

- Tôi nói cho cô biết, sau khi ly hôn, cô có thể đăng quảng cáo tìm bạn đời. Trên quảng cáo sẽ viết như thế này: “Thiếu phụ, xinh đẹp mỡ màng, vì chồng đào hoa nên ly hôn, nhà, xe đầy đủ”.

Y Đồng nghe thấy vậy, mặt hết đỏ lại chuyển sang trắng, cô chửi một câu: “Khốn kiếp” rồi bỏ về nhà mẹ đẻ.

Thấy Y Đồng đi rồi, Văn Bác bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, anh thả ở một mình, làm một kẻ nghèo kiết xác còn hơn có bất kì quan hệ gì với người đàn bà này. Cuộc hôn nhân này là cuộc hôn nhân đầu tiên của anh, nhưng anh cảm thấy dường như anh vừa sống qua một thế kỉ dài đằng đẳng. Ngày nào anh cũng sống rất mệt mỏi, áp lực, lúc nào cũng như sắp sụp đổ đến nơi! Ly hôn chính là lựa chọn tốt nhất!

Tiền lương là tài sản chung, Văn Bác mặc dù có chút không cam tâm nhưng cũng chẳng còn cách nào khác cả. Bản thân mình khó khăn lắm mới kiếm được mức lương như hiện nay, đã vất vả, khổ sở biết nhường nào, lăn lộn trên thương trường bao nhiêu lâu mới được như hiện nay, vậy mà phải chia cho cô ta một nửa. Y Đồng ngày ngày ở nhà mẹ đẻ đánh mặt chườm, xem ti vi, chẳng làm gì hết, thế mà nghiêm nhiên được hưởng một nửa tâm huyết của anh. Kể từ sau khi mang bầu, cô thân nhiên nghỉ việc ở nhà chơi, dù gì gia đình có điều kiện, có không làm cũng chẳng thiếu ăn, thế thì sao không chơi cho sướng thân?

Đã thế tôi sẽ tiêu tiền, xem cô làm gì được? Văn Bác lấy thẻ ngân hàng của mình, đi vào trung tâm mua sắm. Anh mua hơn hai nghìn tệ tiền quần áo, lại mua thêm một đôi giày da hơn nghìn tệ, còn mua bốn chai rượu Mao Đài. Vẫn chưa hết tức, Văn Bác lại mua thêm một chiếc điện thoại di động giá năm nghìn tệ. Nhưng tiền trong thẻ vẫn chưa dùng hết, làm thế nào đây? Văn Bác liền đến một khách sạn năm sao, thuê một gian phòng siêu VIP, đăng kí ở dài hạn với quyết tâm “Không cho cô ta dù chỉ một xu!”.

Sau khi vào ở khách sạn năm sao, Văn Bác ngày ngày hưởng thụ, anh phải khoản đãi bản thân mình, nếu không thì có lỗi với chính mình quá! Trước đây anh chăm chỉ làm ăn, chịu thương chịu khó, cho dù là việc nhà anh cũng tranh làm, còn thường xuyên bị kéo về nhà mẹ vợ làm việc nhà. Ngày nào cũng chẳng được ăn uống ngon lành, ngủ cũng không yên giấc, chơi cũng chẳng được thoải mái, ngày nào cũng phải bán mạng làm việc, kiếm tiền. Giờ thì phải hưởng thụ thôi!

Ngày thứ ba ở trong khách sạn, đột nhiên điện thoại Văn Bác đổ chuông. Là Trần Na gọi đến, Trần Na hoảng hốt nói: “Giám đốc Lý, anh đang ở đâu thế? Vợ anh bị tai nạn giao thông rồi!”

- Cái gì? Tai nạn giao thông á? - Văn Bác giật nảy mình, tim đập thình thịch.

- Ở đầu đường Thập Tự, ban nãy em đi qua đó, nhìn thấy chị ấy qua đường, bị ô tô đâm phải, chảy rất nhiều máu!

- Hà? Ôi trời ơi, em mau gọi xe cấp cứu cho anh đi! Anh đến đó ngay đây!

Văn Bác vội vàng lao ra khỏi văn phòng, chạy về phía đường Thập Tự. Đến đường Thập Tự, từ xa anh đã nhìn thấy một đám đông vây quanh một chiếc xe ô tô con đỗ ngang đường, kính chắn vỡ nát rơi đầy dưới nền đường.

Y Đồng ra sao rồi? Cô ấy có làm sao không? Văn Bác vô cùng lo lắng, anh gần như không cất nổi bước chân nữa. Anh lao đảo chạy đến, chen vào giữa đám đông, chỉ thấy Y Đồng nằm trong vũng máu trên đường, hơi thở thoi thóp.

Lúc này cảnh sát giao thông đã đến chụp ảnh, xử lý hiện trường và duy trì trật tự giao thông.

- Y Đồng, Y Đồng, em tỉnh lại đi, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay đây! - Văn Bác gào lên.

- Ông xã! - Y Đồng từ từ mở mắt ra, nhìn Văn Bác, khó nhọc gọi anh.

- Bà xã, em phải gắng gượng, bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay! - Văn Bác hoảng hốt nói.

- Ông xã, em không... không xong rồi, anh có... có thể nói cho em biết, rốt cuộc... anh có... có đi chơi gái không? - Y Đồng khó nhọc nói ra từng tiếng.

- Anh không có, thật sự không có mà! - Văn Bác nói.

- Thế thì tốt, tốt...

Đúng lúc ấy, xe cấp cứu đến nơi. Văn Bác bế thốc Y Đồng lên, Y Đồng nằm trong vòng tay anh, tay chân buông thõng. Văn Bác vô cùng sợ hãi, anh không biết rốt cuộc vết thương của Y Đồng nghiêm trọng đến mức nào?

Kết quả kiểm tra cho thấy, hai chân cô đã bị gãy, xương đã bị nát hết, nửa thân dưới đã bị liệt hoàn toàn, sau này chỉ có thể ngồi xe lăn mà thôi. Đứa con đương nhiên cũng không giữ được. Văn Bác nghe tin này như sét đánh ngang tai.

Cả nhà Y Đồng hay tin cũng kéo đến bệnh viện. Mẹ Y Đồng khóc gào thảm thiết, gần như muốn ngất đi.

- Cái thằng tài xế chết tiệt đó, mày là đồ sao chổi, mày hại con gái bà, bà sẽ liều chết với mày! - Mẹ Y Đồng vừa khóc vừa chửi bới.

- Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, con không sao đâu! - Y Đồng cố gắng tỏ vẻ như không có chuyện gì để an ủi mẹ.

- Con à, con phải làm thế nào bây giờ? Sau này biết sống sao đây? - Mẹ Y Đồng khóc lóc.

- Mẹ, con không sao thật mà! Nghỉ ngơi một thời gian là khỏi thôi! Chỉ có điều, đứa bé mất rồi! - Nước mắt Y Đồng trào ra, cô cố tỏ ra kiên cường nhưng thật sự, cô vẫn không thể chiến thắng được sự yếu đuối của mình.

- Cái thằng tài xế mất dạy, mẹ sẽ không tha cho nó đâu!

Không lâu sau đó đã có kết quả điều tra. Gã lái xe đó vì vượt đèn đỏ đã đâm phải Y Đồng lúc đó đang sang đường. Vì vậy gã lái xe phải chịu toàn bộ trách nhiệm: bồi thường tiền viện phí, thuốc men, bồi thường thiệt hại tuổi thanh xuân... cho Y Đồng, tổng cộng là ba triệu hai trăm nghìn tệ. Chẳng mấy chốc, mọi người trong công ty Văn Bác đã hay tin Y Đồng bị tai nạn giao thông. Mọi người đều bàn tán xôn xao.

- Văn Bác, vợ anh sảy thai rồi, thế là anh có thể ly hôn được rồi! - Một đồng nghiệp nói.

- Đúng thế, lần này thì chẳng còn gì phải lo lắng nữa, ly hôn rồi cô ta sẽ hết đường! - Một đồng nghiệp khác bảo.

Văn Bác lắc đầu. Thực ra trong lòng anh rất đau khổ, mặc dù thường ngày tình cảm giữa hai người chẳng đâu vào đâu nhưng một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa, dù sao vẫn có tình cảm với nhau. Giờ Y Đồng bị tai nạn, con cũng mất rồi, cô cần có sự chăm sóc và yêu thương của anh, lúc này anh làm sao đưa ra đề nghị ly hôn.

Văn Bác bận rộn tới tận mặt mũi, mua toàn những đồ bổ cao cấp để bồi dưỡng cho Y Đồng, bảo cô yên tâm dưỡng thương. Hàng ngày anh đều mát xa cho cô, giúp cô lưu thông huyết mạch.

Y Đồng nhìn Văn Bác, nói:

- Giờ anh có thể ly hôn với em được rồi, anh đã nghĩ khi nào chưa?

- Nếu như em không gặp tai nạn có thể anh sẽ ly hôn với em, nhưng giờ em không thể tự lo cho mình, anh làm sao có thể bỏ mặc em không đoái hoài được? - Văn Bác nói.

Y Đồng bàng hoàng trước câu nói của chồng, mắt cô đỏ hoe, nghẹn ngào nói:

- Anh đã nghĩ kỹ chưa? Vẫn còn kịp đấy, giờ em không còn chân nữa rồi!

- Sau này anh sẽ là đôi chân của em!
- Ông xã! - Y Đồng kéo Văn Bác lại gần, vùi đầu vào ngực anh, lại khóc nức nở!
- Ông xã, em sai rồi, sau này em sẽ yêu thương anh, học cách yêu thương chăm sóc bố mẹ anh. Nếu em không làm thế, sét đánh chết em!
- Đồ ngốc, đừng nói bậy! Em ngoan ngoãn như vậy là tốt rồi! - Văn Bác nuốt nước mắt vào trong lòng, mỉm cười mãn nguyện.

Hai năm hôn nhân khiến cho Văn Bác mệt mỏi cực độ. Mặc dù Y Đồng đã tàn phế nhưng trong lòng anh thấy bình yên hơn nhiều. Mặc dù hiện giờ anh không thể chấm dứt cuộc hôn nhân này nhưng tương lai sau này đâu ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn - Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.